FRUMOASA ADORMITĂ

vol. 2

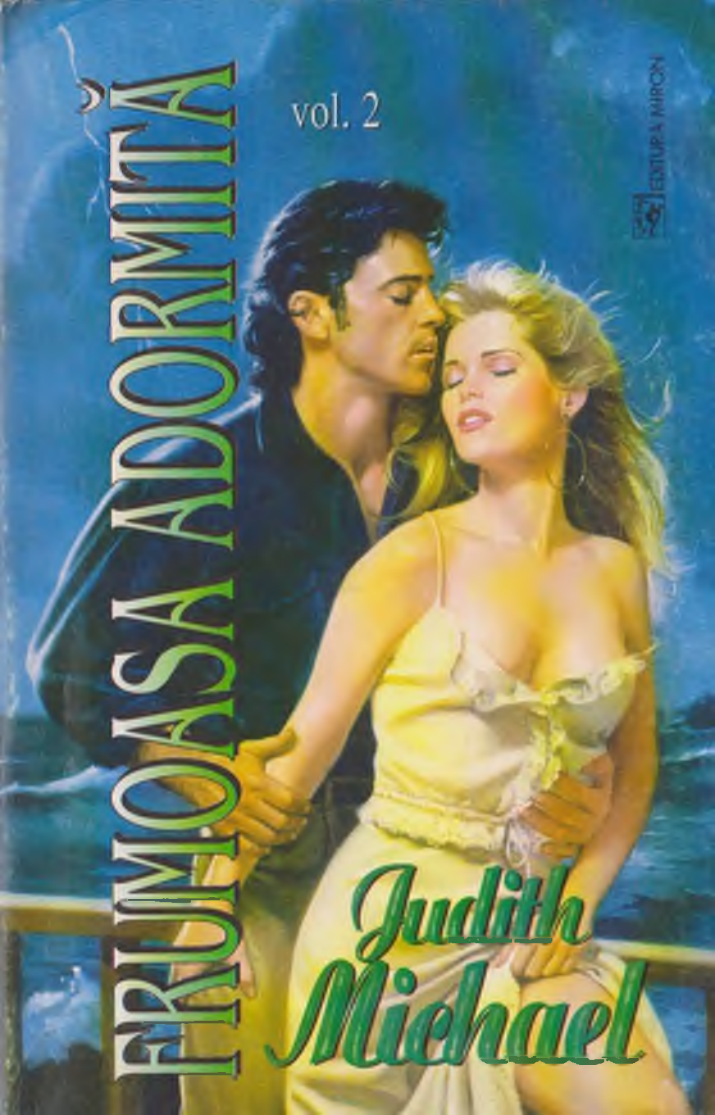

Judith Michael

COLECȚIA LECTURA KIRON

„O DRAMĂ ACCELERATĂ, PE FUNDAL BOGAT ȘI EXOTIC... COMBINĂ CU ABILITATE ROMANTISMUL, INTRIGA ȘI ACȚIUNEA NON-STOP."
Publishers Weekly

Anne Garnett este o strălucită avocată de divorțuri din Los Angeles – dură, inteligentă și incoruptibilă. Fata vulnerabilă, care a fugit din sinul familiei sale bogate și influente se ascunde acum sub fațada lustruită a carierei strălucitoare. Numai moartea iubitului ei bunic o aduce pe Anne înapoi în orașul construit de el – Tamarack, terenul de joacă din Colorado al celor bogați și celebri. Odată ajunsă acolo, Anne este atrasă din nou în păienjenișul patimilor și al averilor, care au trădat-o cu atîta timp în urmă...

Îmbrătișată de iubirea unei surori, provocată de un bărbat care-i oferă tot ce și-ar putea dori, Anne se confruntă din nou cu senatorul Vincent Chatham, omul charismatic care încă mai pîndește ocazia s-o distrugă.

Dar Anne nu mai este o fetiță speriată. E o femeie frumoasă și mîndră, care trebuie să se elibereze din durerea paralizantă a trecutului și să-și descopere puterea de a învinge... într-o luptă pentru imperiul și onoarea familiei și pentru cea mai mare comoară din toate... o dragoste profundă, adevărată.

Vol. I + Vol. II 22 500 Lei

Judith Michael

Frumoasa adormită

vol. II

Sleeping Beauty

by Judith Michael

Judith Michael

Frumoasa adormită

vol. II

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-7-0

Capitolul 12

– Există un loc numit Defiance Lake[1], spuse Josh luni, la telefon. Foarte frumos şi nu prea cunoscut, aşa că n-ar trebui să fie aglomerat. Mă gîndeam să facem o excursie pînă acolo şi să luăm prînzul ceva mai tîrziu, dacă-ţi face plăcere.

– Bine, răspunse Anne.

Nu-i spuse că nu mai făcuse excursii pe jos de ani de zile; avea să meargă aşa cum era ea obişnuită şi, dacă era prea încet pentru el, nu-i rămînea decît să-şi potrivească pasul după al ei sau s-o ia înainte. Nu conta; îi plăcea ideea de a merge pe jos pînă la un lac. Avea să împrumute ghetele de munte ale lui Gail.

– Trec să te iau într-o jumătate de oră, mai spuse Josh. Cred că nu ai rucsac; iau un echipament în plus, într-al meu.

– Nu, împrumut eu unul de la Gail, răspunse Anne. Îmi place să port ce mi se cuvine. Ce să aduc de mîncare?

– Nimic; am avut eu grijă. Pe curînd.

---

1. Lacul Sfidării.

Cînd sosi, Anne stătea aşezată pe un bolovan din faţa casei, citind. Purta un şort kaki pentru excursii, o bluză albastră cu mînecile suflecate şi cozorocul alb de tenis al lui Gail.

– Gail şi Leo au dus copiii la parada de Ziua Muncii, spuse ea, punîndu-şi rucsacul în jeep-ul lui Josh. Te salută cu toţii.

– Ce carte citeşti? întrebă Josh, pornind maşina spre drumul principal din Riverwood.

– *Los Angeles Law Review*[1].

– Întotdeauna îţi aduci de lucru cînd vii aici?

– Întotdeauna. Tu nu?

– Ba mă tem că da. De birourile mele pot scăpa, dar de servietă, nu.

– Cîte birouri ai?

– Două. La universitate şi la muzeu. Au fost la al Antichităţii?

– Nu; nu prea am timp de muzee. Am auzit că e minunat.

– Este. Îi vom face un tur privat, dacă vrei, într-o zi, după orele de program. Cînd pleci înapoi?

– Mîine.

– Vii aici în fiecare weekend?

– A, nu, nu pot scăpa atît de frecvent; voi avea noroc dacă ajung o dată pe lună. Dacă reuşesc mai des, va trebui să-mi închiriez o locuinţă.

– Gail şi Leo nu mi-au spus.

Anne surîse:

– Bineînţeles că nu. Dar prefer întotdeauna să am casa mea; locuiesc la ei fiindcă insistă. Însă şi asta are anumite limite.

– Dar îţi place să stai cu ei.

---

1. „Retrospectiva juridică a oraşului Los Angeles".

– Da.

Răspunsuri scurte, observă Josh. Simple, la obiect, fără să indice aproape nimic. O persoană închisă în sine. *Prefer întotdeauna să am casa mea.* Probabil fără prea mult loc pentru altcineva, îşi zise el. Voia s-o întrebe atîtea, mai ales despre locul ei în familia Chatham, de ce îi părăsise şi cînd – spusese că lipsise mult; cît de mult? – şi de ce; în toţi anii cît o cunoscuse pe Dora, nimeni n-o menţionase vreodată.

Îşi păstră însă întrebările pentru sine. Într-o bună zi, poate aveau să se cunoască destul de bine ca să fie destul de deschisă cu el.

Traversă valea şi coti pe un drum îngust, pe lîngă un semn care indica o fermă.

– Proprietarii sînt nişte prieteni de-ai mei; minunaţi oameni. Sper să-i cunoşti cîndva. Drumul începe de pe proprietatea lor, motiv pentru care nu-l foloseşte aproape nimeni. Pînă la lac sînt doar vreo două mile, dar pe alocuri e abrupt; dacă ţi-e greu rucsacul...

– Merge.

Drumul era acoperit cu frunze de plopi tremurători, pe care maşina le făcea să se agite în mici vîrtejuri aurii. Anne le privea, inspirînd aerul cald, cu miros de soare şi pămînt, şi închise un moment ochii, amintindu-şi de Ethan şi de plimbările lor, cum o învăţa denumirile florilor şi ale copacilor de pe drum, cum o ajuta să-şi cureţe de pe degete răşina cleioasă a conurilor de brad şi cum rîsese de neîncrederea ei prima oară cînd culesese o cochilie răsucită, spunîndu-i că în munţi existau într-adevăr melci: melci de pămînt, care arătau exact ca aceia găsiţi în apă. Întreaga lume păruse plină de miracole şi frumuseţi, pe vremea aceea, înainte de a împlini treisprezece ani.

– Sînt plecaţi din oraş, aşa că nu vă pot face cunoştinţă, spuse Josh, în timp ce treceau prin dreptul unei case de piatră şi lemn, cu ocoluri pentru cai în jur.

Poate data viitoare.

Drumul coti şi începu să urce, devenind accidentat, plin de pietre parţial îngropate. Străbătură un pîrîu puţin adînc, spre un mic loc bătătorit de lîngă drum.

– Aici e. Drumul începe din partea cealaltă.

Îşi luară rucsacurile în spinare şi porniră prin pădure, Josh mergînd primul. Trunchiurile albe şi subţiri ale plopilor îşi împreunau coroanele deasupra cărării.

Soarele arunca raze înguste de lumină printre frunzele galbene încă agăţate pe ramuri, împestriţînd boscheţii maronii-gălbui de lîngă cărare şi tufele de coacăze roşii ca vinul ce se iţeau printre ele. Ultimele genţiane vinete şi ruje-de-toamnă albăstrii stăteau cuibărite sub rugi spinoşi cu frunze tot mai veştede; capetele uscate de păstîrnac sălbatic trosneau în vînt, scoţînd singurul sunet în afară de foşnetul bocancilor lui Josh şi ai lui Anne prin frunzele de plop de pe potecă. Nu vorbeau. Anne privea spatele lui Josh, umerii laţi ce susţineau raniţa, pulpele musculoase, sub şortul kaki, paşii siguri, sprijinindu-se pe ieşituri de piatră, uşurinţa cu care braţele i se legănau în ritmul mersului. Era un drumeţ cu experienţă, înaintînd relaxat, aproape prea încet pentru Anne.

Peste încă zece minute, însă, mersul nu mai păru deloc încet. Imperceptibil, cărarea devenise mai abruptă, apoi şi mai abruptă şi, continuînd astfel, pe Anne începură s-o doară coapsele, picioarele i se păreau prea grele ca să le mai ridice, răsufla cu gîfîieli şi simţea o uşoară ameţeală. Încercă să privească pe lîngă Josh, pentru a vedea capătul drumului, dar apoi se hotărî să n-o facă.

Dacă ştia cît de mult mai aveau de mers, era posibil să nu mai poată face nici un pas. Şi, desigur, avea să mai facă un pas, apoi încă unul, şi încă unul. Josh urca încontinuu – nu-i auzea deloc respirînd mai greu –, iar ea era gata să moară înainte de a se da bătută. Avea să

ajungă la lac şi să rămînă cu el pînă la capăt.

– Trage umerii înapoi şi inspiră adînc, îi spuse Josh, peste umăr. Umple-ţi plămînii cu aer. Şi respiră în ritmul paşilor. Nu gîfîi.

Anne îşi repezi pieptul înainte, cu umerii împinşi îndărăt, începînd să tragă adînc aer în piept. Ameţeala i se risipi. Începu să numere pe cînd respira, în ritm cu paşii, şi-i trecu şi gîfîitul.

– Mulţumesc, spuse ea.

„Acum, dacă mi-aş putea doar face picioarele să meargă," îşi mai zise, înverşunată, dar fără să aibă energie pentru a mai rosti şi alte cuvinte; continuă să-l urmeze, pas cu pas.

Josh întinse o mînă înapoi, dîndu-i o sticlă de plastic plină cu apă. Anne bău din mers, înghiţind cu poftă lichidul răcoros şi catifelat şi păstrînd în gură un cub de gheaţă cînd îi restitui sticla. Poteca redevenea orizontală şi trecură printr-un crîng de brazi, apoi peste nişte poieni de munte, asemenea unor găvane care capturau dogoarea soarelui. Ajunseră apoi în altă pădure de brazi, întunecoasă, după văpaia aurie a dumbrăvii de plopi şi a pajiştilor; acolo nu pătrundea nici o rază de soare. Aerul era calm şi răcoros, înmiresmat de parfumul răşinii; peste cărare se aşternuse un strat de cetină spongios, absorbind sunetele.

Josh şi Anne continuau să meargă, într-o armonie tăcută. Gaiţe cenuşii zburau din creangă-n creangă, însoţindu-i; pe-alături săgetau veveriţe. Anne se mişca de parcă ar fi făcut parte din pămînt, pînă-n adîncuri. Simţi un moment de fericire pură.

Şi apoi îşi ridică privirea în sus şi văzu vîrfurile copacilor legănîndu-se uşor în vînt, cu trunchiurile drepte îngustîndu-se pînă în vîrf, pe cerul luminos. Trosneau uşor.

Ia fii atentă şi ascultă, Anny. Copacii trosnesc. Ca într-un film de groază. Închide ochii şi-ţi va veni să crezi

că urmează să se întîmple ceva îngrozitor de tot.

Plîngea. În timp ce mergea pe urmele lui Josh, silindu-se cu îndărătnicie, pas cu pas, să-l însoţească, cu spatele drept pentru a-şi ţine rana, simţea lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Copacii se unduiau, drumul se împăienjenea, simţi gustul sărat pe buze. Nu şi le putea opri; undeva, în adîncul sufletului, suspina, iar lacrimile îi curgeau din proprie iniţiativă, mai presus de controlul ei. Merse astfel un timp care i se păru nesfîrşit, peste o pantă cu stînci şi bolovani, şi printre alţi brazi, pînă cînd Josh se opri, arătînd spre stînga:

– Defiance Lake. Denumit după un grup de mineri care au sfidat o iarnă cumplită şi au supravieţuit.

Se întoarse.

– Anne, ce este? Ce s-a întîmplat?

Anne clătină din cap.

– Am să-mi revin.

Oprirea bruscă îi dădea senzaţia că avea să se răstoarne. Îngenunche, prefăcîndu-se că-şi lega şireturile ghetelor, şi începu să respire adînc. Lacrimile i se opriră.

Cînd se ridică, potrivindu-şi rucsacul, vocea îi era sigură:

– Ai avut dreptate. Este un drum foarte frumos. Îţi mulţumesc că m-ai adus.

– Nu te doare?

– Nu, n-am nimic.

– Atunci, a fost o amintire?

Îi aruncă o privire scurtă.

– Tu ai amintiri care-ţi pot stîrni lacrimile.

Josh zîmbi vag.

– Nu cunosc pe nimeni care să n-aibă. Ştiu că m-ai crezut incapabil de sentimente destul de profunde ca să plîng pentru ceva, dar, da, am amintiri care-mi provoacă lacrimile. Căutăm un loc pentru masă?

– Da.

Porni din nou înainte. Micul lac stătea cuibărit ca o turcoază indiană în fundul unei depresiuni cu brazi. De la malul apei, copacii urcau abrupt cale de aproape două sute de metri, după care făceau loc steiurilor stîncoase care formau un enorm cerc de piscuri deasupra lacului.

Josh traversă o fîşie îngustă de nisip, pe marginea apei, apoi coti spre pădure. Anne îl urmă. Durerea îi trecuse. Se antrenase mult timp ca să-şi blocheze amintirile, să creadă din toată inima că nu mai existau şi să se comporte ca şi cum totul ar fi fost în perfectă regulă. Îl urmă pe Josh din nou spre lac şi, peste cîteva momente, ieşiră dintre copaci, lîngă un grup de bolovani plaţi ce se întindeau deasupra apei.

– Vin uneori să iau aici micul dejun, spuse el.

– Singur?

– Cîteodată.

Îşi scoase rucsacul de pe umeri.

– Ţi-e foame?

– Nu. N-am avut energie să mă mai gîndesc şi la altceva în afară de picioarele mele.

Josh chicoti:

– Sînt de-a dreptul uluitoare.

Anne îşi desprinse curelele rucsacului şi îl puse lîngă ea. Îşi flexă umerii.

– Mi-ar prinde bine încă puţină apă.

Josh scotea deja sticla de plastic din suportul de la centură.

– Ia mai multă; mai am una în rucsac.

Bău cu sete, apoi se aşeză pe cea mai mare piatră, întinzîndu-şi picioarele, rezemată cu mîinile la spate. Închise ochii, cu faţa spre soare.

Josh se aşeză lîngă ea.

– Dacă vrei să-mi povesteşti, sînt un bun ascultător.

Clătină din cap, cu ochii închişi.

– Îţi mulţumesc. Nu e nimic de povestit. Vorbeşte-mi despre munca ta. Aş vrea să aud despre Egipt, dacă n-ai nimic împotrivă.

Josh o contemplă îndelung. Nasul şi fruntea i se înroşiseră. Ar fi trebuit s-o prevină despre soarele de munte, îşi spuse el. Ar fi trebuit să se oprească pe drum ca să vadă cît de obosită era, nu să se repeadă înainte ca un om al cavernelor. Ar fi trebuit s-o lase pe ea în faţă şi să-şi potrivească pasul după al ei. Ar fi trebuit s-o ajute, cînd îi văzuse lacrimile şiroind pe faţă şi gura tremurînd în efortul de a rămîne tăcută cînd plîngea. Îi reveni în minte imaginea lustruită a lui Anne Garnett, avocata, aşezată în decorul sigur al cabinetului său, cu argumentele curgînd neîntrerupt printre buzele ei senzuale şi reci. Acum arăta umană şi încă mai frumoasă, îşi spuse el: arsă de soare, cu părul fluturînd în vînt, picioarele lungi zgîriate de crenguţele ce se întindeau peste cărare, cămaşa umedă de transpiraţie. Dar îşi aminti cum, în biroul ei, se gîndise că ar fi vrut s-o vadă zîmbind de plăcere şi, cu toate că părea relaxată, nici acum nu zîmbea. Iar Josh dorea mai mult: dorea s-o vadă rîzînd bucuroasă, manifestînd căldură faţă de o altă fiinţă omenească.

– Voi înţelege dacă nu vrei să vorbeşti despre ea, spuse Anne, continuînd să stea cu ochii închişi. Nu prea mă pricep la superstiţii, dar ştiu totuşi despre problemele confidenţiale de muncă.

– Lucrez de şase ani la o teorie despre un faraon numit Tenkaure, care a trăit într-a opta dinastie, spuse Josh, uimit şi el de uşurinţa cu care rostea cuvintele; nu mai discutase despre acel proiect cu nimeni, în afara colaboratorilor de la universitate şi din Egipt. Am găsit referiri la el, dar nici o probă concludentă; bănuiesc că de fapt vreun adversar politic şi-a dat toată silinţa să se asigure că devenea inexistent ca persoană, după moarte.

– Cînd a domnit a opta dinastie? întrebă Anne.

– Cam între 1570 şi 1320 înainte de Christos. Perioada care mă interesează pe mine a fost în anii 1300, în preajma domniei lui Akenaten.

– Cel care şi-a iubit cu adevărat soţia.

– Da.

Nu-i era uşor să-şi amintească de dedicaţia pentru aniversarea Dorei, dar îl interesa mai mult faptul că Anne îşi aminteà un detaliu atît de mărunt.

– Ai ţinut minte.

– Şi tu ţi-ai amintit la ce masă stăteaţi într-un restaurant, cu trei ani şi jumătate în urmă.

Deschise ochii şi-şi zîmbiră.

– Şi ce-a făcut faraonul àsta al tău ca să-ţi trezească un asemenea interes?

– Nu ştiu sigur. Şi nici nu voi şti, pînă nu-i găsesc mormîntul. Se pare că a fost implicat în nişte intrigi de familie; s-a certat cu fiul lui şi, probabil, cu clerul din Teba. Nici atunci nu era mai uşor ca acum să se menţină armonia în familie. Anne, nu ştiu cum stai tu, dar eu sînt absolut gata pentru masă.

– Şi eu. Imediat ce n-am mai stat pe picioare, restul fiinţei mele a început să se comporte normal. Mereu faci excursii din astea?

– Cînd sînt singur sau cu prieteni din oraş. Nu şi cînd sînt cu cineva care locuieşte la nivelul mării. Îmi cer scuze.

– Credeam că numai cu mine. Ca să te asiguri că de data asta învingi tu.

Sprîncenele lui Josh se arcuiră.

– Aşa o fi fost...

Începuse să deschidă rucsacul; se întrerupse.

– Ştiu că nu aşa am început, dar, cînd tu ai rămas pe urmele mele, se pare că m-am încăpăţînat, clătină el din cap. Ca un adolescent la un concurs cu frînghia. Scuză-mă.

Anne îl privi cum scotea pungile de plastic din sac. Îi plăcuse sinceritatea schimbului de replici.

– Nu se poate să fi fost prima oară cînd pierdeai în faţa unei femei.

Josh se opri din nou.

– A fost prima dată cînd am pierdut în faţa oricui.

– Imposibil.

Puse două farfurii de plastic pe stîncă şi le umplu cu felii subţiri de friptură şi roşii, salată, chifle goale la mijloc şi măsline de Calamata. Scoase din raniţă o sticlă de vin alb şi despachetă două pahare din şervete de pînză. Le umplu şi-i dădu unul lui Anne.

– Poţi să mănînci elegant cu furculiţa, spuse el, sau să îndeşi totul în scobitura pîinii, ceea ce e mai nedelicat, dar mai gustos. Şi mai potrivit, în decorul ăsta.

Anne îşi umplu chifla şi, cînd aceasta fu plină, deschise larg gura, muşcînd.

– O, minunat, spuse ea. Ce masă perfectă.

Cîteva minute, mîncară în tăcere, privind lacul albastru-verzui. Vedeau păstrăvi sărind şi prinzînd din zbor insecte în fracţiunea de secundă dinainte de a cădea înapoi în apă, pentru a înota pe sub suprafaţă pînă zăreau o altă pradă şi iarăşi săreau. Valurile stîrnite de ei înaintau maiestuos în cercuri tot mai largi pînă la mal, spărgîndu-se liniştite pe piatra unde stăteau Josh şi Anne.

Se adunau nori, mase enorme de un alb pur îngrămădindu-se pe cerul azuriu. Ceva păru să cedeze în sufletul lui Anne, care simţi un dor cum nu-şi mai îngăduise de cînd se ştia. Dorea mai mult din ceea ce se afla în faţa ei. Mai multă frumuseţe şi seninătate, mai mult din mulţumirea aceea stranie care nu se putea compara cu triumful de a cîştiga un proces; avînd propria ei satisfacţie rară, dorea mai mult din senzaţia lăuntrică de a se deschide spre ceea ce o aştepta. Îi trecu prin minte că, într-un fel, pierduse contactul cu micile

minuni calme aie lumii; în viaţa ei, totul era tăios, sub presiune, doldora de muncă, plin de succese strălucite, captivant şi nepotolit. În toiul tuturor acestora, micile plăceri ale vieţii fuseseră copleşite.

„Dar poate că aşa trebuie să fie," medită ea, „E genul de viaţă pe care o trăiesc eu; n-o pot schimba peste noapte."

Era un lucru la care trebuia să se gîndească, nu acum, dar nici prea tîrziu. Deocamdată, important era să discute cu Josh. Şi o sîcîia ceva, ceva spus de el adineauri. Revăzînd convorbirea, îşi aminti.

– Dacă n-ai pierdut niciodată, spuse ea, cum de ai amintiri care-ţi provoacă lacrimile?

Josh zîmbi.

– Bună întrebare, dar nu asta am spus. N-am pierdut niciodată în faţa cuiva. Am pierdut în lupta cu soarta, sau cu Dumnezeu, sau, cum ar spune vechii egipteni, în lupta cu mulţi zei, sau cu mine însumi, dar niciodată n-am fost învins de o altă persoană.

Mai turnă vin în pahare.

– M-am gîndit mult la asta; pare cu neputinţă, dar nu cred că e. Nu m-am băgat în lupte cu pumnii cînd eram mic şi n-am concurat în sporturi individuale; am jucat baseball şi fotbal, cîştigînd sau pierzînd cu toată echipa. Cred că e valabil pentru majoritatea copiilor în creştere. Eram excelent la aruncatul cu bile şi, cînd pierdeam, ştiam că fusesem neatent. Pierdusem în faţa mea, cu alte cuvinte. Cred că şi asta e adevărat pentru majoritatea oamenilor; nu ne folosim tot timpul potenţialul complet. Iar cînd mi-au murit părinţii, i-am învinuit pe Dumnezeu şi pe toţi zeii egipteni, şi pe cei greci şi romani, şi pe urmă, soarta. Nu era nici un om pe care să-l fi putut acuza. Cred că se întîmplă relativ rar să fim învinşi de altă persoană; de obicei, asta-i o scuză pe care o folosim ca să nu privim în faţă faptul că n-am fost destul de buni sau de puternici ca să cîştigăm; că am

pierdut în fața noastră înșine.

Anne stătea absolut nemișcată.

– E incredibil de prezumțios ce spui.

– Așa o fi? Mi s-a spus că sînt prea aspru cu mine însumi. De ce zici că e prezumțios?

– Nu te poate învinge nimeni, numai Dumnezeu. Sau e nevoie de o armată întreagă de zei: egipteni, greci, romani. Dar n-o poate face nici un muritor; numai atunci cînd ești neatent îi dai vreunei ființe omenești slabe șansa de a profita și a te întrece.

Josh o privi cu curiozitate.

– După cum o spui tu, sună destul de rău. Eu nu m-aș exprima atît de dur, dar dacă aș face-o? Ce nu-i în regulă? Nu crezi că avem în noi înșine un lucru cu care să putem cîștiga mult mai mult, dacă l-am putea găsi? Dacă l-am deștepta, eventual? Nu e posibil ca majoritatea dintre noi să ne lăsăm învinși numai fiindcă e prea complicat să ripostăm?

– Habar n-ai ce vorbești, se înfurie Anne. Nu știi cît rău pot face oamenii, cîte distrugeri...

– Ai dreptate, o întrerupse el grăbit. Am mers prea departe. O fac cam des, teamă mi-e; iau o idee perfect rotundă și tot umblu la ea pînă începe să se întindă ca zahărul ars, luînd forme exagerate, absurde și foarte subțiri.

Continuă să vorbească, pentru a-i da timp să se calmeze. Se întreba dacă lacrimile ei aveau legătură cu cel care o învinsese, cîndva, în trecut.

– Mă lupt cu obiceiul ăsta de fiecare dată cînd scriu cîte un articol. E o distracție grozavă să mă joc cu ideile și o țin tot așa pînă sar departe de tot peste cal, ajungînd la cele mai nebunești concluzii. De obicei, îmi vin în fire înainte de a ajunge prea departe. Și, ca să le pun capac la toate, am uitat să aduc desertul.

– Am adus eu desertul, răspunse Anne. Și-mi cer și eu scuze. Am fost grosolană. Nici nu știu de ce m-am

enervat aşa.

„Ba ştii," spuse Josh în sinea lui, „şi, indiferent ce-a fost, a fost îngrozitor, şi l-ai îngropat, dar nu destul de adînc ca să nu mai sară afară cînd îl deranjează cîte ceva, cum tocmai am făcut eu." O privi scoţînd din rucsacul ei o cutiuţă aurie.

– Trufel exclamă el. Eşti minunată. Ce fel?

– Cu ciocolată şi alune.

– Ai un gust impecabil. Sînt şi favoritele mele. Îţi mulţumesc.

Şi vîrî o trufă în gură fără s-o mai muşte.

Anne făcu la fel. Încet, ciocolata i se topi pe limbă, într-un fluid moale, cald, dulce-amărui, prelingîndu-i-se pe gîtlej. Oftă, prelung, cu plăcere, privindu-l pe Josh. Acesta îi zîmbi:

– Tot ce-i trebuie unui picnic. Nici nu-mi imaginez că aş mai vrea ceva. Decît... să mai primesc una?

– Două, replică Anne. Nu m-am aşteptat ca drumul să fie atît de lung, încît să meritäm fiecare mai mult de trei.

– Data viitoare, vom găsi un traseu mai lung.

Aruncă o privire spre nori, mai mari şi mai negri decît în urmă cu cîteva minute.

– Va trebui să plecăm curînd, dacă vrem s-o luăm înaintea ploii.

– Îmi pare rău, spuse Anne. E atît de frumos aici.

Îşi terminară trufele şi vinul, apoi începură să strîngă resturile de la masă.

– Ce te-a deranjat mai mult la procesul cu Dora? îl întrebă ea. Că ai pierdut în faţa ei sau în faţa ta? Poţi vorbi despre asta?

– Sigur că da. Am pierdut în faţa mea şi într-a ta. Nu banii erau problema. Doar pentru Dora, nu pentru mine, deşi aş fi preferat să nu trebuiască să-i plătesc. Importante au fost slăbiciunile mele şi faptul că te-ai folosit de ele într-un mod care ne-a făcut aproape imposibil să

ne construim apărarea. Am fi putut demonstra că Dora înţelesese de la bun început să nu voiam să mă însor cu ea şi că niciodată n-a avut vreun motiv să creadă că mă răzgîndisem, dar, odată ce dovedeai că tăcusem atunci cînd ar fi trebuit să vorbesc, orice apărare slăbea. Nu era neapărat distrusă, dar era slăbită considerabil. Întotdeauna m-am mîndrit cu faptul de a nu lăsa să se întîmple asta; oamenii de ştiinţă nu se lase înghesuiţi în colţuri, unde poziţiile lor pot fi zdrobite şi argumentele doborîte.

– Şi biletul de ziua ei?

Josh strînse şiretul care închidea gura rucsacului, cu o smucitură puternică.

– Era poetul din mine care o luase razna. De-atunci, am învăţat să mă stăpînesc. Ciudat este faptul că ar trebui să înţeleg trecutul şi să ştiu cum să mă folosesc de el. Viaţa mea evoluează în jurul trecutului; sînt acolo aproape mai mult decît sînt aici. Dar am trăit cu Dora în moduri care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce am învăţat toată viaţa; era ca şi cum trecutul nu ar fi avut absolut nici o importanţă.

– De ce *este* atît de important? întrebă Anne. De ce te afli acolo aproape mai mult decît aici? E o declaraţie cu totul ieşită din comun.

– Şi nu tocmai exactă. Folosesc trecutul la fel cum foloseam muzeele, în copilărie: ca pe un liman. Uneori, un loc unde să mă pierd. Cînd au murit părinţii mei...

– Cîţi ani aveai?

– Treisprezece. Erau în Alaska; tatăl meu era fotograf şi zburau spre Brooks Range cu un mic avion, cînd au nimerit într-un viscol şi s-au prăbuşit. Şase luni am şters din mintea mea prezentul, negîndu-l complet şi trăind în trecut. Nu mai mergeam la şcoală, nu mă mai întîlneam cu prietenii, Dumnezeu mi-e martor că nici baseball n-am mai jucat. Mă duceam însă la muzee şi citeam; stăteam în casa bunicilor, care aveau o biblio-

tecă superbă, şi acolo îmi petreceam timpul. Au avut foarte multă răbdare cu mine; au ajuns la o înţelegere cu directorul şcolii, ca să-mi pot relua cursurile cînd eram gata, recuperînd după ore şi seara. Pe atunci, nu mă gîndeam deloc la sentimentele lor, dar şi ei erau, desigur, la fel de distruşi ca mine; am discutat despre asta, cînd eram la colegiu. Au fost nişte oameni remarcabili; m-au ajutat să trec prin anul ăla îngrozitor. Mult timp, am considerat că anul al treisprezecelea e unul pe care nimeni n-ar trebui să fie obligat să-l trăiască.

Anne îl privea, complet captivată.

– N-am vrut să-ţi povestesc viaţa mea, spuse Josh, cu un surîs. M-ai întrebat despre trecut. Petrec mult timp acolo fiindcă asta fac arheologii şi găsesc mari satisfacţii în a descoperi ce s-a întîmplat cu mult timp în urmă, şi de ce, şi cum s-au adunat toate, ca nişte cărămizi, pentru a clădi ceea ce sîntem astăzi. Şi-mi mai petrec timpul acolo şi fiindcă e un refugiu, cînd mă satur de politica universităţii şi a muzeului, sau de traficul din Los Angeles, sau de Los Angeles în general, ori cînd vreau să evit a mă gîndi la ceva ce-am făcut, ştiind că n-a fost prea grozav. Trecutul e un ascunziş excelent, să ştii; e mereu la locul lui, aşteptîndu-te, şi poţi relua de unde ai întrerupt, ştiind că de data trecută nu s-a schimbat nimic. Şi nu e nevoie să-l împărtăşeşti altora ca să-ţi placă.

Tăcu, privind spre lac, după care continuă, aproape ca şi cum ar fi vorbit singur:

– Asta-i problema cu prezentul: cere să fie împărtăşit. Ţi se pare gol, cînd treci prin fiecare zi fără paşii altcuiva potriviţi după ai tăi, şi gîndurile cuiva care să se potrivească şi să ţi le provoace pe ale tale. Cel puţin, aşa se întîmplă cu mine şi asta am căutat întotdeauna. Nu şi cu Dora; ea a fost o fermecătoare tovarăşă de viaţă, cel puţin la început, eu eram singur, ea la fel, şi părea normal să trăim împreună. Dar ceea ce încă mai

sper e să găsesc pe cineva care să mă ajute să mă simt în contact cu lumea, ca şi cum ar fi într-adevăr important că exist, nu în sens intelectual, ci într-un mod direct şi omenesc. Nu cred că poate vreunul dintre noi s-o facă singur, nu complet. Avem nevoie de încă cineva: două minţi care să se întîlnească, două mîini care să se atingă, două inimi care să se unească.

Un plafon gros de nori acoperise soarele. Umbrele dispăruseră; lacul devenise cenuşiu ca oţelul. În aerul rece, Anne se înfioră.

– Hai să plecăm de-aici, propuse Josh.

Îşi luară repede puloverele şi canadienele din rucsacuri şi le îmbrăcară, revenind pe acelaşi drum prin jurul lacului.

– Vrei s-o iei tu înainte? o întrebă el.

– Perfect.

Şi porni, cu paşi întinşi. Coborîrea era aproape la fel de grea ca urcuşul, fiindcă trebuia să-şi ţină echilibrul în locurile cele mai abrupte, dar, întrucît cerul se întuneca, Anne o luă aproape la fugă, cu genunchii îndoiţi, propţindu-şi picioarele pe bolovanii îngropaţi adînc ca să nu alunece pe ţărîna şi pietrele desprinse de pe cărare. Îl auzea pe Josh în spatele ei, pas cu pas, şi se gîndi la cuvintele pe care le spusese: *Gînduri care să se potrivească şi să ţi le provoace pe ale tale. Două minţi care să se întîlnească, două mîini care să se atingă, două inimi care să se unească.* Cuvintele i se repetau în minte odată cu ritmul paşilor. „Ce vorbe surprinzătoare," îşi spuse ea. „Cei mai mulţi oameni nici nu s-ar gîndi la ele, necum să le spună cu voce tare. E un om al ideilor şi al frazelor frumoase. Dar cîte dintre ele sînt sincere?" *Poetul din mine o luase razna.* Spusese că învăţase să se controleze, dar probabil că n-o făcuse. Era plăcut să-l asculte, însă nu trebuia să ia în serios asemenea cuvinte fanteziste.

Simţi un strop de apă pe păr şi abia avu timp să se

gîndească la ploaie, cînd îşi dădu seama că era grindină. În mai puţin de un minut, mii de boabe de gheaţă începuseră să lovească poteca şi copacii, iscînd un vuiet cutremurător. Anne icni, în timp ce îi bombardau capul. Se opri. Picioarele ei lăsau urme pe cărarea albită şi avea mîinile reci ca gheaţa.

Din spate, Josh o apucă de braţ şi o trase după el, de pe cărare, în pădurea deasă de brazi şi pini. Zgomotul grindinei slăbi, ca şi cum s-ar fi închis o fereastră; deveni un răpăit inofensiv, undeva departe, sus. Scoase din raniţă un poncho şi îl întinse pe pămînt, sub un pin Douglas.

– Aşteptăm să treacă, spuse el. Am un mare respect pentru furtunile de la munte.

Tremurînd, Anne cotrobăi prin rucsac după pantalonii impermeabili ai lui Gail.

– N-am adus şoşoni; sper că asta e ultima schimbare de vreme, cel puţin pentru un timp.

Josh chicoti. Scoase şi el nişte pantaloni de ploaie şi un termos.

– Ultima mea ofertă pe ziua de azi. Sper că bei cafeaua amară.

– Da. Întotdeauna faci planurile atît de minuţios? Sînt absolut impresionată.

Rezemîndu-se de un copac, Josh îi întinse paharul de plastic, plin cu cafea aburindă.

– Trebuie să te fi învăţat bunicul tău despre imprevizibilitatea muntelui.

– M-a învăţat, dar n-am mai făcut excursii de ani de zile.

– Ani? Eşti foarte puternică; umblai de parcă ai face-o în fiecare săptămînă.

Anne zîmbi:

– Mult tenis şi chiar mai multă încăpăţînare.

Apucă paharul cu ambele mîini, încălzindu-şi-le. Micul luminiş unde stăteau semăna cu o peşteră ceţoasă,

mărginită de brazi întunecaţi. Auzeau tunete îndepărtate şi ropotul constant al grindinei pe acele şi ramurile de brad, departe, sus. Din cînd în cînd, cîte un bob de gheaţă se strecura printre copacii deşi, săltînd lîngă el, pentru a rămîne ca o perlă pe pămîntul pădurii. Anne privi unul, în timp ce sorbea din cafea. Oftă, întinzîndu-i paharul lui Josh:

– Ce bună a fost. Uimitor, cît de repede se poate face atît de frig!

Josh luă o înghiţitură şi-i înapoie paharul.

– Cum de-ai ales domeniul divorţurilor? o întrebă el.

– Am descoperit că mă pricepeam. Am avut un caz greu, la New York, cam după un an de cînd intrasem în barou; o prietenă de-a mea mi-a trimis un văr al ei şi erau mulţi bani la mijloc: copii, conturi, proprietăţi, chiar şi o fundaţie. Trei luni am tot negociat şi am ajuns la o înţelegere civilizată, fără vărsare de sînge şi ostilităţi majore. Era o atmosferă favorabilă şi pentru creşterea copiilor, probabil cea mai bună pe care am fi putut-o spera. Mi-a plăcut să fiu de folos în sensul ăsta.

– Te-ai gîndit la copii.

– Ei erau cei mai importanţi. Nu aveau nimic de care să se ţină.

– Şi, pe urmă, te-am avut pe tine.

Anne clătină din cap:

– N-a fost chiar atît de dramatic. Aveau nevoie de cineva care să le explice ce se întîmpla cu părinţii lor. Am putut-o face şi i-am ajutat să simtă că oamenii încă mai ţineau la ei.

Josh luă paharul gol şi îl umplu din nou.

– Probabil că ţi-au fost foarte recunoscători. Cîţi ani aveau?

– Nouă, unsprezece şi doisprezece.

– Vîrste vulnerabile. Îţi place munca ta?

– Da, îl privi ea surprinsă. Ţie nu?

– Ba da; ne numărăm printre cei norocoşi. Ce

anume îţi place? Să cîştigi? Să ajuţi copiii? Să se facă dreptate?

– Toate. În caz că întrebi dacă-mi place să lucrez în domeniul încheierii căsniciilor, asta n-are nici o legătură.

– Mi-am cerut scuze pentru asta, în cabinetul tău. O mai fac şi acum, dacă vrei.

– Nu, n-ar fi trebuit să aduc din nou vorba. Atunci, m-a supărat foarte tare.

– Eu eram supărat, cînd am spus-o. A fost unul dintre acele momente cînd sar peste cal. Ştiu al naibii de bine că un avocat de divorţuri nu distruge căsniciile, nici relaţiile de orice alt fel; sînt distruse demult, înainte de a ajunge în biroul tău. Tot ce ai tu în faţă sînt dărîmăturile. De fapt, probabil că ai devenit foarte sceptică în legătură cu posibilităţile oricărei relaţii. Niciodată nu vezi începutul, cînd există speranţă; cunoşti numai reziduurile de furie, oboseală şi ranchiună. Cred că la asta mă gîndeam în ziua aia, la distrugere în general, iar tu păreai preocupată să dărîmi, în loc de a construi.

Anne dădu din cap:

– Dar nu există nici o viaţă fără distrugeri. Datoria noastră este să le supravieţuim.

O privi lung.

– Crezi că asta e totul în viaţă? Să supravieţuim distrugerilor?

– Nu acelaşi lucru îl studiezi şi tu? Culturi care prosperă şi apoi dispar, fiindcă n-au putut supravieţui unei distrugeri de un fel sau altul?

Josh îi întinse paharul, observînd cît de abil îndepărtase iarăşi conversaţia dinspre ea. Avea multă practică în acest sens, reflectă el.

– Studiez prosperitatea, în egală măsură cu distrugerea. Mă interesează forţele care fac societăţile să înflorească, precum şi slăbiciunile care le împing la decădere. E la fel ca şi cu studiul oamenilor, să ştii: ce anume ne face să fim puternici şi creatori, cum devenim

tot ceea ce putem fi. Şi, de asemenea, cum să supravieţuim distrugerii. De toate avem nevoie. Altfel, cum am putea fi complet umani, altfel decît construind societăţi, relaţii şi idei? Doar tîrîndu-ne de sub ruine nu am reuşi altceva decît să ne constituim liniile de apărare.

Anne tăcu. Îi dădu lui Josh paharul şi privi crengile de deasupra, ascultînd liniştea.

– Încercăm să mergem? Cred că furtuna a trecut.

– Şi eu.

Bău ultimele picături de cafea şi puse termosul la loc în rucsac. Părăsiră adăpostul poienii, Anne mergînd în faţă, pe cărare.

Soarele străluce printre nori şi, pe măsură ce aerul se încălzea, poteca începu să se umple de noroi. Era atît de alunecoasă, încît Anne îşi privea încontinuu picioarele. Ridică o dată ochii şi se opri brusc.

– Uite, spuse ea.

O ceaţă argintie plutea peste munţi, iar copacii verzi şi aurii, vîrfurile de stîncă, piscurile colţoase – toate scînteiau în lumina blîndă a soarelui, palide şi delicate ca o pictură pe voal.

– Ce frumuseţe, şopti Anne; avea faţa şi mîinile reci, de la ceaţă, şi părul umed, dar stătu nemişcată, pierdută în admiraţia peisajului de vis. Niciodată n-am văzut munţii arătînd mai minunat.

Josh se opri în spatele ei, atingîndu-i braţul cu al lui. Aproape că se ciocnise de ea, cînd Anne se oprise atît de brusc.

– E foarte frumos, încuviinţă el. Dar prefer lumină de soare şi umbră. Îmi place o lume mai solidă.

– Îţi place arta care nu conţine decît lumini şi umbre? întrebă ea peste umăr, în timp ce-şi reluau drumul.

– Bine zis. Colecţionez tot felul de obiecte de artă. Am o colecţie reuşită; mi-ar plăcea să ţi-o arăt. După ce facem vizita la Muzeul Antichităţii, mergem să bem ceva

la mine, apoi să luăm undeva cina. Dacă-ţi face plăcere.

– Sigur că da, răspunse Anne, rămînînd atentă la cărarea alunecoasă, pînă ajunseră la poale.

Cînd fură din nou la maşină, soarele ardea puternic, iar norii se întinseseră la orizont, ca un lanţ de munţi mai îndepărtaţi.

Anne şi Josh îşi scoaseră echipamentele de ploaie şi le îndesară în spatele jeep-ului. Scoţîndu-şi cozorocul de tenis, ud, Anne îşi scutură capul. Ud leoarcă, părul îi încadra faţa într-o claie de bucle dezordonate. Josh o privea.

– Eşti foarte frumoasă, spuse el. Şi a fost una dintre cele mai plăcute excursii din viaţa mea. Îţi mulţumesc.

– Şi mie mi-a plăcut. Şi-ţi mulţumesc pentru masă.

– Trufele au fost totul.

Scoase maşina pe drum, încetinind prin făgaşurile noroioase.

– Peste cîteva zile, vom explora muzeul; te sun. Vei fi liberă în weekend?

– Nu, lucrez; am foarte mult de recuperat. Niciodată nu mi-am mai luat patru zile libere la rînd.

– Atunci, mergem seara. Aşa va fi într-adevăr intim; doar cîţiva paznici care să ne ţină companie.

Opri jeep-ul la intersecţie şi priviră amîndoi traficul de pe şoseaua spre Tamarack.

– Mereu e un şoc să mă întorc în lume, murmură Josh; puse o mînă pe a lui Anne. Îţi mulţumesc încă o dată; a fost o după-amiază cu totul deosebită.

Calmă, Anne îşi retrase mîna.

– Şi pentru mine, spuse ea.

Urmă o pauză în trafic, iar Josh înscrise maşina pe şosea. Merseră în tăcere pînă ajunseră la casa lui Gail şi Leo.

– Abia aştept să ne vedem la Los Angeles, spuse el.

Anne îşi luă rucsacul şi echipamentul de ploaie din spatele jeep-ului.

– Şi eu, răspunse. Cu multă nerăbdare.

În timp ce mergea spre casă, descoperi cu interes că vorbise serios.

Vince se afla la un picnic de Ziua Muncii, pentru colectare de fonduri, în munţii de lîngă Denver, cînd Keith Jax îl găsi în sfîrşit.

– Te-am sunat de trei ori. Ar trebui să-ţi concediezi valetul; nu-ţi transmite mesajele.

– Le-am primit. Vorbeşte mai încet.

Vince îl conduse de lîngă grupul de oameni cu care vorbise, pe un culoar al uriaşei case, pînă într-un mic dormitor de oaspeţi. Casa îi aparţinea lui Sid Folker, un bancher care se număra printre principalii finanţatori ai lui Vince şi căruia, cu doar cîteva zile în urmă, i se dezvăluise secretul că Vince avea în vedere o candidatură la preşedinţie.

– Putem sta aici cîteva minute, spuse Vince.

– Auzi, ai putea măcar să-i oferi omului cum ar veni ceva de băut.

– Mai tîrziu. Spune-mi de ce ai venit.

– Christoase, Vince, abia am aterizat, de la Tamarack...

– De ce? Ce se întîmplă?

– Păi, prietena ta e acolo. Anne cum-îi-zice. Sora lui Gail.

Privirea lui Vince se fixă asupra lui.

– Ai văzut-o?

– Te cred. Lîngă primărie, acum cîteva seri; era cu Josh. Ştii, tipul Dorei. Fostul, cum ar veni.

– Durant? Ce naiba făcea cu el?

– De unde să ştiu eu? Mă rog, era şi Leo acolo, dar, ştii, cînd am văzut-o eu, vorbea cu Josh. N-am putut să mă apropii; era ditamai debandada. Aduseseră cisternele cu apă, înţelegi, în fine, toate astea le ştii, oprirea alimentării cu apă...

– Atîta tot?

– Păi, ce-am mai făcut, azi am cam stat cu ochii pe casa lui Gail şi au plecat pe la amiază. Anne şi Josh. Ştii, în excursie. Aveau rucsacurile la ei. Se vede că ăsta s-a agăţat bine de familia aia. Mereu l-am găsit cam ciudat. Oricum, ai spus că vrei să aflu ce voia...

– Şi ai aflat?

– Încă nu; cum era să ştiu dacă mai era cazul? Vreau să spun, asta s-a întîmplat în iulie. Şi, ştii, povestea aia cu expediatul; nu ştiam nici pe asta dac-o mai voiai, cum ar veni. Sau ce-ai vrut să spui, exact. S-o plătesc, sau ce? Aşa că, oricum, m-am gîndit că vrei să ştii că e acolo, aşa că am zburat încoace. Şi pentru asta merit un pahar, Vince, şi-o cină, şi pot să stau la tine peste noapte, corect? Şi mîine să mă întorc.

– Aici erai! Te-am căutat peste tot! intră Sid Folker, amenin̦îndu-l pe Vince cu degetul. Oamenii vor să te vadă, domnule senator – zău că ştii cum să activezi mulţimile – şi poftim, te ascunzi. A, scuze, n-am vrut să vă întrerup.

Vince se ridică:

– Sid, ţi-l prezint pe nepotul meu, Keith Jax. Mi-am luat libertatea de a-l invita astă seară; mi-e un fel de asistent neoficial şi-ncă unul al dracului de bun; de mare ajutor.

Folker scuturâ mîna lui Keith.

– Îmi pare bine, Keith. Oricine vrea Vince, e binevenit aici. Unchiul tău e un om important, Keith, un mare om, dar pariez că pe-asta o ştiai deja. Totuşi, ţine-te de el, şi o s-ajungi departe. Pînă-n vîrf, într-acolo ţintim. Mergem ca pe roate – ai simţit, Vince? Piuteşte-n aer şi nimic n-o să ne mai oprească. Ei, dar, Keith, n-ai pahar! Hai s-o rezolvăm. Vince, vreau să cunoşti doi oameni care tocmai s-au mutat aici din California; şi-au ales preşedinte omul de-acolo şi le-am zis că s-ar putea să aibă şansa s-o mai facă o dată, aici în Colorado. Sigur că n-am

spus nimic clar – mai întîi avem grijă de noiembrie viitor; te trimitem înapoi în Senat cu surle şi trîmbiţe – dar m-am gîndit că o mică aluzie nu strică; oamenii ăştia merg pe cai foarte mari şi-s dornici să te cunoască. Keith, îmi pari genul de băiat care ştie să găsească şi singur drumul spre bar.

Keith îl privea pe Vince, cu ochii îngustaţi, încercînd să asimileze toate informaţiile care-l bombardau.

– Sigur. Mulţumesc. Ne vedem mai tîrziu, unchiule Vince, la tine acasă, da?

– Absolut, răspunse Vince. Mă bucur să te găzduiesc, Keith; apartamentul ăla e al dracului de pustiu, doar cu mine înăuntru. Este mult prea mare, firește, îi spuse el lui Folker, dar tot sper că voi găsi o doamnă superbă cu care să-l împart.

Folker mormăi:

– Îmi pare bine că ai adus vorba, Vince. Am una pe care cred c-ar trebui s-o cunoşti. Văduvă. Văduvele sînt bune, să ştii; nu le poţi învinui pentru că-s singure. E o dulceaţă, drăgălaşă şi simpluţă, o să-ţi placă. Stai pe aici pînă după fripturi; la desert, o s-avem un mic grup intim.

– În regulă, Sid. Eşti un prieten grozav. Îţi mulţumesc.

Dar nu la Sid se gîndea, în timp ce reveneau spre *living room;* ci la Keith. Avea douăzeci şi opt de ani şi niciodată nu stătuse prea mult într-o slujbă, pînă nu i-o dăduse Leo pe cea de administrator adjunct la *Tamarack.* Şi îi datora totul numai lui Vince. Vince era cel căruia îi telefonase Keith din închisoare, cu doi ani în urmă; înjunghiase un barman, într-o încăierare pornită de la droguri, în faţa unui bar din Miami, şi nu voia să afle maică-sa. Aşa că Vince îi plătise cauţiunea şi-l despăgubise pe barman, Vince îi angajase avocat, Vince îl internase pe Keith într-un spital de lîngă Chicago ca să-şi facă dezintoxicarea. Şi tot Vince îl trimisese la

Tamarack şi vorbise cu Leo să-i dea de lucru.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă acolo, îi spusese el lui Keith. Ce face bunicu-tău, cît de mult extinde staţiunea, de ce se ţine Leo, de unde iau banii pentru extinderi... tot ce poţi afla. Stai cu ochii pe ei şi, dacă vreau să faci ceva, să fii gata. Voi plăti oricît îţi dă Leo. Dar dacă aud că iar te-ai luat de droguri sau bei mai mult decît te ţine, ai zburat. Marian şi Fred vor afla despre Miami şi despre spitalul din Chicago, iar Leo la fel. Şi-atunci n-ai decît să te întorci în magherniţele din Miami şi să faci laba cu drogurile şi curvele pîn-o să fii tu ăla înjunghiat, probabil de unul care nimereşte mai bine ca tine, şi nimeni n-o să mişte un deget. E nevoie s-auzi mai clar de-atît?

Keith clătinase din cap şi se mutase la Tamarack.

Nu prea deştept, îşi spuse Vince, privindu-l pe Keith cum se îndrepta spre barul lui Sid Folker. Dar nici prost de tot. Şi fără urmă de sistem moral sau etic care să-l zăpăcească. Era chiar plăcut să aibă de-a face cu el; băiatul era necomplicat, complet egocentric şi credincios ca un căţel. Nici nu putea exista un asistent mai bun pentru Vince, care detesta surprizele, decît previzibilul şi transparentul Keith Jax.

– Deci, pe ce chestie făcea ăla valuri? întrebă Keith, cînd Vince sosi acasă, la miezul nopţii; stătea în bucătărie, bînd dintr-un pahar înalt şi mîncînd un tort de ciocolată din cutia cu care fusese adus de la cofetărie. Sifon cît încape şi-un strop de scotch, spuse el, cînd Vince îi privi paharul. Verifică sticla, dacă nu mă crezi.

Vince se rezemă de frigider.

– Povesteşte-mi despre mulţimea din Tamarack, de la primărie.

– Mare panaramă. Toţi cărau găleţi, iscălindu-se ca micii cercetaşi conştiicioşi, cum ar veni, primarul zicea cum că totu-i în regulă, toată lumea vorbea în acelaşi timp, vreo doi reporteri făceau poze... Adică, nebunie în toată regula.

– Trebuie să fi dat vina pe cineva. Cine-a fost?

– Nimeni. N-au acuzat pe nimeni. N-au făcut decît să se îngrijoreze cît o să ţină, şi dacă cisternele vor sta acolo toată ziua, ca să poată lua apă oricînd, şi dacă începeau să dreagă treaba, şi...

– Despre cine vorbeau? Cine trebuia să rezolve problema?

Keith ridică din umeri:

– Ăia. Mereu „ăia", cum ar veni, ai observat? Primarul a spus că primăria şi compania vor plăti apa.

– Şi nimeni n-a învinuit compania?

– Din cîte-am auzit eu, nu. Nu erau tocmai furioşi; îngrijoraţi, mai mult. Auzi, Vince, ăla zicea c-o s-ajungi preşedinte? E adevărat?

– S-ar putea.

– Mamăăă! Ce panaramă ar fi. Ei, dacă te pot ajuta, cum ar veni, înţelegi, orice vrei...

– Vreau să stai cu ochii pe situaţia din Tamarack. Nu fugi la Denver sau altundeva; acolo am nevoie de tine. Vreau să ştiu tot ce face Leo, cît de repede află ce s-a întîmplat cu bazinul, cît durează ca să rezolve. Şi femeia aia. Vreau să ştiu cînd e acolo şi cu cine se întîlneşte. Tot ce poţi afla.

– Nici o problemă. Asta-i tot? Adică, nu vrei decît să văd ce face? Nu-i nevoie s-o plătesc, cum ar veni, sau ceva? Vreau să spun, spune-mi doar ce vrei, şi o fac, dar, dacă nu ştiu, mi-e mai greu.

Vince îşi simţi muşchii gîtului încordîndu-se, ca întotdeauna cînd era neputincios.

– Încă nu ştiu. Depinde de ce se întîmplă. Fii doar pe fază şi ţinem legătura.

– Corect. Ăă, Vince? Auzi? Dacă ajungi preşedinte, pot veni şi eu cu tine? Mi-ar plăcea, cum ar veni, să locuiesc la Washington.

– De ce nu? răspunse Vince, ieşind. Dacă eşti atent şi faci ce ţi se spune...

– Mamăă! exclamă Keith. Sigur. Mamăăă!

Vince închise uşa cabinetului în urma sa şi-i telefonă lui Beloit, care plecase de la Sid Folker înainte de a i se servi grupului intim desertul.

– Cît ai adunat astă seară?

– Şase milioane jumate. N-avem nici o problemă cu banii, Vince, ştii bine. Vom începe completarea listelor în plină formă. Ce-mi trebuie mie e un mai mare ajutor de la Comitetul Naţional; pot face mai mult pentru noi în culise, iar pîn-acum n-au început. Dar ajungem noi şi acolo; sînt sută la sută sigur că da. Ai avut succes astă seară; le-ai fermecat pe toate cucoanele şi i-ai făcut pe bărbaţi să se simtă ca la o şedinţă de cabinet. Ai talent la asta. Cum a fost văduva?

– Ca lumea.

– Atîta tot?

– Mai mult decît ca lumea. Rămîn aici cîteva zile, ca să ne cunoaştem mai bine.

– Nu-i la fel de isteaţă ca Maisie.

– N-am nevoie de femei isteţe ca Maisie. Care-i problema cu Comitetul Naţional? Credeam că i-ai atras de partea noastră.

– În curînd. Uneori, e nevoie de un efort puţin mai mare. Am vorbit cu frate-tău; ţi-am spus?

– Nu. Cînd?

– Acu' cîteva zile. M-a refuzat; a zis că ofer prea puţin. Vrea un munte de bani, Vince. Nu mi se pare că arată ca un om intrat la apă.

– Este. Şi cu fiecare zi stă tot mai prost. Aşteaptă un timp, o să obţii ceea ce vrei. Trebuie să convingem şi familia.

– Tot nu-s alături de el?

– Vor fi. Mă ocup eu. Avem nevoie doar de doi, după care Charles o să poată supune la vot. Ai s-o capeţi. Las-o în seama mea, Ray; nu-ţi face griji.

– Nu-mi fac. Aştept doar.

„Şi eu," îşi spuse Vince, trîntind receptorul. Era o situaţie nesuferită. Prea multe stăteau în suspensie; prea multe pe care nu le ştia. Ce încerca să-i facă boarfa aia; ce aveau să facă pentru el lingăii din Comitetul Naţional înainte de campania electorală; ce marjă urma să aibă în alegerile pentru Senat, peste un an şi ceva. Era sigur că avea să cîştige, ca data trecută, dar îi trebuia un avantaj enorm. Şi pusese în mişcare evenimentele din Tamarack, dar nu ştia dacă era suficient ceea ce făcuse.

Restul părea să-i scape de sub control. În ultimele două luni, pentru prima oară de cînd îl dăduse afară Ethan, Vince simţise, nu o dată, sfîşietoarea tortură a neputinţei, furnicăturile terminaţiilor nervoase silite să stea la un loc, tensiunea muşchilor cărora nu li se permitea să se repeadă.

– Futu-i, bombăni el în liniştea cabinetului.

Atinse cu degetul un *presse-papiers* rotund de sticlă, primit în dar de la Clubul doamnelor din Pueblo. Netezimea acestuia îl enerva; îi dădea o senzaţie lunecoasă şi nedemnă de încredere.

– Futu-i! izbucni, azvîrlind greutatea prin cameră. Obiectul lovi un lambriu, găurindu-l, ricoşă de două ori pe covor şi se rostogoli pînă sub masa unde se aflau vreo jumătate de duzină de fotografii ale Dorei. Josh, îşi spuse Vince. Curva aia umbla cu el. Nu numai că stătea la Gail şi Leo, dar mai ieşea şi cu Josh. Ce futu-i mama mă-sii cocea? O prevenise...

Privind gaura din lambriu, Vince ştiu că trebuia să ia situaţia în mînă şi să pună oamenii să facă tot ce voia el, şi încă al naibii de repede.

Anne mergea încet prin galeria apartamentului lui Josh, privindu-i tablourile. O surprindea strălucirea şi varietatea lor, de la impresionişti francezi, pînă la miniaturişti.

– Categoric, nu numai lumini şi umbre, murmură ea.

Josh, aducînd două pahare cu vin, ó auzi şi surîse.

– Nu numai... nimic anume, în fond. Nu e ceea ce s-ar putea numi o colecţie orientată. Impresioniştii i-au cumpărat bunicii mei, cînd au fost în Europa; părinţii mei au colecţionat Picasso, Braque şi sculpturile eschimose din living; iar eu am cumpărat restul. Cea la care te uiţi e o istorie a familiei Durant, în special a bunicilor, după cum şi-au croit drum prin întreaga lume. Habar n-aveau că îşi cumpărau opere de mare artă; le luau în urma cîte unui capriciu, sau fiindcă le plăceau pictorii, cînd îi cunoşteau. Şi cred că le părea rău pentru ei, crezînd că niciodată n-aveau să strîngă bani, bunuri sau putere de orice fel.

– Considerau că bunurile erau mai importante decît arta? întrebă Anne.

– Nu, dar socoteau că banii sînt esenţiali, iar puterea utilă. Nu găseau nimic romantic la un artist flămînd. Erau fabricanţi de oţel din Midwest, practici prin definiţie, dar deveniseră modeşti patroni ai artelor fiindcă îndrăgeau arta şi o considerau esenţială pentru a avea viaţa împlinită, şi pentru că realmente găseau de datoria lor, din moment ce aveau mulţi bani, să-i ajute pe artişti să supravieţuiască şi chiar să prospere.

Ajunseră în capătul galeriei şi intrară în *living room,* unde consola şemineului şi un perete întreg de rafturi erau pline de statuete ale eschimoşilor: păsările, urşi mari dansînd, grupuri de familie şi morse cu pescari călări pe spinările lor arcuite, ca nişte cowboys pe tauri nărăvaşi.

– Este cea mai spectaculoasă colecţie pe care am văzut-o vreodată, comentă Anne.

Josh dădu din cap.

– Toate piesele astea mi-au plăcut enorm, încă din copilărie. La moartea mea, toate le va primi un muzeu. Nu vreau să se împrăştie colecţia.

„Nu le va lăsa copiilor lui," medită Anne. „Sau nu intenţionează să aibă copii. Probabil că asta e; a trăit ca un om concentrat în întregime asupra lui însuşi." Şi Dora spusese că nu putea suferi copiii.

Se plimbă prin living, privind zecile de obiecte pe care le colecţionase – scarabei egipteni, amfore greceşti, cloisoné-uri franţuzeşti, spărgătoare ce nuci germane sculptate, casete ruseşti lăcuite, sculpturi de jad chinezeşti, măşti africane, salbe de pene din Noua Guinee.

Apartamentul era enorm – două apartamente combinate într-unul singur, îi explicase Josh – avînd camerele spaţioase şi cu plafon înalt mobilate – supramobilate, după părerea ei – cu antichităţi, canapele şi fotolii umflate, sub ţesături uşor decolorate, şi covoare orientale cu desenele estompate de secole întregi de paşi. Printre obiectele colecţionate se amestecau fotografii cu subiecte felurite – de la un pescar pe un trauler, pînă la bărbaţi şi femei – pe care Anne le recunoştea din ziare şi reviste.

Avea prieteni la fel de diversificaţi ca arta lui, îşi spuse ea.

– Vrei să vezi şi restul? întrebă Josh.

Anne dădu din cap şi reveniră prin galerie, spre celălalt capăt al apartamentului.

În dormitor, pe o masă rotundă, cu tăblia învelită în piele, se afla un grup de fotografii în rame de argint. Anne se aplecă să le vadă mai bine. Toate reprezentau aceeaşi pereche, un bărbat care ar fi putut să fie Josh şi o femeie frumoasă, înaltă, cu păr blond, buclat, tuns scurt, ca o caschetă.

– Părinţii tăi, spuse ea. Mă întrebasem unde or fi.

– Locul lor e în partea personală a casei, se opri Josh alături, privind şi el. Te-ar fi plăcut, Anne; admirau oamenii care-şi construiesc singuri viaţa, în loc s-o lase în seama altora.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Nu ştii dacă e valabil şi pentru mine.

– Cred că este. Cred că ţi s-a întîmplat ceva, acum cîtva timp, de-a dreptul distrugător. Ceva la fel cum a fost pentru mine moartea părinţilor, deşi nu m-aş gîndi să compar suferinţele; fiecare suferă în felul său propriu. Dar nu te-ai lăsat vătămată definitiv; ţi-ai format propria viaţă şi ai devenit o femeie remarcabilă. Te admir pentru asta. Iar părinţilor mei le-ai fi plăcut mult. Hai înapoi în cabinet; servitoarea a făcut un pâté şi trebuie să-l onorăm, altfel va fi dezamăgită. Apoi, putem merge la cină.

Fără s-o mai aştepte, porni înainte, comentînd din trecere unele tablouri, spunînd o anecdotă despre o gravură de Albers pe care o cumpărase la o licitaţie, relatînd o întîmplare cu o schiţă de Mirò din cabinetul lui. Parcă, observă Anne, ar fi fost îngrijorat că spusese prea mult, iar acum încerca să şteargă totul printr-un monolog uşurel şi amuzant, pentru a-i distrage atenţia dacă o tulburase cumva.

Dar nu era tulburată. Curios, în loc să se ferească de el, îşi descoperea interesul faţă de tot ce avea de spus despre ea. Nu, nu tocmai, se corectă Anne grăbită. Nu avea nevoie de analizele lui; dorea numai o companie plăcută. Şi se părea că şi Josh voia acelaşi lucru. De-asta se simţeau atît de bine.

– Am rezervat o masă la *Les Plumes,* la opt şi jumătate, spuse el, în timp ce se aşezau pe o canapea prelungă şi adîncă din cabinet, dar putem merge mai tîrziu, dacă vrei.

Încăperea era destul de mică, nepretenţioasă, cu pereţi verzi-închişi, rafturi de nuc lăcuit pînă în tavan, canapele şi fotolii de catifea reiată bej şi un şemineu de marmură verde. Şi pretutindeni se vedeau cărţi, îndesate pe rafturi, îngrămădite în teancuri precare pe podele şi pe pervazele ferestrelor, răspîndite pe mese,

alături de reviste şi ziare de specialitate. Într-un colţ, sub alte cărţi, se afla un televizor; în apropiere, un pickup şi un compact-disc player.

Cînd intraseră, Josh pusese muzică, iar acordurile complexe ale unei sonate de Scarlatti umpleau camera. Anne ştia că în acea odaie îşi petrecea aproape tot timpul.

– Aş vrea să aud despre meseria ta, zise el, dîndu-i o farfurie. După un timp, toate cazurile de divorţ încep să pară la fel?

– Nu mai mult decît faraonii tăi egipteni, cred, răspunse Anne, întinzînd pâté pe o felie de pîine şi muşcînd. O, ce bun e!

– Una dintre numeroasele specialităţi ale doamnei Ukimo. Ciuperci de pădure, cam patru soiuri, cred. Cunoaşte toate bucătăriile naţionale din lume; ea şi soţul ei au lucrat la ambasada belgiană din Franţa, la ambasada americană din Elveţia, apoi au venit aici şi s-au înscris la agenţia unde eu telefonasem chiar în aceeaşi dimineaţă. A reieşit că era o împerechere perfectă.

– Nu e servitoarea pe care o angajase Dora.

– Nu. N-a fost mulţumită, şi nici noi.

– A plecat în timp ce Dora era aici?

– La şase luni după ce o angajase ea. Apoi, i-am angajat eu pe soţii Ukimo.

Anne îl privi, încruntîndu-se:

– Pe-asta de ce n-ai spus-o, în cabinetul meu?

– Dora se mîndrea cu talentul ei de a angaja oameni. N-am considerat că era destul de important ca să i-o arunc în circă. Oricum, n-ar fi schimbat nimic.

– Nu, n-ar fi schimbat.

Continua să fie uimită de reţinerea lui. Ar fi putut folosi această informaţie pentru a slăbi imaginea vieţii lor casnice descrisă de Dora. Nu se întreba dacă Josh sau Fritz Miller luase hotărîrea; era convinsă că îi aparţinuse lui Josh.

Oare ce îi mai ascunsese? Ce uimitor de puţin îl cunoscuse Dora, reflectă ea. Omul acesta avea atîtea calităţi de admirat.

– Ei, deci, vorbeşte-mi despre practica ta legală.

Anne îi descrise unele dintre cazurile care o interesaseră cel mai mult, fără a da nume, dar prezentîndu-i portrete sumare şi vii care însufleţeau oamenii în faţa lui Josh.

Acesta chicoti, cînd îi povesti despre un actor de televiziune care intentase acţiune de divorţ pentru că soţia sa scosese din casă toate cele cincizeci şi patru de oglinzi şi, ulterior, îl pusese să aleagă între ea şi ele. Alesese oglinzile.

– Nu începi să-ţi pui întrebări despre priorităţile oamenilor? întrebă Josh. Trebuie să-ţi fie greu să ai de-a face cu ei zilnic, fără să-i judeci.

– Avocaţii emit mereu judecăţi, răspunse Anne. Cred că sîntem cei mai necruţători critici dintre toţi, fiindcă nu putem lăsa în urmă toate nebuniile şi minciunile ca şi cum ar fi doar o piesă de teatru proastă; trebuie să stăm pînă la ultima replică. Numai că nu ne exprimăm sentimentele; dacă sîntem într-adevăr buni, nimeni nu ajunge să ni le cunoască. Tu ai mai mult noroc: toţi clienţii tăi sînt morţi de patru mii de ani.

– Nu prea mult noroc. De multe ori, chiar şi o minciună ar fi un motiv de veselie. Liniştea mormîntului e un obstacol categoric în calea cercetării.

Zîmbiră amîndoi, după care rămaseră tăcuţi. Josh umplu iarăşi paharele şi se rezemară de spătarul adînc, confortabil, al canapelei. Dincolo de ferestre, luminile din Santa Monica străluceau ca un mozaic în întuneric, licărind uşor în căldura de la jumătatea lunii septembrie; în cameră, Anne simţea aerul răcoros cuprinzîndu-i uşor gleznele. Oftă. Pradă unui impuls, se descălţă şi-şi strînse picioarele sub trup, cuibărindu-se în colţul ei de canapea.

– Îmi pare rău că trebuie să ieşim, murmură ea.

– Nu mai ieşim, răspunse imediat Josh. Putem găsi ceva aici. Doamna Ukimo e liberă astă seară, dar putem da o raită prin frigider.

Privi rochia de mătase roşie a lui Anne şi jacheta verde ca pătrunjelul, cerceii aurii cu rubine, colierul din verigi de aur florentin.

– S-ar cădea să-ţi ofer eleganţă şi specialităţi franţuzeşti. Asta plănuisem pentru azi. Dar dacă preferi supă şi salată, nu mai pot contribui decît cu lumina lumînărilor.

– O primesc, cu condiţia să fie în camera asta.

Josh se aplecă şi ridică de pe podea un telefon, pe braţul canapelei.

– Sun la restaurant. Îmi plac gusturile tale; ţi-am mai spus-o, nu? Aici mănînc cînd sînt singur. E mai plăcut decît în toate restaurantele la un loc.

– Gătesc destul de bine, spuse Anne, dacă pot face ceva...

– În mătase roşie, nu. Poate o facem şi pe-asta, cîndva, dar nu astă seară. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Anne clătină din cap.

– E bine aşa.

– E chiar mai bine.

Tocmai forma numărul restaurantului, cînd sonata de Scarlatti se termină.

– Vrei să alegi altceva? întrebă Josh dezinvolt.

În ciorapi, Anne se duse la dulap şi deschise sertarele. Sute de discuri erau aranjate în ordine alfabetică. Alese trio-uri de Beethoven şi Mozart şi puse primul disc, în timp ce Josh închidea telefonul.

– Mulţumesc, spuse el.

Şi abia atunci, în timp ce se ghemuia la loc pe canapea şi notele primului trio începeau să plutească prin cameră, Anne îşi dădu seama cît de diferită era seara aceea de cea pe care o prevăzuse sau de o seară

normală acasă, cînd îşi punea singură muzică în apartamentul tăcut şi gătea cina pentru o persoană în bucătăria pustie, după care citea sau se uita la un film în liniştea din cabinetul ei. Atît de diferită, îşi spuse ea; dar cît de uşor şi firesc o acceptase şi cît de puţin complicat părea totul.

„Va trebui să mă gîndesc la asta," reflectă ea. „Dar mai tîrziu; nu acum. În momentul ăsta, zău că nu vreau să-mi pierd vremea."

Capitolul 13

Keith se repezi să-l prindă din urmă pe Leo, împiedicîndu-se de un coş cu hîrtii şi lovindu-se cu şoldul de colţul unui birou.

– Leo! strigă el, ieşind în goană pe alee. Hei! Leo!

Leo scoase capul din maşină:

– S-a-ntîmplat ceva?

– Vreau să merg şi eu. O.K.?

Ocoli grăbit prin faţa maşinii şi se aşeză pe fotoliul din dreapta.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă. E-n regulă, da, Leo? Jumate din timp, am senzaţia că toţi de pe-aici ştiu fel de fel de chestii, numai eu nu.

Leo ridică din umeri, în timp ce demara.

– Poţi să vii, dar n-are nici o legătură cu tine. Tu ocupă-te doar de muntele Tamarack, Keith; altă grijă n-ai.

– Mda, bine, dar îmi fac griji şi cu compania, înţelegi. Vreau să spun, am cinci la sută din ea, de la bunicul, aşa că devin parte interesată, nu? Cum ar veni, dacă unchiul Charles o s-o vîndă vreodată, va avea nevoie de, ştii, votul meu. Iar compania a intrat în rahat cu apa – am înţeles şi eu atîta lucru – asa că m- am gîndit că

dacă se află ce s-a întîmplat, ar trebuit să ştiu şi eu.

Leo îi aruncă o privire scurtă. Părul său blond-nisipiu era pieptănat cu grijă, barba rară şi spălăcită tunsă, cămaşa în carouri călcată proaspăt. Un tînăr vioi şi perfect prezentabil. Nu era vina lui că Leo nu putea să-l agreeze. În tăcere, conduse cu viteză maşina prin oraş. Străzile erau liniştite, acum cînd weekend-ul de Ziua Muncii încheiase sezonul estival, iar oamenii care locuiau în Tamarack se plimbau pe trotuarele pustii şi-şi opreau maşinile în spaţiile de parcare ca şi cum şi-ar fi redescoperit propriul oraş. Cei cîţiva turişti încă prezenţi mergeau spre munţi ca să admire coloritul în schimbare, umblau prin magazine după chilipiruri din afara sezonului sau stăteau pe terasele cafenelelor, în lumina piezişă şi caldă a toamnei, lăsînd somnolenţa oraşului să-i încetinească, la fel ca pe toţi ceilalţi, în intervalul dinainte de sosirea zăpezilor şi a forfotei miilor de schiori. Era o perioadă a anului care lui Leo îi plăcea în mod deosebit, cînd îşi putea imagina oraşul ca fiind din nou un cătun izolat de munte, unde toată lumea se cunoştea cu toată lumea şi toţi munceau împreună pentru a trece în confort şi siguranţă prin cel mai aspru dintre anotimpuri.

Dar nu la fel se întîmpla şi în această lună septembrie. În acea frumoasă toamnă aurie, oamenii erau temători şi pe mulţi îi pîndea panica. Părinţii îşi duceau copiii la doctor să-i examineze sau se întîlneau în grupuri, vociferînd în faţa primăriei cînd mergeau să ia apă şi trimiteau scrisori la *Tamarack Times* cerînd să afle ce făcea oraşul pentru a-i apăra. „Mai întîi, E.P.A. ne spune că tot capătul de est este în nesiguranţă," protestau scrisorile, „iar acum, nici apa nu mai e sigură. Cine răspunde?"

– *Cine răspunde?*

Strigătul se înteţea tot mai tare. Începuse sub forma unei întrebări neliniştite, seara, la primărie; acum, peste

nici o săptămînă, devenea un rostogolit de tunet prin oraş, crescînd spre un muget de întrebări alarmate şi furioase. CE SE ÎNTÎMPLĂ AICI? CINE-I VINOVATUL?

Şi era uşor de găsit un vinovat. Leo ştia că, atunci cînd în oraşul unei companii se întîmplau fapte rele, vina cădea întotdeauna în spinarea companiei.

Coti pe şoseaua care urca treptat spre capătul de est şi Wolf Creek Pass.

– Deci, ce-au descoperit? întrebă Keith.

– Nu ştiu. Bill m-a sunat la telefonul din maşină şi mi-a spus că i se pare că au ceva să-mi arate.

– Unde?

– Sub Mother Lode[1].

– Vechea mină? Aia n-are nimic pe-aproape.

– Şanţul de drenaj.

Leo coti pe un drum îngust, prunduit, care urca în zig-zag pe o pantă prelungă, pe lîngă minele vechi aproape ascunse printre tufişuri şi mici stejari noduroşi. Peste cîteva minute, ajunseră la o camionetă parcată. Dincolo de ea, drumul era blocat cu bolovani şi boscheţi dezrădăcinaţi.

– Bill, strigă Leo şi, nu departe, un bărbat înalt se întoarse şi porni spre ei.

– Mă bucur că te văd, spuse Bill Clausan, în timp ce-şi strîngeau mîinile; porniră în susul pantei, alăturîndu-se altor doi. Sîntem convinşi că asta e, Leo. A fost o alunecare, şi-ncă una destul de zdravănă. A tăiat pe-aici, a traversat drumul şi s-a prăvălit în canalul de drenaj.

– Ai idee din ce cauză?

– Deocamdată, nu. Am avut unele activităţi seismice în ultimele cîteva săptămîni, mărunţişuri, dar poate sufi-

1. Filonul mamă.

ciente ca s-o declanşeze. Poate să fi fost un accident care-şi aştepta ocazia.

– Keith, du-te sus şi vezi dacă poţi descoperi de unde a pornit, spuse Leo. Poate afli cum s-a întîmplat. Noi coborîm la şanţ.

Porni împreună cu Bill în jos pe povîrniş, urmînd brazda tăiată de pămînt şi pietre în timpul avalanşei. Cînd ajunseră la canalul de drenaj, săpat cu treisprezece metri mai jos, se opriră privind blocurile de beton sfărîmate. Ethan construise canalul cu cincisprezece ani în urmă, în cadrul unei extinderi a vechiului sistem hidrotehnic clădit imediat după sosirea lui în Tamarack. Săpase un mic bazin de acumulare, cu un baraj, la cinci kilometri în amonte faţă de oraş, cu o conductă pînă la staţia de epurare şi pompare a apei.

Bazinul se afla mai sus de toate minele vechi din zonă, în afară de Mother Lode, cea mai mare, care cîndva produsese minereu de argint în valoare de milioane de dolari. Cînd săpau, urmînd filoanele de argint, minerii aruncau volume imense de stîncă sub deschizătura fiecărui tunel, unde se formau movile mohorîte de deşeuri: bolovani şi pietre negre, împrăştiate peste pantele verzi. Nu erau frumoase, dar minerii se gîndeau la argint, nu la frumuseţe. Ceea ce nu ştiau ei era faptul că nu erau nici sigure. Erau pline cu minerale toxice.

Cînd minerii au abandonat Tamarack-ul, apa izvoarelor subterane a început să inunde kilometrii de galerii şi să se scurgă afară printre reziduuri, luînd cu ea concentrări mari de plumb, seleniu, arsenic şi alte minerale, înainte de a se vărsa în Tamarack Creek. Dacă era lăsată de capul ei, apa contaminată avea să curgă în bazinul de acumulare şi să otrăvească toată rezerva de apă a oraşului. Aşa că Ethan săpase un şanţ de drenaj, betonat, pentru a devia apa poluată pînă într-un punct din aval de bazin.

– A mers perfect cincisprezece ani, murmură Leo,

îngenunchind şi trecîndu-şi degetele peste betonul sfărîmat; mîna i se umezi, de la apa ce se scurgea prin spărtură, coborînd spre Tamarack Creek şi bazin; se ridică şi şi-o şterse de pantaloni.

– Îl reparăm imediat. Dar bazinul...

Schimbă cu Bill o privire lungă.

– Va trebui să-l golim, spuse Bill. Cincisprezece milioane de galoane de apă. Şi, probabil, să excavăm şi mîlul de pe fund, cîteva degete sau chiar mai mult; cred că asta-i revine laboratorului de analize din Denver. Iisuse, să excavăm opt acri de nămol. Nu văd cum ar putea dura mai puţin de-o lună. Poate două, trei.

Keith coborî nesigur panta, auzind ultimele cuvinte.

– Mamă! exclamă el. O să coste căcălău. Şi-n tot timpul ăsta, va trebui să aducem apă cu cisternele. Mamăăă! Ce porcărie.

Crezi că zeii s-au supărat pe familiile Chatham şi Calder? întrebase Leo în glumă, prima oară cînd descoperiseră problema apei. Ce naiba se întîmpla? Apăreau prea multe crize nenorocite în acelaşi timp. N-avea nici un sens să... *Iertaţi-mă, parc-aş fi paranoic.*

„Nu-s chiar atît de multe crize," reflectă el. „În fond, Tamarack-ul e staţiune turistică de patruzeci de ani, în continuă dezvoltare, şi în tot acest timp am avut doar două probleme majore: le-am trezit interesul celor de la E.P.A. şi s-a produs o alunecare de teren, probabil din cauza unui mic cutremur. Nu prea sînt motive să credem că zeii s-au înfuriat pe noi."

– Şi ziarele, spuse Keith, vorbind mai repede. Trebuie s-avem grijă să n-audă, nu? Vreau să spun, nu e cazul ca turiştii să afle că peste tot e, cum ar veni, otravă...

Văzu chipul lui Leo şi lăsă fraza neterminată.

– Ai aflat de unde-a început? îl întrebă acesta.

– De sus, la baza versantului. Un cutremur trebuie să fi fost, altceva nu se mai întîmplă pe-acolo. Vreau să

spun, dac-am fi avut un viscol, ştii, sau ploi cu găleata, cum ar veni, cred că putea fi şi efectul lor, dar e septembrie şi nu s-a-ntîmplat nimic.

Leo lovi cu piciorul o piatră, dînd-o de-a rostogolul pe povîrniş.

– Hai să reparăm drăcia, îi spuse el lui Bill. Adu azi aici o echipă; cel puţin, vom împiedica să mai intre în apă mizeria asta. Iar eu aduc nişte pompe de la Durango, pentru bazin. Va merge mai uşor dacă reuşim să terminăm pînă nu dă ninsoarea.

Ştia că nu se putea; la sfîrşitul lui septembrie ningea întotdeauna. Dar zăpada avea să se topească în următoarele zile calde, ninsorile şi dezgheţurile continuînd pînă cînd perioadele de căldură se sfîrşeau sau stratul de zăpadă devenea prea gros ca să se topească într-o singură zi. Oricum, trebuia să aibă în vedere timpul. *Poate ar trebui să sacrificăm o capră. Sau să-i găsim pe vreunii dintre indienii Ute care au trăit pe-aici şi să le cerem să ne facă un dans de-al lor.*

„Of, pentru numele lui Dumnezeu," îşi spuse nervos Leo; „ce naiba se întîmplă cu mine? N-a fost decît o biată alunecare de teren. Să nu facem din ea o tragedie greacă." Urcă panta, cu paşi prelungi, printre pietrele rostogolite. O parte pozitivă a situaţiei, poate singura ei calitate, era aceea că-l trezise interesul lui Keith. În mod normal, părea să-l doară-n cot de companie, iar Leo avea mereu îndoieli că avea să facă mulţi purici pe acolo. Acum, deodată, părea foarte interesat, captivat chiar. Poate că, pînă la urmă, avea să se dea pe brazdă.

– Haide, Keith, îl chemă Leo, punîndu-i prietenos o mînă pe umăr. Se ne apucăm de treabă.

– A sosit domnul Durant, îi spuse lui Anne portarul la telefon.

Anne dădu să-i zică că avea să coboare imediat, apoi se răzgîndi.

– Trimite-l sus.

Niciodată nu invitase pe nimeni în casa ei; chiar şi cînd Josh o condusese acasă, în urmă cu o săptămînă, după ce luaseră cina în locuinţa lui, nu-l poftise în apartament. Acum, însă, dorea ca el să-l vadă.

– Bună dimineaţa, o salută el, cînd îi deschise. Am venit mai devreme; dacă nu eşti gata, aştept.

– Doar cîteva minute. E cafea în bucătărie.

Rămas singur, Josh găsi cafetiera şi o cană. Sorbind din cafea, se rezemă de uşa bucătăriei, privind livingul prelung, cu masa de sufragerie într-un capăt, inundată de lumina soarelui printr-un perete de sticlă. Totul era alb. Existau cîteva accente surprinzătoare de culoare, dar impresia generală era aceea a albului: podele de lemn alb, lustruite ca oglinda, canapele şi fotolii albe, pereţi albi, lămpi albe de oţel şi mese albe cu placă de sticlă. După cîteva momente, Josh se putu concentra asupra culorilor: masa de sufragerie era din granit verde-închis; pe ea se afla macheta unei sculpturi de Wolock Werner din răşini acrilice.

Covoarele dintre cele două grupări de mobilier erau orientale, cu nuanţe roz, albastre şi verzi. Pe pereţi se aflau tablouri abstracte, vîrtejuri vii de culoare pe care Josh le recunoscu, de Zorach, Putterman, O'Keefe, Bartlett şi Rothenberg; numai femei, remarcă el.

Anne îşi puse valiza lîngă uşa din faţă. Purta blugi negri strînşi pe picior şi o cămaşă de mătase albă.

– Sînt gata, anunţă ea, începînd să coboare jaluzelele translucide, pliate în formă de acordeon, peste ferestrele livingului. Vrei să vezi şi restul înainte de a pleca?

– Da, răspunse Josh.

O urmă pe lîngă bucătăria complet albă, pînă într-un hol scurt, de unde privi camera care era în mod clar dormitorul lui Anne: o încăpere elegantă, cu covor brodat verde-pal, un pled alb cusut cu flori albe, draperii în-

dungi albe şi verzi-gălbui deschise şi mobilier de piele. Era o odaie răcoroasă şi senină. Josh stătu în uşă, încercînd să-şi imagineze un moment pasional, un gînd sau un vis de acel gen, petrecîndu-se înăuntru. Nu reuşi.

– Aici este biblioteca, spuse Anne, chemîndu-l în camera următoare. Rafturi albe acopereau toţi pereţii, plini cu cărţi aranjate în perfectă ordine; mobila avea tapiţeria din pînză de culori închise, iar biroul modern, de oţel şi sticlă, avea placa liberă. Nimic nu stătea nelalocul său.

Nu exista cameră de oaspeţi. Şi nici fotografii înrămate, nicăieri în tot apartamentul.

– Mă uimeşte, zise Josh, pe cînd reveneau în *living room*. Strălucitor şi dramatic. Ca un tablou.

– Mulţumesc, răspunse Anne. Aşa m-am gîndit şi eu, de la bun început.

O pictură, un decor de teatru, o ilustraţie, reflectă el. Nici o carte uitată la întîmplare, nici un tablou strîmb, nici un teanc de ziare îngrămădite pe mese sau pe jos. Nimic aglomerat. Decoraţiuni superbe şi perfecţiune îngheţată; înaltă clasă, înaltă tehnicitate şi nici un fior de emoţie plutind pe nicăieri. Întregul apartament era amorţit ca sub efectul unui anestezic. O privi pe Anne în timp ce se uita prin propriu-i living şi-i văzu expresia feţei schimbîndu-se, devenind îngîndurată, apoi uşor nedumerită. Se întrebă dacă îşi vedea propria casă prin ochii lui şi o compara cu a lui. Aşa cum îşi imagina acum apartamentul, i se părea încărcat, dezordonat, chiar puţin cam destrăbălat. Se întrebă ce părere îi făcuse lui Anne, în comparaţie cu lumea ei albă, şi ce părere avea şi despre el. Îi trecu prin minte că nu avea nici cea mai vagă idee despre opinia lui Anne faţă de el însuşi.

– Îmi aminteşte de Dieberkorn, spuse Josh, gesticulînd spre *living room*. Toate liniile astea clare de

demarcaţie. Dar nu l-ai lua ca model, nu-i aşa, de vreme ce nu e femeie.

Anne îl privi surprinsă:

– Ai recunoscut pictoriţele? De multe dintre ele, majoritatea oamenilor nici n-au auzit; nu sînt deloc cunoscute.

Josh zîmbi:

– Aş fi putut încerca să mă prefac, dar adevărul e că m-a ajutat cineva. Am o prietenă pe care o interesează pictura feminină şi îmi dă să citesc cărţi. E membră în comitetul director la Muzeul Comitatului L.A. şi la cel de Antichităţi. Cred că speră să descopere că unele dintre marile morminte egiptene au fost proiectate de femei, dar pînă acum n-a găsit nici o dovadă.

Anne dădu vag din cap, privind în jur, prin apartament.

– Am cam terminat; să mergem, mai bine. Avionul nu pleacă la zece?

– Da.

Îi duse valiza şi o aşteptă în timp ce îmbrăca un blezer albastru de piele şi încuia uşa.

– De ce colecţionezi numai tablouri pictate de femei? o întrebă Josh, în timp ce coborau cu liftul.

– Mă interesează opera lor. La fel ca pe prietena ta de la muzeu. Şi-mi place cum lucrează; multe dintre tablouri au o anume ferocitate, înţelesuri ascunse, straturi ale sensurilor pe care îmi place să le descifrez. Şi se găsesc destui amatori de picturi ale bărbaţilor.

– În tablourile lor nu găseşti ferocitate?

– Nu de acelaşi fel.

– În ce constă deosebirea?

– În forţă. Bărbaţii cred că o au, indiferent dacă e adevărat sau nu. Femeile, în majoritate, ştiu că nu o au.

Josh înălţă din sprîncene:

– Şi-ţi place ferocitatea care provine din neputinţă?

– Nu. Îmi place ferocitatea provenită din lupta pentru

a ieşi de sub dominaţie.

– Ştim cu toţii cum e, spuse Josh. Nu poţi crede că toţi bărbaţii au putere, sau că măcar ştiu cum s-o obţină.

– Au mai multă decît femeile şi-şi închipuie că e dreptul lor. Femeile o văd ca pe un premiu sclipitor, la capătul unei lupte îndelungate.

Privi pe fereastră, la traficul de sîmbătă pe drumul spre aeroport.

– De exemplu, unde ţi-s reginele egiptene în picturile mormintelor? În fresce, întotdeauna le-am văzut stînd în spatele faraonului, înalte cam pînă la nivelul mîinii lui. Iar dacă stau aşezate alături de el, îi vin pînă la genunchi. Poate nici măcar atîta.

Josh îi aruncă o privire:

– Isis avea o putere enormă.

– Nu e drept. Ea era zeiţă. Zeii şi zeiţele joacă după alte reguli.

– Cu siguranţă, zîmbi el. Ştii povestea despre felul cum şi-a căutat Isis soţul, pe Osiris, după ce a fost ucis, tăiat în paisprezece bucăţi şi împrăştiat prin toată ţara?

Anne clătină din cap.

– Ei bine, a găsit bucăţile, le-a pus la loc şi l-a readus la viaţă. E varianta egipteană a învierii. Dar poţi să zici şi că e o poveste a timpurilor noastre. Fără femei, bărbaţii n-ar mai fi întregi.

Sprîncenele lui Anne se arcuiră.

– E prea frumos ca să fie adevărat.

Oprind la un stop, Josh se întoarse spre ea:

– Ştii, abia acum mi-a venit ideea, pentru prima oară. Nu-i rea. S-ar putea să scriu un articol.

– Dar n-o crezi cu adevărat.

– Ba da, răspunse el calm.

Semaforul se mută pe verde şi porniră mai departe. Tăceau.

– Ai vorbit cu Leo despre ceea ce se întîmplă la

Tamarack? întrebă Josh după un timp.

– Nu, doar cu Gail. Dar tu?

– I-am telefonat ieri. Văzusem articolul din *L.A. Times* despre aprovizionarea cu apă din Tamarack şi o referire la poluarea bazinului de acumulare şi m-am întrebat ce se petrecea. Gail ţi-a spus?

– A spus că golesc bazinul şi totul e sub control, dar părea îngrijorată.

– Se întîmplă multe.

Opri într-un spaţiu de parcare, lîngă aeroport.

– Leo a spus că fac nişte lucrări de întreţinere la telecabină, azi după-amiază, şi mă invită la o plimbare. Vrei să vii şi tu?

– Nu pot; i-am promis lui Gail că merg cu ea şi cu copiii la culeş de ciuperci, pe Hayes Creek.

Josh luă valizele de pe bancheta din spate a maşinii.

– Ţi-a spus că m-a invitat mîine seară la cină?

– Da. Cred că vrea să ne dea o mînă de ajutor.

O privi pieziş:

– Crede că avem nevoie?

– Sînt sigur că o crede, despre mine, zîmbi vag Anne.

În zîmbetul ei se simţea o tristeţe care îl mişca pe Josh; întinse mîna să şi-o pună peste a ei. Dar n-o făcu; în schimb, se întoarse să încuie maşina, amintindu-şi că Anne îi dăduse de înţeles, nu o dată, că nu dorea să fie atinsă. Chiar şi în apartamentul lui, nu se îndepărtase toată seara de camaraderia rece şi-i urase noapte bună, în holul blocului ei, cu aceeaşi faţă şi voce publică, amabilă, pe care o afişa din seara de la Timothy, cînd începuseră, din adversari, să devină... ce? se întrebă Josh. Iar acum, ce erau? Cunoştinţe. Amici. Poate pe cale să se împrietenească.

Dorea mai mult? Of, ce naiba, îşi spuse el, sigur că dorea mai mult. Dorea, cel puţin, să afle cum era Anne

în realitate. Voia să treacă dincolo de amorţeala care-i bîntuia aparenţa, pînă la emoţiile care trebuiau să se găsească înlăuntrul ei. Voia să afle dacă puteau împărtăşi un moment de bucurie.

– Nu mergem? întrebă Anne.

Îl privea nedumerită, cum stătea lîngă maşină, cu cheile în mînă şi privirea pierdută în zare.

– Hai, răspunse el înviorîndu-se.

Trecură prin mulţime spre poartă şi se opriră la coada pentru controlul biletelor. Josh aruncă o privire spre Anne, lîngă el, citind absentă biletul. Era atît de aproape, încît îi putea simţi parfumul părului; şi se afla mai departe de el decît orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Anne făcu un pas lateral, indiferentă, luînd distanţă. „E sperioasă," îşi spuse Josh; „ca şi cum ar ţine un şanţ de apărare între ea şi lume. Dar şi foarte inteligentă, plină de succes, cu conversaţie agreabilă, fermecătoare, spirituală şi enigmatică, plină de o nemărginită tristeţe în adîncul ei. Să fiu al dracului dacă nu vreau mai mult decît o camaraderie oarecare. Cît mai mult timp cu ea şi încă de-o mie de ori pe-atîta."

Cînd Anne sosi, William o aştepta pe terasă. Îi apucă amîndouă mîinile în ale lui şi le strînse cu putere, înainte de a o trage spre el, s-o sărute zgomotos pe obraji.

– N-ai venit la Lake Forest, aşa că am venit eu aici, spuse el. Deşi, se vede şi cu ochiul liber, nu? Marian spune că mereu fac aşa. Probabil că are dreptate. Ceea ce e evident explică foarte multe, să ştii.

– Mă bucur că te văd, spuse Anne.

Îşi trase un scaun lîngă al lui. Erau singuri în toată casa.

– Vii azi după-amiază cu noi să culegem ciuperci?

William clătină din cap. Era scund, ca Vince, şi cam rotunjit, cu o burtă care-i întindea nasturii vestei. Chipul

îi era jovial, roşu în obraji şi cu o mustaţă îngrijită care tremura cînd expedia cuvintele şi frazele cu rapidă fervoare din gura sa mică şi precisă.

– Azi după-amiază nu pot ieşi; am de scris nişte scrisori. Despre problema asta cu rezervorul. Îngrozitoare situaţie. Dar mai rău e că ziarele – şi televiziunea – insinuează că Tamarackul ar fi un loc periculos. Leo spune că a auzit de un articol publicat la Los Angeles; l-ai văzut? Sigur că da; acolo locuieşti. Era vorba despre turiştii care-şi contramandează vacanţele la schi pînă la care mai sînt cîteva luni, fiindcă îi îngrijorează apa! Mare blestemăţie; cum au aflat aşa de repede? A apărut la New York şi Chicago, încă înainte de a o fi publicat *Tamarack Times*! N-au nici o scuză, gurile astea de petice. Dacă eram într-un război, am fi putut să pierdem din cauza asta. Dar o să am eu grijă; cîteva scrisori la redactorul şef, explicînd cît de simplă e problema şi ce repede o vom rezolva... asta va pune capăt contramandărilor. Arăţi foarte drăguţ, Anne; mi-a fost dor de tine, să ştii. Sper c-o ştii.

Anne dădu din cap:

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Mă tot întrebam dacă eşti fericit.

William o privi cu ochii îngustaţi:

– De ce?

– Mă gîndeam că au existat unele perioade cînd n-ai fost.

– Ei bine, da, au existat. Şi mai există şi-acum. Dar nu vorbesc despre ele. Nu ţi-am vorbit niciodată despre asta, nu-i aşa?

– Nu. Doar că uneori arătai nefericit.

– Auzi. Erai o fetiţă cu spirit de observaţie, aşa-i? Ei bine, probabil că erau momentele în care mă gîndeam că ar fi trebuit să mă însor. Toţi ceilalţi o făcuseră, înţelegi, iar eu încă mai ardeam gazul ca un soldat în permisie. Niciodată nu m-am gîndit că aş fi un mueriatic

perpetuu; mereu crezusem că Vince ar fi acela... deci, ce ziceam? Despre căsnicie. N-am făcut-o niciodată şi am început să mă simt omis din toate – omis din *viaţă*, mai mult sau mai puţin – dar n-am cunoscut pe nimeni care să vrea să trăiască toată viaţa cu mine. Poate ar trebui să-mi găsesc pe cineva acum, cînd am trecut de şaizeci de ani, şi nu mi-a mai rămas prea mult timp ca să mă pocăiesc pentru o greşeală sau să comit alta, ceea ce ar fi şi mai grav. Ce crezi?

Anne zîmbea.

– Cred că dacă eşti gata să te însori, vei întîlni o femeie pe care ţi-ar plăcea s-o iei de soţie.

– Chiar aşa? se rezemă William de spătar. Am auzit că nici tu nu te-ai măritat niciodată. Nu erai gata?

– Probabil. Şi altceva, ce-ai mai făcut?

William o ameninţă cu degetul:

– Exact asta mi-au spus că vei face. Nu vorbeşti despre tine, aşa au spus; te fofilezi cerîndu-le oamenilor să vorbească despre ei înşişi şi, bineînţeles, o fac întotdeauna, fiindcă abia aşteaptă să-i întrebe cineva. Nu sînt de acord, domnişoară; cînd doi oameni conversează, îşi răspund unul altuia la întrebări. Acum, vreau să ştiu ceva despre tine. Eşti fericită?

– Da, răspunse Anne.

– Chiar eşti? Nu te amăgeşti numai?

– Dacă asta fac, şi mă simt fericită, nu e acelaşi lucru?

Bătrînul se încruntă.

– Asta pare o întrebare avocăţească încuietoare. Eşti mulţumită? Ăsta-i cuvîntul! Ce zici? Eşti mulţumită?

Anne ezită.

– Nu ştiu.

– De ce?

– Nu ştiu. Nu mă gîndesc la asta; sînt prea ocupată. Şi, la ce bun? Dacă nu sînt mulţumită, bătăile de cap nu-mi ajută, iar dacă sînt, n-am de ce să-mi fac griji.

Oamenii nu-mi pun asemenea întrebări. Nimeni din familie nu mi le-a pus.

– De ce nu ţi le-au pus? Cu toţii se întreabă aceleaşi lucruri ca mine.

– Cred că se tem să mă întrebe prea multe, fiindcă atunci s-ar putea pomeni vorbind despre Vince.

Tăcură cîteva clipe.

– Vrei să vorbeşti despre el? întrebă William.

– N-am de gînd.

William dădu din cap. După un moment, spuse:

– Ştii, Anne, mereu am considerat că sîntem o familie fericită. Cît de fericită poate fi o familie, desigur; toată lumea are necazuri, dar mă gîndeam că noi o ducem mai bine decît majoritatea. Ne vedem mult, am avut mereu destule de vorbit şi n- au fost discordii între noi. Pentru mine, asta înseamnă o familie fericită. Marian şi Nina erau de aceeaşi părere. Şi apoi, tu ne-ai făcut să ne gîndim la lucruri neplăcute şi pur şi simplu nu ne pricepeam la aşa ceva. Nu că nu te-am fi crezut, să ştii; eu, unul, am ştiut că nu erai o mincinoasă. Doar că nu puteam privi în faţă ceea ce spuneai. Parcă ne-ai fi împins cuvintele pe gît şi ne înecam, de nu ne mai puteam gîndi decît că ne simţeam prost şi, într-un fel ciudat, dădeam vina pe tine. Îmi pare rău că aduc vorba acum, în locul ăsta fermecător, dar voiam de mult să-ţi spun că am fost sigur că nu minţeai.

– Îţi mulţumesc.

Vocea lui Anne tremura. În căldura soarelui, avea ameţeli şi tremura; William trezise iarăşi totul la viaţă. Anne privea fix munţii din depărtare, concentrîndu-se asupra fiecărui pisc, într-un efort de a-şi alunga ameţeala. *Trage umerii înapoi şi inspiră adînc. Umple-ţi plămînii cu aer.* Se îndreptă se spate, respirînd prelung.

– Deci, acum te-ai întors la noi şi sîntem cu toţii încîntaţi.

William o privea cu ochii mijiţi în lumina soarelui,

încercînd să-i distingă expresia.

– Desigur, iarăşi spun ce se vede cu ochiul liber, nu-i aşa? Ceea ce vreau de fapt să spun este că nu sîntem atît de necugetaţi încît să credem că putem şterge trecutul cu buretele, dar îţi cerem totuşi să-ncerci să ne înţelegi şi să ne ierţi. Ne-am purtat urît şi în toţi anii ăştia am regretat-o, iar dacă am fi putut să te găsim, ţi-am fi spus-o mult mai demult. Iar acum e timpul să reclădim, lucru la care ar trebui să muncim cu toţii.

Tăcu puţin.

– Nu de-asta te afli aici?

Anne dădu din cap:

– Cît de înţelept vorbeşti, unchiule William.

– O, nu mă lua cu „unchiule", draga mea; nimeni nu-mi mai spune aşa. Cît despre înţelepciune, ei bine, ştii, într-o zi, cînd am recunoscut faţă de mine însumi că tatăl meu şi Vince sînt cei cu cap din familie, iar eu nu sînt decît un om obişnuit – drăguţ, dacă nu ţi-e cu supărare, şi bine intenţionat, bun la inimă, prietenos cu oamenii şi cu cîinii, cam aşa ceva, dar totuşi, doar un om obişnuit – m-am hotărît să privesc totul în acelaşi fel, drept în ochi, spunîndu-i pe nume. Fără s-o iau pe după deget pentru a înfrumuseţa lucrurile. Niciodată n-a fost mare lucru de capul meu, Anne; probabil că de-asta îmi petrec cea mai mare parte a timpului scriind scrisori. Încerc mereu să am şi eu un efect asupra lumii, să contribui cu ceva, înţelegi? De cele mai multe ori, ştiu că lumii puţin îi pasă de gîndurile mele; îşi va vedea de treabă, indiferent că mie îmi convine sau nu. Războaie, alegeri, creşteri de impozite, scăderi ale asigurărilor sociale, deversări de deşeuri toxice tot mai mari, parcuri naţionale mereu mai mici – toate vin valuri-valuri, iar. părerile mele nu le vor încetini de nici un fel, nici nu le vor schimba cîtuşi de puţin. Decît... Vezi, aici e-aici. Decît că, poate, da. De unde pot şti eu cu adevărat? Poate că o scrisoare cu adevărat inspirată, trimisă la

ziare sau cuiva din Departamentul de Stat sau din cabinetul preşedintelui, sau chiar preşedintelui însuşi, ar fi făcut pe cineva să spună: „Ei, ia staţi puţin, la asta nu m-am mai gîndit niciodată. Ar trebui să ne schimbăm politica, fiindcă acest William Chatham are o idee bună." Cine ştie dacă, într-o bună zi, nu s-ar putea întîmpla aşa ceva?

– Sigur că s-ar putea întîmpla, răspunse Anne. Cred că e minunat că nu eşti indiferent şi că faci ceva. Dar tocmai asta te transformă într-un om deosebit; n-ar trebui să te mai declari banal.

– Hm. Ei, eşti foarte drăguţă Anne; îmi place să te-aud vorbind aşa. Dar nu e o profesiune, înţelegi, nici un lucru care să necesite inteligenţă şi studiu. Nu-i decît un mic hobby plăcut. Vince aşa-l numeşte.

– Se înşeală. Îţi stabileşti un loc în lume, încercînd să faci parte din ea şi s-o influenţezi într-un fel. Aşa ceva cere multă gîndire, timp şi devotament. Sînt foarte mîndră de tine.

– Dumnezeule, roşi William. Doamne Dumnezeule, ce cuvinte frumoase! Îţi mulţumesc, Anne. Draga mea Anne. Ai devenit o femeie atît de fermecătoare, cu gînduri minunate. Ar trebui să te măriţi, totuşi, şi să-ţi întemeiezi o familie. Nu e firesc, înţelegi, să fii doar avocată.

Anne zîmbi:

– Va trebui să mă mai gîndesc.

– Am auzit că săptămîna treçută ai fost în excursie cu tînărul care a trăit cu Dora. Mi-a plăcut, să ştii, deşi nu l-am prea văzut; nu petrecea mult timp cu noi, ceea ce m-a cam pus pe gînduri. Dar mi-a plăcut, într-adevăr, şi înţeleg că e foarte admirat în domeniul lui. Morminte, muzee şi altele ca astea. L-ai mai văzut?

Privind pe lîngă William, Anne îi văzu pe Gail şi pe Leo sosind, cu copiii pe bancheta din spate a maşinii. „Unul dintre avantajele de a nu avea familie," îşi spuse ea, „e că nimeni nu te ia la întrebări."

– Am luat cina împreună odată, la Los Angeles, răspunse ea.

– Şi?

– Şi a fost o seară plăcută.

– Plăcută. Ce mai cuvînt; poate însemna orice. Ce doreşte de la tine, ai aflat? În fond, l-ai costat o grămadă de bani. Şi-atunci, ce urmăreşte, de-ţi dă tîrcoale?

– Nu ştiu.

– Dar nu se poate să nu te fi întrebat.

Anne zîmbi:

– Mai mult m-am întrebat ce voiam *eu*.

– Şi ia ce concluzie ai ajuns?

– Că e o companie plăcută, ştie să vorbească, ştie să asculte. E un om interesant, cu care mă pot relaxa.

– Mi se pare cam anost. E anost?

– Mă îndoiesc.

– Atunci, ce vrea de la tine?

– Prietenia, cred. Nu e de ajuns?

– Cu o femeie care l-a făcut arşice într-un proces? Ei, asta-i bună, ţi-am spus eu că-mi plăcea, dar acum mi se pare ciudat de-a binelea.

– Vine aici la cină, mîine seară. Ce-ar fi să-l întrebi personal?

– Vine aici? Ce interesant! A fost căsătorit vreodată?

– Nu.

– Mare păcat. Tare mă tem că aş fi un soţ jalnic, fiindcă n-am exersat deloc.

– Ai o teamă profundă de căsnicie, răspunse Anne. Toate celelalte temeri vor dispărea odată cu asta. Ştii ce anume te sperie?

– Ei. Păi, sigur că ai putea să descoperi; în fond, specialitatea ta sînt căsniciile, nu, sau cel puţin desfacerile lor. De-asta nu te-ai măritat niciodată? Auzi prea multe povestiri de război?

– Nu. Nu mă gîndesc la mariaj ca la un război.

– O, dar aşa este, draga mea. Mult prea des.

Anne îl privi cu curiozitate:

– Pe-asta unde-ai văzut-o?

– Pretutindeni. La Nina şi diverşii ei soţi, la Vince şi Rita, la Marian şi Fred şi la prea mulţi dintre prietenii mei. Şi au avut şi părinţii tăi perioadele lor dificile draga mea, şi ai *mei* chiar, deşi au fost date uitării, desigur, cum se şi cade, în tragedia morţii.

– Timpurile grele nu provoacă războaie, replică Anne.

Ce ciudat, ca tocmai ea să apere căsnicia, îşi spuse.

– Nu, dar căsnicia e un cîmp minat, plin de emoţii imprevizibile şi pasiuni violente. Prefer să fiu calm. E prea multă agitaţie în lume; nu mă pot îndura să adaug şi mai mult din ea în viaţa mea personală.

– Dar nu mi-ai spus adineaori că, după părerea ta, ar trebui să mă mărit?

– A, cu tine e altceva. Tu eşti...

– Ura! strigă Ned, năvălind pe terasă pentru a-şi azvîrli braţele pe după gîtul lui Anne, urmat de Robin, care începu să se gudure în cealaltă parte. Am cîştigat, mătuşă Anne! Am prins o pasă şi am tras o goană de patruzeci de iarzi pentru *touchdown,* n-a reuşit să se apropie de mine decît unul singur, dar am alergam mult mai repede ca el. Ştii cine era? Phil Morton, beşniţa care-a zis că din vina tatei e apa otrăvită. I-am cîrpit una ieri, pentru asta. Şi azi, să-i fi văzut mutra cînd n-a putut să mă prindă! Oricum, e un căcănar.

– Se cade să foloseşti cuvîntul ăsta, Ned? întrebă blajin William.

Anne îşi ridică privirea spre Gail şi Leo, care veniseră şi ei pe terasă.

– Aşa vorbesc oamenii în oraş?

– Unii, răspunse Leo.

– Mulţi, spuse şi Gail. Aş vrea să ştiu ce putem face; nu prea merge să dăm anunţ în ziar, spunînd că n-avem nici o vină.

– Ştiu *eu,* declară Ned. Le ziceţi că-i un sabotaj şi că noi îl dregem. Aşa m-am gîndit eu, oricum. Este ca-n *Indiana Jones.* Cineva voia ceva, aşa că au aruncat în aer muntele şi au declanşat o avalanşă.

– Ia stai, interveni Leo. Asta-i o acuzaţie serioasă, Ned; nu vreau să umpli oraşul cu ea. Avem destule probleme şi fără să venim cu aserţiuni deplasate care ar putea instiga oamenii unii împotriva altora, întrebîndu-se cine-o fi făcut-o. Îmi pare rău că a trebuit să te baţi cu Phil, dar...

– Mie nu-mi pare rău! A fost nemaipomenit! Şi şi-a cerut şi scuze. Într-un fel.

– Trebuie să stabilim ce le spunem oamenilor, zise Gail. N-ar trebui să pomenim decît lucrurile pe care le declară compania în anunţuri şi în comunicatele de presă, că nimeni nu e în pericol, că ne ocupăm de toate şi că sezonul de schi va fi excelent. Toţi sînt speriaţi, să ştiţi; toţi comercianţii şi cabanierii aşteaptă un an întreg cele două luni de vară şi cele patru şi jumătate de iarnă, iar acum încep să se teamă că nu va mai veni nimeni.

Leo o cuprinse cu braţul.

– N-o să se întîmple aşa ceva. Vom avea o toamnă grea, dar sezonul de schi va merge perfect. Trebuie doar să aşteptăm. O putem face. În fond, sîntem patru...

Privi spre Anne şi William.

– ...şase, ce naiba, o familie întreagă şi nu există nici un lucru în lume pe care oamenii să nu-l poată face, dacă au familie şi ţin unii la alţii. Este?

– Este, răspunse încet Gail. Doar că nu suport să nu fie totul calm.

Anne şi William schimbară o privire.

– Este o trăsătură ereditară, spuse William. Nici un Chatham nu se descurcă bine în situaţii de criză.

– Ba ne descurcăm perfect, insistă ferm Leo. Ei, da' pe-aici nu mănîncă nimeni de prînz? Am face bine să ne fortificăm, altfel nu vom mai avea putere să ne tîrîm pe

sub copaci după ciuperci.

– Hai să punem masa, propuse Gail, şi să-i lăsăm pe Anne şi pe William să stea de vorbă mai departe.

– Ei, exclamă William, cînd rămase din nou singur cu Anne. A fost foarte frumos. Sînt convins că au şi ei problemele lor, ca orice cuplu căsătorit, dar sînt tineri, flexibili şi învaţă să găsească soluţii. Asta spuneam şi despre tine, draga mea. Eşti tînără şi inteligentă; ai putea să-ţi găseşti pe cineva şi să ai un mariaj reuşit, cît de cît fericit, în condiţiile...

– O, ce încurajator, îl întrerupse Anne, cu ironie blîndă.

– ...zilelor noastre, dar probabil că tot ar fi mai bine decît să rămîi singură şi să simţi că ţi-a trecut pe sub nas o mare ciosvîrtă din viaţă. Îmi pare rău că m-am temut atît de mult, dar aşa s-a întîmplat şi acum probabil că n-am s-o mai fac niciodată; voi continua doar să dau sfaturi. Şi sînt sfaturi bune, ar trebui să te gîndeşti serios la ele. Cum îl cheamă... băiatul ăsta care vine la cină mîine seară?

– Josh Durant.

– Ei, nu se ştie niciodată.

William îşi încleştă mîinile peste burtă, privind încîntat peisajul.

– N-am mai fost niciodată aici, ştiai? A fost nevoie de tine, ca să vin. Îmi place mai mult decît mă aşteptasem. După cum îi pronunţi numele, s-ar părea că-l placi.

– Da, răspunse Anne, după un moment.

Se întreba ce anume, exact, îi distinsese William în voce. Şi continuă să se întrebe toată ziua, chiar şi în timp ce învăţa să le identifice pe cele mai bune dintre ciupercile comestibile, şi în toată ziua următoare, cînd lucră la hîrtiile pe care şi le adusese de la birou şi în timp ce ea şi Gail pregăteau cina cu bureţii galbeni pe care-i culeseseră şi păstrăvul prins de Leo în aceeaşi

după-amiază şi pe cînd se schimba pentru cină, într-o pereche de pantaloni de lînă şi un pulover de bumbac, pe gît. Apoi, în dormitor, pieptănîndu-se, constată că aştepta cu nerăbdare seara, cînd avea să-l vadă pe Josh printre membrii familiei. Se opri, cu pieptenele în mînă, privindu-se în oglindă. Nu era normal, din partea ei. Avea la Los Angeles prieteni, bărbaţi ca şi femei, dar nu bănuia că i se schimba vocea cînd vorbea despre ei şi nu-şi amintea să se fi gîndit vreodată că ar fi fost plăcut să-i vadă în sînul familiei.

Ce doreşte de la tine? L-ai costat o grămadă de bani. Îmi plăcea, dar acum mi se pare ciudat de-a binelea.

– La naiba, bombăni Anne. Termină cu pieptănatul şi-şi prinse părul la spate cu agrafe argintii, după care îşi puse o brăţară de argint cu turcoaze. „Nu vreau să analizez nimic; vreau doar să mă simt bine. Dar în seara asta n-am să vorbesc prea mult; va fi o perioadă de ascultare. Indiferent ce mi-a auzit William în voce, prefer să nu mai audă nimeni, cel puţin pînă aflu despre ce-a fost vorba."

Reieşi că-i era uşor să tacă, la cină fiind opt persoane. Nu venise numai William; în ultimul moment, Gail îl invitase şi pe Keith.

– Oho, ce bine-mi pare că te cunosc, spuse el, scuturîndu-i mîna lui Anne. Eşti o adevărată celebritate, ştiai? Toată lumea vorbeşte despre tine.

Sprîncenele lui Anne se înălţară.

– Cine?

– A, oamenii din oraş. Înţelegi tu.

– Ba nu înţeleg.

– Bine, ştii, lumea. Ca Timothy. Intrasem la o bere, mai alaltăieri, şi a zis că, ştii, te-a văzut.

– A spus-o aşa, întîmplător?

– Păi, nu tocmai. Eu am zis, cum ar veni, că-s vărul tău şi dacă te cunoaşte, şi el a zis, cum ar veni, că

sigur. Voiam mult să te cunosc, Anne; ce bine că Gail, ştii, m-a poftit şi pe mine. Deci, pentru cît timp eşti aici? Ai de gînd, cum ar veni, să te muţi definitiv? În oraş sînt o droaie de avocaţi, dar cred că oricînd se găseşte loc, ştii, pentru încă unul. Anume de divorţuri; sînt multe divorţuri p-aicea; ai putea face curăţenie de-a binelea.

– Nu mă mut aici; locuiesc la Los Angeles. Dacă mă scuzi, mă duc să ajut la mîncare.

Şi fugi în bucătărie.

– Ăsta-i de la biroul local C.I.A.? o întrebă ea pe Gail.

– Cine? se interesă Robin, care tocmai pusese masa.

– Keith, spuse Anne. Nu vorbeşte nimic; pune doar întrebări.

– Zău că mă mir, răspunse Gail. Pînă acum, niciodată nu ne-a dat atenţie, nici chiar cînd venea aici la cină, ceea ce nu se întîmpla prea des. O fi între o fată şi alta; voia neapărat să vină în seara asta – de fapt, chiar el a dat telefon; mare minune.

Anne privi pe uşă, văzîndu-l pe Keith cum vorbea foarte animat cu Josh, Leo şi William.

– Nu ţi se pare ceva cam deplasat la el?

– Deplasat? Cum adică?

– Am impresia că mai mult moare de curiozitate, decît să ne dea atenţie cu-adevărat.

– Aha. Ei, s-ar putea să fie aşa. Poate şi-a dat seama că nu ştie mare lucru despre nimeni dintre noi şi începe să-şi dorească o familie. Bietul Keith, nu-l prea duce mintea, dar îşi face meseria, iar pentru Marian înseamnă foarte mult să ştie că s-a cuminţit; a avut o perioadă proastă cu drogurile, acum cîtva timp.

Continuară să lucreze, în tăcere.

– Pe-asta o poate face şi Robin, spuse într-un tîrziu Gail. N-ai apucat să stai de vorbă cu Josh.

– Avem toată seara la dispoziţie, replică Anne. Voi sta de vorbă cu toată lumea.

– Chiar şi cu Keith? interveni Robin.

– Robin, fă bine şi ţine-ţi părerile pentru tine, o dojeni Gail. E vărul şi oaspetele nostru.

– Mie tot nu-mi place, se încăpăţînă fetiţa.

– De ce? o întrebă Anne.

Robin ridică din umeri:

– Nu ştiu. Mereu se uită pe lîngă tine. Ca şi cum s-ar gîndi la altceva cînd îi vorbeşti.

– Bietul Keith, spuse iarăşi Gail. Se străduieşte atît de tare, dar nimeni nu pare să-l placă. Sper că are totuşi cîteva prietene care să-l facă să aibă o părere mai bună despre el însuşi.

Tăcură cîteva clipe.

– În seara asta eşti foarte tăcută, îi spuse ea lui Anne. E totul în regulă?

– Da, îşi cuprinse Anne sora cu un braţ. Mă bucur că sînt aici. Începem să ducem lucrurile pe masă?

– Sigur.

Robin şi Anne duseră mîncarea în sufragerie, în timp ce Gail frigea păstrăvul, după care toţi se aşezară în jurul mesei întinse şi rotunde. Sub un candelabru de fier forjat, lumînările pîlpîiau peste o decoraţiune centrală cu struguri roşii şi frunze aurii de plop, flăcările reflectîndu-se în geamurile mari care încadrau ultimele dîre de culoare *umbra* şi roşcată ca mandarina ale unui asfinţit învăpăiat.

– Ei, e foarte bine aşa, spuse William, trăgîndu-şi scaunul mai aproape. Foarte bine într-adevăr, cu toţii împreună, ca acum. Beau în sănătatea voastră. Îmi pare rău că n-a venit şi Charles cu mine; am discutat, dar e prins în nu ştiu ce negocieri şi n-a putut să scape. I-ar fi plăcut întrunirea asta.

– Ce fel de negocieri? întrebă Gail.

– Păi, ştii, este vorba de Tamarack, draga mea; n-are nici un rost să ne prefacem. Tatăl vostru e teribil de îngrijorat; mă rog, toţi sîntem. S-ar putea să nu supra-

vieţuim, să ştiţi. Voi tindeţi să-i întoarceţi spatele, Gail, dar trebuie să priviţi adevărul în faţă: dacă pierdem *Chatham Development,* cu toţii vom avea de suferit. Nu la fel de mult ca şi Charles, adevărat, fiindcă el e singurul care şi-a pus la bătaie averea personală, dar în general, înţelegeţi, ar fi o zi neagră pentru toţi Chatham-ii să piardă compania întemeiată de Ethan Chatham. N-ar fi bine să ajungem pînă acolo.

– Tamarack-ul a fost şi compania bunicului, spuse cu îndărătnicie Gail. Şi a iubit-o mai mult decît pe *Chatham Development,* cel puţin în ultimii ani de viaţă. Îmi pare rău pentru tata, însă n-ar trebui să ne ceară să vindem *Tamarack Company.* A fost visul bunicului, iar acum este al nostru, pînă în ultimele două luni a mers perfect şi vreau s-o punem din nou pe picioare, nu s-o vindem cuiva căruia puţin îi pasă de ea, aşa cum ne pasă nouă.

– Nimeni nu va cumpăra compania în perioada asta, interveni Leo. Are prea multe probleme. Indiferent ce negociază Charles, nu de noi e vorba.

– Cînd crezi că se aranjează toată povestea? întrebă Keith.

– Pînă la începutul lui noiembrie, probabil. Rămîne timp destul pentru sezonul de schi. Ne ajută multă lume; e minunat, cum se oferă oamenii să facă tot ce avem nevoie. Distribuie apă la primărie, le-o duc acasă celor care nu pot ajunge personal acolo şi aproape cincizeci de oameni s-au oferit voluntari să excaveze mîlul de pe fundul bazinului. Vă spun eu, e un oraş extraordinar; sînt mîndru că fac parte din el.

– Mda, dar cum rămîne cu toate, ştii, procesele? întrebă Keith. Vreau să spun, sînt pe-aici unii care parc-au înnebunit. Li s-a îmbolnăvit cîte un copil, cum ar veni, şi dau în judecată compania. Astea cît ne costă, de fapt?

– Sîntem asiguraţi împotriva proceselor, răspunse

scurt Leo. Şi nu ne-au dat în judecată decît puţini; majoritatea celor din oraş ne susţin.

– Gail, spuse Anne, cina e minunată.

– Este, fu şi Josh de acord. Leo, data viitoare cînd mergi la pescuit, aş vrea să vin şi eu cu tine. Dacă nu te deranjează să dai lecţii cuiva care n-a mai ţinut în viaţa lui undiţa.

– Am auzit că deja sînt ca la cinşpe procese, continuă Keith. Sîntem asiguraţi pentru atît de multe? Vreau să spun, ştiţi, ar putea să coste cum ar veni sute de milioane de dolari. Tu eşti avocată, nu? se întoarse el spre Anne. Ar putea fi o grămadă de bani, aşa-i? Mai mult decît asigurarea. Şi atunci, ce facem? Vreau să spun, toţi am putea rămîne pe dinafară ca mîine!

– Mîine nu, răspunse sec Leo. Nici poimîine. Dacă eşti îngrijorat pentru slujbă...

– Şi cît costă reparaţiile bazinului? ridică glasul Keith, surescitat. Vreau să spun, mda, Leo, sînt îngrijorat. Tu nu eşti? Serios? Vreau să spun, n-ar cam trebui să fim toţi îngrijoraţi, cum ar veni?

– Keith, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Gail, cu o privire spre Robin şi Ned, care stăteau fără să mănînce, cu gurile căscate, întorcînd capetele de la tatăl lor la Keith. Ne ocupăm de toate. Şi de tine ne vom ocupa. Nu mai dramatiza atîta.

– Cît costă? stărui Keith să-l întrebe pe Leo. Bazinul şi, ştii, aducerea apei cu cisternele şi cum ar veni toată daravela. Şi toate anunţurile alea pe care trebuie, ştii, să le plătim. Vreau să spun, cît, fără să mai punem la socoteală şi procesele?

– Vreo două milioane de dolari, răspunse plat Leo. Şi nu e bine deloc. Ascultă, nu sîntem atît de nebuni să credem că problemele astea nu-s serioase, dar vom trece noi şi peste ele. Dacă nu avem un sezon bun la iarnă, putem rezista pînă vara viitoare; iar dacă nici vara nu va fi atît de bună pe cît sperăm, iarna cealaltă o să

fie. Nu cred că vom avea de aşteptat atît de mult, dar chiar dacă va trebui, tot o să supravieţuim. Sînt multe posibilităţi de a economisi bani. Nu vom face nici un compromis cu întreţinerea, dar putem amîna cîteva proiecte noi şi, în ultimă instanţă, să mai reducem din personal. Nu pot să prevăd cum vor merge procesele, însă n-avem voie să presupunem că le vom pierde; ar însemna să ne dăm bătuţi încă dinainte de a începe. Josh, ce părere ţi-a făcut raidul de ieri? Am reuşit să te impresionez?

– Ai reuşit, răspunse Josh, gata să-i ajute pe Leo să schimbe subiectul. William, ar trebui să-i ceri lui Leo să-ţi arate telefericul. Este într-adevăr impresionant.

– Care teleferic? întrebă William.

Se lăsă o tăcere buimacă. O risipi Gail:

– Funcţionează de trei ani. Dar, în fond, tu n-ai mai fost aici, nu?

– Tu nu *citeşti* despre noi? se amestecă Robin. A apărut în toate ziarele. E cel mai lung teleferic din ţară.

– Pot eu să-ţi spun tot ce vrei să ştii, declară Ned, plin de importanţă. Are cabine, sînt rotunde, înăuntru se-aşează şase oameni şi urcă pînă în vîrful muntelui Tamarack, de unde cobori pe schiuri şi iarăşi urci. Merge şi vara, dar acum e septembrie, aşa că nu-i dăm drumul decît în weekend. Să vii de Thanksgiving; atunci am să te duc sus şi-ţi arăt totul. Nu e nevoie să schiezi, adăugă el, îngăduitor. Merg sus tot felul de oameni încălţaţi numai cu pantofi.

– E un sistem fascinant, interveni din nou Josh. Numai roata de tracţiune singură e mai mare decît camera asta, iar angrenajele arată ca visul unui paleontolog: nişte dinţi de dinozaur recent descoperiţi.

– Chiar că te-ai simţit bine, comentă Gail. Vorbeşti ca Ned, de fiecare dată cînd îl duce Leo acolo.

Josh chicoti.

– Exact aşa m-am simţit şi eu. E atît de masiv şi în

același timp foarte simplu, încît îl poate înțelege oricine. Ajunge atîta ca să-l trezească pe copilul din noi.

Leo se lansă într-o descriere a construcției cabinelor, după care trecură la altele și nimeni nu mai reveni la problemele din Tamarack. În timp ce se ridicau de la masă, după desert și cafea, Josh îi spuse lui Anne:

– În seara asta ești foarte tăcută; s-a întîmplat ceva?

– Nu. Mulțumesc. Uneori, îmi place doar să stau și s-ascult.

– Mîine dimineață merg într-o excursie, una scurtă; vii și tu?

– Nu pot; îmi pare rău. Mi-am adus mult de lucru.

– Și mie îmi pare rău; plec în Egipt și speram ca înainte să mai putem petrece puțin timp împreună.

– Josh, îi puse Leo o mînă pe umăr. Îți mulțumesc că m-ai ajutat s-o scot la capăt. Nu știu ce l-a apucat pe Keith; se ține după mine de cînd a început toată mizeria asta, de Ziua Muncii, și nu mai încetează să tot comenteze. Iertați-mă, v-am întrerupt?

– Da, surîse Josh, dar cu tine ne bucurăm oricînd să stăm de vorbă.

– Voiam doar să-ți mulțumesc. Și să-ți spun cît de mult înseamnă pentru mine, și pentru Gail, să te avem aproape. Ascultă, toate discuțiile astea despre vînzarea *Companiei Tamarack*... știi despre ce e vorba?

Josh dădu din cap:

– Mi-a spus Anne, săptămîna trecută.

– Săptămîna trecută? N-ați fost aici, atunci.

– În Los Angeles.

– Aha...

Pe chipul lui Leo apăru încet un zîmbet.

– Ei, bine-așa. Deci, știi. Nu trebuie să-ți cer să nu spui nimănui.

– Eu nu umblu cu vorbe, Leo.

– Știu. Eram doar neliniștit. Încercăm să găsim o soluție. Anne consideră că ar trebuit să aflăm părerile

celorlalţi din familie şi să ne adunăm pentru apărare, înainte de a primi Charles o ofertă serioasă. Dar poate că e mai bine doar să fim pe faţă, fără să tulburăm pe nimeni, organizînd formaţii de luptă. Poate va găsi Charles banii din altă parte; zău că-n momentul ăsta nu văd pe nimeni uitîndu-se prea lung la noi. Stăm mult mai prost decît am dat de înţeles adineaori.

– Sînt de acord cu Anne, răspunse Josh. E cazul să ştiţi ce gîndesc ceilalţi. Familiile pot înfrunta orice, dacă ţin mai mult să rămînă unite decît să marcheze puncte.

Leo ridică din umeri:

– Chatham-ii fug de necazuri; niciodată nu vor să privească lucrurile în faţă... of, căca-m-aş, bombăni el, cu o privire piezişă spre Anne. N-am vrut să se înţeleagă aşa. Ascultaţi, vă întrerupsesem; mă duc să văd de ce se ţin äia în bucătărie.

Josh contemplă faţa împietriţă a lui Anne.

– Vrei să-mi spui despre ce era vorba?

Îşi întoarse capul spre el. Ochii lui erau fermi şi calzi şi, preţ de-un infim moment, crezu că-i putea povesti despre fuga ei şi motivul pentru care o făcuse. Dar, evident, nu putea; nu spusese niciodată nimănui; şi nici n-avea să spună.

– O neînţelegere, zise ea.

Tăcu, încercînd să găsească alte cuvinte. Nu reuşi.

– Spuneai că pleci? În Egipt?

– Luni. Plănuiam să nu mă mai duc timp de cîteva săptămîni, dar azi dimineaţă mi s-a spus la telefon că echipa are nevoie de mine acolo.

Anne îşi mută privirea, descumpănită de dezamăgirea care o fulgerase. Ce se întîmpla cu ea? Abia dacă-l cunoştea pe acel om; ocupa un loc atît de mic în viaţa ei, ce conta dacă pleca sau rămînea? De fapt, probabil era mai bine că se ducea; avea să oprească încercările lui Gail şi Leo de a înfiripa ceva între ei doi.

– Cît vei lipsi? îl întrebă.

– Nu ştiu. Depinde de ce găsesc acolo. Vreo două săptămîni; poate mai mult. Îmi pare rău că n-ai un client egiptean; ţi-aş fi putut arăta cîteva dintre mormintele mele favorite. O ofertă pe care probabil nu ţi-au făcut-o prea mulţi.

Anne zîmbi:

– Tu eşti primul. Sper să fie o călătorie cu succes; mă voi bucura să aud, cînd te întorci.

– Îţi telefonez de la Luxor imediat ce am idee care-mi va fi programul.

Rămaseră tăcuţi. Uimitor, îşi spuse Josh, cît de stînjeniţi deveniseră.

– Cred că mă duc să văd ce fac ceilalţi, spuse Anne într-un tîrziu. Ar trebui să particip şi eu la spălatul vaselor.

Se întoarse spre bucătărie. Josh porni pe lîngă ea.

– Călătorie plăcută, îi ură Anne, ştiind că o mai spusese o dată; o nemulţumea faptul că nu putea găsi un mod simplu de a pune capăt conversaţiei. Sper să găseşti ceea ce cauţi.

Şi pe-asta o mai spusese, reflectă ea şi se avîntă în bucătăria aglomerată, unde toţi ajutau la vase şi ciuguleau ce mai rămăsese din desert. „Dacă nu eşti în stare să vorbeşti ca un om în toată firea," mîrîi Anne în gînd, „mai bine nu vorbi deloc." Luă un prosop şi începu să şteargă paharele puse la uscat pe chiuvetă.

Avea atîta treabă de făcut; la asta ar fi trebuit să se gîndească. Ar fi trebuit să rămînă la Los Angeles şi să se apuce de lucru ca întotdeauna, şaisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Şi trebuia să se hotărască dacă să-şi ia doi clienţi noi care se prezentaseră la ea în săptămîna trecută: o celebritate din televiziune şi un creator de modă cunoscut în lumea întreagă. Amîndoi aveau să-i ajute enorm cariera. Timpul petrecut în Tamarack nu contribuia cu nimic.

Se opri din şters şi privi aglomeraţia din bucătărie,

fără s-o vadă. Nu putea nici măcar să-şi amintească o vreme cînd lăsase ca altceva să treacă înaintea carierei sale; nu mai departe de iulie, nici nu şi-ar fi putut imagina să stea la îndoială dacă să preia sau nu cazurile unor clienţi atît de prestigioşi. Dar Tamarackul o atrăgea încontinuu. Gail şi Leo o iubeau, Marian şi Nina spuneau că voiau să mai vină, să stea cu ea, şi le promisese lui Ned şi lui Robin că la vizita următoare aveau să meargă într-o excursie, doar ei trei, pe care abia o aştepta. De fapt, ori de cîte ori pleca din Tamarack, se pomenea aşteptînd cu nerăbdare să se reîntoarcă.

Deodată, avea în viaţă mai multe lucruri ca oricînd pe care să le ţină în echilibru. Mai mult decît destule, fără a se mai gîndi şi la un bărbat care pleca în Egipt exact cînd începeau să se împrietenească. Reîncepu să şteargă paharele, urmărind activităţile din încăpere. Gail era la chiuvetă, cu Ned şi Robin. Josh, Leo şi William stăteau de vorbă, în timp ce duceau farfuriile şi ceştile curate în bufetul din sufragerie, intrînd şi ieşind pe uşa batantă. Iar Keith... Keith se uita la ea.

Anne simţi un junghi, ca un avertisment. Manifesta faţă de ea o curiozitate atît de intensă; ce putea fi cu el?

William intră pe uşă, iar Anne se gîndi la Charles. Nu mai vorbiseră de la Ziua Muncii, cînd venise el la Tamarack. „Tatăl meu," îşi spuse, fără a şti ce înţeles aveau aceste cuvinte pentru ea. Încercase să se gîndească la el, dar mintea i-o lua mereu pe ale căi.

„Va trebui s-o fac, totuşi," hotărî Anne; „să mă gîndesc la el şi la toţi ceilalţi din familie. La familia mea. Şi la munca mea. Şi la prietenii mei din Los Angeles; abia dacă i-am văzut, în ultima vreme. Nici măcar n-am avut timp să citesc o carte. Era un sentiment plăcut, să am o viaţă atît de aglomerată. E prea destul pentru oricine," reflectă ea, agăţînd în cîrlig prosoapele umede pe care le folosise.

Vasele erau gata; ceilalţi treceau în *living room.* Conştientă de liniştea neaşteptată, Anne privi în jur. Josh stătea în uşă, vorbind cu Gail. Îşi ridică privirea şi, întîlnindu-i ochii, îi zîmbi. „A, perfect," îşi spuse Anne, cam enervată. „Pot să mă gîndesc şi la Josh Durant. Şi mi-ar plăcea să aud despre călătoria lui, cînd se întoarce; mai ales despre mormintele lui favorite. Probabil că n-am să le văd niciodată, aşa că va fi interesant să-l aud povestind despre ele. Încă un lucru pe care să-l aştept cu nerăbdare," conchise Anne şi se duse după ceilalţi în living.

Capitolul 14

Josh stătea aşezat pe un fotoliu de lîngă culoarul avionului plin cu oameni de afaceri arabi şi grupuri de turişti. Făcuse drumul acela de atîtea ori, încît îşi putea imagina scena de jos fără să-şi ridice măcar ochii din carte: o întindere nesfîrşită de deşert bej, brăzdată cu hamade negre de piatră. Şi, prin mijloc, linia prelungă a Nilului, mărginită cu pămînturi verzi, cultivate, care se întindeau cale de cîte opt kilometri pe fiecare parte, sau nu mai mult de cîţiva metri. Nilul era Egiptul. Deşi hărţile înfăţişau hotarele ţării, totuşi oamenii trăiau numai de-a lungul luncii sinuoase care şerpuia prin deşert şi în evantaiul deltei de la nord, unde fluviul se vărsa în Mediterana. Restul era nisip şi tăcere.

Avionul, de la Cairo la Assuan, făcea o escală la Luxor, iar Josh şi mulţi dintre oamenii de afaceri debarcară, coborînd treptele metalice în căldura densă a serii de octombrie. Josh îşi scoase scurta şi şi-o agăţă pe umăr. Purta pantaloni kaki şi cămaşă cu mînecă scurtă, iar în mînă ducea o valiză din pînză de sac, umflată, o servietă de piele roasă şi, pe umăr, tocul camerei de luat vederi.

– Bună ziua, domnule Durant, spuse tînăra femeie

care-i controlă paşaportul cînd trecu prin terminalul aeroportului.

– Bine aţi venit, domnule Durant, îl salută şoferul de taxi care părea să-l aştepte întotdeauna la sosire.

– Domnule Durant, ce plăcere să vă revedem, îl întîmpină administratorul hotelului *Winter Palace,* escortîndu-l personal pînă în camera lui de la etajul cinci, cu vedere peste Nil, spre Valea Regilor, centrul lumii lui Josh.

Se opri la fereastră. Jos, pe toată lungimea falezei din Luxor, ambarcaţiuni de agrement viu luminate stăteau amarate cîte două, cîte trei la rînd; pe covertele lor, turiştii beau cocktailurile dinainte de cină. Pe lîngă Nil trecea cornişa largă, recent asfaltată, cu felinarele abia luminînd şoseaua întunecoasă de-alături, pe unde maşinile goneau cu farurile stinse, sunînd din clacsoane ca nişte muzicanţi dintr-o orchestră agitată. Nu existau semafoare de circulaţie. De-atîta timp, Josh se obişnuise cu traficul egiptean şi se pricepea la fel de bine ca localnicii să traverseze agil strada, repezindu-se printre maşini şi cabriolete trase de cai, fără să ia în seamă ofertele vizitiilor de a-l duce oriunde, pentru un preţ atît de mic încît nici nu mai merita pomenit.

Josh iubea Luxorul. Era un oraş străvechi care se străduia să fie modern; era murdar, dărăpănat şi sărăcăcios, dar minunant de plin de viaţă. Şi stătea călare peste vechea capitală Teba, ca o poartă a miracolelor unei alte epoci, un oraş unde Josh se simţea ca acasă, alături de faraonii şi curtenii morţi de patru mii de ani şi printre prieteni din zilele noastre care-l invitau să cineze la ei acasă. Luxorul, şi tot Egiptul, şi munca lui îi erau croite pe măsură; nu aveau nimic din neglijenţa care-l jenase în relaţia cu Dora, nimic din neclarităţile ce păreau să-i definească legăturile cu femeile, astfel încît nu găsea niciodată vreuna care să dureze. Absorbit de munca lui, umblînd pe străzile din Luxor, avea scopul

clar, ordinea şi rigoarea omului de ştiinţă. I se părea a fi singurul lucru permanent din viaţa lui. Iar acum, în Luxor, spera să dea cea mai mare lovitură din domeniul explorărilor, de la descoperirea mormîntului regelui Tut, în 1922.

– Cel mai minunat lucru din lume, zise Carol Marston, în timp ce stătea cu Josh la masa de cină, în prima seară la Luxor.

Înaltă şi brunetă, cu o faţă animată şi ochi căprui migdalaţi care săgetau în toate părţile pentru a nu pierde nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei, Carol era cea mai nouă şi mai tînără membră a direcţiunii Muzeului Lumii Antice.

– Şi pentru mine e cel mai minunat din lume, continuă ea, în timp ce-şi termina desertul, rezemîndu-se în scaun cu un oftat profund. Trebuie să-ţi spun, Josh, că mă distrez mai bine ca oricînd de cînd a murit Whit. E pentru prima oară cînd mă aflu într-un loc unde oamenii nu-şi exprimă regretele şi mă simt bine aşa; nu-mi place să fiu înconjurată de oameni care se asigură mereu că nu sînt singură. Pare o ingratitudine, şi n-o doresc, dar e plăcut să faci parte măcar o dată din ceva enorm, de o măreţie istorică. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc, pentru că m-ai luat cu tine.

– Mă bucur că ai venit, răspunse Josh, încîntat. Dar săptămîna asta s-ar putea să nu aibă nici o măreţie istorică. Lucrăm la proiectul ăsta de şase ani şi am săpat printr-o duzină de locuri, fără să găsim nimic.

– Veţi găsi; pun pariu. Ai o expresie foarte încrezătoare. Spune- mi ce vom face mîine.

– Verificăm un posibil loc al mormîntului lui Tenkaure. Ştii de el.

– Numai ce-ai spus tu comitetului; crezi că a fost un faraon adevărat, dar nu eşti sigur.

– Sînt destul de sigur ca să-l fi căutat şase ani în şir. Există destule referinţe în istoriile faraonilor care i-au

urmat, ca să prezinte mari şanse de reuşită. Se pare că a existat un conflict în familie şi o tentativă de lovitură de stat şi-apoi s-ar părea că succesorii lui au conspirat spre a-i şterge toate urmele, după moarte. Şi aproape au reuşit. Dar dacă nu mă înşel, are un mormînt pe undeva şi pe acela îl căutăm noi.

Carol oftă.

– Îmi place cum îţi sună glasul cînd vorbeşti despre asta. Aş vrea ca toţi să avem cîte un proiect ascuns în cîte un dulap sau sertar, un lucru la care ţinem, ţinem cu adevărat, astfel ca atunci cînd rămînem singuri să-l putem scoate, implicîndu-ne atît de mult încît la altceva nici să nu ne mai gîndim. Iar cînd vorbim despre el, să arătăm aşa ca tine, emoţionaţi şi activaţi de ceva mult mai important decît noi şi problemele noastre. Asta voiam să spun, prin măreţie istorică.

– Încă îţi mai lipseşte atît de mult Whit, comentă Josh.

– Aşa e. Surprinzător, nu? Crezusem că patru ani vor face ca totul să fie mai suportabil, dar încă îl mai doresc tot timpul şi încă sînt furioasă pe el că a murit şi m-a părăsit. Şi încă îi mai vorbesc cînd sînt singură, mai ales noaptea. Cred că, într-un fel, continui să mă agăţ de el fiindcă nu suport gîndul de a-i da drumul definitiv.

„Eu n-am trecut niciodată prin aşa ceva," îşi spuse Josh, „nici n-am cunoscut o femeie care să-mi inspire o asemenea tristeţe şi stăruinţă, dacă deodată ar dispărea." Şi, în acelaşi moment, se gîndi la Anne.

Se gîndise la ea tot timpul, de la începutul călătoriei, cînd zburau peste Europa şi, privind pe fereastră la întinderea prelungă a lacului Geneva cuibărit într-un peisaj de ferme şi oraşe atît de ordonate încît păreau o machetă. Fusese furtună; acum, norii se risipeau, aruncîndu-şi umbrele peste suprafaţa lacului. Printre umbre, soarele strălucea cu mii de luminiţe scînteietoare. *Lui Anne i-ar plăcea să vadă.* Ideea îi venise pe neanunţate

şi, odată ce i se fixase în minte, nu-i mai dăduse pace.

Şi apoi, la Luxor, descoperise că privea oraşul şi excavaţiile ca pentru prima oară, prin ochii lui Anne. Parcă l-ar fi însoţit pe străzile înguste, stînd alături de el cînd împreună cu Carol luase bacul peste Nil, în zorii zilei următoare. Dintre muncitorii navetişti, Josh privea malul apusean al fluviului, unde un lanţ masiv de coline înalte de două sute de metri ascundeau Valea Regilor. Dealurile păreau de aur ciocănit, în soarele pieziş al dimineţii şi aerul uscat şi limpede făcea ca fiecare obiect să iasă în relief, clar şi precis definit.

– Dumnezeule, e superb, murmură Carol. N-aveam idee că aşa va fi.

– Soarele deşertului, răspunse Josh. E o vrajă. La asfinţit, colinele astea capătă culori vineţii şi ca bronzul; aşteaptă să vezi.

Dar nu i se adresa numai lui Carol; vorbea şi cu Anne. Reţinea lucruri pe care să i le spună; îşi întipărea în memorie peisajul.

Pentru prima oară după douăzeci de ani, se gîndea să-şi folosească aparatul foto nu pentru a documenta zona viitoarelor excavaţii, ci ca un turist, ca să aducă acasă imagini ale acelui loc străvechi. Privi dincolo de colinele aurii din faţă. Mai tîrziu, pe măsură ce soarele urca pe cer, unduirile arşiţei înălţîndu-se din nisipul deşertului aveau să facă dunele şi dealurile îndepărtate să se lichefieze, aproape dispărînd în uşoara pîclă a cerului. Era un efect pe care nici un aparat de fotografiat nu-l putea prinde cu adevărat. Trebuia să-l vadă cu ochii ei, îşi spuse Josh.

Nu-şi mai amintea altă femeie care să-i fi trezit curiozitatea ca Anne – chiar mai mult, i se părea, de cînd plecase din America. Aflîndu-se la cîteva mii de kilometri distanţă, Anne părea şi mai indescifrabilă.

Josh se întreba dacă imposibilitatea de a o descifra îl interesa atît de mult. Conta şi asta, parţial. Dar mai era

la mijloc şi frumuseţea ei, mintea ei ascuţită şi misterele care o înconjurau – şi, intrigîndu-l poate mai mult decît toate celelalte, acel aer al ei, ca şi cum o parte din ea încă ar mai fi aşteptat să se trezească. Pentru Josh, omul de ştiinţă care niciodată nu putuse lăsa nerezolvată o enigmă sau un rebus, Anne avea toate calităţile necesare spre a-l opri în loc. Altfel, de ce-şi lăsase deoparte hotărîrea de a fi un timp singur, pentru a stabili unde se afla şi cum reuşise să se comporte atît de jalnic în situaţia cu Dora?

Decisese că avea nevoie de şase luni, poate chiar un an, de singurătate. Însă, de cînd o întîlnise pe Anne în faţa primăriei din Tamarack, nu-şi mai putuse muta gîndurile de la ea.

Josh şi Carol coborîră de pe bac, împreună cu echipa de săpători pornind spre maşinile care-i aşteptau şi intrară în Valea Regilor.

Într-o clipă, Luxorul şi Nilul cu bărcile sale rămaseră în urmă, de jur împrejur înălţîndu-se faleze de gresie, dune uriaşe de nisip şi stînci brăzdate cu crăpături adînci. Se părea că, într-un moment, toţi cei patru mii de ani se mistuiseră, Egiptul antic trezindu-se din nou la viaţă.

Se adînciră şi mai mult în izolarea din jur, părăsind drumul pentru a porni hurducîndu-se prin fundul pietros al unei văi prelungi care începea undeva în faţa lor, printre coline.

– Am ajuns, spuse în sfîrşit Josh, cînd se opriră.

Cele două maşini păreau mici ca nişte jucării, la baza pereţilor de stîncă şi nisip care se înălţau abrupt spre crestele cu colţuri aspre, profilate limpede pe cerul senin. Nici o plantă nu se zărea nicăieri şi nici animale sau alte persoane. Arşiţa soarelui se acumula în căldarea văii ca într-un cuptor.

– Nu-i tocmai rău, comentă Josh, suflecîndu-şi mînecile. E cu vreo treizeci, patruzeci de grade mai răcoare

decît în iulie.

Se uită la ceas.

– Hosni ar trebui să vină în cîteva minute. Aşteptăm deasupra.

Muncitorii porniseră în susul văii, dispărînd după o movilă. Cînd Josh şi Carol ajunseră la ei, îi găsiră aşezaţi pe jos, cu genunchii strînşi sub bărbie şi tîrnăcoapele lîngă ei. În apropiere se vedea o groapă adîncă şi mai multe grămezi de pietre. Cei doi paznici care stătuseră de strajă toată noaptea îi spuseră lui Josh ceva în arabă şi plecară.

Carol îl privi, cu sprîncenele înălţate întrebător.

– Totul e-n regulă, răspunse Josh. Nimeni n-a încercat să pună mîna pe groapa noastră din pămînt. Pe ăştia îi plăteşte statul; nu lucrăm fără sprijin oficial. Nu-i ca acum o sută de ani, cînd arheologii şi amatorii de hobbies-uri săpau valea de capul lor şi angajau paznici ca să-i alunge pe ceilalţi – guvernul, alţi săpători, jefuitori de morminte, oricine umbla prin zonă. E greu să-ţi imaginezi ce aglomerate erau locurile astea pe atunci. Peste tot umblau săpători căutînd puţurile care duc la morminte şi sute de muncitori scoteau comorile şi le cărau spre ambarcaţiunile de pe Nil.

– De ce ai ales locul ăsta? întrebă Carol. Nu are nimic deosebit.

– La suprafaţă, nu. Dar un prieten din Washington mi-a trimis fotografii făcute din satelit care prezintă modificări ale contururilor pămîntului, iar nişte absolvenţi dintre studenţii mei au făcut după ele relevee tridimensionale pe computer. Este un instrument pe care nu l-am mai folosit înainte şi nu e infailibil, însă tot e mai bine aşa decît să scormoneşti orbeşte. Fără el, am dat greş de şase ori, aşa că am multă încredere în încercarea asta.

Îşi ridică privirea, cînd se apropie un bărbat scund şi negricios, cu pantaloni albi şi cămaşă galbenă.

– Uite-l pe Hosni.

Cei doi îşi strînseră mîinile, iar Josh i-o prezentă pe Carol.

– Hosni e arheolog la Universitatea din Cairo; el răspunde de şantierul ăsta. Cînd găsim mormîntul, vom apărea împreună la televizor. Ne pregătim numărul. Deci, ce avem? îl întrebă el pe Hosni.

– Uitaţi-vă aici, se lăsă egipteanul în genunchi la marginea gropii, lîngă muncitori, iar Josh îngenunche alături de el. De-a lungul marginii se vedea o mică depresiune, ca şi cum pietrele şi prundişul s-ar fi surpat înăuntru. Josh se aplecă s-o studieze şi, pentru prima oară de la începutul călătoriei, uită de orice altceva.

– Neregularităţi subterane, murmură el.

Hosni dădu din cap:

– În partea asta am ajuns ieri după-amiază. M-am hotărît să te aştept.

– Hai să vedem ce se întîmplă, se ridică Josh. Glasul îi era calm, dar pe dinăuntru fremăta de emoţie. Încercă să n-o ia în seamă. Şase eşecuri pînă acum, îşi reaminti el. Se îndepărtă de muncitori şi se aşeză pe călcîie. Carol i se alătură, aşezîndu-se turceşte pe nisip. Îşi puseră pălăriile şi rămaseră în aşteptare.

Hosni vorbi cu muncitorii, care începură să sape în latura cu depresiunea. Sunetul hîrleţelor scrîşnind prin nisip răsuna puternic în liniştea din jur. Cînd desprindeau bolovani şi-i spărgeau cu tîrnăcoapele, zăngănitul fierului pe piatră reverbera prin valea tăcută, cu ecourile revenind dinspre colinele înconjurătoare ca nişte dangăte de clopote tot mai îndepărtate. Josh privea, ca hipnotizat. Toate cercetările lui în biblioteci şi muzee, cărţile pe care le citise, articolele studiate, fotografiile din satelit, calculele făcute noaptea tîrziu – în ultimă instanţă, totul se reducea la atît: un grup de oameni în canicula deşertului, săpînd cu cazmalele, ridicînd tîrnăcoapele deasupra capetelor şi lovind cu ele în stîncă.

Trecu o oră, apoi două. Josh fotografia groapa pe măsură ce se adîncea şi se lărgea, colinele şi văile din jur.

În răstimpuri, el şi Carol beau apă din sticle. Soarele ardea, făcînd nisipul să strălucească orbitor pînă cînd începu şi acesta să pară un soare, luminînd în sus, spre cer. Nu adia nici o boare de vînt. Carol scoase o umbrelă mare din sacul de prelată şi o deschise, ţinînd-o deasupra ei şi a lui Josh.

Muncitorii fredonau şi mormăiau, cu părul şi trupurile cenuşii de praf fin şi brăzdate de transpiraţie, în timp ce Hosni stătea cu ei, arătîndu-le unde să sape, uneori apucînd şi el cîte un hîrleţ. Ca prin miracol, pantalonii săi albi rămîneau curaţi.

– Am adus ceva de mîncare? întrebă Carol.

Josh o privi ca şi cum l-ar fi smuls dintr-un vis. Săpau de trei ore şi nu se mişcase aproape deloc, decît pentru a fotografia situl.

– Mîncare, repetă el. Scuză-mă; nu mă gîndesc niciodată, pînă nu-mi aminteşte cineva.

Scoase două mere din geantă şi o cutie cu crochete.

– Un ospăţ. Pentru prînz, ne vom întoarce la Luxor. Acum e prea devreme; abia zece.

– Oh, nu, trebuie să fie ora amiezei, îl contrazise Carol, uitîndu-se la ceas. Nu-mi vine să cred; aveam senzaţia că este deja după-amiază. Dar am început la crăpatul zorilor, nu? La patru şi jumătate dimineaţa...

– Pe la unu întrerupem şi ne întoarcem la trei. Te-am prevenit.

– Într-adevăr. Nu credeam că vorbeai serios, despre ora patru şi jumătate.

– Josh.

Glasul lui Hosni era ascuţit de emoţie. Într-o clipă, Josh fu lîngă el, urmat de Carol. Priviră în groapă, după direcţia arătată de degetul egipteanului.

Dintre pietre ieşea colţul unei scări aspre.

Josh se lăsă să lunece pînă în fundul gropii şi îngenunche. Atinse prima treaptă cu degetele. Îşi trecu mîna peste ea, împingînd în lături pietrele şi nisipul. Entuziasmul îl umplu ca o explozie de lumină. Îşi imagina scara coborînd în pămînt, urmată de o galerie cu pardoseala neregulată, adîncindu-se tot mai departe în întuneric, cu atmosfera devenind încinsă şi sufocantă, pînă la o uşă de piatră...

Carol îl urmase; acum, degetele ei i le atinseră, cînd pipăi şi ea treptele. Josh aproape că n-o observă. Niciodată nu mai trăise un asemenea moment. Majoritatea arheologilor nu apucă în viaţa lor un moment ca acela. Se pregătise pentru el, îl visase, făcuse planuri de a aduna banii necesari, dar nu exista nici o cale de a fi complet gata, cînd atingea cu degetele o scară care fusese construită, îngropată şi uitată de trei mii cinci sute de ani.

Îşi închipui lucrătorii tăind pietrele în stînca solidă, apoi coridorul cu numeroasele sale camere, frescele murale, bogăţiile...

– Desigur, nu ştim dacă sîntem primii, spuse Hosni.

Încet, Josh se ridică. Vraja se risipise.

– Ba sîntem primii, prostestă Carol. Abia au dezgropat-o. N-a mai ajuns nimeni aici, înaintea noastră.

– Ba se poate să fi ajuns, acum trei mii de ani, replică Josh. Hoţii au găsit multe morminte la scurt timp după ce fuseseră ascunse, uneori peste doar cîţiva ani. În apropiere e un sat unde toate casele sînt construite peste puţuri de morminte. Tîlharii şi-le-au construit acolo pentru a nu trebui să transporte comorile înainte de a le curăţi, iar urmaşii încă mai locuiesc în ele, foarte mîndri de moştenirea lor. Nu exista nici o cale de a păzi toată valea, desigur, iar la morminte lucrau prea mulţi oameni ca să se poată păstra secretul. Oricum, cultura lor cerea ca faraonii să fie îngropaţi cu suficiente obiecte, averi şi

chiar hrană, pentru a le ajunge în toată viaţa următoare. Iar cultura jefuitorilor cerea să le caute.

– Şi să intre cu forţa, completă Hosni. Desigur, este o descoperire magnifică, extraordinară, chiar şi dacă mormîntul e gol; ne rămîn totuşi picturile şi inscripţiile de pe pereţi. Dar nu ştim ce avem pînă nu ajungem la mormînt. Aşa că, săpăm.

Josh dădu din cap. Clipa cea mare sosise; acum, nu le mai rămăsese altceva de făcut decît să sape. Şi să aştepte. Fotografie treptele şi se retrase într-o parte, cu camera în mîini.

Carol se opri lîngă el. Acum muncitorii erau mai atenţi, înlăturînd cu lopeţile pietrişul desprins şi degajînd apoi treptele cu mături şi perii. Josh şi Hosni examinau cele mai mari bucăţi de piatră, pentru a se asigura că nu erau desprinse din trepte; pe cele care nu făceau parte din scară, muncitorii le aruncau cu mîna din groapă.

Josh fotografie muncitorii, în norii învolburaţi de praf care le transformau trupurile suple în siluete fantomatice unduindu-se în lumina soarelui. Îl fotografie pe Hosni, în pantalonii lui uimitor de albi. Fotografie lunga linie a văii unde lucrau şi, deasupra sus, dunele şi crestele colţuroase de piatră care-i înconjurau. Niciodată nu mai făcuse atît de multe fotografii care nu aveau nici o legătură cu munca lui. „Pentru Anne," îşi spuse el, în tăcere. „Ca să vadă totul."

În minte, îşi văzu mîna cu palma întinsă peste piatra străveche a scării. Măcar o dată, reflectă el, unul dintre marile momente dintr-o viaţă de om. Ar fi trebuit să participe şi ea; ei ar fi trebuit să-i atingă degetele, cînd mîngîiase treapta. Dorea să-i împărtăşească tot ceea ce făcea, micile triumfuri ca şi pe cele mari, precum şi dezamăgirile.

Clătină din cap şi introduse camera înapoi în toc. Era prea devreme ca să spună asta, prea curînd ca să

se gîndească măcar. Nu ştia nimic depre ea.

Ştia că-i bîntuia gîndurile.

Mult timp, stătu nemişcat, ţintuit locului de caniculă, de ritmicele ridicări şi coborîri ale braţelor muncitorilor şi de murmurul glasurilor lor în aerul încremenit. Apoi, totul încetă. Muncitorii porniră prin vale, spre maşini.

– La masă şi la o bere, îi spuse Hosni lui Josh. Te duci la hotel?

– Da.

Josh se întoarse spre Carol, simţindu-se vinovat că n-o mai luase în seamă.

– Probabil că ţi-e foame.

– Şi puţin cam cald, completă ea veselă. Dar mi-a făcut mare plăcere. Am hoinărit prin jur; tu erai prea ocupat cu fotografiile, ca să observi. E cel mai uimitor lucru: la cincizeci de paşi de-aici, nu se mai vede decît nisipul şi cerul, ca şi cum lumea s-ar fi golit pur şi simplu. Este cel mai înspăimîntător lucru pe care l-am văzut vreodată; te simţi atît de mărunt. Mergem la masă?

– Chiar acum. Hosni, vii cu noi?

– Da, mulţumesc.

Se înapoiară la maşini.

– Josh, ne-ar mai trebui muncitori.

– Ca să meargă mai repede? N-ar încăpea, la scară.

– I-aş putea folosi ca să ţină degajată deschizătura, cînd coborîm mai adînc. Va dura al naibii de mult, dacă săpăm tot în ritmul ăsta.

– Nu ne ajung banii, răspunse Josh.

Hosni tăcu un moment. Apoi, ridică din umeri:

– Atunci, aşa să fie.

Stilul egiptenilor, îşi spuse Josh. *Atunci, aşa să fie.* Cîţi americani ar fi acceptat un obstacol atît de repede, ca şi cum ar fi fost voia soartei?

– Vom face rost de bani, spuse el ferm. Merg la Cairo mîine, în loc de săptămîna viitoare. Cunosc unii

oameni din guvern.

– În zilele astea, guvernul e cam strîns la pungă, replică Hosni. Trecem prin timpuri grele.

Se urcă în maşină.

– Ne vedem la bac.

– Ce faceţi dacă statul nu vă dă banii? întrebă Carol, în timp ce mergeau spre malul fluviului.

– Vorbesc cu investitori particulari. Există destui bani în Egipt; doar că nu se văd. Îi vom găsi. Vrei să vii mîine la Cairo?

– Mi-ar plăcea să mai stau aici, un timp. Cînd te întorci?

– Nu imediat; ar avea mai mult sens să mă duc direct acasă. Nu mai e nimic de făcut, pînă nu dezgroapă mai mult din scară şi coridor. Ţi-aş încurca planurile, dacă nu mă mai întorc?

– Nu, atîta vreme cît Hosni mă lasă să asist la săpături şi să fac şi eu fotografii.

– Nici o problemă. Îi plac spectatorii.

Josh parcă maşina lîngă cheu şi se îmbarcară. Avea să vorbească peste două zile cu funcţionarii de la guvern; dacă nu-i puteau da banii de care avea nevoie, urma să-i caute pe investitorii particulari, în ziua următoare. Iar apoi, lua avionul direct spre casă.

Nu la asta se gîndise cînd îi spusese lui Hosni că pleca la Cairo; avusese în vedere două zile, după care să se întoarcă la Luxor. Dar, în timp ce vorbea cu Carol, ştia că se răzgîndise deja. Fiindcă, mai presus de orice, voia să se ducă acasă.

Charles a luat trenul de la Chicago spre Washington. Crezuse că avea să fie un interludiu liniştit, o şansă de a se gîndi calm la anul din urmă şi la ce putea face ca să se salveze. Cînd colo, reieşise că era o călătorie chinuitoare.

Suferea. Nu avea obiceiul să se plîngă familiei sau prietenilor, aşa că îndura în tăcere mîncărimile de nervozitate şi durerile care-i ardeau stomacul începînd din perioada morţii lui Ethan, înrăutăţindu-se de-atunci tot mai mult. Nici să mănînce şi să doarmă nu-i era uşor şi sperase ca trenul să-l calmeze astfel încît să poată mînca în voie şi apoi să adoarmă în ritmul roţilor.

Dar, în timp ce stătea în vagonul-salon, înainte de cină, sorbind scotch cu sifon, auzind-o iarăşi pe Anne spunînd că Vince o ameninţase, îngrijorat de oferta atît de mică a lui Ray Beloit pentru Tamarack, obsedat de calendar, cu apropiata dată pentru următoarea plată a dobînzilor pe împrumuturi, gîndurile începură să i se accelereze, tot mai sonore şi mai insistente, iar roţile trenului le impuneau un ritm care părea să-şi rîdă de el ca bătaia veselă a unor tobe. Cînd se duse la cină, nimeni nu se aşeză la masa lui, aşa că mîncă singur, cu gîndurile bubuindu-i prin cap ca nişte prizonieri disperaţi bătînd cu pumnii într-o uşă zăvorîtă. Trenul era închisoarea lui Charles. Lăsă mîncarea neatinsă şi porni prin vagoane. Apoi, reveni pe urmele propriilor lui paşi. Farfuria fusese luată, dar masa era tot goală, aşa că se aşeză şi ceru o cafea.

Îl durea capul; bău un brandy. Îl durea stomacul; supse cîteva tablete. Începu să caşte, fără a se mai putea opri. Iar cînd se duse să se culce în cuşetă, nu putu adormi.

Intră în biroul lui Vince cu senzaţia că venea din război.

– Merg să îmbuc ceva înainte de prînz, spuse Vince; semna nişte scrisori şi nu-şi ridicase privirea. Am o întîlnire la unu.

Charles se aşeză, căscînd.

– Beau şi eu o cafea cu tine; nu mi-e foame. Vince, am să-ţi vorbesc.

Vince semnă ultimele două scrisori.

– Bine. Ai auzit că Ray vrea să cumpere *Tamarack*-ul?

– Da, dar e nebun. Cine naiba îi face calculele? Cel mai amărît prostănac ar şti că firma valorează de două ori pe cît oferă el, poate chiar mai mult.

– Întreabă-l; nu ştiu nimic. Crezi că poţi obţine mai mult din altă parte?

– La naiba, ştiu cît face! Nu cumva i-oi fi spus tu că sînt nerăbdător s-o vînd?

– Fireşte că nu; nu trebuie să ştie nimeni.

Puse deoparte scrisorile semnate.

– Mă gîndeam, totuşi, din moment ce alte oferte n-ai primit. Îmi fac griji pentru tine, Charles; trebuie să găsim noi o soluţie ca să ieşi din situaţia asta.

Cu capul înclinat pe spate într-un căscat de-i trosneau fălcile, Charles auzi un singur cuvînt reverberîndu-i în minte. *Noi.* Vince era îngrijorat pentru el; Vince avea să-l ajute.

– Cum? îl întrebă.

– Păi, trebuie să discutăm. Dar o cale ar putea fi aceea ca eu să duc muncă de lămurire cu familia. N-ai nici o influenţă, pînă nu-i poţi convinge pe destui să facă o vînzare avantajoasă; poate că Beloit n-a ridicat oferta fiindcă nu e sigur dacă eşti serios.

– Nu ştie nimic despre familie. De unde să ştie?

Vince se încruntă.

– Nu i-ai spus?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vince!

– Ei, eu am impresia că se poate să fi aflat. Aude multe, învîrtindu-se pe ici pe colo şi rămînînd nevăzut, şi numai Dumnezeu ştie ce-a aflat despre familie. N-ai convins pe nimeni să se răzgîndească?

Charles clătină din cap.

– Atunci, ar fi mai bine că pun lucrurile în mişcare, începu Vince să pianoteze cu degetele pe birou. Un lucru pe care l-aş putea face e să vorbesc cu unii de

pe-aici, din E.P.A. Sînt destul de ocupaţi în perioada asta; probabil că se vor bucura să anuleze curăţenia aia, mai ales de vreme ce am descoperit şi alte oraşe care stau la fel de prost. Dacă o fac, presupun că putem aduna cîteva voturi de recunoştinţă din sînul familiei; există mai multe căi de a obţine ceea ce vrei.

Ceva fremătă în sufletul lui Charles, amintindu-i că avea să-i pună o întrebare lui Vince.

– Vince, mai e un lucru pe care-l avem de discutat.

– În clipa asta? Vorbeam despre salvarea pielii tale; de obicei, despre altceva nici nu vrei să mai vorbeşti, în ultima vreme. Nu de-asta eşti aici?

Un nou căscat îl amuţi pe Charles pentru cîteva momente lungi.

– Ce naiba se întîmplă cu tine? se enervă Vince.

– Nimic. N-am dormit azi-noapte. Vince, ascultă-mă. Ai ameninţat-o pe Anne? I-ai spus că o omori dacă se întoarce în familie?

Vince sări în picioare.

– Pentru Dumnezeu! Cum naiba îţi poţi întreba fratele aşa ceva?

– Aş fi preferat să nu întreb. Dar trebuie să ştiu. Ai făcut-o?

– Pe-asta nu puteai s-o inventezi tu; de unde naiba ai auzit-o? Te-ai întîlnit cu ea? *Te-ai întîlnit?*

– Da.

– Unde?

– În Tamarack. Ce naiba, Vince...

– Şi ce-ai făcut? I-ai cerut iertare că stătuseşi de partea lui frate-tău? Iar ea ţi-a spus că o ameninţasem? Aşa ţi-a spus? Nu s-a schimbat deloc, căţeaua aia mică, nu? Primul lucru pe care-l face e să-nceapă să mă acuze!

– La naiba, Vince, *i-ai spus-o?*

– Pentru numele lui Dumnezeu, fireşte că nu. Doar nu umblu să omor oamenii. Ar trebui să fii primul care

s-o ştie – şi să mă *aperi,* fir-ai al dracului, cînd cineva spune una ca asta! Ai făcut-o? I-ai spus că fratele tău nu e un ucigaş? *I-ai spus?*

Charles îl privi neajutorat.

– Nu i-ai spus. Propriul meu frate nu scoate-o vorbă pe mă-sa în apărarea mea. Ce i-ai spus? ridică el glasul, în falset. „Am să-l întreb, scumpo. Am să-mi întreb fratele dacă a ameninţat-o pe fiica mea cu moartea." Ce naiba se-ntîmplă cu tine? Ce se-ntîmplă cu *ea?* Ce, se crede Ioana d'Arc, auzind voci? De ce-aş vrea s-o omor? Am iertat-o demult; era un copil zăpăcit la cap şi a făcut un lucru îngrozitor, dar a trecut, a crescut şi ea de-atunci – ei, căca-m-aş, crezusem că a crescut, însă se pare că n-a prea fost în stare. Dar asta nu înseamnă c-aş ameninţa-o cu moartea; nici nu mi-ar putea trece prin minte, pentru Dumnezeu. Ei? Altceva mai vrei să ştii?

Charles clătină din cap. Vince vorbise prea mult, încontinuu, dar nu ştia dacă din cauza vinovăţiei sau a scandalizării justificate pentru că era nevinovat. *Auzi la el.*

Aceste cuvinte i le aruncase Anne, cînd primul lui instinct fusese acela de a-l apăra pe Vince. *Auzi la el. Habar n-ai ce-ar face şi ce nu; nu ştii nimic despre el.*

„Aşa e," îşi spuse Charles, cu o tristeţe profundă şi cumplită. „Nu ştiu. Dar nici despre fiica mea nu ştiu nimic. De fapt," reflectă el mai departe, deznădăjduit, „de nimic n-am habar. Ce s-a întîmplat în trecut, ce se întîmplă acum, ce se va întîmpla mîine." Căscă iarăşi şi dintr-o dată se simţi cuprins de panică. Nu putea să şi-o explice; ştia doar că era înfricoşat.„Nu pot!" ţipă Charles în gînd. „Ce nu poţi?" Privi în jur, înnebunit; camera îl apăsa din toate părţile, închizîndu-l la fel ca trenul, în seara trecută. Nu mai putea rămîne, dar nu putea nici să plece; nu se putea urni din scaun. „Nu, nu, nu!" urlă el în minte.

Căscă din nou şi deodată îl înjunghie o arsură fierbinte în stomac. O crampă care se întindea, pînă cînd Charles avu senzaţia că tot trupul îi luase foc. Căscînd, îşi apucă pieptul şi începu să tremure. „Inima," îşi zise. „Atac de inimă." Mîinile îi tremurau, în timp ce tropăia pe podea cu tocurile pantofilor. Din piept i se smulse un geamăt prelung; închise strîns ochii.

– Ce mama dracului...! ocoli Vince biroul. Ce-i cu tine?

Charles îşi apăsa pieptul cu degete tremurătoare.

– Inima... icni el.

Vince strigă după secretară şi asistenţi, care intrară în fugă, aplecîndu-se peste Charles, înconjurîndu-l, scoţînd sunete liniştitoare. Iar Charles nu-şi mai aminti altceva, pînă cînd se trezi în ambulanţă şi, deschizînd ochii, îl văzu pe Vince.

În cealaltă parte stătea un medic, dar persoana cea mai importantă era Vince. Charles era atît de recunoscător pentru prezenţa lui acolo încît uită de orice altceva.

– Mulţumesc, şopti el.

– Eşti O.K., îi răspunse Vince. Inima îţi bate normal, nu defibrilează; se pare că n-a fost atac de cord.

– Doare îngrozitor, murmură Charles.

– Ţi le-au găsit pe-astea în buzunare, ridică Vince două cutii cu comprimate antiacide. Iei multe?

– Altceva n-am mîncat, în ultima vreme, răspunse Charles, cu un zîmbet slab. Mă gîndeam să merg la doctor; cred că acum am s-o fac.

– Au spus că s-ar putea să fie ulcer; uneori, durerea se simte ca la infarct. Sau o criză de panică, pe fond de ulcer, deşi le-am spus că nu ştiu să fi intrat vreodată în panică cineva din familia noastră. Tu ştii de vreunul?

Charles clătină din cap, închizînd ochii.

– Bine, acum dormi. Oricum nu pot să stau; mă întorc de îndată ce mă asigur că te-ai instalat. Te sun

mai tîrziu, să aflu cum te simţi.

Cu ochii închişi, Charles dădu din cap. Criză de panică. Ulcer. Nu inima. N-avea să moară. Medicina modernă ştia să aibă grijă de ulcere. Şi de panică, probabil. De ce îl cuprinsese panica? *Nu, nu, nu.* Încă mai auzea în cap urletul. Ce se întîmpla cu el, de sărise aşa peste cal? Slăbiciunea, îşi spuse Charles. Dintotdeauna fusese slab – Vince i-o spusese destul de des – iar acum, cel mai mărunt fleac putea să-l doboare. La ce se gîndea, cînd începuse? Nu mai ţinea minte. „Ce conteazã?" se întrebă el. „Orice-ar fi fost, nu-i puteam face faţă. Vince ar fi putut. Şi tata. Dar eu, nu. Mă apucă panica şi leşin."

– Am ajuns, spuse Vince.

Ambulanţa se opri, iar infirmierii deschiseră portierele din spate.

– Îţi dau telefon mai încolo, spuse Vince, privind ochii închişi ai lui Charles. O să fie bine.

Sări din ambulanţă şi se îndepărtă cu paşi mari. Ca într-un sicriu nenorocit, aşa se simţise, gonind pe străzi, într-un miros de medicamente, de moarte. Niciodată nu se ducea la spitale; nu le putea suferi. Chiar şi cînd fusese internat Ethan, îl vizitase doar o dată, cînd nu mai putuse evita. Pentru ultima oară, jurase el atunci, îşi aminti Vince, în timp ce lua un taxi înapoi. Ultima oară. Secretara lui avea să-i telefoneze lui Charles. Şi să-i facă vizite, dacă era necesar.

La birou, îl sună pe Keith, în Tamarack.

– Nimic nou, răspunse tînărul. Au cam terminat cu bazinul, mai au doar vreo săptămînă, cum ar veni. Şanţul s-a reparat de mult; ştii asta. E.P.A. ţine audieri în ianuarie. Mai avem două săptămîni pînă la Thanksgiving şi ninge de-o săptămînă, aşa că toţi sînt fericiţi. Asta este.

– Atîta tot? A trecut o lună de cînd am vorbit ultima oară.

– Ascultă, oraşul e mort. E între sezoane, ai uitat? Cel mai interesant lucru care s-a întîmplat în ultimele două luni e că am luat cina la Gail şi Leo, nu demult.

– Nu mi-ai spus.

– N-am aflat nimic ce să nu ştii deja. Am avut o mică şuetă cu nepoată-ta. Mişto trup, da' rece ca un peşte. N-a prea părut să mă placă.

– De ce?

– De un-să ştiu eu? Ţi-am spus: e un gheţar.

– A spus ce căuta acolo?

– N-am întrebat. Încercam să aflu despre companie.

– Şi?

– Şi n-am aflat mare lucru. Leo şi Josh îşi puseseră în cap să tot schimbe vorba.

– Era şi el acolo?

– Se-nvîrte mult pe-aici. A fost în Egipt, în octombrie; de cînd s-a întors, apare prin Tamarack tot din două-n două săptămîni. De obicei cu, ştii, nepoată-ta. Ia să vedem, ce-am mai aflat. Anne zice că nu se mută la Tamarack, în caz că te-ntrebai. Gail s-a mai îmbunat cu taică-său; ştie că îi e îngrozitor de greu şi ar vrea să-l ajute, dar tot n-are de gînd să-l ajute să vîndă *Tamarack Company.* Era visul lui Ethan, zice, iar acum e al lor. A ţinut o cuvîntare ca lumea. Ceva între suspin şi pumn ridicat.

– Ce?

– Ziceam...

– Te-am auzit.

Ochii lui Vince deveniseră îngînduraţi. De cînd era Keith un observator ager, cu limbă ascuţită? Se ascunsese sub rolul ăla de cretin – iar Vince nu se prinsese. „Fii atent la el," îşi spuse deodată.

– Altceva? îl întrebă.

– Leo consideră că nimeni n-o să cumpere compania, fiindcă e în rahat. Poate că voia s-o facă pe viteazul în faţa copiilor; de fapt, e mult mai îngrijorat

decît zice. Dar se dă mare. Bazinul se va deschide într-o săptămînă, două; sezonul de schi va fi bun – muntele are deja o bază de douăzeci de degete – iar E.P.A. tace din gură pînă-n ianuarie şi, poate, definitiv; cine ştie? Nepoată-ta l-a pus pe editorul ziarului să scrie un editorial cum că să se supună Tamarack-ul la toate împuţitele de studii, începînd cu dinozaurii, şi a trimis un avocat local la judecător ca să scoată o decizie pentru ca nimeni să nu poată face vreo curăţenie înainte ca oraşul să fi avut timp, înţelegi, să le studieze pe toate. E o agitatoare clasa-ntîi, ştiai? Vince? Mă mai auzi?

– Continuă.

– Ei, aşa că toţi urlă să se facă studiile, ăia de la E.P.A. o dau cotită, cum ar veni, că e nevoie de timp ca să se adune totul la un loc, înţelegi. Poate e prea multă bătaie de cap; cred că ai putea să afli tu mai bine, cum ar veni; eşti chiar acolo. Deci, poate c-or s-o lase baltă. Ceea ce-nseamnă că Gail şi Leo vor putea spune familiei, cum ar veni, s-aştepte primăvara, să vadă cum e sezonul. Au cheltuit peste un milion de paraï pîn-acum, pe bazin şi pe cisternele cu apă şi pe anunţurile-n plus ca să spună că totu-i lins-prelins, plus că mai au un maldăr de procese contra lor, dar probabil c-au să le poată acoperi, înţelegi, dacă sezonul iese bine. Leo a şi spus că amînă îmbunătăţirile şi extinderile şi mai reduc din personal.

„Nu este numai atît," reflectă Vince; „îmi ascunde ceva."

– Şi altceva?

Glasul lui Keith deveni nepăsător:

– A, doar o chestie pe care-a zis-o Leo. A spus că nu face nici un compromis cu întreţinerea. Şi nu glumeşte. Dar, cînd au s-ajungă la strîmtoare, cine ştie?

Ticălosul, îşi spuse Vince. Constată, fără tragere de inimă, că îl admira pe Keith. Stătea cu ochii pe toate, căuta pretutindeni posibilităţi, făcea ceea ce i se spu-

nea şi nu punea întrebări. Dar, pe lîngă admiraţie, semnalul de alarmă pe care-l auzise în cap cu cîteva minute în urmă răsună din nou. „Fii atent. E prea isteţ ca să-i fie bine."

– În rest, nimic, continuă Keith. Te anunţ dacă se mai iveşte ceva. Eşti acolo, da?

– Plec din ţară pentru două săptămîni, după Thanksgiving. Pe urmă, mă găseşti aici.

– Îţi ţii aliaţii în formaţie?

– Cam aşa ceva.

Închise, nemulţumit de iscodelile lui Keith. Erau perfecte, cînd îi spiona pe Gail şi pe Leo pentru Vince, dar nu-i conveneau deloc cînd era vorba de el. Puştiul ăsta băgăreţ, cu ochi ageri, n-avea să afle nimic despre Vince, în afară de ceea ce voia el să ştie. Cu siguranţă, n-avea să ştie că Vince pleca în Europa ca să-şi petreacă luna de miere.

– Domnule senator, spuse secretara, apărînd în uşă, mi-aţi spus să vă anunţ cînd e ora două, ca să prindeţi avionul.

Vince se ridică.

– Mulţumesc, răspunse el, luîndu-şi haina. Ne vedem la Denver, peste trei zile. Înţelegi, nu mă pot însura fără să fie de faţă şi subalternii mei.

– Vom veni, domnule senator. Abia aşteptăm. Aţi fost atît de amabil să ne invitaţi şi pe noi şi să ne plătiţi drumul... vrem să ştiţi că vă sîntem foarte recunoscători.

Vince dădu din cap.

– Dacă mă caută Ray Beloit, spune-i că ne întîlnim la aeroport. Dacă sună Sid Folker, să mă aştepte la avion. Nunta va avea loc în casa lui, aşa că mă găseşti acolo, dacă nu sînt acasă.

– Am înţeles, spuse secretara, iar Vince îşi dădu seama că i le mai spusese şi înainte. De ce se purta ca un puştan nervos, pe cale să se însoare pentru prima oară?

Nu era deloc nervos; era plin de însufleţire. Acesta era adevăratul început al cursei prezidenţiale. Încă îl mai aştepta candidatura pentru Senat, dar nu se îndoia că avea s-o cîştige. Privea deja dincolo de ea, motiv pentru care se căsătorea cu femeia ideală, partenera perfectă: cu un temperament blînd, destul de drăguţă, bogată, cu relaţii şi ocupată cu opere de binefacere. Visul de primă doamnă al oricărui american. Iar cînd îl privea pe Vince cu ochi adoratori, devenea visul lui de soţie ideală.

„De ce nu?" se întrebă Vince, instalîndu-se în limuzină. „Dacă aştepţi destul de mult, toate ţi se împlinesc."

Capitolul 15

Îi telefonase la ora opt şi, cînd ea îi deschise uşa refugiului alb al apartamentului său şi-i ură, zîmbind, „Bine ai venit", fu atît de bucuros s-o vadă încît instinctiv îi luă mîinile într-ale lui. Anne şi le retrase, desigur; dacă ar fi stat un moment să se gîndească, ar fi putut-o prevedea. Furios pe el însuşi, şi pe ea, o urmă în *living room,* unde pe măsuţa cu placă de sticlă aşteptau aperitive şi vin.

Dar Anne se bucura să-l revadă. Josh se aşeză pe o canapea albă, în timp ce ea rămase în picioare, turnînd vinul. Purta o rochie scurtă, de mătase bleumarin, strînsă pe trup, lăsînd să i de vadă picioarele lungi, elegante; avea părul negru pieptănat dezinvolt pe spate, încadrîndu-i faţa. Părea foarte mulţumită să lase tăcerea să se prelungească, aşa că Josh se gîndi la ea şi la expresia din ochii ei, cînd îi întîmpinase. Caldă, primitoare, bucuroasă de a-l vedea, puţin surprinsă. Surprinsă, repetă el în gînd; nici ea nu se aşteptase să fie încîntată. Sau, să se bucure atît de mult. Apoi, însă, se retrăsese.

„Va trebui să discutăm despre asta," îşi spuse el. „Cît mai curînd. Şi, desigur, o ştie şi ea."

– Întoarcerea mai devreme înseamnă succes sau eşec? întrebă Anne, aşezîndu-se pe canapea.

– Succes, ridică el paharul, într-un toast. Cel puţin, un posibil succes. Am găsit intrarea unui coridor care duce, sperăm, la mormîntul cuiva. Dacă e coridorul faraonului nostru sau al altcuiva, nu vom şti încă o lună, poate două; atîta durează să dăm la o parte dărîmăturile.

– Dărîmături de la ce?

– De la cutremure sau inundaţii. O vom şti şi pe asta, cînd pătrundem mai adînc şi vom vedea ce avarii au suferit coloanele şi zidurile. Am nişte diapozitive; îţi vor da o idee despre cum arată decorul.

– Le ai la tine?

– Da, le-am luat cînd veneam încoace, dar pot să mai aştepte.

– Ba nu, aş vrea să le văd chiar acum. Ce minunat e; nu credeam să iasă atît de devreme. Te deranjează?

– Nu, bineînţeles.

– Merg să aduc proiectorul.

Sări în picioare şi trecu în cealaltă cameră, revenind aproape imediat cu diascopul şi cutia. Era nervoasă, sau poate, îşi spuse Josh, devenise nervoasă din clipa cînd îi fulgerase prin ochi expresia aceea de surpriză.

– Dacă vrei să bagi diapozitivele... îi întinse ea cutia.

Josh îi simţi stînjeneala, care îl puse pe gînduri. În tăcere, umplu cutia circulară şi i-o înapoie, privind-o în timp de o potrivea în proiector.

Anne întinse mîna în spate şi stinse lampa, rămînînd într-un întuneric abia risipit de fasciculul micului bec, prin cameră. Anne apăsă pe un buton, primul diapozitiv glisă în dreptul obiectivului şi pe peretele opus apăru o imagine largă: vasta întindere a rîpilor de stîncă golaşă şi dunele umbrite de nisip din Valea Regilor. Anne trase adînc aer în piept, aplecîndu-se înainte.

– Ce minunăţie, şopti ea.

Josh îi contemplă profilul captivat:

– De ce?

– Mărimea, simplele proporţii, de-a dreptul copleşitoare. Din motivul ăsta iubesc munţii: acelaşi gen aparte de frumuseţe, atît de masivă şi primordială, şi durabilă. Te face să poţi crede în eternitate.

– De-asta mă tot întorc şi eu, replică Josh. Dacă n-aş fi avut munca de-acolo, trebuia să-mi inventez ceva asemănător.

– Dar şi tu ai munţii.

– Ei sînt puţin mai umani; au viaţă. Va trebui să vezi deşertul; e minunat şi înfricoşător în acelaşi timp. Priveliştea este cea mai neiertătoare pe care ai putea-o găsi, dar atrage oamenii înapoi spre ea, iar şi iar. Cam ca latura întunecată a noastră înşine; aspră, crudă, dar şi de o perversă atractivitate.

Ochii lui Anne se aţintiseră asupra lui. După un moment, clătină din cap.

– Asta nu se compară nici pe departe cu frumuseţea la care mă refeream eu.

Apăsă un buton, pentru a trece la diapozitivul următor.

Pentru cîteva minute, livingul alb şi răcoros se transformă într-un peisaj brun-auriu de texturi rugoase şi lumină orbitoare. Anne putea simţi valurile de căldură unduindu-se peste trupurile prăfuite ale muncitorilor care sfărîmau stînca; aproape că simţea nisipul ce le scrîşnea între dinţi şi auzea zăngănitul oţelului pe piatră. Continua să stea aplecată înainte, atrasă spre exotica scenă care aproape o înconjura. „Mi-ar plăcea să fiu acolo," îşi zise ea. „Aş dori să fi fost acolo cînd s-au făcut fotografiile astea."

Josh îi descrise fiecare imagine, cu glasul său profund şi relaxat, dar exprimînd un soi de pasiune care dădea impresia că o conducea efectiv pe Anne prin acea lume pe care ea n-o văzuse niciodată. Îi vorbi

despre Hosni – „cel mai bun supervizor pe care şi l-ar putea dori cineva; un egiptolog autodidact care ştie mai multe decît majoritatea experţilor; şi singurul om care sapă îmbrăcat cu pantaloni albi, fără să şi-i murdărească niciodată" – şi-i spuse numele muncitorilor, pe care îi cunoştea de atîţia ani, de cînd căutau mormîntul lui Tenkaure. Ajungînd la acest subiect, glasul îi deveni mai încărcat de emoţia a ceea ce putea să urmeze.

– Vor degaja coridorul – destul de repede, doar dacă nu vor găsi picturi pe tavan şi pereţii laterali; atunci vor încetini ca melcul, lucrînd manual – iar Hosni îmi va telefona cînd ajung la prima uşă. De obicei, asta dă într-o cameră mare şi pătrată, cu o altă uşă pe peretele opus; dincolo de ea e un pasaj de unde se intră în alte camere. Aerul este dens şi încins; dă o senzaţie de vechime, ca şi cum nimic n-ar putea trăi acolo. Însă am văzut în unele morminte grîu pus lîngă faraon, pentru a-l ajuta să se hrănească pe drumul spre viaţa de apoi, şi încolţise, în locul acela întunecos şi închis ermetic, înainte de a fi murit din lipsă de apă. Minunat lucru, tenacitatea asta a vieţii; mai elementară decît orice emoţie. Cu excepţia dragostei, cred, fiindcă ea e un sinonim al vieţii.

Se întrerupse.

– N-avem idee cîte camere ar putea fi, nici cît de mari; ştim totuşi că ultima conţine întotdeauna sarcofagul, cu mumia înăuntru. Dacă sîntem printre cei cu adevărat binecuvîntaţi, acum e acolo, aşteptîndu-ne; capacul de piatră al sarcofagului, gata să fie ridicat...

Anne era prinsă în vraja cuvintelor lui şi intensitatea glasului.

– Mi-ar plăcea să-l văd. Şi să-l ating. Şi să simt aerul...

– Se poate aranja, spuse Josh. Zău că ar trebui să fii acolo; camera nu-ţi dă decît o impresie vagă. Mai e un singur diapozitiv.

Anne apăsă pe buton. Treptele de piatră umplură dreptunghiul luminos, cu degetele unei femei întinse peste un colţ.

– Mîna lui Carol, explică Josh. Prietena care îmi împrumută cărţi despre artă; ţi-am vorbit de ea. Tot acolo e; săpăturile au captivat-o mai mult decît mă aşteptasem. Ăsta-i ultimul.

Aş vrea să fi fost mîna mea. Aş vrea să fi stat acoló, lîngă el, să privesc treptele acelea şi să-mi imaginez ce se află în capătul lor.

– Sînt nişte diapozitive minunate, spuse ea. Un timp, s-a făcut foarte cald aici.

Aprinse lampa de alături. Clipiră amîndoi din ochi, în lumină, şi-şi zîmbiră. Lui Anne îi reveni nervozitatea, aşa că se concentră să scoată diapozitivele din aparat şi să le pună la loc în micile lor cutii galbene. Amintirea felului brusc în care îşi smulsese mîinile dintr-ale lui la sosire o rodea. Transformase un salut simplu într-o manevră complicată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Ar fi trebuit să se poarte cît mai firesc; nu fusese plecat decît o săptămînă şi ceva. Dar ei i se păruse mai mult şi se bucurase atît de tare să-l revadă, lucru care o luase prin surprindere. Cum de-l lăsase pe Josh să se integreze atît de profund în viaţa ei, încît opt zile i se păreau un interval prea lung? „Va trebui să mă gîndesc. Şi va trebui să discutăm despre asta, dacă vreau să ne mai vedem. Nu astă seară, dar oricum cît mai curînd."

Dar n-au făcut-o. Nu se întîlneau decît ocazional. Anne îşi luase doi clienţi noi la începutul lunii octombrie şi încetase chiar şi să se mai ducă la Tamarack. Josh a făcut două călătorii scurte în timpul toamnei, iar zilele şi serile îi erau ocupate cu cursurile şi întîlnirile cu studenţii, şedinţele de conducere la muzeu, scrisul şi convorbirile telefonice cu Hosni, care pînă una-alta nu avea nimic de raportat. Apoi, la începutul lui decembrie, a invitat-o pe Anne la un dineu pentru ajutorarea Muzeului

Lumii Antice.

Dineul avea loc la muzeu, cu cocktailuri în curtea interioară, printre grădinile de flori şi plante din timpuri străvechi, sculpturi romane şi greceşti, un hipopotam de faianţă smălţuită cu albastru din Egipt şi mici figurine bondoace pre-columbiene, în vitrine de sticlă, de-a lungul pereţilor. Era pentru prima oară cînd Josh şi Anne apăreau împreună în înalta societate din Los Angeles.

Oaspeţii se îmbulzeau în jur, prieteni şi colegi care nu-l văzuseră pe Josh de-o bună bucată de timp, iar aceştia o priveau pe Anne parcă încercînd să deducă din înfăţişarea ei dacă avea calităţile necesare pentru a se ţine de Josh Durant. Aceea era lumea lui Josh, lumea celor bogaţi şi cu relaţii; îi cunoştea pe majoritatea invitaţilor şi se mişca dezinvolt printre ei, schimbînd veşti despre călătorii şi prieteni comuni. Iar acum, într-o clipă, se părea că el şi Anne deveniseră un cuplu. Era efectul societăţii, Anne ştia: aceasta avea nevoie să se considere ea însăşi structurată şi armonioasă, cu un scop precis, stabilă şi durabilă, drept pentru care, cît mai rapid posibil, înscria oamenii în nişe, pentru a exista cît mai puţine surprize. Auzi pe cineva punînd o întrebare despre Dora; altcineva, în spatele lor, vorbea despre Josh şi activităţile lui din Sardinia, Turcia şi, în ultima vreme, Egipt; iar o a treia persoană comenta ce pereche reuşită făceau ea şi Josh.

Anne ştia că era adevărat. Josh îşi purta smokingul la fel de firesc ca blugii sau şorturile de munte, iar ea avea o rochie de satin negru, fără bretele, mulată pe trup, cu o tăietură prelungă într-o parte a poalelor. Îşi pusese cercei de aur cu safir şi un colier de aur. Îi ajungea lui Josh cu capul pînă la umăr şi circulau la fel, cu fruntea sus, observînd totul în jur. Şi, în timp ce treceau prin încăpere, toţi se întorceau să-i urmărească din priviri.

Constată că se simţea bine. De obicei, detesta să fie

în centrul atenţiei, cu excepţia sălii de tribunal, dar alături de Josh această situaţie era aproape ca un joc, un secret cunoscut numai de ei doi. Şi-i plăcea să fie lîngă el, cînd comenta despre oamenii întîlniţi, cu o voce destinată numai urechilor ei.

– Aşteaptă să fie condamnat pentru că a băgat în buzunar zece milioane de dolari de la o firmă care s-a dat la fund, îi murmură Josh despre o pereche care se apropia. A făcut pe generosul cu vreo două biserici din oraş; le-a bombardat cu procentaje din milioanele lui necurate, ca să-şi facă un fel de drum cu cărămizi galbene spre paradis sau spre o sentinţă mai uşoară, care o fi venind mai întîi.

Lui Anne îi scăpă un mic hohot de rîs, iar Josh îi aruncă o scurtă privire încîntată, înainte ca perechea să ajungă în faţa lor, bărbatul cu o cămaşă neagră funebră şi o cravată purpuriu-închis sub tuxedo, iar femeia ţinînd o poşetă *Judith Leiber* scînteietoare, ca pe un talisman care să alunge forţele întunericului.

Peste cîteva minute, se apropie o femeie înaltă şi osoasă. Purta un turban şi o capă roşie, peste ceva ce părea a fi o cămaşă de noapte lungă şi albă.

– Toţi banii şi-i dă muzeelor, cam un milion pe an, spuse Josh. Vrea să i se termine cînd va muri, dar nici o clipă mai-nainte, aşa că medicii şi contabilii ei îşi compară de vreo patru-cinci ori pe săptămînă actele cu privire la cum o mai duce.

Anne rîse din nou:

– De ce tocmai muzeelor?

– Fiindcă spune că sînt singurele instituţii, în afară de ea însăşi, care celebrează şi conservă exotismul. Susţine că-şi doreşte să fi trăit în Roma Cezarilor.

– Ştie cum erau tratate pe-atunci femeile? întrebă Anne.

– Am încercat să-i explic, o dată; n-a vrut să mă asculte, aşa că am lăsat-o baltă. De ce-aş încerca să

stric visul cuiva?

Anne îl privi surprinsă:

– Nu asta fac oamenii de ştiinţă? Nu ne impun adevărul, indiferent dacă e plăcut sau nu?

– Atragem atenţia asupra lui şi convieţuim cu el. Dar nu impunem...

Se întrerupse, cînd femeia cu turban ajunse la ei.

– Lillian, ce bine-mi pare că te văd. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Anne Garnett.

Nu apucară să vorbească mult, că se apropiară şi alţii.

– A, pe ăsta-l ştiu, murmură Anne, cînd veni spre ei un bărbat rotofei şi bărbos. Colin Riley. Produce emisiunea *Rosie* la televiziune, iar nevastă-sa a divorţat sub motivul că o prefera pe Rosie în locul ei.

– Dar Rosie e o dachshund, protestă Josh.

Anne dădu din cap:

– A spus că dacă alegea un cîine elegant, de clasă, ca un weimaraner sau un grifon sîrmos, poate ar fi încercat să-l înţeleagă, dar să-l intereseze mai mult o căţea dachshund decît ea însemna că se coborîse la un nivel pe care nu putea să-l mai toleţeze.

Josh chicoti:

– A fost clienta ta?

– Da. Un caz simplu, amîndoi ţineau morţiş să scape unul de altul. Partea cea mai grea a fost iahtul: şi pe ăla ţinea fiecare morţiş să-l păstreze.

– Dar i-a rămas ei.

Anne îi aruncă o privire scurtă:

– Întocmai.

– Cîte cazuri ai pierdut?

– Nici unul. Colin, ce plăcere! Fă cunoştinţă cu Josh Durant.

Peste cîteva minute, mulţimea trecu în Marea Sală Egipteană, la dineu. Josh o purtase pe Anne printr-un tur al muzeului cu cîteva săptămîni în urmă, dar ea se

opri în dreptul uşilor duble pentru a admira încă o dată panourile strălucitoare cu picturi şi încrustaţii funerare înşirate pe pereţi. Invitaţii, găsindu-şi locurile la mesele rotunde cu feţe de masă argintii, păreau să se contopească printre panouri.

Rochiile sclipitoare şi smokingurile lucioase nu semănau deloc cu fustanelele scurte ale bărbaţilor şi mantiile lungi de voal ale femeilor din fresce, dar Anne şi-i putea închipui pe toţi, făcînd abstracţie de miile de ani care-i despărţeau, nutrind aceleaşi speranţe şi visuri, aceleaşi griji pentru familii, prieteni şi locuri de muncă. Ideea îl plăcu şi se întoarse să i-o dezvăluie şi lui Josh.

– A, uite-o pe Carol, spuse el, chiar în acel moment. Vreau s-o cunoşti. Carol Marston, Anne Garnett.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse Carol, în timp ce-şi dădeau mîna. Am auzit lucruri frumoase despre tine; cunosc vreo două femei pentru care ai făcut adevărate miracole.

– Nu tocmai miracole, replică Anne. Eu trebuie să pot repeta performanţele, altfel rămîn fără slujbă. Cred că miracolul, prin definiţie, nu se poate întîmpla decît o singură dată.

– Eu am avut norocul să asist la un miracol acum două luni, spuse Carol. Probabil că Josh ţi-a povestit totul.

– Muncă multă şi baftă, comentă el.

– Şi minunat de emoţionant. Mă voi întoarce de îndată ce pot; vreau să văd mult mai mult decît am apucat. Nu vii şi tu, Josh? Cum poţi suporta să stai deoparte, cînd se lucrează la mormîntul tău?

– Voi merge acolo curînd, iar Hosni nu va deschide prima uşă fără mine. Unde stai în seara asta?

– La masa opt. A, tu eşti la unu. Ce păcat! Poate vorbim mai tîrziu, îi spuse ea lui Anne şi porni spre o altă parte a sălii.

Josh îi ţinu lui Anne scaunul să se aşeze şi spuse

ceva, dar ea nu-l auzi. O frămînta un gînd căruia nu-i putea spune pe nume. Carol, îşi zise ea. Şi, desigur, Josh. Carol Marston – înaltă, tînără, cu frapanţi ochi căprui migdalaţi care păreau să-i absoarbă pe toţi şi toate din jur – fusese în Egipt cu Josh.

Pînă în urmă cu cîteva minute, Carol fusese o membră fără chip a direcţiei muzeului, care se aflase în Egipt alături de restul echipei lui Josh. Dacă Anne se gîndise cît de cît la ea, şi-o închipuise ca pe o femeie mai în vîrstă, de vreo şaizeci de ani sau mai mult, puţin cam ştearsă, singură sau plictisită, care-şi umplea timpul lucrînd ca directoare a Muzeului Lumii Antice. Dar s-o întîlnească pe Carol Marston şi să şi-o imagineze la Luxor cu Josh, umblînd împreună cu el prin grandioasa Vale a Regilor, stînd cu el în restaurante, întinzîndu-şi mîna pe acele trepte de piatră pentru ca el să i-o fotografieze... toate acestea erau de ajuns pentru a o face pe Anne să se crispeze lăuntric şi să aibă o senzaţia stranie, neclară, de excludere.

Preşedintele muzeului le ură bun sosit oaspeţilor la dineu şi-i prezentă pe Josh. Anne îi privi silueta înaltă şi zveltă făcînd cei cîţiva paşi spre podium şi oprindu-se relaxat în lumina unui spot. Era extraordinar de atrăgător, îşi spuse ea. Chipul său inspira forţă şi hotărîre; gura sugera îndărătnicie, chiar şi cînd zîmbea, dar şi, poate numai pentru aceia care-l cunoşteau, făgăduieli de căldură şi tandreţe. Şi în acel moment ştiu de ce se frămînta. O cuprinsese o emoţie pe care nu şi-o mai cunoscuse. Gelozia.

– Mă bucur să vă urez bun sosit aici, spuse Josh, cu glasul amplificat de staţie. Acesta este muzeul dumneavoastră; sprijinul dumneavoastră ţine literalmente uşile deschise şi ne dă posibilitatea de a face planuri pentru viitor.

Anne îl privea lung. Parcă s-ar fi uitat la un străin. Tremura. Ceea ce crezuse că era prietenie, o prietenie

pe care începea s-o preţuiască, se transformase în ceva înfricoşător. Gelozie, îşi spuse ea, simţind că-i venea rău. Gelozia îi atingea pe îndrăgostiţi; gelozia însemna legături strînse, apropiere, ataşament, obligaţii. „Nu," ţipă ea în gînd. „Nu pot. Nu pot."

– ...arăt cîte ceva din ceea ce a însemnat ajutorul dumneavoastră pentru proiectele pe care le-a organizat muzeul în anul trecut, spunea Josh.

Luminile scăzură. În spatele lui, coborî un ecran. Preţ de cîteva minute, o succesiune rapidă de diapozitive prezentară fundaţiile unui palat străvechi din Mexic, resturile prăvăliilor romane dezgropate pe Corso în oraşul vechi din Ierusalim, coloanele unui templu grecesc de pe litoralul Turciei, unelte primitive de muncă găsite în nordul Irakului.

Anne nu se putea concentra asupra imaginilor, nici a glasului lui Josh. Cum de-şi pierduse atît de complet autocontrolul? Întotdeauna avea grijă. Nimeni nu putea să-i fie mai mult decît un prieten oarecare. Mă rog, cu excepţia lui Eleanor, desigur, şi cu a lui Gail şi Leo, dar ei erau altceva. Ce i se întîmplase de lăsase să-i scape din mînă perfecta stăpînire la a cărei construcţie se străduise atît de mult? Parcă ar fi lăsat o uşă descuiată, cineva intrase, iar acum se simţea ameninţată. Îşi încleştă mîinile, pentru a le opri tremurul. „N-am vrut aşa ceva. Totul era în regulă; nu voi lăsa să fie distrus."

– Şi, în sfîrşit, spuse Josh, cea al cărei loc cel mai potrivit este în această mare sală.

Încă o dată, Anne privea Valea Regilor, cu muncitori care săpau în piatră şi Hosni stînd în apropiere.

– Excavăm în capătul opus al unei văi joase – aici, în fundal – care străbate partea cunoscută din Valea Regilor. Iată ce am găsit acum cîteva săptămîni.

Apăru diapozitivul cu treptele şi mîna lui Carol. Mulţimea fu străbătută de un murmur.

– Trepte de piatră în Valea Regilor, explică Josh,

lăsînd momentul să se prelungească. În următoarele cîteva săptămîni, vom şti unde ne vor duce. Şi veţi şti şi dumneavoastră, aproape în acelaşi timp cu noi.

Luminile se aprinseră.

– A propos, mîna din fotografie îi aparţine lui Carol Marston, membră a comitetului nostru director. Nici un muzeu nu poate funcţiona fără un comitet activ, implicat, preocupat, cum nu poate funcţiona nici fără sprijinul financiar pe care dumneavoastră, şi alţii ca dumneavoastră, îl oferă în fiecare an. Şi, cu ajutorul lor continuu, şi al dumneavoastră, vom face din Muzeul Antichităţii cel mai valoros muzeu de acest gen din lume.

Oaspeţii aplaudară, în timp ce Josh revenea la locul lui, iar preşedintele se întoarse să-l prezinte pe coordonatorul licitaţiei.

– Care-i va gîdila pînă-i apucă frenezia, îi murmură Josh lui Anne, aşezîndu-se, astfel că vor licita sume enorme pentru articole pe care le-au donat oamenii şi nu va mai trebui să continuăm încă un an perindările cu pălăria-n mînă. S-a-ntîmplat ceva?

Anne dădu să răspundă, dar zgomotul din jur se înteţise, în timp ce şeful licitaţiei psalmodia în microfon, iar licitatorii răspîndiţi prin sală strigau sume.

– Putem vorbi mai tîrziu, spuse ea, ridicînd vocea doar atît ca Josh s-o audă.

Imediat, acesta se ridică.

– Eu mi-am terminat rolul. Dacă nu ţii neapărat să asculţi, hai să mergem.

Îşi croiră drum prin mulţimea zgomotoasă, spre o uşiţă din capătul celălalt al sălii.

– Ieşirea de urgenţă, îi explică Josh. Folosită numai de cunoscători. O putem tăia prin cabinetul meu.

O conduse printr-un coridor scurt, pînă într-o încăpere mare, plină cu rafuri de cărţi. Birou nu exista; numai o masă lungă, acoperită cu cărţi, diapozitive, ziare

şi teancuri de coli. Anne mai fusese acolo şi-şi aminti cum îi vorbise Josh despre munca lui, la fel cum povestea despre excavaţii.

Tot ceea ce ştia despre el îl înfăţişa ca pe un om absorbit în muncă, fascinat de provocările din jur şi dornic să îndese în intervalul fiecărei zile cît de multe putea. Arheolog, profesor, consultant muzeistic. Un om care circula cu dezinvoltură prin înalta societate, care trăia bine, care avea prieteni buni, căruia îi plăceau femeile. O umplu regretul. Îl admira; îi plăceau momentele petrecute împreună. Abia aştepta să mai urmeze.

Josh îi deschise uşa, apoi o încuie în urma lor. Merseră în tăcere spre maşina lui din parking şi, tot tăcuţi, parcurseră distanţa pînă la blocul lui Anne, unde opriră în apropierea intrării.

– Vrei să vorbim despre ceea ce te deranjează? o întrebă el.

– Da.

Îi privi în ochi.

– Nu ne mai putem întîlni, Josh. Îmi pare rău. Îmi placi, mă simt bine în compania ta, dar am anumite motive ca să încetăm.

– Nu.

Josh avu o senzaţie de pierdere, aproape de pustietate, pe care i-o agrava admiraţia pentru modul cum îi spusse ceea ce avea de spus, fără a-şi muta privirea. Lua totul pieptiş, fără şovăire, aceasta fiind una dintre calităţile pe care Josh le căutase întotdeauna la oameni. Apoi, însă, îl cuprinse furia. Îl părăsea ca şi cum el n-ar fi avut nimic de adăugat.

– Aş vrea să ştiu motivele.

– Nu pot vorbi despre ele. N-au nici o legătură cu tine.

– Nici o legătură? Dar eu sînt cel pe care nu vrei să-l mai vezi.

Anne simţi că roşea.

– Da, am spus o prostie. Am vrut să zic că nu e vorba de nici un lucru pe care l-ai făcut sau nu l-ai făcut tu. Totul ţine numai de mine.

Nu căuta scuze, observă Josh; un motiv în plus de admiraţie.

– Ştii bine că te-aş ajuta oricum pot.

– Ştiu. Îţi mulţumesc. Nu poate nimeni; ţi-am spus, se află înlăuntrul meu.

– Şi nu se poate schimba?

– Nu.

– În nici o situaţie? Niciodată? Etern ca deşertul?

Din nou, Anne roşi.

– S-ar putea să pară că exagerez sau sînt iraţională ori prea emotivă, dar e un lucru de care trebuie să mă ocup numai eu, e foarte puternic şi nimeni nu-l poate judeca.

– Adevărat, spuse repede Josh, a fost o prea mare îndrăzneală din partea mea. Dar ştii bine că mă pui şi pe mine la mijloc.

– Nu are nimic comun cu tine. O vei rezolva în acelaşi fel ca dacă şi-ar retrage cineva ajutorul pentru şantierul tău. Vei găsi un alt sponsor.

Cruzimea cuvintelor ei îl uimi. Chiar îl credea atît de superficial încît să poată schimba femeile ca pe mănuşi, fără a se implica mai profund decît într-o colectare de fonduri? Apoi, însă, îşi propuse: „Hai să privim lucrurile la fel de necruţător şi precis ca Anne." Şi ştiu că avea dreptate. Avea să-şi găsească alta. Indiferent ce clădiseră împreună, nu ajunsese destul de profund pentru a-i schimba viaţa, necum să-l transforme într-un călugăr.

I-ar fi putut schimba viaţa, dacă avea destul timp la dispoziţie, dar nu voia ea s-o permită. Apoi, se gîndi la Anne şi ştiu că acele cuvinte crude îi erau destinate mai mult ei înseşi decît lui. Avea să fie singură, fiindcă avea înlăuntrul ei ceva atît de puternic încît nu putea proceda altfel, cîtă vreme Josh urma să- şi găsească o nouă

tovarăşă de viaţă. Şi întrucît fuseseră împreună atît de puţin timp, abia dacă aveau să lase o mică urmă unul în viaţa celuilalt, nu mai substanţială decît valurile de pe Defiance Lake provocate de săriturile păstrăvilor.

Ocoli maşina pînă în dreptul lui Anne şi îi deschise portiera. Cînd ieşi, o luă de mînă înainte de a apuca să-l oprească şi o sărută pe obraz.

– Eşti o femeie remarcabilă, Anne. Mi-aş dori să fi putut petrece mai mult timp împreună. Îţi doresc numai bine.

Anne rămase pe trotuar, în timp ce maşina se îndepărta, privind-o pînă dispăru după colţ. Se simţea goală pe dinăuntru. În jurul ei, aerul părea să se întunece. Seara fusese senină şi calmă, dar acum părea înnorată, iar vîntul se înteţise. „O să plouă," îşi spuse ea. Intră în clădire, salutîndu-l absentă pe portar, şi luă liftul pînă la etajul ei. „Îmi pare rău," spuse tăcută, în timp ce-şi descuia uşa. „Îmi pare atît de rău." Intră în *living room* şi se ghemui pe canapeaua de sub fereastră, fără a aprinde lumina. Era în casa ei, era singură, era în siguranţă.

În siguranţă, repetă Anne în gînd. În siguranţă. Şi îşi dădu seama că plîngea.

Keith stătea în mulţimea adunată împrejurul molidului înalt, cu ninsoarea cernîndu-i-se uşor sub guler, strîngînd ferm în mînă ceafa lui Eve.

– Cînd se aprinde drăcovenia asta? întrebă el.

– Au zis că la cinci, răspunse Eve. Ţi-e frig?

– M-am plictisit. De moarte.

– A, eu nu, e prea interesant. Cred că fiindcă sînt nouă pe-aici. E atît de frumos, toţi aceşti oameni, mii şi mii...

– Două-trei sute, spuse Keith.

– Şi zăpada, şi ghirlandele lampioanelor, şi toate luminile din Frostmann House, cu perdeluţele alea fer-

mecătoare de dantelă la ferestre... ca o ilustrată de Crăciun. Cred că pentru tine e prea romantic. Nu eşti un om foarte romantic, Keith.

– Sînt romantic, cînd este vorba de tine, replică el automat. Am să ţi-o dovedesc mai tîrziu.

– Nu la romantismul de genul ăla mă refeream.

Gura lui Eve se strînse. Avea idei clare despre lume. Lucra în două schimburi, ca ospătăriţă, dimineaţa şi la prînz, şi ca barmaniţă, seara, şi visa la oraşe mari, cu limuzine, mătăsuri, blănuri şi case cu marchiză. Şi dragoste.

– Romantismul înseamnă să stăm aşezaţi unul lîngă altul şi să vorbim fel de fel de lucruri, să ne facem planuri, să ne sărutăm şi să ne dezmierdăm. Tu nu vrei decît să ne culcăm împreună.

– Sărbători fericite la toată lumea, ură primarul, şi un an nou cît mai fericit pentru toţi!

Apăsă pe un buton, iar molidul începu să strălucească de lumini. Mulţimea aplaudă; un grup de elevi începură să intoneze *Ascultaţi, îngerii cîntă;* iar Keith se întoarse să plece.

– Nu este desăvîrşit? întrebă Eve, cu nostalgie. Ce frumos... ca un tablou. Keith, *uită*-te-acolo!

Keith se răsuci, contemplînd pomul. Trecea cu maşina prin dreptul lui în fiecare zi; făcea parte din oraş. Dar trebuia să recunoască, era un molid extraordinar, înalt de douăzeci de metri, cu o formă perfectă, umbrind curtea din faţă a lui Gideon Frostmann de cînd îl plantase, în 1889, la colţul frumoasei lui case de cărămidă. Privind sutele de luminiţe colorate şi podoabe agăţate de şcolari, Keith se gîndi la toţi anii în care el, sora lui, Rose, şi părinţii lor decoraseră pomi de Crăciun. Se simţiseră bine. Pe-atunci, toate erau mai distractive, îşi spuse el. Dar asta fusese demult.

– Nu-ţi place? întrebă Eve. E un oraş atît de drăguţ, toţi fac fel de fel de lucruri împreună, cam ca un cîntec,

înţelegi, cu spiritul Crăciunului şi aşa mai departe...

– E cea mai plicticoasă căcătoare din lume, bombăni Keith. Turiştii vin şi se distrează, dar dacă locuieşti aici, ce naiba ai de făcut? Vreau să spun, nu se-ntîmplă nimic. Nu-i nici o scofală. Am să mă car de-aici imediat ce pot, într-un oraş civilizat.

– O! exclamă Eve. N-am ştiut! Ia-mă şi pe mine! Vrei, Keith? Te rog!

– Credeam că-ţi place aici. Un oraş trăsnet, ca un cîntec, spiritul Crăciunului, toate balivernele alea.

– Bine, dar credeam... adică, n-am ştiut că ţie nu-ţi place.

Keith rînji:

– Ba da. Îmi place aici. N-am să plec niciodată.

– O spui doar ca să mă aiureşti. Ai să mă iei cu tine, nu-i aşa, Keith? Mi-ar plăcea enorm să locuiesc la New York; de-o viaţă tot visez la el.

– Nu la New York. La Washington D.C., capitala patriei noastre. Acolo mă duc.

– Aha. Nu ştiu nimic despre Washington. Dar sînt sigură că e minunat; este un oraş foarte important. Cînd ai să... adică, te gîndeai la un moment anume ca să pleci?

– De îndată ce pot.

Asta era problema; să stabilească o dată. Întotdeauna ajungea pînă în acest punct şi rămînea blocat. Nu că s-ar fi temut să plece din vale; nu se temea de nimic. Mai degrabă nu voia să se mai învîrtă singur prin lume. Trebuia să se lipească de cineva; aşa obţineau oamenii ceea ce voiau. Participînd la tranzacţii, obligîndu-i pe alţii să le facă pe plac, invidiaţi de toată lumea. Din păcate, n-aveau cum să rămînă toată viaţa nişte puşti şi trebuia să se asigure că exista întotdeauna cineva care să le poarte de grijă. Aici era totul; mare căcănărie, că trebuia să se maturizeze, însă existau oricînd căi de a fi mai amuzant. Asta urmărea Keith.

Şi poate că avea s-o ia şi pe Eve cu el. Era într-adevăr drăguţă, cam în stilul unei păpuşi de porţelan, şi urma să fie numai bună pentru el; o putea învîrti pe degetul cel mic. Îi mîngîie ceafa.

– Te voi anunţa cînd sînt gata să-mi iau zborul. Şi mă voi gîndi dacă să te iau cu mine. Îţi promit. Nu-i frumuşel pomul ăsta? Şi oraşul?

Eve dădu din cap, încercînd să ţină pasul cu schimbările lui de dispoziţie.

– Îmi place, cum ţin toţi luminile aprinse, tocmai pînă-n iunie.

Ca nişte boi, îşi spuse Keith, dar îi făceau fericiţi pe oamenii ca Eve şi pe turişti şi pe toţi ceilalţi care mai găseau că era romantic.

– Foarte drăguţ, spuse el din nou. Ca tine. Eşti gata să mergem?

– Unde?

Nu în pat, deşi acolo plănuise să-şi petreacă seara. Patul încă nu intra în discuţie, pînă mai tîrziu; i-o indicase gura ei strînsă.

– Să bem ceva la *Timothy's,* şi să luăm cina la *Larch's.*

– O, Keith, strălucirăochii fetei. Uneori, spui exact ceea ce trebuie. Dar... la *Larch's!* Este îngrozitor de scump, să ştii.

– Sărbătorim. Mai sînt douăzeci de zile pînă la Crăciun, bradul de la Frostmann House e luminat, iar noi ne distrăm. De ce n-am sărbători?

Eve îl luă de braţ, strîngîndu-l.

– Şi avem tot dreptul.

Keith o privi în timp ce mergeau pe trotuarul înzăpezit, printre mulţimile de oameni înfofoliţi în cojoace de oaie, blănuri şi canadiene de puf colorate. Eve purta o pufoaică roşie cu negru şi avea buzele pline şi lucioase, deloc strînse. Keith rînji. „N-ajungi nicăieri fiind romantic," meditä el, „dar poţi ajunge departe folosin-

du-te de romantism." Hotărî că era un gînd al naibii de profund şi fu peste măsură de încîntat de el însuşi.

Toate îl mulţumiră în seara aceea, iar a doua zi se trezi simţindu-se invincibil, cu viitorul aşternîndu-i-se strălucitor dinainte. O expedie pe Eve din apartament de cum putu şi îi telefonă lui Vince.

– Ascultă, m-am gîndit; sînt nişte... A, eşti ocupat?

– Tocmai intru într-o şedinţă. Nişte ce?

– Te sun mai încolo, dacă n-ai timp.

Vince tăcu. În glasul lui Keith se simţea o încîntare ciudată; ce naiba-i ascundea? Se rezemă de spătar, vorbind cu nepăsare:

– Am cîteva minute. Ce e?

– Păi, mă întrebam cum ar veni cît timp mai ai nevoie de mine aici. Vreau să spun, se zvoneşte că *Tamarack Company* o să se vîndă, aşa că totul se va schimba, ştii, şi aş rămîne cum ar veni fără muncă. Fără două munci. Ştii, aia de administrator adjunct şi aia pentru tine.

– N-am auzit zvonul ăsta.

– Păi, toată lumea vorbeşte. Vreau să spun, e tipul ăsta, Ray Beloit, din Denver umblă pe-aici spunîndu-le tuturor cum o să dreagă el totul după ce cumpără compania. Cum ar veni, magazinele au nevoie de firme de neon, fiindcă aşa sînt obişnuiţi turiştii, şi ne trebuie un hotel adevărat, un *Ritz* sau un *Sheraton,* unde să se organizeze o mulţime de convenţii, ar trebui să avem apartamente de înaltă clasă ca în Vail, fiindcă de-acolo vin banii cei mai graşi, să tragem o şosea cu patru piste şi pe urmă să facem un parking în locul Parcului Grover...îi umblă gura ca o împuţită de morişcă. Oamenii-şi ies din minţi; a apărut chiar şi un editorial în ziar. E un bou total; dacă vorbeşte pe bune, n-o să facă nici o brînză pe-aici, chiar dacă pînă la urmă cumpără firma.

Vince bătu cu degetele în birou. Beloit nu pomenise despre nici o vizită la Tamarack.

– A spus *cînd* va cumpăra compania?

– Exact. Aşa se zvoneşte. Deci, mă gîndeam...

– William ce spune? Dar Marian şi Fred? Puteai să le telefonezi şi să-i întrebi; faci parte din familie, locuieşti acolo şi era normal să-i suni.

– Vor veni aici de Crăciun. Îi pot întreba atunci.

– De Crăciun? Cu toţii? Aştia nu vin niciodată la Crăciun. Majoritatea nu vin deloc.

– Păi, au fost toţi pe-aici; ţi-am spus. Ca s-o vadă pe Anne. Şi vor veni şi la Crăciun.

– Ce-i cu ea?

– Cu Anne? Mai vine, mai pleacă. Cînd e aici, o văd în fiecare zi; urcă mereu cu telecabina, cu Leo, cînd îşi face inspecţia de dimineaţă. E ca un ritual; ia nouă punct, sus cu ei. Şi am văzut-o în seara aia la, ştii, aprinderea pomului, cu Gail, Leo şi copiii. Nu părea prea în apele ei, cum ar veni, părea cam nefericită.

Aşteptă, dar Vince nu spuse nimic.

– Oricum, m-am gîndit că ai putea vorbi cu unchiul Charles, ca să afli dacă a vîndut compania sau ce. Ar fi cam ciudat s-o fi făcut; vreau să spun, nu văd de ce restul să fie de acord, acum, cînd treaba merge mai bine. Vreau să spun, în oraş sînt schiori cît cuprinde, pentru vremea asta din an, avem zăpadă cu tonele, iar ăia care cum ar veni au contramandat cînd erau probleme cu apa se întorc, sau poate vin alţii, oricum, afacerile merg destul de ca lumea şi localnicii nu mai pot de încîntare. Aşa că acum de ce-ar mai vinde-o, dacă n-au făcut-o în septembrie, cînd era oprită apa? Vreau să spun, cu mine nu vorbesc, aşa că nu ştiu, dar m-am gîndit că poate or avea totuşi o droaie de probleme şi nu ştie nimeni, numai ei. Cum ar veni, au cheluit o grămadă pe curăţirea bazinului şi încă mai dau catralioane de dolari pe anunţuri ca să convingă pe toată lumea că-n Tamarack nu-i nici un pericol, şi se vede că merge, fiindcă deja au venit atîţia oameni şi încă mai avem lunile februarie şi martie cînd întotdeauna e plin,

aşa că, dacă nu li se termină banii, s-ajungă cum ar veni disperaţi, nu mă prind. Oricum, ce mă gîndeam eu, cu toate chestiile-astea, trebuie să găsesc ceva de făcut în continuare...

– Cred că vin şi eu pentru vreo două zile, îl întrerupse Vince. N-am mai fost de mult acolo; am să le urez tuturor personal la mulţi ani.

Urmă o tăcere descumpănită.

– Eu credeam că mă chemi la Washington, spuse Keith. Vreau să spun, ziceam că aveai destulă încredere în mine ca să te ţin cum ar veni la curent. Vreau să spun, asta mi-ai spus că voiai, şi m-am gîndit că, ştii, să vin la Washington ca să stăm de vorbă despre tine şi mine, fiindcă cînd o să cumpere compania, tipul ăsta sau altul, eu m-am dus de-aici. Am vreo două idei dar nu cred deloc eă e cazul, înţelegi, să le discutăm prin telefon...

– Am să ajung – îşi răsfoi Vince calendarul – în 18 decembrie, cu soţia mea. Rezervă-ne o cameră la *Tamarack Hotel* pentru noaptea aia. Vom sta în oraş pînă joi, eventual; apoi, plecăm la Denver. Ai grijă să mă aştepte o maşină la aeroport. Voi invita familia, toţi care vor fi în oraş, la un dineu în salonul hotelului. Tot în stare bună e?

– Excelentă. Ăsta şi *Larch's* sînt cele mai...

– Află cine va fi în oraş şi rezervă camera pentru miercuri seară. Joi dimineaţă, iei micul dejun cu mine, la şapte. Dacă vreau să discut între patru ochi cu cineva din familie, ne întîlnim joi şi plec la Denver abia vineri. Dacă se întîmplă ceva urgent şi trebuie să mă anunţi pînă-n 18, telefonează-mi; altfel, aşteaptă să ajung acolo. Altceva?

– Nu.

Încîntarea din glasul lui Keith se risipise.

– E O.K., pot face toate astea. O să... o să mă bucur să te văd.

După ce închise, Vince îi telefonă imediat lui Beloit.

– Cînd ai fost în Tamarack?

– Ultima oară? De Thanksgiving. M-am dus acolo de şase ori în ultimul an, Vince; ştii că n-aş cumpăra nimic fără să verific. Frate-tău m-a refuzat iarăşi, să ştii. Crezi că a treia oară va merge mai uşor? Am cam început să mă satur, Vince. Dacă la fel de mult va dura şi ca să-ţi pun la punct campania, te-aşteaptă probleme mari.

Vince trase aer printre dinţi, tăios.

– Mă duc acolo peste două săptămîni; ar trebui s-o pot rezolva atunci. Între timp, nu te mai apropia; ai scos oamenii din minţi cu toată vorbăria ta despre neon şi convenţii şi ce mama mă-sii ai mai dat pe gură.

– Credeam că-mi vor fi recunoscători. Ar trebui să-mi fie recunoscători; locul ăsta trebuie să fie deşteptat. *Zgîlţîit,* asta trebuie. Ţin şi eu la farmecul şi atmosfera de tip orăşel, dar la ce foloseşte, dacă scade profiturile? Tre' să fii practic şi, crede-mă, oamenii ăştia sînt la ani-lumină distanţă de spiritul practic.

– Să nu mai pui piciorul pe-acolo pînă nu-ţi spun eu, pe la Crăciun.

Vince închise şi se ridică în picioare, lîngă birou, pianotînd cu degetele în suprafaţa lustruită a acestuia. *Am cam început să mă satur, Vince. Dacă la fel de mult va dura şi ca să-ţi pun la punct campania, te-aşteaptă probleme mari.* Canalia, să-l amenințe cu o încetinire a campaniei. Oricum, n-avea să-l mai amenințe multă vreme. A doua zi după închiderea listelor, Beloit avea să zboare. Deja rezistase prea mult, agăţat de el, făcînd valuri, fiindcă era prea puternic în partid ca să treacă neluat în seamă. După nominalizare, însă, cînd Vince avea să fi pornit spre realegere fără nici o opoziţie serioasă, şi spre Casa Albă, urma să găsească uşor alte personaje puternice în partid, care ştiau de unde să facă rost de bani şi cum să atragă atenţia la momentul potrivit, în locul potrivit. Iar Beloit, care se ţinuse de el

douăzeci şi cinci de ani, avea să dispară în sfîrşit.

Îmbrăcă sacoul costumului, îşi strînse cravata şi puse în servietă hîrtiile şi registrele pentru şedinţa de comisie. Era prima, din cele cîteva luni de audieri despre ploile acide, prelungite astfel încît să dureze pînă în noiembrie, la alegeri; era un subiect ideal pentru campania electorală. Indiferent de conţinutul mărturiilor, urmau să apară la actualităţile de seară şi în ziarele de dimineaţă, iar Vince, care devenise preşedinte al comisiei, avea să ocupe poziţia centrală: atrăgător, cu experienţă, preocupat, umilul slujbaş al fiecărui alegător. Un om responsabil, în Senat. Un om care avea grijă de ţară.

Dacă la fel de mult va dura şi ca să-ţi pun la punct campania, te-aşteaptă probleme mari.

Cu capul în piept, porni spre uşă. Patru luni pînă la închiderea listelor. Putea el să vorbească despre eliminarea lui Beloit, dar pînă una-alta Beloit îi conducea campania, iar Vince nu putea face nimic fără el. Îi aliniase deja pe bancherii şi directorii de asigurări care încă nu-l sprijiniseră niciodată pe Vince; convinsese autorităţile locale din tot statul să organizeze „Ziua Senatorului Vince Chatham", cu parăzi şi înscrieri electorale, cînd Vince urma să-i viziteze, în luna dinaintea nominalizărilor; pusese ziarele şi posturile de televiziune să difuzeze reportaje despre Vince de cîte trei, patru ori pe săptămînă, într-un adevărat vifor de publicitate gratuită; şi, cel mai important lucru, eliminase un adversar, cel mai ameninţător, folosindu-se de informaţii pe care Vince nu le cunoştea şi nici nu avea intenţia să le afle. Beloit era inventiv, neobosit, lipsit de principii şi discret: ingredientele absolut esenţiale ale unui bun manager de campanie.

Vince îşi luă servieta şi ieşi din birou. Patru luni pînă la nominalizări. Patru luni în care să-l mai ţină pe Beloit fericit. Iar asta însemna să-i dea pe mînă *Compania*

Tamarack, la un preţ de nimic. De mult ar fi trebuit s-o facă, îşi spuse Vince, indiferent că Beloit era implicat sau nu.

„Eu însumi ar fi trebuit s-o fac, de la bun început," îşi spuse el. „În Charles nu te poţi încrede cu nimic, chiar dacă el e ăla disperatul să vîndă. Odată ce ajung acolo, nu va mai dura mult: o cină în familie o să rezolve totul, iar apoi, voi pleca dracu' de-acolo. *Vom* pleca de acolo." Uimitor, cît de greu îi era să ţină minte că era căsătorit.

Dar rudele lui ţineau minte şi, cînd ajunse la Tamarack, se văzu clar că erau foarte încîntate.

– Clara Chatham, spuse Nina, venind spre ei în restaurant; o sărută pe Clara pe amîndoi obrajii. Îmi place cum sună, ca un nume de doamnă dintr-un roman de modă veche. Mă bucur atît de mult că te cunosc, Clara; e încîntător să vedem că Vince nu şi-a pierdut încrederea în căsnicie.

Îi zîmbi lui Vince, bătîndu-l pe braţ.

– În familia asta, sîntem optimişti, Clara; ai să descoperi. Încă mai credem că se va întîmpla tot ce poate fi mai bun, dacă aşteptăm destul timp.

Vince o cuprinse pe Nina de umeri, sărutînd-o pe obraz.

– Nina crede în dragoste. E cea mai bună soră din lume, fiindcă ne iubeşte pe toţi, aşa că e firesc să fim optimişti. Un univers în care există Nina nu poate fi decît fericit.

Nina se înroşi în obraji. Îl privi pe Vince cu ochi mari, flatată şi recunoscătoare, dar şi nedumerită.

Vince îi surîse, prefăcîndu-se că nu-i observa nedumerirea. Ştia că nici unul dintre ei nu avea cu adevărat încredere în el, dar se pregătea să schimbe şi acest lucru.

Şeful de sală îi duse într-un salon separat. William şi Marian, precum şi Gail şi Leo, sosiseră deja; Vince îi lăsase să aştepte exact opt minute şi jumătate, inter-

valul perfect de timp, după cum constatase el, pentru a accentua nerăbdarea fără a genera nemulţumire.

– Ai întîrziat, mormăi William, în timp ce intrau.

Vince nu răspunse. Îi prezentă Clarei şi, în timp ce stăteau de vorbă cu ea, le observă amuzat mulţumirea din ochi. Toţi o plăceau pe Clara; era uimitor că o femeie scundă, cu ochi căprui-deschis, gură mică şi drăgălaşă şi păr şaten încărunţit, pieptănat simplu, pînă la umeri, putea atrage atîta atenţie şi afecţiune. Acesta era motivul pentru care se căsătorise cu ea, fireşte, dar nici chiar după o lună de căsnicie nu-l înţelegea.

– Bună, unchiule Vince, îl salută rece Gail.

Stăteau în picioare într-un capăt al micului salon mobilat cu masă de mahon, aşternută cu veselă de porţelan şi cristal pentru opt persoane. În apropiere se afla un mic bar. Gail îl lăsă pe Vince s-o sărute pe obraz.

– Sper că totul e în regulă; Keith a dat de înţeles că masa asta e teribil de importantă.

– Cel mai important este că vă văd pe voi, replică Vince. Eşti o femeie fermecătoare, Gail. Lipsesc prea mult şi uit cît de frumoasă eşti.

Zîmbi, nostalgic.

– De fapt, pierd contactul cu toate celelalte. Marian mi-a spus că Robin şi Ned sînt nişte copii extraordinari. Mi-e ruşine s-o spun, dar am uitat cîţi ani au.

– Opt şi zece, răspunse scurt Gail.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Am cîte ceva pentru ei, sus în cameră; voi aduce cadourile înainte să plecaţi. Este îngrozitor, cît de puţin vă văd; uneori, mă şi înfurii. Washington-ul e departe, eu sînt prea ocupat ca să-mi iau liber, şi-apoi mai am şi campania asta afurisită – şi nu se mai termină odată, Gail; mereu apare cîte un alt loc unde mi se spune că trebuie să mă duc, de parcă aş fi un copil sau o marionetă pe care o plimbă prin toată ţara. N-ai idee cît mai detest uneori poliica – fireşte că-mi şi place; asta-i problema. Şi pe urmă, cu cît îm-

bătrînesc, cu atîta îmi scapă mai repede timpul printre degete. Nu ştiu dacă şi tu simţi asta; eşti atît de tînără...

– Cîteodată.

Nu-şi putea lua ochii de la el; era atît de chipeş, iar zîmbetul lui o îmbrăţişa şi o făcea să pară cu totul aparte, în centrul atenţiei.

– Eu o simt tot timpul, simt că-mi scapă prea multe lucruri importante, că nu pot organiza totul astfel încît să descopăr ce-am pierdut. Admir ceea ce clădiţi tu şi Leo împreună – şi trebuie să-ţi spun că vă şi invidiez pentru asta – şi mi se pare îngrozitor că n-am reuşit să particip şi eu. Am senzaţia că am irosit mulţi ani preţioşi. Aş dori să compensez, dacă-mi permiteţi. Poate veniţi cu toţii la Washington, să locuiţi cu noi. Vrei? Am avea posibilitatea să ne cunoaştem mai bine.

– S-ar putea, uneori.

Gail se încruntă, auzindu-şi propriile cuvinte. Scutură capul, ca pentru a şi-l limpezi. „Ăsta e *Vince,*" îşi spuse ea.

– De ce-a spus Keith că trebuia neapărat să venim aici în seara asta?

– Aşa a spus? Ei, Keith are o oarecare tendinţă spre exagerare; e un tînăr entuziast. Fireşte, voiam să fiţi aici; nici nu mi-aş fi putut imagina să vin la Tamarack şi să nu vă văd. Gail, eşti foarte severă cu mine. N-am putea să stăm de vorbă şi să fim prieteni fără a ne sta şi alţii în cale?

– Te referi la Anne, observă Gail cu răceală. Nu, nu putem. Nici n-aş fi venit aici, dacă nu insista Leo. Îmi pare rău că nu mă port mai frumos; de obicei, sînt o persoană agreabilă. Scuză-mă.

Vince rămase singur, stînd în picioare, cu un mic zîmbet trist pe buze, pînă se apropiară Marian şi Fred.

– *Ce plăcut şi neobişnuit, să te vedem aici, îl salută* Marian, cu un mic sărut pe obraz. Nu credeam că în Tamarack sînt destui alegători ca să-ţi sacrifici timpul

pentru o vizită.

Vince chicoti şi-o cuprinse în braţe, îmbrăţişînd-o scurt şi strîns, cu forţa.

– Draga mea Marian, spuse el, cînd îi dădu drumul; îi întinse lui Fred mîna şi i-o strînse, continuînd s-o privească pe Marian. Mi-a fost dor de tine. Aveai, aşa, o expresie vagă, dar acum eşti pătrunzătoare cît cuprinde, nu? Cine-ar fi crezut? S-ar putea să te folosesc în campania electorală. De fapt, ai putea chiar să-mi *conduci* campania; eşti mai isteaţă şi mai ageră decît am văzut pe cineva în politică.

Înclină capul într-o parte:

– E o ideę bună, să ştii. Ţi-ar da drumul Fred, pentru cîteva luni? Noi doi am face o echipă bună. Am putea ajunge drept pînă la Casa Albă.

– Braţ la braţ, replică sec Marian, dar cu ochii plini de curiozitate. E adevărat tot ce se vorbeşte despre Casa Albă? I-am auzit şi pe alţii spunînd. Te gîndeşti serios?

– Cît se poate de serios. Vreau să fac atît de multe, şi din Senat nu pot. Doresc lucrul ăsta, Marian, şi ştiu că-l pot face.

– Zău că poţi, spuse şi Fred; de obicei, o lăsa pe Marian să vorbească în numele amîndurora, întrucît reuniunile familiale îl plictiseau, dar acum simţea nevoia să-i atragă lui Vince atenţia că era şi el pe-acolo. Vom fi alături de tine, pînă la capăt. Strîngem bani, ţinem discursuri, tot ce vrei.

– Ar fi ceva, comentă Marian. Preşedintele Vince Chatham. Sună frumos. Eşti uimitor, Vince, cum ţi-ai revenit şi ai ajuns atît de departe. Mă rog, trebuie să spun că-ţi mulţumesc pentru compliment, dar ştim amîndoi că nu-ţi pot conduce campania. Nu ştiu o iotă de politică; m-ar jumuli experţii pe toate părţile. Dar îmi place să aud cuvinte binevoitoare. Mi-ai lipsit, să ştii. Eşti cel mai interesant dintre noi, cinci...

– Tu şi cu mine sîntem cei mai interesanţi, preciză Vince.

– S-ar putea să fie adevărat, dar tu eşti mai abil. Iar cînd te cumineşti, este o plăcere să te aibă omul pe aproape. De multe ori mi-am dorit să ne putem întoarce în trecut şi să rezolvăm unele lucruri în familie; cu toţii am fi fost mult mai fericiţi.

– Nimeni n-o doreşte mai mult decît mine, spuse Vince cu tristeţe. Îţi datorez o scuză, Marian; nu ţi-am spus niciodată versiunea mea despre...

– Nici nu vreau s-o aud. Sîntem în ziua de azi; trecutul s-a dus. Hai să nu-l mai răscolim, Vince; să mergem înainte. Eşti fratele meu şi nu ţi-aş întoarce niciodată spatele; întotdeauna am considerat că ai capacitatea de a fi un om bun. Indiferent ce greşeli ai făcut, au rămas în urmă. Sînt mîndră de tine că te afli la Washington; numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie avem acolo de oameni de ispravă. Acum mă duc să vorbesc cu soţia ta; dacă există ceva care mă asigură că ţi-ai băgat minţile-n cap, e căsătoria ta cu Clara.

Cu un zîmbet, Vince o privi cum îl lua pe Fred de braţ şi se îndepărtau amîndoi. Încă mai zîmbea, cînd veni William.

– Săptămîna întoarcerii acasă, spuse acesta. Trebuie să spun că mă bucur să văd că sîntem toţi împreună. Mă rog, majoritatea.

Luă paharul cu vodcă şi tonic pe care i-l întindea barmanul.

– Mare păcat că n-a reuşit să ajungă şi Charles; era prea ocupat?

– Nu l-am întrebat, răspunse Vince. Astă seară am de gînd să vorbesc despre el şi m-am gîndit că ar fi mai bine dacă nu e de faţă.

William îşi înălţă sprînceana stîngă.

– Puteai să-l laşi pe el să ia decizia asta.

– Ba nu puteam. Sînt prea îngrijorat. Zău, m-am gîn-

dit că e mai bine aşa, William.

Sprînceana lui William rămăsese arcuită.

– Frumos din partea ta, spuse el după un timp; era clar că-i era greu să accepte ideea că Vince manifesta consideraţie faţă de alţii. Va veni de Crăciun, să ştii. Şi la fel cam toţi ceilalţi. Luăm cina la Gail şi Leo.

– Cu toţii? se prefăcu Vince surprins; în nici un caz nu i-ar fi lăsat să înţeleagă că era informat de Keith. Familia n-a venit niciodată aici de Crăciun; întotdeauna eram la Lake Forest, după care toţi plecau care-ncotro. Tu, te duceai *mereu* la cîte- o plajă.

– Ei, dar acum iată-mă aici. Iar ceilalţi vin şi ei, peste cîteva zile. Vom fi vreo optsprezece la masă. E o perspectivă plăcută; de mult n-am mai fost atîţia în jurul mesei. Ştii, n-am stat prea mult să mă gîndesc, dar cred că are o legătură cu Anne.

Tăcu un moment, scrutînd chipul inexpresiv al lui Vince.

– Toţi sînt curioşi în ce o priveşte, şi nu e numai atît: o plac şi le place s-o aibă aproape. Se produce un fel de *năvală* cînd apare ea, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Nu-i place să se apropie nimeni prea mult, dar se vede bine cum îi atrage pe toţi. Fascinant de-a dreptul: pluteşte în jurul ei o atmosferă misterioasă, ca şi cum ar avea un secret pe care ceilalţi speră să-l descopere. Oricum, face viaţa mai interesantă şi pariez că de-asta vom fi aici cu toţii, nu pe cine ştie ce plajă din Europa. Tu şi Clara ce faceţi? Sînt convins că Gail va găsi şi pentru voi loc la masă.

– Nu...

Vince îşi termină scotch-ul şi-i făcu nervos semn barmanului să-i mai pregătească unul. Îşi lăsă capul în piept, gînditor, aşteptînd băutura. *Ca şi cum ar avea un secret.* Ce se întîmpla acolo? William îi cunoştea secretul; de ce jocuri se ţinea? *Face viaţa mai interesantă.* Cocea ea ceva. Iar William tatona, ca să vadă reacţia lui

Vince. Ei bine, William n-avea să descopere nimic; Vince era maestru în a nu se da de gol.

Ceva, însă, se întîmpla. Pînă acum, crezuse că Anne vorbise serios, spunînd că nu voia să dezgroape trecutul; că era gata să-şi dea uitării ideea nebunească de răzbunare. Acum, însă, începea să înţeleagă. Ar fi fost mult prea simplu, pentru o femeie atît de vicleană ca ea. *Ca şi cum ar avea un secret.* Căţeaua asta le dădea tuturor de înţeles că avea un secret, făcînd aluzii, aruncînd mici sugestii, întărîtîndu-i pentru ziua cînd urma să arunce bomba. O căţea nu uită niciodată. Ştia asta. N-avea să uite nici el.

Luă paharul de la barman şi se întoarse spre William.

– Nu, nu putem veni aici, regret; trebuie să mergem în Florida, la nişte prieteni. Mare păcat; tocmai descopăr cît de mult mi-aţi lipsit cu toţii, iar ideea unui Crăciun în familie e minunată. Poate o facem la anul; a trecut prea mult de cînd n-am mai închinat împreună în cinstea anului nou. Nu vine-aici în weekend- ul ăsta?

– De Anne întrebi? Nu, n-o să vină; va veni la Crăciun, pentru cinci zile, mai mult nu poate să scape. Are un succes enorm, ştii, e prima în domeniu – în fine, ştii ce-a făcut pentru Dora – şi a realizat totul singură. Cred că munceşte prea mult, se îngroapă în procese şi nu mai are timp pentru viaţa personală, mai ales în ultimele cîteva săptămîni, dar e o femeie uluitoare şi ţin foarte mult la ea. Nu numai eu, toţi. Mă rog, voiam să te întreb despre Washington, dar se pare că am tot vorbit, iar acum mor de foame. Ăştia cînd încep să servească cina?

– Imediat. Putem vorbi despre Washington după masă, dacă vrei; am cîteva poveşti de-o să ţi se facă părul măciucă. Fireşte, nu mă poţi cita cu nimic din ce-ţi spun, dar te vei distra grozav ascultînd.

William rîse:

– Uneori, am foarte mult talent la ascultat.

Se aşezară în jurul mesei, iar Vince, rămînînd în picioare, propuse un toast:

– Pentru familia Chatham şi în memoria lui Ethan. A fost un mare om şi a ţinut profund la noi toţi. Ceea ce propun cu adevărat este un toast pentru acel spirit al iubirii şi al afecţiunii pe care nu l-am luat destul în serios cînd eram tînăr...

Tăcu cîteva clipe, dregîndu-şi glasul de mai multe ori.

– Iertaţi-mă, n-am vrut să fiu lacrimogen. Am aruncat pe fereastră mult din ceea ce făcea familia Chatham să fie atît de minunată, iar de-atunci o regret încontinuu şi vă cer iertare. Sper că Clara şi cu mine vom ajunge să facem parte din familie atît de profund pe cît a visat oricare dintre noi pe vremea cînd ne gîndeam la tot ce poate avea mai bun o familie.

Se lăsă o tăcere lungă. Nina îşi ştergea ochii de lacrimi. Marian îl privea pe Vince cu uimire şi admiraţie.

– Auzi, auzi, mormăi William.

Leo o privi pe Gail, care se uita în farfurie, ca împietrită.

Clara îi zîmbea lui Vince cu dragoste şi încîntare. Îi spusese toată povestea, la scurt timp după ce se cunoscuseră: cum se revoltase împotriva autorităţii tatălui său acasă şi în afaceri şi cum în cele din urmă, într-un acces de nervi, îşi vînduse toate acţiunile din compania familială şi plecase de-acasă, întrerupînd deliberat legăturile cu toţi, în afară de Charles. Cînd plănuia această cină, Clara insistase cu blîndeţe să le ceară iertare. Îl înţelegea pe Vince. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce trebuia să facă pentru a se înţelege cu oamenii. Fiindcă, oricît de inteligent şi abil pe plan politic era, şi teribil de preocupat de bunăstarea ţării, Vince nu înţelegea oamenii. Clara ştia asta. Era un defect ciudat la un om altminteri perfect. Însă o găsise pe ea, care

ştia să-l călăuzească spre a spune şi a face acele lucruri care îi netezeau calea oriunde se ducea. Ea avea să fie pentru Vince cîinele-orbului, conducîndu-l prin hăţişurile relaţiilor umane. Era misiunea ei.

– Cel despre care vreau de fapt să vă vorbesc este Charles, continuă Vince, după ce chelnerul le servi supa şi ieşi. Sînt groaznic de îngrijorat din cauza lui. Mă vizitează destul de des la Washington şi e cît de sincer cu mine poate fi un frate. Am ajuns să-l consider unul dintre cei mai curajoşi oameni cu putinţă. Dar mai are şi grave limite, motiv pentru care a ajuns într-o asemenea încurcătură. Şi vreau să-l ajut.

Se întrerupse, împingînd farfuria cu supă puţin mai departe.

– *Trebuie* să-l ajut. Mă chinuie gîndul că unul dintre noi are probleme atît de serioase. Şi ţin la el. E mult mai vîrstnic decît mine, dar dintotdeauna am fost apropiaţi. Sîntem cei mai buni prieteni. În privinţa asta, însă, voi fi cît se poate de cinstit – luni de zile m-am tot gîndit şi nu-l putem ajuta închizînd ochii în faţa adevărului – Charles este un om slab. Şi speriat. Nu poate lua măsuri decisive – uneori, nu ia *nici o* măsură – fiindcă e sigur că vor avea consecinţe rele. Şi are dreptate destul de des pentru a deveni şi mai sigur de asta. Abia anul ăsta, ca să dau cel mai recent exemplu, cînd a luat o hotărîre importantă şi a pus-o în aplicare, a ieşit un dezastru. E vorba de construcţia Deerstream din suburbiile oraşului Chicago, care depindea de o şosea ce nu s-a mai construit. Cunoaşteţi cu toţii povestea.

Privi în jurul mesei. Nu mînca nimeni; îl ascultau.

– De fapt, problemele au început în momentul cînd tata şi-a pierdut interesul faţă de *Chatham Development* şi şi-a investit toate energiile în Tamarack. Bietul Charles a rămas în urmă şi, haideţi să fim cinstiţi, nici unul dintre noi nu l-a ajutat. Îl lăsaserăm pe tata să clădească firma şi n-am fost dispuşi să intervenim şi să-l

scoatem pe Charles din încurcătură cînd a început s-o lase de izbeliște. Lui William îi plăcea să lucreze cîteva ore pe zi, iar restul timpului să și-l petreacă scriind scrisori; Nina încerca să găsească un om pe care să-l poată iubi și care s-o iubească la rîndul lui, atît de mult cît are nevoie și merită; Marian și Fred doreau o companie mare și știau cum s-o conducă, dar nu-i interesa să vină și să preia...

– Fred a vrut, interveni Marian.

– În circumstanțele adecvate, adăugă grăbit Fred. Nu de unul singur, bineînțeles; și Walter așteptă să intervină... soțul fiicei mele, Rose, îi explică el Clarei. N-am fost deloc încîntați, văzînd cum se prăbușea compania, dar nu-l prea puteam da pe Charles la o parte din drum cu coatele; în fond, e fiul cel mai mare, iar Walter și cu mine am intrat în familie doar prin căsătorie.

– Indiferent de motive, reluă cu ușurință Vince, trecînd peste faptul că Ethan îl antipatizase pe Fred și-l ținuse departe de vîrf, cu toate că Fred urmărise poziția lui Vince încă dinainte ca Ethan să-l fi dat afară, cu toții l-am lăsat singur pe Charles. Nu vreau să dau vina pe nimeni – toți sîntem ocupați și avem problemele noastre – dar fapt este că l-am abandonat. Și trebuie să vă spun, îi plîng de milă. Acum două săptămîni, cînd a venit la Washington, mi-a adus ultima situație financiară a corporației *Chatham Development.* Știu că ați văzut-o cu toții, dar dați-mi voie să recapitulez, ca să discutăm despre același lucru. Băncile insistă pentru plata unei dobînzi de zece milioane de dolari pe împrumuturile companiei; nu mai acordă nici un împrumut, pînă nu primesc banii; iar compania nu are de unde să-i dea. Chiar mai important, poate, nu există bani nici pentru a începe noi proiecte, care să pună firma din nou pe roate. Iar Charles însuși – sărmanul Charles, încercînd să salveze totul de la prăbușire – a împrumutat personal patruzeci de milioane de dolari, garantînd cu tot ce are.

Efectiv, e pe muchie de cuţit şi-o ştim cu toţii.

Luă o înghiţitură de apă.

– Acum. Dacă *Tamarack Company* se vinde, *Chatham Development* poate primi treizeci-patruzeci de milioane cash, după ce se achită datoriile companiei *Tamarack.* Charles va putea plăti dobînzile băncilor, scăpînd de pisălogelile lor; şi-ar putea achita o parte din propriile împrumuturi; şi încă i-ar mai rămîne zece-douăzeci de milioane cu care să înceapă unele dintre proiectele la care s-au gîndit el şi Fred. Sînt gata de pornire. Nu s-au culcat pe-o ureche; sînt absolut siguri că pot redresa situaţia. Tot ce le trebuie, sînt uneltele. Au nevoie de bani.

Îi privi pe fiecare în parte.

– Deci, iată cum stăm. Charles e la Chicago, unde se dă peste cap să ne facă să fim mîndri de el, dar compania continuă să-i fugă de sub picioare şi de fiecare dată cînd îl văd e evident că e tot mai zdrobit. N-am mai putut suporta, aşa că am venit aici ca să văd dacă nu putem găsi cu toţii o soluţie de a-l ajuta. E fratele nostru! Şi tatăl tău, Gail! Cît timp îl vom mai lăsa să sufere? Un singur lucru i-a cerut familiei: să vîndă *Tamarack Company,* ca să folosească banii pentru plata datoriilor şi să repună pe picioare *Chatham Development.* I-am spus că-l voi ajuta cu tot ce pot, că n-am să-l las baltă, şi sînt sigur – *sînt absolut sigur* – că nici voi, ceilalţi, nu-l veţi lăsa. Sînt multe pe care le putem face ca să-l ajutăm, chiar şi după ce-i dăm banii. Poate ar trebui să ne gîndim la unele schimbări în cadrul companiei. Poate e timpul să preia Fred conducerea; ar fi un preşedinte excelent. Şi, desigur, Walter ar colabora strîns cu el, şi ar duce amîndoi mai departe moştenirea tatei, mai bine decît ar putea oricine. Pun pariu că şi Charles va fi încîntat; va rămîne preşedinte onorific şi va şti că n-a fost un ratat.

Intră un chelner, să strîngă farfuriile de supă. Vince îl

alungă cu un gest.

– Ştiu ce simţiţi pentru Tamarack, le spuse el lui Gail şi Leo. Noi ceilalţi, însă, am crescut odată cu *Chatham Development;* corporaţia asta a fost primul vis al tatei şi cu toţii am luat parte la ea. Dacă aş fi fost mai bun ca om, încă aş mai face parte şi eu din ea. Dar tocmai de-asta fac tot ce pot, acum, pentru Charles şi de asemenea pentru tata. Am renunţat la partea mea pentru că eram tînăr şi necugetat, dar niciodată n-am încetat s-o iubesc şi n-am încetat să simt că aveam o răspundere faţă de ea. Mă rog, asta e problema mea, nu a voastră; nu este nevoie să mă ajutaţi să-ncerc să-mi răscumpăr propriile greşeli. Cred, însă, că toţi iubim corporaţia tatei şi toţi ne simţim responsabili faţă de ea. Şi nu cred că mă înşel.

Se aplecă înainte, cu o expresie caldă şi intimă, vorbind încet, însă insistent:

– Trebuie s-o facem! Toţi la un loc îl putem salva pe Charles şi firma tatei; le putem dărui amîndurora o viaţă nouă. Ce cadou mai bun de Crăciun ar fi pentru Charles, şi pentru toţi, decît să ştim că am făcut această faptă bună?

Glasul i se stinse încet. Cîteva momente, domni liniştea.

– O, Doamne, murmură Nina. Săracul Charles! Cum am putea spune nu? Are nevoie de noi.

Marian dădu încet din cap.

– Mi-e drag Tamarack-ul, spuse ea. N-aş vrea să se schimbe.

– De ce s-ar schimba? întrebă Vince. De mult timp e încununat de succes; de ce să se amestece cineva în succesele lui?

– Este un om care umblă prin oraş, spunîndu-ne cum s-ar amesteca el, interveni Gail, revoltată. Vorbeşte de parcă firma ar fi deja a lui şi e gata să refacă oraşul. Se numeşte Ray Beloit şi e managerul tău de campanie

şi probabil că ştii totul despre ce vrea să facă.

Urmă o pauză aproape imperceptibilă.

– Ray vrea să cumpere *Tamarack Company*? Nu mi-a spus niciodată. Probabil se temea să nu-i mut gîndul, fiindcă e atît de implicat în campania mea.

Vince se prefăcu îngîndurat:

– Pot să vorbesc cu el şi să aflu ce se petrece; poate că asta ar fi cel mai bine să fac. Dacă are destui susţinători ca să cumpere *Compania Tamarack*, s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ni s-a întîmplat vreodată. Noi doi ne cunoaştem de aproape douăzeci şi cinci de ani; m-ar asculta, pe noi toţi, în fond, dacă ne facem griji cu viitorul oraşului. Dar s-ar putea să nu fie el singurul cumpărător, să ştiţi. Dacă-l scoatem pe piaţă, s-ar arăta interesate un număr de surse. Leo? Tu ce părere ei?

– Am fi nişte tîmpiţi să vindem, răspunse brutal Leo. Exact în clipa asta ieşim dintr-o situaţie dificilă; am avut nişte probleme care ne-au slăbit şi chiar dacă aş susţine o vînzare, ceea ce nu fac, ştiu că n-am putea obţine acelaşi preţ ca peste şase luni sau un an, cînd ne vom fi revenit. Problema, însă, e că nici nu trebuie să vindem vreodată. Compania e încă sănătoasă şi n-are nici un sens, nici ca afacere nici altfel, să vindem o companie sănătoasă în speranţa slabă de a salva una bolnavă.

Trase adînc aer în piept.

– Ascultaţi, şi eu sînt îngrijorat pentru Charles. Nu mi-e uşor să-l văd pe tatăl lui Gail în încurcătura asta, dar vînzarea *Companiei Tamarack* nu-l va salva. De unde ştim că *Chatham Development* îşi va reface vreodată puterile? Are nevoie de mai mult, nu numai de bani; are nevoie de energie, de un scop clar şi de imaginaţie şi toate astea îi lipsesc de cînd a părăsit-o Ethan. O ştim cu toţii. Şi iată la ce ar trebui să ne gîndim: să-l ajutăm pe Charles şi compania să elaboreze un plan serios pentru a deveni profitabili singuri, nu umblînd cu fundul

în două luntri şi încercînd să vîndă *Compania Tamarack* cînd asta ar putea să însemne alţi bani aruncaţi pe fereastră. Şi aruncarea *Companiei Tamarack,* tot pe fereastră. N-are nici un sens.

– Vai, Doamne, oftă Nina.

– Dar nu ştii cît de mult am putea obţine pe *Tamarack,* interveni Marian. Dacă este mai scumpă decît presupui tu – şi cred că insişti prea mult pe problemele astea mărunte pe care le-ai avut, Leo, apa şi-aşa mai departe; tu te afli pur şi simplu prea aproape ca să fii obiectiv – s-ar putea să fie suficient ca să-l scoţi pe Charles la liman şi să însănătoşeşti compania, după care tuturor ne-ar fi mult mai bine. Serios, n-avem idee ce s-ar întîmpla dacă o scoatem pe piaţă.

– Aţi obţine oferte mici, răspunse Leo. Şi atunci, ar fi al dracului de greu să vă mai retrageţi; aţi vedea banii legăndu-vi-se pe la nas şi vi s-ar face poftă de ei. Lui Charles, mai ales.

– Leo, zău aşa, Charles nu-i un prost, spuse mustrătoare Marian. Ştie de ce are nevoie. N-ar vrea să vindem, dacă nu l-ar ajuta.

– Ar accepta atîta cît poate primi, insistă Leo. Ar începe să se creadă capabil de miracole, cu oricît va obţine.

– Ba nu, pe-asta o putem controla, interveni William. Nu asta-i problema. Problema e Charles şi ceea ce-i datorăm şi, deşi nu-mi convine, cred că Marian are dreptate. Îi sîntem datori măcar să aflăm cît putem obţine.

– Dar nici n-am vorbit despre altceva! strigă Gail. Despre alte moduri de a-l ajuta, alte lucruri pe care le-am putea face...

– O vom face şi pe asta, răspunse William. Însă trebuie să începem cu *Tamarack Company;* e vrabia din mînă. Alte idei bune n-avem, nu?

Gail îşi muşcă buzele. Leo îşi puse mîna peste a ei.

– Atunci, trebuie să stabilim un preţ bun şi să nu vindem mai ieftin.

– Aşa ceva e cam rigid, spuse Vince cu bîndeţe. Vorbim despre Charles, nu despre o proprietate funciară lipsită de suflet.

– Ei, desigur, numai despre Charles e vorba, zise şi Nina. Pentru el o facem. Nu e nevoie să ne ţinem de absolut cel mai mare preţ; am putea descuraja cumpărătorii. Oricît am obţine, tot ar trebui să-l ajute, nu credeţi?

– Vom obţine un preţ bun, răspunse Marian. Nu e nevoie să alergăm după luna de pe cer, dar tot vom cîştiga bani frumoşi; e o companie de prestigiu.

– Să vedem ce oferte se ivesc, mormăi William. Apoi, vom lua o hotărîre.

Nimeni nu-i privea pe Leo şi pe Gail. Cunoşteau cu toţii proporţiile acţiunilor din *Chatham Development* pe care le distribuise Ethan: Charles, Marian şi familia ei controlau patruzeci şi doi la sută; Gail şi familia ei, numai treisprezece la sută. Fie William, fie Nina, puteau trece alături de Charles şi Marian, în cadrul votului asupra vînzării, şi cu asta s-ar fi terminat totul.

Chelnerul se uită din nou în salon. De astă dată, Vince îi făcu semn să strîngă farfuriile de supă şi să servească felul următor. Era momentul să se bucure de o cină în familie.

Capitolul 16

Keith îi privi pe Leo şi pe Anne urcînd în telecabină pentru drumul pe munte. Se uită la ceas. Nouă fără un minut. Ridicîndu-şi privirea, le întîlni ochii şi zîmbi vesel.

– Nu lipseşti în nici o dimineaţă, îi spuse el lui Leo, pornind pe lîngă cabina care înainta lent. Nici chiar de Crăciun.

– Dar tu? replică Leo. Nu ţi-am spus că-ţi poţi lua liber?

– Voiam doar să mă asigur că totul e O.K. Plec în două minute.

Cabina ajunse la capătul peronului şi uşa se închise automat.

– Distracţie plăcută, le mai ură Keith, făcînd cu mîna şi se întoarse, în timp ce telecabina lua rapid viteză şi pornea în susul muntelui, îndepărtîndu-se.

– Ca să vezi, spuse Leo. Apare în dimineaţa de Crăciun ca să se asigure că totul e în regulă. Keith reuşeşte întotdeauna să mă surprindă.

Se aşeză pe bancheta capitonată. Cabina avea o capacitate de şase persoane, trei cu faţa spre munte şi trei stînd invers, spre oraş. Anne şi Leo stăteau cu faţa spre oraş. Străzile de jos erau liniştite, atît de devreme

în dimineaţa de Crăciun, acoperişurile erau pline de zăpadă, prin parcuri se amestecau urmele de sanie şi de paşi, păzite de oameni de zăpadă. Piscurile din jurul Tamarack-ului erau luminate trandafiriu de soare, dar în vale oraşul era umbrit încă, iar beculeţele de Crăciun sclipeau ca nişte salbe petrecute peste copaci şi clădiri, conturînd acoperişurile şi verandele din faţă ale caselor.

Anne uită de Keith şi de disconfortul pe care-l simţea întotdeauna în preajma lui. Îi plăcea să stea cu Leo în cabina mică şi închisă, privind cum lunecau munţii pe dedesubt. Leo îi era prieten bun, dezinvolt şi fără pretenţii, aproape ca un frate. Fugar, se gîndi la Josh şi ştiu că i-ar fi plăcut să fie el cel aşezat alături, în timp ce se legănau deasupra pămîntului în tăcere şi lumina soarelui. „Ei bine, nu va fi el," îşi spuse ea. „N-o să se întîmple." Trase adînc aer în piept, cu privirea prin fereastra de plexiglas curat care încercuia jumătatea superioară a cabinei, alegînd să se gîndească în schimb la Tamarack.

După atîţia ani, se simţea din nou ca acasă, într-un loc al ei, chiar dacă venea numai în vizite atît de scurte. Încă mai era, în multe privinţe, oraşul pe care şi-l amintea şi, de asemenea, mulţi dintre oameni erau aceiaşi: o gaşcă de excentrici ca aceia din California – încăpăţînaţi, de o independenţă feroce, calzi şi primitori cu cei ce iubeau munţii sau doreau să-i apere, reci şi dispreţuitori faţă de aceia care veneau să se folosească de Tamarack pentru propriul lor exhibiţionism, în speranţa că avea să se prindă de ei ceva din sclipirea lui. Mai multe oraşe într-unul singur, îşi spuse Anne, şi toate, într-un fel, coexistînd astfel că majoritatea celor ce locuiau acolo îşi găseau un ungher şi se simţeau, la fel ca ea, acasă.

– Pace pe pămînt, spuse Leo, puţin cam amar, în timp ce privea împreună cu Anne oraşul rămînînd în urmă. Cine ar crede că oamenii se luptă pentru bu-

căţica asta de proprietate, iar unii dintre noi tocmai am pierdut?

Anne clătină din cap:

– Nu-mi vine să cred. Trebuie să poţi face ceva.

– Nu putem găsi nici o soluţie. Pur şi simplu au trecut peste noi şi au voturile. Cea mai mare blestemăţie e că, acum două săptămîni, a venit Josh cu o idee deloc rea – nu ne înnebuneam după ea, dar era de preferat în loc să vindem compania – însă oricum nu scotea destui bani ca să-i satisfacă pe Charles şi pe Fred. Dumnezeule, îţi imaginezi cîţi bani au manevrat în Chicago? Parc-ar fi un aspirator de praf: îi absorb şi nimeni nu-i mai vede vreodată.

– Ce idee a avut Josh?

– Să vindem doar o parte din *Compania Tamarack*. Ultima oară cînd a fost în Egipt, a vorbit cu investitori privaţi şi oficialităţi guvernamentale şi a reieşit că guvernul nu voia să mai împartă cu nimeni din Egipt costurile excavaţiilor. Cred că s-ar putea să fie cea mai mare descoperire de la mormîntul lui Tut şi vor drepturile de autor, de ecranizate şi tot restul. Aşa că investitorii particulari au căutat altceva, iar Josh le-a propus Tamarack-ul. Nu mi-a venit să cred, cînd mi-a spus; la ce să le trebuiască egiptenilor o staţiune de schi americană? Dar, ce naiba, japonezii o fac, olandezii şi britanicii au proprietăţi prin ţara asta oriunde întorci capul, aşa că de ce nu şi egiptenii? Am fost impresionat că Josh s-a gîndit la aşa ceva; încearcă să adune bani pentru şantierul care e cel mai important lucru din viaţa lui, dar are timp să se gîndească şi la noi.

– Şi ce s-a întîmplat?

– I-am trimis un pachet de publicaţii şi balanţe financiare. Nu-c-am fi fost dispuşi să acceptăm, dar nu voiam să respingem din start nici o alternativă. I-am telefonat lui Fred şi l-am întrebat ce-ar spune dacă s-ar face vreodată o asemenea ofertă – nu i-am spus că

aveam pe cineva interesat – şi a răspuns s-o lăsăm baltă; nu le rezolva problema. La naiba, ar trebui să ajungem la un compromis, dar ce compromisuri se pot face cu lăcomia?

– Este într-adevăr lăcomie? întrebă Anne.

– Nu, cred că nu. Cred că Charles este disperat să-şi răscumpere nereuşitele, Fred e furios că n-a putut conduce firma aşa cum vrea el şi toţi încearcă să procedeze cît mai bine.

Anne se încruntă.

– De ce nu discută nimeni posibilitatea de a vinde *Chatham Development?*

– Dumnezeule, aşa ceva ar fi ca şi cum am vinde-o pe Regina Mamă. Compania aia a fost toată viaţa lor; niciodată n-au cunoscut altceva. Iar adevărul este că n-ar folosi la nimic. Au ipotecat aproape tot ce au, aşa că le-ar rămîne destul ca să plătească dobînzile împrumuturilor datorate luna viitoare şi cam atîta tot. Le trebuie de-o mie de ori mai mult, în special ca să achite împrumuturile personale ale lui Charles. E îngrozitor, cum au ruinat compania asta şi n-au mai rămas decît posibilităţi care nu încîntă pe nimeni. Voiam să discutăm diseară la cină, dar Gail spune că e mai bine nici să nu aduc vorba; le-aş strica tuturor Crăciunul. De parcă al nostru n-ar fi deja stricat.

Rămase cu o privire meditativă spre ultimul colţ al oraşului, înainte de a dispărea dincolo de munte. În depărtare, pista aeroportului se vedea ca o dungă neagră prin mijlocul cîmpiilor albe; mai departe, un hangar roşu-viu strălucea ca un far în lumina soarelui; şi, încă mai departe, colinele înzăpezite şi lanţurile de creste colţuroase se întindeau pînă la orizont.

– Nu e vorba numai de slujba mea, să ştii, spuse încet Leo. Nici doar de companie. E căminul nostru, un loc pe care-l ajutăm să existe şi să fie mai bun. Cîţi oameni pot spune asta despre ceea ce fac în fiecare zi

a vieţii lor? E al dracului de greu, să ştii, să faci ca o staţiune să fie un oraş adevărat pentru oameni, dar la asta lucrăm noi şi vreau să continuăm. Avem multă influenţă pe-aici – continuă el, rîzînd – atîta cîtă poate avea cineva în oraşul ăsta. Deţinem destule proprietăţi ca să avem un cuvînt de spus în ceea ce se întîmplă, ne înţelegem bine cu consiliul orăşenesc, putem face multe pentru şcoli şi spital, pentru bibliotecă şi muzeul de artă, şi pentru centrul de adolescenţi... în fine, ce naiba, eu tot vorbesc, dar de-acum înainte sînt numai fantezii. Careva ca ticălosul ăla de Beloit o să-l cumpere şi-o să-l transforme în Coney Island, iar noi vom pleca şi vom pierde visul lui Ethan şi pe-al nostru. Am avut un cămin fericit aici.

– Mie totul mi se pare în neregulă, spuse Anne. Cred că e nevoie de mult mai multe discuţii şi că ar trebui să începem chiar din seara asta. Totul s-a întîmplat mult prea repede, nu? Ai spus că se stabilise încă dinainte de a vă fi terminat supa. Cum ar fi putut vreunul dintre ei să se gîndească pe îndelete?

– Nici nu s-au gîndit. Vince nu le-a lăsat timp. Trebuie să recunosc, a fost foarte abil. Blînd, cald, jucînd pe slăbiciunile oamenilor, incredibil de convingător...

Se opri. Anne stătea ţeapănă, cu mîinile încleştate în poală.

– I-a dus cu vorba, încheie jalnic Leo.

Rămaseră tăcuţi, privind pîrtiile de schi de sub ei, nivelate, şerpuind printre crînguri prelungi, unduitoare, de brazi şi pini înzăpeziţi, în timp ce telecabina urca tot mai sus, spre terminalul din vîrful muntelui. Uşa se deschise, iar Anne şi Leo ieşiră, luîndu-şi schiurile de pe suportul din afara cabinei.

– Hai să mergem la numărul zece, propuse Leo, în timp ce-şi potriveau picioarele în legături.

Stăteau în lumina soarelui, cu munţii înălţîndu-se de jur-împrejur, vîrfuri albe şi aurii deasupra pantelor cu

copaci verzi-argintii şi umbre cenuşii-albastre pe zăpadă. Anne se întoarse în loc, privind în toate direcţiile, ca şi cum ar fi inspirat imaculata frumuseţe. Se simţea împăcată.

– Porneşte tu prima, îi spuse Leo.

Împinse cu beţele, începînd să ia viteză pînă cînd ajunse pe pantă, unde se lăsă să alunece. Leo o urma, admirîndu-i poziţia fluidă a trupului. Purta streci negri şi o scurtă verde ca smaraldul, iar părul negru îi era legat cu o banderolă aurie. Era o schioare superbă, îşi spuse el, privind-o cum cobora cu iuţeală şi energie, menţinîndu-se în apropierea lizierei, la fel de graţioasă şi concentrată ca în excursiile pe munte sau la munca prin jurul casei şi, nu se îndoia Leo, în practica legală. Alegea cel mai drept drum pentru a ajunge la destinaţie şi pornea într-un mod care dădea clar de înţeles că n-avea să tolereze nici o intervenţie, nici să se îndoiască de hotărîrile pe care le lua.

Leo se opri la marginea pîrtiei, privind-o pe Anne cum ajungea la bază şi se întorcea să vadă unde rămăsese. O schioare precisă şi controlată, reflectă el; una dintre cele mai talentate pe care le văzuse, pe un munte care-i atrăgea pe cei mai buni. Se lansă în jos, spre ea.

Anne îl văzu pornind şi-i făcu un semn înainte de a-şi relua coborîrea, rămînînd pe margine, lîngă copaci, unde zăpada era afînată şi nebătătorită. Zbura în josul pistei, cu pădurea lunecînd pe lîngă ea ca o ceaţă de brazi verzi, azvîrlind zăpada de sub schiuri în jerbe scînteietoare care pluteau prin aer înainte de a cădea încet la loc.

În acele momente se simţea cel mai liberă, cînd abia mai avea legătură cu pămîntul, cînd se putea desfăta cu tinereţea şi forţa trupului ei, cu energia care exploda în viteză şi putere, fără nimic altceva în gînd. Nu mai exista nici trecut, nici viitor, nu existau temeri, presiuni sau

regrete. Nu mai era decît înviorarea vitezei, frumusețea unei lumi scînteietoare, aerul rece și ourat care-i umplea plămînii și ritmul propriului ei trup.

Panta netedă începu să se umple de hopuri, movile mari formate de schiorii care împingeau zăpada în lături cînd încetineau în cristiane. Anne începu să coteaască rapid, scurt, într-o parte și alta ale unei linii drepte, pînă ajunse la poale, unde zăpada era din nou nivelată, pîrtia redevenind orizontală.

Se opri, gîfîind, zîmbitoare. Niciodată nu ajungea mai aproape de a se simți bucuroasă. Privi în susul pantei și surîsul i se lărgi, cînd îl văzu pe Leo urmînd-o. Era foarte rapid, cu genunchii îndoiți, schiind energic și semănînd, după cum i se părea lui Anne, cu un tanc masiv care trecea peste movile.

Frînă lîngă ea.

– Bună goană, zîmbi el. Arăți mult mai bine pe schiuri decît mine. O parteneră de schi excelentă.

Îi privi fața luminoasă. Frumusețea ei îi tăia respirația. La fel ca perfecta stăpînire a modului cum schia: nimic deplasat sau nearmonizat cu restul făpturii ei. Un control perfect, își spuse el și, la fel ca în trecut, simți un scurt val de milă. La schi prindea minunat de bine, dar ce efect avea asupra vieții ei sufletești?

– Ce s-a întîmplat între tine și Josh? o întrebă, în timp ce schiau încet spre telescaunul zece.

– Nu ne mai vedem.

– Asta știu și eu. L-a întrebat Gail. Îmi pare rău; credeam că vă plăceați.

– Ne plăceam. Și încă ne mai plăcem. Doar că am considerat că e mai bine să încetăm. Mi-a telefonat, cînd Gail l-a invitat la cină, în seara asta. Voia să mă întrebe dacă mă deranjează prezența lui.

– Și i-ai spus că nu.

– Desigur. Cum să-i fi spus să nu vină?

Leo îi asculta vocea calmă; îi studie fața perfect

stăpînită. Abandonă subiectul.

– Nu va dura mult, spuse el şi se duse să discute cu mecanicul telescaunului. Totul e-n ordine. Hai să mergem.

Urcară cu scaunul pînă în vîrf, unde Leo verifică împreună cu mecanicul din staţie comenzile de pornire şi oprire a telefericului. Apoi, stătură un moment privind mulţimea schiorilor de Crăciun care se adunau peste tot în jur. Costumele de schi aveau toate culorile şi modelele, de la negru lucios la rotocoale rebele şi fulgere de vopsea fluorescentă, transformînd muntele într-un caleidoscop rotativ, curgător.

În apropierea lor, un schior căzu, lăsînd în urmă o dîră de schiuri, beţe, căciulă, ochelari negri şi ochelari de protecţie.

– Ca la talcioc, comentă cineva, iar alţi schiori se opriră să-l ajute pe cel căzut. Leo zîmbi:

– O mai fac şi eu din cînd în cînd. Umilitoare experienţă.

Schiară pînă la un alt telescaun, apoi la următorul, la fiecare oprire Leo schimbînd cîteva cuvinte cu mecanicii, precum şi cu patrula de schi pe care o întîlni în drum.

– Lui Keith nu-i spun că verific în fiecare zi muntele, zise el, cînd ajunse încă o dată cu Anne la poale, lîngă telecabina de unde începuseră. Zice că e datoria lui şi, desigur, aşa este, dar altă cale nu găsesc. Nu-l pot lăsa să fie singur adjunct al administraţiei muntelui pînă nu mă conving că e în stare cu adevărat.

– De ce l-ai angajat? întrebă Anne, cu schiurile pe umăr, în timp ce mergeau spre maşina lui Leo.

– Vince m-a rugat, iar Keith a insistat foarte mult; spunea că vrea să-şi aducă viaţa pe calea cea dreaptă. Cum să refuzi un om care-ţi spune aşa ceva? Am bănuit că va învăţa din mers. Şi, în unele sensuri, a făcut-o. Ca azi, cînd a venit aici; cine s-ar fi aşteptat? Dar e ceva în

neregulă cu Keith; nu ştiu ce anume, însă mă sîcîie.

– E neformat, răspunse Anne. Parcă nu şi-ar fi terminat creşterea şi, poate, nici n-o va face vreodată. Are înfăţişarea aia de băieţel care tot timpul e gata să se enerveze fiindcă ştie că nu va primi ceea ce vrea, nici nu va fi îngrijit aşa cum crede el că merită.

Leo se gîndi puţin.

– Cam dur spus, dar probabil că ai dreptate. Mă întreb cît va sta în postul ăsta.

– Atîta timp cît găseşte aici ceea ce vrea.

Îşi fixară amîndoi schiurile în stativul de pe capota maşinii şi porniră pe jos spre oraş.

– Ştii despre ce anume e vorba?

– Nu ştiu decît ce-a spus el: că vrea s-o apuce pe calea cea dreaptă. Am impresia că a făcut-o; bag mîna-n foc că nu se mai droghează şi nu l-am văzut niciodată bînd. Are o prietenă, foarte drăguţă, care pare înnebunită după el. Şi ar putea să-şi facă o carieră bună aici, presupunînd că noii proprietari îl vor ţine. Ar trebui să-i fie de ajuns.

– Nu ştiu, spuse Anne, îngîndurată. Mie mi se pare flămînd.

– După ce? După bani?

Ezită.

– Cred că-i place genul de putere pe care o găseşti făcînd rău oamenilor.

Leo îi aruncă o privire tăioasă:

– Atunci, e periculos.

– S-ar putea.

Ajunseră în mijlocul mulţimilor de pe străzi.

– Crăciun fericit, Leo, îl salută cineva, iar Leo se opri la o scurtă conversaţie. Mulţi turişti îşi petreceau ziua în oraş, admirînd vitrinele sau stînd pe băncile din scuar, cu capetele lăsate pe spate şi ochii închişi în soarele cald. La umbră, aerul era rece, dar în lumina soarelui oamenii îşi descheiau fermoarele canadienelor, îşi

scoteau mănuşile şi savurau zîmbind căldura.

– Salut, Leo; sărbători fericite, îi ură un bărbat înalt şi masiv.

Leo se opri şi făcu prezentările.

– Cum staţi cu apa? întrebă omul. Nu mai aveţi probleme?

– Totul e sub control, răspunse Leo.

– Ai grijă să nu se mai repete, îl preveni omul, în timp ce se despărţeau.

– Ăsta a fost un avertisment? întrebă Anne.

– Aproape. Vine aici la fiecare două săptămîni cu avionul personal şi-i place să-l salutăm în poziţie dreptă, ca oamenii de la firmele lui. Nu mă deranjează; e destul de inofensiv.

Ajunseră în capătul scuarului, unde nişte colindători cîntau sub un molid. Copiii se apropiau să le pipăie costumele de modă veche şi să încerce jobenele bărbaţilor. Mai tîrziu, colindătorii aveau să umble prin oraş, oprindu-se să le cînte bolnavilor închişi în case şi la spital.

La o stradă distanţă, un trompetist singuratic cînta *Noel,* cu un ciine încovrigat la picioare. Prin vitrinele restaurantelor se vedeau chelneri şi chelneriţe punînd pe mese flori pentru cină; la *George's Mountain T-Shirt Company,* clienţii primeau tricouri imprimate la comandă, ca nişte cadouri de ultim moment; iar pe colina din dreapta, cîteva echipe nivelau zăpada pentru cursele de săniuţe ale copiilor programate după-amiază.

– Leo, Anne, aveţi un Crăciun reuşit? întrebă Timothy. Putea să fie şi mai multă lume, dacă vreţi părerea mea.

– Nu eşti ocupat la tavernă? întrebă Leo.

– Ei, ocupat. Nu *ocupat,* dacă-nţelegi ce vreau să spun. Cred că oamenii încă se mai tem să vină aici.

Leo clătină din cap.

– Uită-te în jur. Nimeni nu-i îngrijorat.

– Mda, dar ăştia-s cei care *au venit.* Cum rămîne cu ăia care s-au răzgîndit şi au mers la Vail sau la Aspen? Au citit ziarele, să ştii. Şi stau pe gînduri, cînd e vorba de noi.

– Tim, ai într-adevăr greutăţi? întrebă Anne.

– N-am spus asta. Dar afacerile merg cam prost; nimeni nu poate s-o nege. Iar casele nu se mai vînd ca altă dată şi ni s-au închis cîteva magazine.

– Cît este mai rău decît anul trecut?

Timothy ridică din umeri.

– Cu zece la sută, poate. Acum nu-i chiar atît de prost, dar cred că mi-e frică să nu fie mult mai rău. Cred că oamenii nu mai au încredere în noi, înţelegeţi? Odată ce se alarmează, nu se grăbesc să uite.

– Ei, nu da sfoară, îl sfătui Leo. Nu ştii care din turiştii ăştia veseli nu-i reporter la *Bună dimineaţa, America* sau *New York Times*.

Cînd porniră mai departe, Leo era încruntat.

– Cea mai proastă publicitate pentru un oraş o fac chiar locuitorii lui. Dar cum să-i faci să înţeleagă, cînd sînt speriaţi? Şi-au pus toate ouăle în coşul nebunesc al unei staţiuni de agrement şi pe urmă se roagă să fie vreme bună şi să se ducă vestea că e cel mai nemaipomenit loc de pe pămînt. Cum şi este, Dumnezeu mi-e martor, dar asta nu-i atrage pe oameni încoace, dacă-şi închipuie că nu e sigur.

În farmacia lui Carver, Leo îşi cumpără obişnuitele ziare şi răcoritoarele pe care i le ceruse Gail, după care reveniră spre maşină.

– Vei aborda subiectul la cină? întrebă el.

Anne dădu din cap.

– Am să-i spun lui Gail dinainte; cred că trebuie să discutăm.

– Ar putea fi penibil, cu Charles de faţă.

– Atunci, cred că vom avea o seară penibilă.

Leo o privi. Se uita drept înainte, fără ca pe faţă să i

se citească nici urmă de emoţie. Atîta suferinţă, îşi zise el, închisă în ea. Aşa că alegea fericirea lui şi a lui Gail, şi viitorul lor, în locul celor ale tatălui ei.

Seara, o privi în timp ce lucra împreună cu Gail în bucătărie, pe cînd se adunau ceilalţi membri ai familiei. Cele două surori îşi puseseră fuste lungi de pled, cu franjuri la poale; Gail purta un pulover verde pe gît, iar Anne unul roşu ca vinul, cu un colier indian de argint şi cercei prelungi argintii. Încă o dată, Leo îşi dădu seama cu cît era mai frumoasă decît Gail şi cu cît mai dramatică. Ştia că toată lumea avea să întoarcă mai întîi capul spre Anne, abia pe urmă observînd-o pe Gail, iar în suflet i se trezi familiarul simţ de apărare pentru soţia lui. Dar ştia că Gail nu avea nevoie de aşa ceva; n-o invidia pe Anne, avînd pentru ea numai milă şi iubire.

Ridicîndu-şi privirea, Anne îi zîmbi. Plimbările lor matinale pe munte îi apropiaseră şi, uneori, Leo se gîndea că era posibil să fie el acela care ar fi ajutat-o să se smulgă din rigidul ei autocontrol. Dar, desigur, nu el avea s-o facă. Trebuia să fie un om capabil de a o duce cu un pas mai departe, dîndu-i şansa de a iubi. Ştiu că avea dreptate în momentul cînd intră în casă Josh, iar Anne privi spre uşă şi ochii li se întîlniră. „Nici vorbă să se fi terminat," reflectă Leo. „Aş vrea să-i pot ajuta cu ceva." Dar n-o putea face nici pe asta. Tot ce puteau el şi Gail era să le stea pe-aproape, gata să întindă o mînă de ajutor dacă Anne, Josh sau amîndoi aveau nevoie.

– Crăciun fericit, zise Josh, venind spre Anne. Arăţi minunat şi foarte sărbătoreşte.

– Mulţumesc.

Se simţea uşurată. Ce stare ciudată, îşi spuse ea, să fie uşurată că-l vedea pe Josh. Şi foarte bucuroasă.

– Îmi pare bine că te văd.

Îi zîmbi, în timp ce-i observa puloverul roşu-închis, aproape de aceeaşi nuanţă cu al ei, peste cămaşa albă, descheiată la guler.

– Toţi sîntem îmbrăcaţi de sezon.

– Viaţa şi creşterea, spuse Josh. Culorile plantelor care prosperă în ciuda iernii. Fac ca speranţa să pară absolut rezonabilă. Ce faci, bine?

– Da, mulţumesc. Tu?

– Foarte bine. Mi-ai lipsit.

Anne îl privi drept în ochi.

– Şi tu, mie, spuse ea, încet, neputîndu-l minţi. Echipa ta a ajuns la mormînt?

– Nu, dar Hosni crede că sîntem pe-aproape.

Ar fi vrut să vorbească despre faptul că le fusese dor unul de altul şi totuşi rămăseseră despărţiţi, dar nu era momentul, cu membrii familiei adunîndu-se în jur.

– Mă întorc peste cîteva zile. Au înaintat foarte mult, aproape la trei sute de picioare; ar fi remarcabil dacă s-ar afla mai departe de-atît.

– Deci, vor ajunge la uşă.

Anne încercă să-şi imagineze: coridorul prelung, întunecos, luminat slab de lămpi, sfîrşindu-se într-o uşă pecetluită care aştepta s-o deschidă cineva.

– Te invidiez, spuse ea. Să păşeşti într-o lume nouă, complet diferită de a noastră...

– Nu complet. E uimitor cum se repetă intrigile şi personajele. Faraonii se comportau la fel ca toţi regii din istorie, iar muncitorii erau ca orice muncitori; chiar şi greve făceau. O parte din amuzamentul studierii trecutului constă în a descoperi cît de prezent continuă să fie. Nu sîntem unici, deşi ne-ar plăcea s-o credem.

– Cu toţii sîntem unici, îl contrazise Anne. Durerile şi bucuriile pe care le trăim sînt numai ale noastre; nimeni altcineva nu poate să le simtă sau măcar să le înţeleagă în întregime.

Josh o privi sumbru.

– Vrei să spui că sîntem singuri în univers, fără nici o şansă de a comunica vreodată sau a atinge o altă persoană.

– Toţi sîntem îmbrăcaţi de sezon.

– Viaţa şi creşterea, spuse Josh. Culorile plantelor care prosperă în ciuda iernii. Fac ca speranţa să pară absolut rezonabilă. Ce faci, bine?

– Da, mulţumesc. Tu?

– Foarte bine. Mi-ai lipsit.

Anne îl privi drept în ochi.

– Şi tu, mie, spuse ea, încet, neputîndu-l minţi. Echipa ta a ajuns la mormînt?

– Nu, dar Hosni crede că sîntem pe-aproape.

Ar fi vrut să vorbească despre faptul că le fusese dor unul de altul şi totuşi rămăseseră despărţiţi, dar nu era momentul, cu membrii familiei adunîndu-se în jur.

– Mă întorc peste cîteva zile. Au înaintat foarte mult, aproape la trei sute de picioare; ar fi remarcabil dacă s-ar afla mai departe de-atît.

– Deci, vor ajunge la uşă.

Anne încercă să-şi imagineze: coridorul prelung, întunecos, luminat slab de lămpi, sfîrşindu-se într-o uşă pecetluită care aştepta s-o deschidă cineva.

– Te invidiez, spuse ea. Să păşeşti într-o lume nouă, complet diferită de a noastră...

– Nu complet. E uimitor cum se repetă intrigile şi personajele. Faraonii se comportau la fel ca toţi regii din istorie, iar muncitorii erau ca orice muncitori; chiar şi greve făceau. O parte din amuzamentul studierii trecutului constă în a descoperi cît de prezent continuă să fie. Nu sîntem unici, deşi ne-ar plăcea s-o credem.

– Cu toţii sîntem unici, îl contrazise Anne. Durerile şi bucuriile pe care le trăim sînt numai ale noastre; nimeni altcineva nu poate să le simtă sau măcar să le înţeleagă în întregime.

Josh o privi sumbru.

– Vrei să spui că sîntem singuri în univers, fără nici o şansă de a comunica vreodată sau a atinge o altă persoană.

Surprinsă, Anne făcu ochii mari. Niciodată nu gîndise în termeni atît de categorici. Îi văzu tristeţea din ochi şi, pentru prima oară, înţelese cît de singuratică trebuia să le pară celorlalţi lumea ei. „Dar nu sînt singură," îşi spuse; „sînt mult prea ocupată ca să fiu singură. Şi n-am nevoie să apelez la compasiunea nimănui; mă simt perfect de capul meu." Dincolo de cuvintele sale, reverberau ale lui Josh: *nici o şansă de a comunica vreodată.* „Ei bine, aşa e sortit să fie," meditä ea, în defensivă. „Aşa e viaţa mea şi n-am ce face." *Nici o şansă de a atinge vreodată o altă persoană.* Forţa cuvintelor lui o izbea cu putere.

„Nu!" îi izbucni în suflet strigătul. *Nu asta vreau.*

Îl privea pe Josh, cu ochii dilataţi.

– Nu ştiu, spuse ea, în voce simţindu-i-se mirarea. Nu ştiu dacă sîntem singuri sau nu.

– Anne dragă, interveni Charles, apropiindu-se cu braţele deschise, ce fericit sînt că te văd.

Se aplecă spre ea, apoi se opri şi, cu oarecare stîngăcie, îi apucă mîna într-ale lui.

– Mă bucur atît de mult că petrecem Crăciunul împreună. Bună, Josh, nu te-am mai văzut de mult. Leo mi-a spus că ţi-ai cumpărat o locuinţă aici. Norocosule; e un loc minunat. Niciodată n-am avut timp să fac şi eu aşa ceva – aici locuia tata, iar eu, la Chicago – dar s-ar putea să mă gîndesc, zilele-astea. Se pare că, deodată, pe toţi ne trage aţa încoace; mare minune, să ştii.

Era nervos, constată Anne, vorbea prea mult şi prea repede, cu ochii alergînd peste familia adunată în *living room,* apoi îndărăt spre ea şi Josh. Îi trecu prin minte că deja vînduse *Tamarack Company* şi-şi făcea curaj pentru a le spune şi celorlalţi. „Nu, e prea devreme," conchise ea. „Dar s-ar putea să fie pe-aproape şi să se simtă vinovat." Îl privi în timp ce vorbea cu Josh despre nişte prieteni comuni din Chicago. Părea să se simtă mai prost decît în septembrie, cu pungi sub ochi şi

riduri adînci de ambele părți ale gurii. Mîinile îi tremurau. Era prima oară cînd îi părea rău pentru el.

– ...ulcer, îi spunea Charles lui Josh. Nimeni din familia noastră n-a avut vreodată, din cîte știu eu, dar m-a doborît rău de tot pentru un timp. Desigur, acum se știe cum se tratează astea, fără regimuri speciale sau așa ceva; cea mai mare problemă e să găsesc o soluție de a înceta să mai fiu atît de tensionat...

Fred Jax îi puse o mînă pe umăr:

– Beloit a mai telefonat? Anne, Josh; Crăciun fericit. Ar putea fi o mare ocazie pentru *Chatham Development,* nu-i așa? Ai mai primit vreo veste de la el, Charles?

Charles făcu o figură chinuită.

– Ți-am spus, a zis că mă mai caută după Anul Nou.

– Exact, dar i s-au aprins așa de tare călcîiele, încît m-am gîndit că va vorbi cu contabilul, ca să revină a doua zi. L-ai putea întreba pe Vince ce se întîmplă; el trebuie să fie la curent.

– Vince nu-i amestecat în afacerea asta, replică scurt Charles.

– De ce-ar fi? întrebă Josh, curios.

– Păi, sînt împreună tot timpul, spuse Fred. Și știi că ajung să discute multe altele în afară de politică.

– Beloit este managerul de campanie al lui Vince, explică Charles, cînd Josh se arătă nedumerit. Sînt parteneri de afaceri la Denver. Dar asta n-are nici o legătură cu noi. Nu s-a stabilit nimic, adăugă el, enervat.

– Încă, preciză Fred. Ei, mai putem aștepta; știm c-o vrea. Marian și cu mine avem o părere foarte bună, să știi, și Walter. *Chatham Development* are un mare viitor; fii atent; îi vom pune numele la loc pe hartă, unde-i e locul.

– Cum? întrebă cu interes Anne.

Fred zîmbi.

– N-ar fi interesant pentru tine, Anne; nu se compară cu gloria avocaturii și celebritățile care fac coadă la ușa

ta. Totuşi, sînt proiecte mari pentru un constructor; exact ceea ce ne trebuie. Plus un mic capital şi mergem la sigur.

– Sărbători fericite, dragii mei, se strecură Nina în grupul pe care-l formaseră lîngă uşa sufrageriei. Ce seară fermecătoare, nu-i aşa? Toţi la un loc. Mare păcat de Vince, dar senatorii au un program atît de încărcat. La asta te refereai, Fred, cînd spuneai că ai o părere foarte bună? Că în sfîrşit sîntem împreună?

– Că vindem *Tamarack Company,* răspunse William, din spatele ei. De-asta au o părere atît de bună Fred şi Marian.

– Ei, nu tocmai, replică Marian; ocoli grupul, pentru a se înfige între Charles şi Anne; Keith era în spatele ei, cu urechile ciulite. Nu avem deloc o părere bună – ce cuvînt nepotrivit, Fred – regretăm şi numai încîntaţi nu sîntem.

– Merg s-o ajut pe Gail, spuse Charles. Să torn vinul, sau ce-o mai fi nevoie...

Gail, venind din bucătărie, îi auzi ultimele cuvinte.

– Mulţumesc, spuse ea. Sîntem gata să ne aşezăm la masă.

Aducea cîteva farfurioare cu unt, iar Anne i le luă din mîini.

– Mi-am uitat datoria, zîmbi ea, începînd să pună untierele în jurul mesei. Robin i se alătură, punînd pe fiecare cîte un cuţit de unt, iar Ned aduse carafa cu apă. Leo mai puse cîţiva buşteni în şemineul mare dintre sufragerie şi living.

– Mai bea cineva ceva? întrebă el.

Cînd în sfîrşit se aşezară, cîteva momente domni tăcerea. Leo desfăcu mîinile, lateral, şi toţi cei din jurul mesei luară cîte o mînă a vecinilor. Josh, care reuşise să se aşeze lîngă Anne deşi fusese stabilit ca el să stea în celălalt capăt al mesei, i-o apucă uşor; cealaltă mînă îi stătea în strînsoarea fermă a lui Leo. Gail aprinse

lumînările ce străbăteau masa prin mijloc, printre aranjamentele florale de vîsc, molid, conuri de brad, struguri, pere roşii şi galbene, şi se aşeză în celălalt capăt.

– Doamne Dumnezeule, începu Leo încet, îţi mulţumim pentru numeroasele lucruri bune din anul care se sfîrşeşte, pentru belşugul care ne dăruieşte o viaţă îndestulată, pentru sănătatea şi energia care ne ajută să trăim din plin, pentru curiozitatea noastră care face lumea mai interesantă şi emoţionantă şi pentru munca noastră şi starea de împlinire pe care ne-o aduce. Dar, mai presus de orice, sîntem recunoscători pentru familia noastră. Ne apără şi ne hrăneşte, ne dă putinţa de a dărui ca şi de a primi, iar anul ăsta, în sfîrşit a redevenit întreagă. Acesta e cel mai mare dar pe care l-am fi putut cere şi îl vom păstra cu sfinţenie, orice altceva ni s-a întîmpla, nouă şi visurilor noastre.

– Amin, adăugă glasul gros al lui William. Bravo, Leo. Bravo.

Ochii lui Anne stăteau aţintiţi spre fructele viu colorate din mijlocul mesei. „Familia mea," îşi spuse. *Să comunici... să atingi o altă persoană.* I se alătură lui Gail lîngă gheridon, pentru a pune supa în farfurii şi a le distribui în jurul mesei, lui Josh, care stătea lîngă scaunul ei gol, apoi lui Robin şi Ned, lui Fred, Marian şi Ninei. În cealaltă parte a mesei, la dreapta lui Gail, stăteau Charles, Keith şi prietena sa Eve, William, micuţa Gretchen Holland, în vîrstă de trei ani, cu părinţii ei, Walter şi Rose. „Nu toţi îmi plac," îşi spuse Anne, în timp ce punea cîte un vas cu salată de scoici lîngă fiecare tacîm; „pe cîţiva nici nu vreau să-i cunosc mai bine decît acum. Dar, cu excepţia lui Josh, ei sînt familia mea..." Firul gîndurilor i se întrerupse. *Cu excepţia lui Josh.* El, însă, stătea de vorbă cu Robin şi Ned, atît de strîns integrat în grup încît i-ar fi fost greu să-şi imagineze masa fără el. Iar în ultimele săptămîni îi dusese dorul. Îi lipsise glasul lui, surîsul şi uşurinţa cu care îşi

destăinuiau ideile şi se înţelegeau, adeseori fără a duce cîte o frază pînă la capăt. „Oh, ajunge," îşi spuse ea, nemulţumită; „mă gîndeam la familie." Privi din nou împrejurul mesei. O trădaseră şi o răniseră, însă acum se pomenea aplecîndu-se spre el, dorind să aibă un loc în mijlocul lor. „Vreau să fac ceva, să-i ajut dacă au nevoie." Cel mai mult, însă, dorea să-i ajute pe Gail şi pe Leo, care nu participaseră la acea trădare de demult şi fuseseră primii care să-i ureze bun venit.

Reveni la scaun, iar Josh se ridică s-o ajute.

– Dintre toţi oamenii buni din lume, spuse el, cel mai bun e Leo. Se înfurie vreodată, ce crezi? Sau poartă ranchiună cuiva?

– De cînd îl cunosc eu, niciodată.

Anne gustă salata de scoici şi privi în jurul mesei pentru a vedea cum le plăcea celorlalţi.

– E perfectă, spuse Josh. Tu ai făcut-o?

Dădu din cap:

– O prietenă de-a mea din New York mi-a dat reţeta, cu ani în urmă; întotdeauna îşi petrecea verile în New England şi s-ar zice că e autentică.

– Anne... începu el.

– E o minciună! răcni Ned.

Conversaţiile încetară.

– Ned? întrebă Leo.

Băiatul se înroşi la faţă.

– Bine, dar aşa e. Este o minciună. Unchiul Fred zice că vindem compania.

– Ned, astă seară nu vorbim despre asta, interveni grăbită Gail.

– Despre ce nu vorbim? se încruntă Ned spre Leo. Tată, ai spus că n-o vindeţi! Ai *spus!*

– Mama ta are dreptate, murmură Charles. N-ar trebui să vorbim despre...

– Ba trebuie! Tată, ai spus c-o vindeţi?

– Nu, n-a spus, răspunse cu fermitate Marian. Dar

nu de el depinde. Cu toţii deţinem părţi în companie şi am hotărît să aflăm ce preţ am primi pe ea. Nimic mai mult.

– Şi s-o vindem, dacă găsim un preţ decent, completă Walter. Doar nu ne încurcăm, nu? Căutăm un preţ care să sune O.K., nu-i aşa? Şi pe urmă, îl accpetăm, da?

– Trebuie să fie mult mai mult decît O.K., spuse Marian.

– Ce înseamnă mult mai mult? ridică Walter glasul.

Era destul de prost că se simţea înăbuşit de familie; nu suporta cînd îşi pronunţau sentinţele ca şi cum el n-ar fi scos o vorbă. Fred îi spusese că aveau să conducă împreună *Chatham Development* şi că trebuia să acorde atenţie spuselor lui.

– Crezusem că ne-am înţeles! Crezusem că la Chicago e totul clar, că voi ne daţi o grămadă de bani şi ne putem pune din nou pe roate!

– E-n regulă, spuse scurt Fred. E sub control. Am hotărît. E perfect.

– Ba nu e perfect deloc, se răsti Gail. E îngrozitor şi-o ştiţi cu toţii. N-are nici un sens să-ncercăm să proptim o companie care se duce...

– Gail, draga mea, vorbeşti despre compania tatălui tău, o întrerupse Nina, oripilată.

– Nu e momentul să ne ciorovăim, interveni ferm William. Este Crăciunul, Leo a spus o rugăciune pentru familie şi împlinire şi toate celelalte şi la altceva nici nu trebuie să ne gîndim. Avem de discutat destule cu care nu sîntem de acord.

Privi în jurul mesei, parcă aşteptînd să înceapă cineva.

– William, spuse Anne, te superi dacă pun cîteva întrebări?

– De ce m-aş supăra? Despre ce?

– Despre vînzarea *Companiei Tamarack*. Nu înţeleg.

– *Nu înţelegi?* repetă Fred, aplecîndu-se s-o privească, prin faţa lui Marian.

– Cred că la problemele de soiul ăsta sînt mai greoaie, răspunse Anne, pe un ton de scuză.

– Pentru Dumnezeu, e atît de simplu încît şi un copil ar...

– Ai grijă, îi murmură Marian, Anne nu-i deloc greoaie.

– S-a stabilit, spuse Walter, şi după Anul Nou se termină totul. De ce s-o mai luăm de la început?

– *Se termină?* ţipă Fred. Ai spus că *veţi afla...*

– Nu se termină, replică Marian, se explorează.

– Nu aşa a spus! A spus...

– Avem un client interesat, spuse nervos Walter. De ce s-o tot rumegăm la nesfîrşit?

– Aş vrea să aud întrebările lui Anne, interveni Rose.

Toţi o priviră surprinşi; rareori vorbea la întrunirile de familie şi niciodată împotriva lui Walter.

– Bine, atunci, se pronunţă William. Cu ce strică nişte întrebări, cîteva discuţii, poate un val de aer proaspăt pe tema asta? Anne n-a fost la cina de-acum o săptămînă, cînd am luat hotărîrea de a vinde; de ce n-ar avea aceleaşi informaţii ca noi? Te-ascultăm, Anne; ce-ţi putem spune?

Gail şi Robin strînseră farfuriile de supă, începînd să asculte în timp ce puneau felul doi, la gheridon.

– Îmi pare rău dacă par cam nelămurită... spuse Anne, uitîndu-se în jurul mesei.

Charles o privi scurt în ochi, apoi începu să-şi studieze mîinile. Avea gura strînsă de furie şi deznădejde. Keith îşi ţinea capul înclinat într-o parte, ca pentru a memora totul.

Ceilalţi îi susţineau privirea cu nedumerire sau interes. Numai Leo părea nerăbdător.

– ...Dar pur şi simplu nu înţeleg ce se petrece. De ce vindeţi *Tamarack Company*?

– Ca să salvăm *Chatham Development,* răspunse Marian, înaintea ca nervozitatea lui Fred să explodeze. Şi pe tatăl tău. Credeam că ştii cum stăm cu finanţele, Anne; Charles este într-o încurcătură groaznică şi are nevoie de cel puţin patruzeci de milioane de dolari ca să iasă. Apoi, el, Fred şi Walter vor reface compania. Plănuiesc noi proiecte; au redus personalul; nu au nevoie decît de capital. Nu e o perioadă prea fericită, draga mea; tuturor ne pare rău că pierdem Tamarack-ul. Dar pierderea corporaţiei *Chatham Development* ar fi şi mai tristă.

– De ce? întrebă Anne.

– Fiindcă a fost munca de-o viaţă a tatei, izbucni Charles. E un monument în memoria lui. A fost creaţia lui, visul lui.

– Se săturase de ea, interveni Gail. A venit aici şi noua lui creaţie a fost asta. A preferat să moară aici; aici a vrut să-i fie risipită cenuşa. Dacă ar şti că l-ai înmormîntat la Lake Forest, ţi-ar spune ce părere are despre tine. Iar dacă ar şti că vrei să vinzi compania asta, te-ar urî.

– Mergi prea departe, Gail, zise Marian. Dar trebuie să spun că e adevărat c-a ajuns să iubească Tamarack-ul mai mult decît oraşele Chicago sau Lake Forest. Cu toţii ne-am simţit puţin abandonaţi cînd s-a mutat aici, iar cînd Charles a intrat la strîmtoare, părea să nu-i pese ce se întîmpla, atîta vreme cît avea Tamarack-ul. Asta m-a durut; ne-a durut pe toţi.

– Atunci, de ce e mai importantă *Chatham Development*? vru să ştie Anne.

– Fiindcă acolo sîntem noi, răspunse furios Fred. Tatăl tău, mătuşa şi unchiul tău, vărul tău Walter şi familia lui. Lui Leo îi place atît de mult să-şi bată gura despre familie; ei bine, noi sîntem familia ta şi avem nevoie de bani, iar voi staţi drept pe ei!

Anne dădu din cap, îngîndurată.

– Deci, dacă înţeleg bine, veţi readuce *Chatham Development* la fosta sa putere şi reputaţie, aşa e?

– Unde erai? întrebă William. Exact asta a spus Marian, acum două minute.

– Da, am auzit-o.

Între ochii lui Anne se adîncise o cută. Josh o privea, cu un uşor surîs pe buze. Mai văzuse expresia aceea în cabinetul ei şi îi auzise întrebările aparent simple. Ce plăcere era ca de data asta, cînd intra în acţiune, să fie şi el alături de ea.

– Dar, din cîte mi s-a spus, urmă Anne, *Chatham Development,* inclusiv firma subsidiară, *Tamarack Company,* valorau cam trei sute cincizeci de milioane de dolari şi îşi cîştigaseră o reputaţie internaţională prin proiectele lor inventive şi inteligente. Iar acum, valoarea netă e de zece milioane, cu riscul de a pierde bani.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Charles tresărind şi simţi un junghi de milă. Continuă, însă:

– Iar voi trei plănuiţi să-i refaceţi companiei prestigiul dinainte?

– La naiba, se răsti Fred, de cîte ori trebuie să-ţi spun...

– Gail, fazanul e absolut delicios, îl întrerupse Nina. Şi nu ştiu ce-ai făcut cu orezul, dar e cel mai bun...

– O clipă, Fred, interveni Marian, privind-o pe Anne. Ţin minte că aşa făceai cînd erai mică. Tot puneai întrebări care păreau naive, dar apoi, deodată, nu mai erau deloc copilăreşti. Încotro baţi, Anne?

– Încerc să înţeleg ce s-a întîmplat. Cînd a alunecat *Chatham Development* de la un patrimoniu de trei sute cincizeci de milioane la zece milioane?

– Mai mult în ultimii zece, doisprezece ani, răspunse William, cu glasul profund şi scăzut. Cînd tata a plecat definitiv. Charles a găsit lupta mult mai dură decît se aşteptase. Şi nu l-am ajutat nici noi, să ştii; Vince avea

dreptate. Nu l-am dat nici o atenţie, ne-am văzut de ale noastre ca întotdeauna, ca şi cum tata ar mai fi fost acolo. Numai că nu era tata, desigur, era Charles.

– Dar unii dintre voi eraţi cu el, spuse Anne. Nu erai vicepreşedinte, Fred? Doar nu l-ai lăsat neluat în seamă, nu?

– Al dracului să fiu dacă l-am lăsat.

– Şi Walter? Erai şi tu acolo?

– Întocmai. Tot timpul.

– Dar atunci...

Anne făcu o pauză, privind în jurul mesei.

– Toţi aţi fost implicaţi în proiectul Deerstream?

Tăcură. Marian slobozi un oftat prelung.

– Charles a conceput Deerstream-ul, se grăbi Fred să precizeze.

– Toţi l-am conceput, adăugă Charles. Ştii al naibii de bine, Fred. De fapt, tu eşti cel care a auzit primul despre şosea; de-asta am cumpărat pământurile.

– Eu v-am spus despre şosea? Imposibil; de la tine am auzit. Însă chiar şi-aşa...

– Eraţi acolo, reluă William. Tu şi Walter aţi fost cu Charles tot timpul. Aţi cumpărat pământul, aţi angajat arhitecţi, aţi schiţat planurile şi pe urmă aţi aflat că proiectul şoselei se anulase. Dar vina ne aparţine tuturor; nu v-am pus nici o întrebare. Toţi sîntem vinovaţi că v-am lăsat s-o faceţi.

– *Noi* n-am *făcut*...

– Şi complexul Barrington, interveni Anne, trecînd peste cuvintele lui cu vocea ei limpede. N-a fost al tău, Fred?

– Ce?

– Complexul comercial Barrington. Am dreptate că tu răspundeai de el?

– De unde dracu' ştii toate astea? se enervă Fred. Cine mă-sa mănîncă căcat cu polonicu'?

– Eu n-am voie niciodată să vorbesc aşa, se plînse Ned.

– Dlacu'! exclamă Gretchen, la cei trei ani ai săi, începînd să bată ritmic în masă cu lingura. Cul, dlacu', cui, dlacu'...

– Termină, Gretchen, mai mare ruşinea! se văicări Rose. Of, tati, uitaţi ce-aţi făcut.

– Atunci, ia-o de la masă! răcni Fred. Oricum n-are ce să caute printre adulţi.

– Face parte din familie! exclamă Rose.

– Poate o duce Robin la joacă, propuse Nina.

– Nu-i corect! Vreau să ascult! protestă Robin.

– Sigur că da, încuviinţă Leo. Rămîi aici. Şi Gretchen la fel. E o cină de familie.

Un moment domni tăcerea.

– Ai mei se ceartă întotdeauna de sărbători, se oferi Eve să-i încurajeze. Dar pînă la urmă ne împăcăm.

– Îţi mulţumesc, draga mea, răspunse solemn William.

– Mai pot primi puţin vin? întrebă Keith.

– Ce-a fost complexul Barrington? întrebă Leo, în timp ce ocolea masa, turnînd în pahare.

– Un centru comercial vertical, pe care l-am construit în Barrington, lîngă Chicago, începu să explice Charles. A fost o greşeală; complexele verticale n-au ce căuta în suburbii. Fred s-a gîndit că facem economie de teren, şi aşa a fost, fiindcă ne-a trebuit mult mai puţin, dar oamenilor nu le-a plăcut ideea şi mai avea şi un model neinspirat; din atriu nu se vedeau toate magazinele, aşa că nimeni nu intra în ele să cumpere şi majoritatea spaţiilor erau vacante. Totul a ieşit de-a-ndoaselea.

– Cît aţi pierdut cu el? întrebă Anne.

Charles tăcu o clipă.

– Douăzeci şi cinci de milioane.

Nina rămase cu gura căscată.

– Mie nu mi-a spus nimeni.

– Figura în darea de seamă, la sfîrşitul anului, spuse Charles.

– Bine, dar pe alea nu le citesc, răspunse Nina cu tristeţe. Nu înţeleg nimic din ele.

– Şi Turnul Chatham O'Hare? continuă Anne. N-a fost al tău, Walter?

– Iisuse...! strigă Fred, furios.

– O să se acopere, se apără Walter. Piaţa e cam scăzută, acum.

– Cît de acoperit e?

– Cam cincizeci la sută.

– Şi cînd a fost construit?

– Acum cinci ani, o repezi el. A mers încet piaţa.

– E cea mai mare piaţă din istorie, sublinie William. Nu ne-ai spus că e doar cincizeci la sută acoperit.

– Cît din el trebuie să fie închiriat ca să ieşiţi în profit? întrebă Anne.

– Şaptezeci la sută, răspunse Marian. M-am uitat şi eu. Ar fi un profit marginal, dar aşa credeam că stăm. Cincizeci la sută? Ce n-a mers, Walter?

Walter ridică din umeri, nervos:

– S-au aglomerat clădirile. L-am făcut într-o perioadă în care construia toată lumea...

– Cu un an întîrziere, preciză Charles.

Încă mai avea acea expresie uşor nedumerită, dar părea uşurat de posibilitatea de a vorbi deschis; era aproape ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să expună cele mai întunecoase colţuri ale firmei, după ce se prefăcuse atîta timp că totul era perfect.

– Nu ne-am înţeles cu cheltuielile şi dimensiunile şi pînă am început fundaţia, toţi ne-o luaseră înainte.

– M-am grăbit cît am putut, protestă Walter. Tu ţe-ai tot mocăit; cum eram gata s-o iau din loc, cum îţi venea cîte-o idee nouă. Nici măcar o nenorocită de hotărîre nu

te puteam convinge să ieii! Aș fi putut face clădirea aia să iasă bine, dacă eram lăsat în pace!

– Mai este fazan? întrebă Nina. E atît de bun, draga mea...

– Cel mai bun pe care l-am mîncat vreodată, confirmă William. Îţi mulţumim, Gail. Şi eu aş mai dori.

– Şi eu, se amestecă Keith. E o cină excelentă.

Gail îl privi pe Leo în ochi.

– Da, aşa cred, spuse ea.

– Mai ai de pus vreo întrebare, Anne? se interesă William.

Walter îşi împinse scaunul înapoi.

– Ascultaţi, pentru numele lui Dumnezeu, n-am putea să lăsăm vorba? Nu putem doar să *vindem* compania asta împuţită şi să terminăm odată? Ce naiba, vindeţi-o şi daţi-ne banii! Noi sîntem ăia care avem nevoie de ei!

– Doar cîteva întrebări mai am, spuse Anne. Leo, în ce stare e *Tamarack Company*?

Aruncă o privire spre Walter, care ezită nehotărît între a se ridica şi a rămîne jos, pentru ca în cele din urmă să se aşeze.

– Scrie şi în raportul de la sfîrşitul anului trecut, răspunse imediat Leo. De şase ani, urcăm constant.

– De cînd ai preluat tu conducerea.

– Ethan a jucat un rol important, spuse Leo. Am lucrat împreună pînă în momentul crizei de apoplexie. Şi încă mai lucrez după planurile lui. Am cumpărat noi proprietăţi în oraş şi în vale, iar pe altele le-am vîndut; am făcut amenajări pe munte, dintre care cea mai importantă e telecabina, şi am mărit proporţia de schiori la nivel de stat; am construit hotelul *Tamarack*, care în plin sezon este ocupat complet, iar în restul anului peste medie. Anul ăsta am avut unele probleme cu E.P.A. şi aprovizionarea cu apă şi ne-au prejudiciat, aşa că sîn-

tem în scădere pe trimestrul ăsta, dar n-avem nici un motiv de a crede că nu ne vom reveni; sîntem foarte puternici.

– Cît de multe dintre antreprizele corporației *Chatham Development* prezintă o creștere de șase ani? întrebă Anne, uitîndu-se de la Fred la Charles, apoi la Walter.

– Nici una, răspunse Charles scurt.

– Deci, Tamarack e singura filială profitabilă?

Charles dădu din cap.

– Și ai de gînd s-o vinzi?

– Trebuie! strigă Walter.

– Pentru ce?

Vocea lui Anne era seacă și precisă.

– Ca să dați banii pe mîna aceloraşi oameni care au dat greș cu Deerstream, cu Complexul Barrington și cu Turnul Chatham O'Hare? Ca să scăpați de singurul subisidar profitabil rămas după ce toate celelalte subsidiare Chatham au fost vîndute sau închise? Ca să adăugați bani la sumele turnate în *Chatham Development* ipotecîndu-i proprietățile astfel încît să nu mai rămînă nimic pentru plata dobînzilor pe împrumuturile de la bancă? Ca să încercați să ridicați o companie care s-a scufundat pînă la capăt, cu aceeași administrație și personal pe care le-a avut dintotdeauna și nimic nou de oferit acționarilor?

– Vai de mîne, vai de mine, oftă Nina. Săptămîna trecută, cînd vorbea Vince, suna perfect, dar acum pare îngrozitor; zău așa, să știți.

Charles stătea prăbușit în scaun, cu ochii închiși. Anne simți un val de rușine pentru ceea ce-i făcea. Îi înțelegea chinul și rușinea și, pentru prima oară în toți anii de cînd plecase de- acasă, se gîndi la el ca la un om în suferință, care avea nevoie de ajutor. Ea, însă, îi ajuta pe Gail și pe Leo; ei erau pe primul plan, cel puțin

pentru moment. Iar apoi urmau ceilalţi, care o priveau cu expresii de concentrare şi descumpănire. Dorise să-i ajute pe toţi; reieşise că nu-i putea ajuta decît pe unii. Salvarea Tamarack-ului, însă, avea să ie fie de folos tuturor, în perspectivă, îşi spuse ea; nimeni n-ar fi fost fericit dacă-l pierdeau.

– Are rost să mizaţi totul pe o singură companie? continuă Anne. De ce aţi face-o, dacă nu sînteţi absolut siguri de ea? Cîtă încredere aveţi, acum, în *Chatham Development?* Îi cunoaşteţi trecutul şi ştiţi şi performanţele *Companiei Tamarack* sub conducerea lui Leo. N-ar fi mai inteligent să vă concentraţi asupra unor planuri alternative, asupra unor moduri de a obţine bani ca să faceţi o parte din ceea ce doriţi, chiar dacă nu puteţi face totul? N-ar trebui să vă concentraţi asupra punctelor voastre puternice, cînd aveţi probleme, nu asupra celui mai slab?

– Exact, spuse apăsat William. Absolut; nu putem susţine că nu e adevărat. Dar, atunci? N-am ajuns nicăieri.

Fred bătu cu pumnul în braţul scaunului.

– Fir-ar al dracului, iar am ajuns de unde am plecat; vindem compania asta afurisită şi mergem înainte la Chicago! Nici nu merită atîta vorbă; nu-i raiul pe pămînt; e o firmă mică într-un orăşel prăpădit pe care nimeni nu dă o para chiară decît cînd vin pentru cîte o săptămînă ca să schieze pînă le ies ochii şi pe urmă să se întoarcă acasă. Nimănui nu-i pasă de fundătura asta; nu e reală; e o fantezie. Noi avem la Chicago proiecte şi o companie care funcţionează de mult timp, şi săptămîna trecută aţi votat s-o ţinem pe picioare. Nu s-a schimbat nimic de-atunci; aţi votat să vindem...

– Ba n-am votat nimic, îl întrerupse Marian. Am hotărît să studiem posibilităţile de vînzare. Nici măcar n-am supus la vot.

– A existat *intenţia.* Toţi ştiam despre ce vorbeam. Şi Vince ştia despre ce vorbeam; vorbeam să *vindem* imediat ce găsim un preţ civilizat. Şi de-atunci nimic nu s-a schimbat.

– Da, dar ştii, Fred, probabil că e altfel, fiindcă sună cu totul altfel, spuse Nina cu blîndeţe. Sigur, te pricepi la afaceri mult mai mult decît mine, dar am impresia că Vince nu ne-a prezentat decît o faţă a situaţiei. Iar Anne, care vorbeşte atît de bine, sînt foarte impresionată de Anne, ea ne-a arătat şi restul, toate micile detalii, iar detaliile sînt atît de importante, nu-i aşa? Mie mi se pare că Vince le-a omis – oamenilor politici nu le plac detaliile; le tot evită, aţi observat? – şi cred că acum ar trebui să supunem cu adevărat la vot, serios. Îmi pare nespus de rău, Charles, ţin foarte mult la tine şi e aşa de trist că ai ajuns într-un asemenea necaz, dar nu-mi pot imagina să vindem *Tamarack Company* în momentul ăsta şi să vă dăm vouă atîţia bani. Doamne fereşte, dacă i-aţi pierde, la fel cum i-aţi pierdut pe toţi ceilalţi? Ce ne-ar mai rămîne?

Se lăsă o tăcere profundă. Faptul că Nina, care nici măcar nu citea rapoartele financiare ale corporaţiei *Chatham Development,* îl desfiinţase aşa de precis pe Vince şi rezumase cu atîta claritate argumentele împotriva vînzării, era suficient pentru a- i amuţi pe toţi.

– Ei, şi-acum? întrebă Marian, după un moment. Anne, ce părere ai? Ne-ai tăiat toate punţile; ai vreo sugestie? Ştiu că vorbeai despre afaceri, înţeleg, dar cum rămîne cu Charles?

Anne îl privi pe Josh.

– Leo mi-a vorbit despre ideea ta. Cred că e momentul s-o discutăm.

– Şi eu, se grăbi Leo.

– *Josh?* întrebă Walter. Mai întîi Anne, şi-acuma Josh? Îi lăsaţi pe doi *străini* să ne spună ce-avem de făcut?

– Anne face parte din familie, replică cu voce înghețată Gail. Iar Josh e prietenul nostrù. Şi ţine la noi.

– Propun să vindeţi o parte din *Tamarack Company,* începu Josh. Aţi putea vinde pînă la patruzeci şi nouă la sută, păstrînd totuşi controlul. Dacă primiţi un preţ bun pentru acţiuni, ar putea acoperi dobînda de zece milioane de dolari scadentă luna viitoare, iar Charles îşi va putea achita o parte din împrumuturile personale. Încă aţi mai controla două companii şi veţi fi cîştigat timp ca să obţineţi banii pentru restul împrumuturilor lui Charles şi demararea unor noi proiecte. Eventual, dacă aduceţi un nou preşedinte, din afara companiei, aţi putea aborda cîteva direcţii noi.

– *Din afară?* strigă Fred. Cine naiba te crezi...

– Fred, termină, i-o reteză Marian, obosită. Îmi place ideea lui Josh. Sînt de acord să găsim un cumpărător pentru maximum patruzeci şi nouă la sută din *Tamarack Company.* Nu ştiu ce să zic despre aducerea unui necunoscut pe post de preşedinte; poate vicepreşedinte, sub conducerea lui Fred. Va trebui să discutăm despre asta. Regret, Charles, dar cred că tu trebuie să te dai la o parte. N-am avut niciodată un şef separat al consiliului; poate vrei să preiei tu postul. Gail, de îndată ce votăm, te-ajut să strîngi vasele. Am înţepenit, ascultînd atîtea discuţii. Poate acum reuşim să savurăm desertul.

Se lăsă din nou tăcerea, de data asta, după cum i se părea lui Anne, datorată epuizării.

– Susţin propunerea lui Marian; spuse William, după un moment.

– Votez pentru, se grăbi şi Rose, fără să se uite la Walter.

– Pentru, adăugă Gail, calmă.

Toţi se întoarseră spre Charles. Acesta clătină din cap.

– Nu va aduce atîţia bani cît am plănuit. N-ar fi tre-

buit să faci asta, îi spuse el lui Anne. Trebuia să fii de partea mea. De data asta, am fi reuşit. Ştim ce să facem.

– Eşti sigur? întrebă ea încet. Sau ştiţi doar ce să nu faceţi, fiindcă prima dată s-au produs asemenea pagube?

Ochii li se întâlniră într-o privire lungă şi ştiură amîndoi că Charles avea de învăţat şi altceva, nu numai cum să ducă la succes o companie reorganizată; trebuia să înveţe să-i fie tată propriei lui fiice.

El îşi mută primul privirea. Avea umerii aduşi.

– Daţi-i drumul şi votaţi; nu vă opresc.

– N-avem nevoie de nici un vot, spuse William. Am impresia că e o poziţie unanimă. A, Keith, tu ce zici?

– Merg şi eu cu toată lumea. Nici o problemă, în ce mă priveşte.

– Deci, unanimitate, conchise William.

Leo se apropie de Gail, în celălalt capăt al mesei, şi se aşează pe braţul scaunului, cuprinzînd-o pe după umeri.

– Vă mulţumesc, le spuse el celorlalţi. Îl iau ca pe un vot de încredere şi vreau să ştiţi că vom face tot posibilul ca să fiţi mîndri de noi.

– Gata? strigă Ned. Rămînem?

– Rămînem? repetă şi Robin.

– Deci *acum* s-a rezolvat! încheie Ned triumfător. Înainte nu, dar acum s-a *făcut!*

– Ajunge, Ned, interveni aspră Gail. Cînd ai majoritate, trebuie să te porţi elegant.

– Nu face nimic, îi luă William apărarea. Poate să chiuie puţin; e-n regulă. Acum, cîtă vreme sîntem în unanimitate, ar trebui să he gîndim la...

– Anne n-a votat, îl întrerupse deodată Gail.

– Stai liniştită, Gail, o opri tăios Anne.

Josh o privea; era pentru prima oară cînd îşi dădea

seama că nu deţinea şi ea părţi din compania familiei.

– Nu e nevoie, continuă ea. Sînt mulţumită. Las-o aşa. Te rog.

– Ba este nevoie, insistă Gail, încăpăţînată. Numai pentru că n-ai fost prezentă cînd bunicul ne-a împărţit acţiunile lui...

O privi pe Anne în ochi.

– O.K., nu forţez. Dar azi ai făcut atît de mult...

– Mai mult decît destul, pentru o singură zi, spuse Anne cu fermitate. William, ce începuseşi să spui?

– Ce începusem să spun? Păi, dacă tot avem unanimitate, voiam să întreb cum rămîne cu băiatul ăsta, Ray Beloit. Charles, o să cumpere patruzeci şi nouă la sută din *Tamarack Company*?

– Nu. O vrea pe toată.

– Atunci, va trebui să găsim pe altcineva, zise William. N-ar trebui să fie greu. Trebuie să spun că mă bucur că am ajuns aici; mă simt minunat. N-am fost deloc mulţumit de cina aia, săptămîna trecută; mă enervam ori de cîte ori îmi aminteam de ea. Şi mă voi simţi şi mai bine cînd găsim un cumpărător.

– Am şi vorbit eu cu cineva, spuse Josh. Daţi-mi voie să vă povestesc despre o întîlnire pe care am avut-o la Cairo, acum cîteva săptămîni.

Anne se rezemă de spătar, privind cum conversaţia îi atrăgea pe toţi cei din jurul mesei, în afară de Fred şi de Walter. Şi de Keith, remarcă ea; tînărul nu participase deloc, privindu-l însă atent pe fiecare vorbitor. Avea ochii pătrunzători, barba rară îi tremura cînd zîmbea şi păru cel mai captivat dintre toţi, cînd Josh îi descrise pe investitorii egipteni. Ceilalţi abia îl luau în seamă; erau absorbiţi de cuvintele lui Josh. Şi erau mulţumiţi, constată Anne, ca şi cum, încă o dată, puteau evita neplăcerile. Avu un moment de exasperare. Cînd aveau să înveţe că trebuia să-şi privească singuri în faţă

problemele, nu să-i lase pe alţii să le rezolve în locul lor sau să le înlăture? „Le-am uşurat prea mult sarcina," reflectă ea, cu o undă de amărăciune; „am fugit. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă rămîneam şi-i sileam să se confrunte cu mine. Poate că atunci ar fi învăţat cum s-o facă."

Era prea tîrziu ca să se gîndească la asta. „Să-i iau aşa cum sînt," îşi spuse; „face parte din a avea o familie." Se destinse. Nu mîncase nimic şi-i era foame, dar de asta se putea ocupa în bucătărie, cînd spălau vasele. În timp ce Gail, Robin şi Marian strîngeau masa, se lăsă să deguste plăcerea pe care o simţea întotdeauna cînd argumentele ei influenţau un juriu. Desigur, nu fusese un proces, dar Anne o considera a fi adevărata ei reintegrare în familie. Existase un moment neplăcut, cînd Gail pomenise despre faptul că nu avea părţi în *Chatham Development,* şi o izbi un val de furie şi reproş, faţă de tot ceea ce pierduse: copilăria, familia, o maturizare simplă, cu iubire şi încredere... şi moştenirea.

Dar o făcuse; se terminase. „Prea tîrziu," reflectă Anne din nou. „Unele lucruri nu se pot recupera niciodată."

Josh se răsuci spre ea, atingîndu-i umărul cu al său.

– Iei cina cu mine mîine seară? Vreau să-ţi arăt casa mea cea nouă; e aproape gata. Şi sînt atîtea despre care doresc să vorbim, înainte de a pleca în Egipt.

„Da," răspunse Anne în sinea ei. „Da, voi lua cina cu tine, îţi voi vizita casa cea nouă şi vom sta de vorbă înainte să pleci din ţară." Îi privi ochii, aproape de ai ei, calzi; îi surîdea. Lui Anne îi plăcea să stea astfel lîngă el, ca şi cum ar fi făcut amîndoi parte din familie. Îi plăcuse faptul că era prezent, privind-o cum schimbase hotărîrea familiei, împărtăşind cu ea victoria în loc de a fi adversari. „Da," îşi spuse iarăşi; „da, mi-ar face mare

plăcere să ne vedem mîine seară."

Se imagină pe sine în noua lui casă, umblînd prin încăperile goale, în tăcerea serii de iarnă; îşi închipui cum aveau să stea amîndoi în dreptul unei ferestre, privind peste vale spre muntele Tamarack, cu pantele sclipind în lumina lunii ca nişte rîuri albe printre pădurile negre de brazi, urmînd ca apoi să-i simtă trupul atingîndu-i-l pe al ei, braţele lui încercuind-o, gura aproape de a ei...

I se strînse un nod în stomac; gîtlejul i se contractă de groază.

– Nu, izbucni ea. Nu pot. Regret. Pur şi simplu nu pot. Îmi pare rău.

Josh se schimbă la faţă.

– Şi mie îmi pare rău, spuse el calm, ca şi cum ar fi alungat-o din gîndurile lui. Te-ai prezentat foarte bine în seara asta; îţi admir talentul. Sînt sigur că va fi spre binele tuturor; mă interesează să văd cum se va finaliza. Acum, dacă mă scuzi...

Se răsuci, în timp ce Robin îi aducea o ceaşcă de cafea, şi intră în vorbă cu William, aflat de cealaltă parte a mesei.

Anne rămase încremenită. „A fost o cruzime din partea lui," meditä ea. „Dar, în fond, la ce puteam să mă aştept? Îl resping mereu; ce poate face, decît să mă respingă şi el pe mine? Merită altceva. Merită cel puţin o explicaţie." Ştia, însă, că nu putea face aşa ceva. Dacă avea de ales între a vorbi despre trecutul ei şi a închide uşa prieteniei cu Josh Durant, atunci prefera uşa.

„Dar nu contează," îşi spuse Anne. „Am atît de multe, încît nu mai contează. Am seara asta." În jurul ei, toţi păreau binevoitori. Pînă şi Walter şi Fred îşi beau calmi cafelele şi vorbeau cu ceilalţi ca şi cum totul avea să se rezolve. Charles se apleca spre Gail; nu zîmbea,

dar expresia defensivă îi dispăruse. Conflictul luase sfîrşit.

„Am reuşit," constată Anne. „Am cîştigat, am învins." O ţinea numai pentru sine, aşa cum îşi păstra toate victoriile, toată activitatea care-i umplea viaţa şi-i dăruia satisfacţii. „Am învins." De altceva nu avea nevoie. Marian îi puse în faţă o farfurie cu o felie de plăcintă cu dovleac, presărată cu zahăr candel.

– Îţi mulţumesc, draga mea Anne, spuse ea încet. Ai fost minunată şi ne-ai oprit să facem ceva îngrozitor.

Anne privi plăcinta. Ea şi Gail o făcuseră împreună; era un simbol al locului ei în familie. Ce conta că nu avea drept de vot cînd îşi luau hotărîrile, sau că Josh îi întorsese spatele şi vorbea peste masă cu William? Totul era perfect. Nu avea nimic de regretat.

Capitolul 17

– A fost de comă.

Keith ţinea receptorul proptit între ureche şi umăr stînd cu picioarele pe birou şi-şi curăţa unghiile cu o mică pilă.

– Pur şi simplu, înţelegi, s-a aruncat cu capu', şi toţi au făcut stînga-mprejur şi s-au răzgîndit; incredibil de futu-i mă- sa; puteai cum ar veni s-o vezi cu ochii.

– Ce dracu-a spus? întrebă Vince.

– Nu prea multe; asta a fost nebunia. Vreau să spun, a pus doar o mulţime de întrebări. Şi ei au început să se frăsuie şi să se strofoace şi-au răcnit niţel, şi pe urmă cum ar veni şi-au schimbat votul. Ei, n-au votat pe bune, au zis doar ce, înţelegi, se gîndeau, cum ar veni că de fapt nu voiau să vîndă, decît, ştii, cum ziceam, că le-ar vinde o parte din companie egiptenilor ălora. Ea le punea întrebări, ei vorbeau şi Nina tot zicea „vai de mine", o ştii cum e, şi pe urmă dintr-o dată s-a făcut a dracu' – vreau să spun, ai văzut-o vreodată pe Nina a dracu'? – şi a tras linie cum ar veni şi pe urmă toată lumea, înţelegi, a făcut la fel şi s-a terminat. Unanim. A fost o bombă. Şi numai ea a făcut-o. Anne. E incredibilă de futu-i mă-sa, nu găseşti?

Se lăsă o tăcere prelungă. Keith îşi termină unghiile de la mîna stîngă şi începu la dreapta. Era singur în birou; a doua zi de Crăciun, la şapte dimineaţa, numai un nătărău s-ar fi dat jos din pat. Dar în Florida era cu două ore mai tîrziu, Vince îşi petrecea sărbătorile cu nişte politicieni, iar Vince îi spunea întotdeauna să-l sune devreme.

– Mai eşti acolo?

– Da.

Vince stătea întins într-un şezlong, lîngă piscină cu soarele scăldîndu-i pieptul şi picioarele goale şi încerca să-şi imagineze Tamarack-ul sub zăpadă. Îl umplea ura. Ura oraşul ăla. Ura oamenii care trăiau acolo, şi turiştii, şi pe rudele lui care aveau acolo case. Şi, mai mult decît pe oricine, o ura pe căţeaua aia.

Avusese dreptate, din ziua cînd o văzuse la înmormîntare, în iulie. Niciodată nu-l înşelau instinctele, cînd era vorba de oameni care aveau să-l lovească. Şi, altfel, de ce s-ar fi întors? Aşa făceau femeile: cînd le intra o idee-n cap, o puneau deoparte şi o păstrau pînă tot creştea şi, peste ani de zile, o scoteau şi iar le apuca furia şi atunci se apucau de treabă.

Bărbaţii nu erau aşa; ştergeau trecutul cu buretele şi-l uitau. Femeile erau nişte vulturi, cu o memorie care înhăţa ca ghearele.

Vasăzică, se afla în Tamarack, otrăvindu-i familia împotriva lui. Într-o singură seară, dacă era adevărat ce spusese Keith, distrusese tot ce făcuse el cu-o săptămînă în urmă. Dar nu numai atît. Se agăţase de Josh Durant, ticălosul care aproape îi spulberase lui Vince viitorul politic impunînd un proces sordid care ar fi putut ajunge pe pagina întîi a tuturor ziarelor din ţară. Şi pe urmă, îl îmboldise să găsească investitori pentru cumpărarea companiei... singurul scenariu care lui Vince nu-i trecuse prin minte.

Cînd se gîndea la ea, nu mai vedea o tînără fată cu ochi mari şi goi şi sîni mici aplecată peste el în pat; vedea, în locul ei, o namilă neagră, cu gura schimonosită de ură veninoasă, cocîrjată în calea lui. Privi spre tava cu băuturi care plutea în bazin – şampanie şi suc de portocale, pentru a-i accelera refacerea după Crăciun – şi pe soţia sa şi gazdele lor intrînd în apă ca să înoate pînă la pahare. Totul, în viaţa lui, ar fi trebuit să meargă la fel de lin ca mişcările lor prelungi şi uşoare. Realegerea era asigurată, soseau bani de la oameni care vorbeau despre bani şi mai mulţi, cînd avea să înceapă cursa spre Casa Albă. Îşi făcuse un nume ca ecologist care se afla şi de partea marilor afaceri şi, în ultimele cîteva luni, începuse să se impună şi în calitate de expert al finanţelor şi politicii externe. Soţia lui îi fermeca pe toţi. Şi ei îi plăcea politica şi-l iubea pe Vince. În fond, era de-a dreptul perfectă. Cea mai nesărată femeie pe care o cunoscuse în viaţa lui, dar căsătoria cu ea fusese cel mai inspirat lucru.

Iar cel mai neinspirat ar fi fost s-o lase pe căţeaua aia să se-nvîrtă peste tot, stîndu-i în drum. Demult, îl făcuse să fie dat afară din familie; acum, o apucase să-l dea afară şi din propriu- i viitor. Ar fi trebuit să scape de ea chiar din ziua cînd venise la înmormîntarea lui Ethan.

– Ţi-am spus odată să te descotoroseşti de ea, îi zise el lui Keith.

– Mda, dar n-am ştiut la ce te refereai. Oricum, aia a fost în iulie; acum sîntem, ştii, în decembrie, şi-ţi tot spun cum ar veni totul despre ea şi tu n-ai zis nimic...

– Elimin-o. Mare păcat că nu-l poţi elimina şi pe Leo; e o pacoste pe capul omului. Dar nu cu el e problema; ocupă-te de ea şi-o să fie bine.

Cîteva clipe de tăcere.

– Ai în minte ceva anume?

Înotătorii călcau apa, tăifăsuind şi bînd; îi făcură cu

mîna lui Vince, chemîndu-l să vină şi el. Vince se întrebă dacă despre el vorbeau. Nu puteai avea încredere în nimeni; niciodată nu ştiai ce-aveau să facă peste o oră sau o zi, după ce-ţi spuseseră că erau de partea ta. Dar trebuia să aibă încredere în Keith, cel puţin deocamdată; altă soluţie nu exista. Îl detesta – nu-i putea suferi glasul încrezut şi felul cum observa mai mult decît îşi dădeau seama oamenii – dar era omul lui Vince şi se afla acolo, în Tamarack. Avea să facă tot ceea ce trebuia, iar Vince se putea ocupa de el mai tîrziu. Toate la timpul lor, îşi spuse, făcîndu-le cu mîna înotătorilor.

– Credeam că *tu* ai în minte ceva anume, spuse el nepăsător. Nu ţi-am spus odată că Leo s-ar putea să taie întreţinerea, dacă ajunge strîmtorat cu banii?

Keith mormăi. Nu suporta ca oamenii să-i amintească lucruri pe care le spusese, citîndu-i din el însuşi.

– N-am auzit prea bine, replică Vince. Ai înţeles ce-am spus?

– Mda, răspunse Keith, pe gînduri. Sigur. Am să mă gîndesc.

– Nu prea mult; vreau să se rezolve treaba. Sună-mă de cum ai făcut ceva. Fără amănunte prin telefon; doar dacă eşti stăpîn pe situaţie. Mai stau aici o săptămînă.

Închise. Îşi scoase ochelarii de soare şi se ridică din şezlong, sărind în piscină. Apa îl cuprinse, răcorindu-i pielea încinsă, ca îmbrăţişarea unei femei anonime. În apropiere se mişcau încet picioarele soţiei lui şi ale gazdelor, călcînd apa; le auzea glasurile. Simţi un val de exultare. *S-a făcut.* Nimic nu-i mai stătea în drum. Era la fel de aproape de tot ce-şi dorea, ca de aceşti trei oameni care se aflau de partea lui şi aveau să facă orice ca să-l ajute. Cu o mişcare puternică a picioarelor ieşi la suprafaţă, îşi împinse din ochi părul blond lucitor şi le zîmbi strengăreşte.

– Mă simt excelent, spuse el, zîmbind şi mai larg la vederea căldurii admirative care le scînteia în ochi.

Anne şi Leo intrară în telecabină, lîngă Robin şi Ned, la ora nouă fără un minut. Trecuseră patru zile de la Crăciun şi era o dimineaţă rece şi senină, cu soarele abia atingînd piscurile munţilor, sub un cer albastru strălucitor. Lîngă clădirea staţiei, sute de schiori aşteptau să pornească, la ora nouă, cu schiurile ţinute în mîini înălţîndu-se printre capete ca suliţele unei armate din evul mediu.

– Grozavă mulţime, comentă Leo. De fapt, toată săptămîna am stat bine. Ne-am redresat, categoric; va fi o iarnă straşnică.

Cabina înainta încet pe traiectoria curbă din interiorul clădirii.

– În dimineaţa asta nu-l avem pe Keith, observă el. M-am obişnuit atîta să-l văd, încît parcă mi-ar lipsi o piesă dintr-un puzzle.

– Cum de Josh nu-i aici? întrebă Ned; stătea împreună cu Robin pe bancheta care dădea spre oraş. A urcat cu noi în fiecare zi, săptămîna asta.

– Îşi face bagajele, cred, răspunse Leo, privindu-i pe mecanici cum le deschideau porţile schiorilor. Pleacă spre Egipt peste vreo jumătate de oră.

– Aş vrea să mă ia şi pe mine, spuse Ned cu jind. Am umblat pe muntele Tamarack de-un catralion de ori; aş prefera să văd mumiile.

– Eu prefer aici, replică Robin. Mai ales cînd n-avem şcoală şi ne sculăm devreme. Îmi place să le-o iau înainte tuturor.

– Mda, e O.K., consimţi Fred. Mă enervez să stau la coadă.

– Ţie ce-ţi place, mătuşă Anne? întrebă Robin.

– Să fiu cu voi, răspunse Anne; se întoarse de pe

canapeaua unde stătea cu Leo privind spre munte şi-i zîmbi fetiţei. În mica noastră cabină care ne duce în locuri misterioase.

– Doar pînă-n vîrful muntelui Tamarack, protestă Ned.

– Eşti absolut, categoric, sigur? De unde ştii că nu va decola ca o farfurie zburătoare, ca să ne ducă pe altă planetă?

– Fiindcă sîntem prinşi pe cablu, răspunse Ned, practic. Nu putem merge decît pe munte.

– Aşa se pare, oftă Anne. Dar n-ar fi amuzant dacă am putea?

Leo zîmbi. Îi plăcea s-o vadă pe Anne cu copiii; erau singurele momente cînd îşi îngăduia să se relaxeze, lăsîndu-se în voia fanteziei. Cu ceilalţi, chiar şi acum, după luni de zile de cînd o cunoşteau, încă îşi mai păstra controlul şi distanţa. El şi Gail discutau adeseori despre asta, seara în pat, întrebîndu-se ce-ar fi putut face ca s-o ajute să se simtă în siguranţă, iubită, îndeajuns pentru a-şi da drumul şi a se simţi bine, fără a-şi calcula fiecare cuvînt şi gest. Şi apoi, mai era şi Josh. Se întîmplase ceva între el şi Anne la Crăciun, dar nu aveau cum să întrebe ce anume. Orice făceau, oricît de mult se apropiau de Anne, sosea un moment cînd părea să se închidă o uşă, izolîndu-i.

Ajunseră la capătul peronului, uşile se închiseră şi cabina trecu de la viteza scăzută a staţiei la cea a cablului. Se repezi imediat înainte, accelerînd în timp ce-şi începea ascensiunea. Cabinele din spate se umpleau de schiori, cu schiurile prinse în poziţie verticală pe rastelurile de-afară; aşteptaseră atît de mulţi, încît intrau cîte şase în fiecare dintre cabinele rotunde, de culoare roşie vie, care urcau pe munte ca nişte mărgele distanţate cu grijă pe o sfoară.

Leo o privea pe Anne vorbind cu Robin şi Ned.

„Dacă ne-ar trata şi pe Josh şi pe noi ceilalţi, ca pe nişte copii, ar fi mult mai fericită," îşi spuse el abătut. „Va trebui să-i dau ideea; poate o va găsi destul de amuzantă ca să facă o..."

Cabina se smuci.

– Ce-a fost asta? întrebă Robin, făcînd ochii mari.

Leo înhăţă aparatul de emisie-recepţie. Putea să jure că telecabina alunecase, deşi nu înţelegea cum naiba...

– Nu ştiu, iubito. Poate doar o rafală de vînt.

Anne îi întîlni ochii. Nu sufla nici o adiere.

– Patrula, spuse Leo în aparat, încercînd să ia legătura cu centrul de comunicaţii al patrulelor de schi.

– Am alunecat, simt, spuse cu glas răguşit Ned.

El şi Robin se ţineau de stîlpul central, cu mitenele de schi încordate de tăria încleştării.

– Patrula! strigă Leo.

Nici un răspuns.

– Aici Leo; opriţi telecabina! Patrula!

Trecură prin dreptul turnului patru şi începură să urce abrupt, la douăzeci şi cinci de metri înălţime deasupra unei pante lungi şi moderate pe care Leo o botezase Pîrtia lui Ethan. Apoi, cabina se opri. Rămaseră suspendaţi în gol.

– Tăti! zbieră Robin.

Un scrîşnet asurzitor umplu văzduhul, de la cablul care continua să lunece în sus.

– Ne-am desprins! răcni Ned.

– *Patrula!* strigă Leo în staţie. Opriţi cabina! Sîntem desprinşi pe cablu...

– Tată! urlă Ned. Ne ciocnim!

Întorcîndu-se, Leo şi Anne văzură cabina din spate apropiindu-se rapid de ei. Schiorii dinăuntru gesticulau înnebuniţi, cu gurile căscate în strigăte pe care le acoperea scîrţîitul cablului.

Anne se urcă în genunchi pe banchetă şi-i cuprinse

cu braţele pe Robin şi Ned, care priveau cu ochii mari cabîna din urmă.

– Întoarceţi-vă, comandă ea.

Îngroziţi, copiii se răsuciră pe banchetă, cu faţa spre Anne. Îi strînse lîngă ea cît putu de tare peste spătarul aflat între ei şi le împinse capetele în jos, încercînd să-i protejeze sub braţe.

Se auzi un trosnet asurzitor. Urletele lui Robin şi Ned răsunară înăbuşite în umerii lui Anne, pe cînd cealaltă cabină, lovind-o pe a lor, strivea oţelul şi plasticul. Forţa coliziunii fu prea mare pentru a doua cabină; se desprinse de pe cablu şi căzu, de la douăzeci şi cinci de metri înălţime. Nimeri în zăpada afînată, începînd imediat să alunece în josul pantei, pînă se opri, după zece metri, lîngă un pîlc de brazi. Impactul stîrni o ninsoare scînteietoare peste cabina roşie, rămasă nemişcată şi tăcută, în timp ce ecourile coliziunii se risipeau.

Cablul se opri brusc. Cabinele se legănau în liniştea ce se lăsase. Apoi, din depărtare, începură să se audă strigătele înfundate ale schiorilor din cabina prăbuşită şi loviturile un uşile pe care încercau să le deschidă.

– Anne! strigă Leo. Robin! Ned!

Căzuse pe podea, trîntit de impact, între banchetă şi partea din faţă a cabinei. Glasul îi suna aspru.

– Aici sîntem, răspunse Anne.

Stătea îngenuncheată pe banchetă, temîndu-se să se mişte, cu spatele spre el, strîngîndu-i în braţe pe Robin şi pe Ned. Tremura, năucită de groaza crudă a ciocnirii, de spectacolul celeilalte cabine căzînd, de senzaţia propriului lor balans necontrolat, în clipele următoare coliziunii. Cabina se stabiliză, dar Anne observă imediat că stătea înclinată înainte şi se agăţă de copiii speriaţi pentru a-i împiedica să cadă.

– Ei, cred că n-am păţit nimic, zise ea, impunîndu-şi să fie calmă.

– Stai... gemu Leo. Încercă să se mişte.

– Nu! îl opri tăios Anne. Nu te mişca, Leo!

– De ce? Ce se...

– Mă tem să nu cădem.

– Să nu cădem?

Leo încercă să înţeleagă. Să cadă. Cabina putea să cadă. Deschise ochii, dar lumina soarelui îl orbi şi-i închise la loc. Durerea de cap i se propaga în tot trupul; simţea că se dizolva.

– De ce? întrebă.

– Sîntem... agăţaţi.

Vocea lui Anne era încordată, în încercarea de a nu le transmite şi celorlalţi teama. Încercă să se întoarcă spre Leo, dar se temea să le dea drumul lui Ned şi Robin.

– Te-ai lovit, Leo?

– Nu, minţi el instinctiv, ascultînd suspinele copiilor. Stai...

Făcu un efort să-şi răsucească gîtul, pentru a privi în sus. Cabina atîrna pe cablu, legănîndu-se la cea mai mică mişcare.

– Dumnezeule, şopti.

Închise ochii, încercînd să gîndească. Plînsetul lui Robin slăbi, iar Anne îşi lărgi îmbrăţişarea.

– Nu, scînci fetiţa, agăţîndu-se de ea. Nu-mi da drumul, mătuşă Anne! M-am lovit, mă doare piciorul, nu mă lăsa!

– Şi pe mine, gîfîi Ned. Şi pe mine mă doare piciorul.

Glasul îi deveni ascuţit:

– Nu se mişcă! Nu-l pot mişca! Ce ne facem? Tată?

– E O.K., sînt aici, bombăni Leo. Staţi... încerc să...

Îşi încordă muşchii şi se săltă. Cabina se zgudui. Leo se mişcă încet, înfruntîndu-şi durerea de cap, ridicîndu-se pînă ajunse în genunchi, cu capul rezemat pe banchetă.

Ned privi peste umărul lui Anne.

– Tată! strigă el. Ai capul plin de sînge!

Robin scoase un ţipăt şi-şi îngropă capul în braţul lui Anne.

– Leo? strigă Anne.

Leo îşi ridică mîna la cap. Simţi sîngele cald, cleios, ce-i umplea părul.

– Nu-i rău, încercă el să-i zîmbească lui Ned; simţind că i se schimonosea faţa, se întrebă cum arăta în ochii fiului său. N-ajunge atîta ca să dobori un Calder.

Tăcu, gîfîind, adunîndu-şi puterile pentru a continua să vorbească.

– Ce bubuitură s-a auzit, Ned? Vezi ceva?

Ned se răsuci să privească în josul muntelui şi scoase un ţipăt, agăţîndu-se de braţul lui Anne.

– E deschis!

Leo se chinui să se mai ridice puţin, pentru a privi pe lîngă Anne. Toată partea dinapoi a cabinei dispăruse.

– Dumnezeule, gemu el.

Ochii i se închiseră. Durerea îl îneca.

– Nu pot să mă mişc, scînci Robin. Mătuşă Anne, nu mă pot mişca!

– Au ajuns aici! strigă Ned, surescitat.

Leo privi din nou prin fundul spart al cabinei. În josul cablului, schiorii din altă cabină arătau spre gaura căscată în cea a lui Leo. Gurile li se deschideau în strigăte neauzite.

– Au ajuns! repetă Ned, iar Leo privi în jos, spre pantă, unde văzu cabina prăbuşită. „Nu!? îşi spuse el. Nu se poate... avem atîtea măsuri de protecţie... nu putea să cadă..." Dar cabina zăcea pe zăpadă ca un ornament roşu de Crăciun, după care Leo văzu salvatorii mişcîndu-se în jurul ei, încercînd să forţeze uşile. Prin aerul limpede, glasurile ajungeau pînă la Leo şi Anne.

– Deschideţi-o pe sus!

– O.K., da' fundul...

– Atenţie; femeia asta stă rezemată pe uşă!

– Luaţi-o de-acolo!

– Am deschis-o, dar stă ăsta proptit în ea...

Apăru un snowmobil, ca un gîndac pe zăpada albă, urmat de alte cîteva, umplînd valea cu duduitul motoarelor.

– Leo! strigă un membru al patrulei din primul snowmobil, stînd sub cabină, cu capul dat pe spate. E cineva rănit acolo?

– Nu grav, răspunse Leo, abia auzit.

– Leo e rănit! strigă Anne. Şi avem doi copii care s-ar putea să-şi fi fracturat picioarele. Cît de curînd ajungeţi la noi?

– Facem tot ce putem, răspunse bărbatul. S-ar putea să dureze un timp. Cît aşteptaţi, folosiţi radioul lui Leo; puteţi vorbi cu patrula sau cu staţia de telecabină; e un doctor acolo.

– Leo, întrebă Anne peste umăr, îmi poţi da aparatul?

Nu primi nici un răspuns.

– Aparatul de radio, Leo! repetă Anne.

Leo deschise încet ochii:

– Ce...?

– Radioul! Îmi trebuie.

Dădu din cap, cu un icnet, cînd îl sfîşie durerea.

– Tre' să-l găsesc...

Privi în jur, dar nu-l văzu, aşa că întinse mîna să-l caute pe jos. Peste o clipă, îl atinse, prins sub banchetă, strivit de oţelul pe care coliziunea îl îndoise.

– Lua-l-ar dracu', şopti Leo. Nu-i bun de nimic. S-a spart. La dracu', repetă el, zdrobit de neputinţă.

– Ne trebuie um medic care să vadă de oamenii ăştia, spuse un salvator, stînd lîngă cabina prăbuşită.

Nu-i putem mişca pînă nu ştim...

– Vine încoace. Am vorbit.

După o lungă perioadă de tăcere, glasurile se auziră din nou:

– O.K., asta poate fi deplasată. Uşurel! Ridic-o aşa!

– Ted, spuse alt glas. Poţi să-l controlezi pe tipul ăsta?

– Într-o clipă; stai aşa...

Leo auzea vocile şi şi-i imagina pe pasagerii ameţiţi sau leşinaţi scoşi din cabina prăbuşită. „Nu mori," se rugă el; „Doamne, te rog, nu mori." Încercă să-şi înalţe capul. „Mă doare, mă doare." Se simţea ca un copil şi ar fi vrut să-l ţină în braţe Anne, ca pe Ned şi Robin. I se făcea somn. Îi era atît de cald, încît avea senzaţia că ardea şi voia să-şi scoată canadiana, dar îi era prea greu; era prea greu să facă orice. Aproape şi să respire.

– Anne, şopti el.

Nu-l auzi. Îşi înălţă capul cu forţa şi făcu un efort să vorbească peste vîjîitul din ţeastă.

– Anne...

– Da.

Se întoarse atîta cît putea, continuînd să ţină copiii, dar nu reuşi să-l vadă.

– O să scăpăm.

– Ştiu, răspunse ea; Leo se minună de calmul vocii ei. Stai liniştit, Leo; aş vrea să te pot ajuta.

– Nu. Copiii... Mai important... Eu aştept. Au să vină...

– Ştiu, repetă Anne. Va fi bine. Doar nu te mişca şi nu-ţi face griji pentru noi; n-avem nimic.

Leo expiră prelung. Anne urma să aibă grijă de toate; era destul de puternică pentru toţi. Auzea glasul medicului şi pe ale salvatorilor, pe panta de jos, vorbind scurt, încrezător, lucrînd împreună. Ştiau ce să facă. Îi cunoştea pe toţi, angajase cea mai bună echipă din

lume pentru muntele Tamarack. Toţi îi ajutau; n-aveau nevoie de el. Capul îi căzu în piept, iar respiraţia-i încetini.

– Tată? îl strigă Ned. Au început să scoată oamenii din cabina aia. Unul pare mort.

– Sau leşinat, spuse categorică Anne. De-aici, nu putem şti mai mult.

– Probabil, răspunse Ned, fără convingere. Tată? Nu ţi se pare că-i mort?

Privi peste banchetă.

– Tată? Tată!

– Cred că a adormit, murmură Anne. Să nu-l trezim; sînt sigură că-l doare capul şi e mult mai bine dacă doarme pînă sîntem salvaţi.

– Hei, acolo sus! strigă cineva. Ce-i cu radioul?

– Ned, ce-ar fi să vorbeşti tu? propuse Anne. Ai nişte plămîni grozavi.

– Mda...

Ned se aplecă înainte.

– Au! strigă el. Of, fi-ţi-ar, mă doare, mătuşă Anne...

– Nu-i nimic, Ned, vorbesc eu...

– Nu! Vreau eu!

Întinzînd mîna înapoi să se agaţe de bara din mijloc, băiatul trase adînc aer în piept şi se aplecă peste margine. Privi prin spărtura peretelui, la douăzeci şi cinci de metri mai jos, iar primejdia îi provocă un moment de bucurie absolută. „Mamă," îşi spuse, „nu-i adevărat." Soarele îi încălzea capul; pe obraji simţea aerul rece. Jos, membrii patrulelor schiau spre cabina prăbuşită, aducînd sănii lungi cu bare de susţinere. Culcau oamenii în ele şi-i legau cu curele, după care porneau către poalele muntelui, trăgînd săniile după ei, în timp ce alţii schiau pe-alături, pentru a nu-i scăpa din ochi pe răniţi. Unii aduceau frînghii şi scripeţi, cu snowmobilele, pregătindu-se să evacueze celelalte cabine. Era cea mai

interesantă întîmplare din viaţa lui Ned, care absorbea totul, uitînd de picior, de tatăl său, de balansul cabinei înclinate sub cablu, sus deasupra lumii.

– Vreau şi eu, ceru Robin şi, agăţîndu-se de bară, se aplecă lîngă el. Greutatea lor forţa braţele lui Anne, care şi le slăbi uşor, flexîndu-şi încheieturile şi antebraţele, cu respiraţii profunde, într-o încercare de a se relaxa. Groaza îi se risipise; în locul ei rămînea o constantă frică – pentru Leo, pentru siguranţa lor în cabină pînă puteau fi salvaţi, pentru oamenii din cabina căzută şi cei rămaşi în celelalte, pentru Tamarack, pentru familie. Îşi flexă din nou braţele; o dureau, după ce-i ţinuseră strîns pe copii timp de... cît? se întrebă ea. Întinse un braţ ca să se uite la ceas şi nu-i veni să creadă. Trebuia să se fi stricat. Dacă abia cu douăzeci de minute în urmă se urcaseră în cabină, însemna că de la prima alunecare trecuseră doar cincisprezece. Cu siguranţă, erau acolo de cel puţin o oră; totul părea să se desfăşoare chinuitor de încet.

– Hei, fraţilor! strigă omul de jos. Sînteţi bine?

– Cred că mi-am rupt piciorul! răspunse Ned încîntat; toată viaţa avea să povestească. Şi soră-mea, poate. Şi tata a adormit.

Îşi aminti sîngele şi glasul începu să-i tremure.

– Are capul plin de sînge; arată groaznic.

– Cine mai e cu voi? întrebă salvatorul.

– Mătuşă-mea. Ea n-are nimic.

– Unde vi-i radioul?

– S-a spart.

– La naiba. Ei, vom ajunge acolo cît putem de repede; doar că nu putem vorbi cu voi între timp. Totuşi, ştii procedura, nu?

– Sigur, m-a învăţat tata. Dar ne ţinem cam slab, aici; ăia de jos ştiu?

– Slab? Cum adică?

– *Slab.* Adică am putea să *cădem.* Prinzătoarea – ştii, cîrligul ăla-n formă de J? Care ne ţine de cablu? – nu mai prea face nimic, nu se ţine cum ar trebui, nu ştiu... oricum, ne cam zgîlţîim.

– Le spun, răspunse cel de jos. Ştiu ei ce să facă. Stai liniştit, Ned, vă scoatem de-acolo cît ai clipi.

– Mda. Auzi, cine vine să ne ia?

– Nu ştiu. Pete, poate. E bine-aşa?

– A, da; e un tip mişto; m-a învăţat să schiez.

– Ned, tre' să plec. Ţineţi-vă bine. N-o să dureze mult.

– Sigur, murmură Ned.

Mai rămase aplecat un moment peste margine, cu înviorarea risipindu-i-se. Majoritatea celor din patrule plecaseră şi cele mai multe snowmobile. În toate direcţiile, pîrtiile lungi care şerpuiau prin pădure erau pustii, scînteind în soare sau umbrite, tăcute, în aşteptare, ca o casă goală sau un munte abandonat, fantomatic.

– N-a venit nimeni cu telescaunul unu, spuse Anne.

– Probabil au închis muntele, răspunse Ned, cu un aer de cunoscător. N-au nevoie de mulţimi de gură-cască pe-aici, cînd s-a întîmplat un accident. Mare belea, şi ăia. Mai ales cînd... moare cineva.

Ca şi cum nu s-ar fi putut stăpîni, aruncă o privire spre Leo. Ochii i se umplură de lacrimi. Domnea o tăcere cumplită, îşi spuse el; parcă toţi ar fi plecat acasă, lăsîndu-i agăţaţi acolo, fără să-i mai pese nimănui.

– Mai sînteţi O.K., acolo sus? strigă un glas.

Salvatorul stătea aşezat pe pîrtie, singurul rămas în urmă pentru a nu-i lăsa singuri.

– Excelent! răcni furios Ned. Vin odată ăia?

– Imediat, Ned; nu te repezi; durează puţin, pînă se pregătesc.

– Da, sigur, bodogăni băiatul.

Chiar şi cu salvatorul jos, tot singuri erau. El, Robin,

mătuşa Anne şi tata erau suspendaţi acolo, singuri, nimeni nu ştia pentru cît timp şi puteau să cadă din clipă-n clipă... Simţi lacrimile înţepîndu-i ochii şi încercă să şi le învingă. Nu putea plînge; tatăl lui leşinase, lăsîndu-l pe el singurul bărbat treaz din cabină. Se lăsă pe spate, în cercul braţelor lui Anne.

– Cred că n-avem probleme, încercă el să pară nepăsător. Vreau să zic, n-am căzut, nu nimic.

– Şi nu ninge, adăugă Robin. Ar fi fost groaznic, dacă ningea.

– Şi oricum vor fi aici curînd. Peste cinci, zece minute.

– Sau o oră, spuse Robin.

Anne le auzea în glasuri deznădejdea ce însoţea teama, senzaţia de singurătate şi efortul de a-şi închipui că totul avea să fie bine. Cunoştea acel sentiment. Ştia ce însemna să fii copil şi să simţi că tot ce-ţi era familiar şi demn de încredere se afla în pericol.

– Ei, spuse ea îngîndurată, pe un ton de povestitoare, cunoscut lui Robin şi Ned, dacă întind o plasă mare jos, v-aş putea arunca. Aţi sălta voi de cîteva ori, poate chiar să faceţi şi-o tumbă, două, dar pe urmă aţi sări drept afară şi cineva o să vă plimbe cu snowmobilul, şi sînt sigură că mama voastră e chiar acum în staţia telecabinei, aşteptîndu-vă.

– Ce aiureală, mormăi Ned. Nici n-au plasă.

– Ei, atunci poate ne vor ajuta colegii voştri de şcoală, continuă Anne, cu o voce cît mai calmă şi liniştitoare. Ce zici de echipa de fotbal, Ned? Ar putea arunca o scară de frînghie pînă la noi, ca să coborîm pe ea.

– Ar trebui să fie prea mare, replică băiatul. Ar fi enormă, grea de-o tonă, strînsă toată; nimeni n-ar putea s-o arunce, nici chiar cineva de la *Broncos*.

– Am putea să legăm hainele una de alta, propuse

Robin, ca evadaţii din închisoare, şi să coborîm pe ele.

– Asta-i o idee şi mai tîmpită decît aia cu plasa, mîrîi Ned, dar din glas i se risipise teama. Anne continuă să vorbească despre tehnici de salvare, depănînd poveşti într-un murmur monoton şi liniştitor, în timp ce rămînea cu ochii spre panta de jos. Cabina se legăna încet sub imensul cer albastru. Dedesubt, păsările zburau dintr-un copac în altul, canari galbeni de munte, gaiţe cenuşii, coţofene cu penaj negru-metalic, piţigoi cafenii cu alb. Departe, sus, un uliu plutea în cercuri largi, cu aripile enorme întinse, nemişcate, în afara cîte unei uşoare vibraţii din cînd în cînd, aranjîndu-şi poziţia.

Tamarack-ul, înzăpezit şi însorit, stătea cuibărit în valea lui. Leo dormea; Anne îi auzea respiraţia regulată. Robin şi Ned îi apăsau greu braţele, cu privirea în gol, aşteptînd. Stînd tăcută în cabina mică, Anne asculta tăcerea. „Ce ciudat," îşi spuse, „că stăm în mijlocul unor asemenea frumuseţi şi într-un atît de mare pericol, de moarte, poate. Probabil că aşa se întîmplă tot timpul, orice am face: pericolul şi chiar moartea pot pîndi la tot pasul. Dar nu le putem vedea şi nici simţi, pînă nu se întîmplă ceva şi ridicăm privirea..."

Se văzu pe ea însăşi, zăcînd în pădure, zbătîndu-se. *Ba vrei. Nu mă minţi! Vrei. Ştiu ce vrei!*

Se chirci, strîngîndu-şi aprig braţele, ca pentru a se apăra.

– Mă doare! exclamă Robin.

– Hei! strigă şi Ned.

O, Doamne, o, Doamne, nu se mai termină odată. Anne îşi destinse braţele.

– Iertaţi-mă; n-am vrut.

– Da' ce *făceai?* întrebă băiatul.

– Mă gîndeam la cineva care nu-mi place şi cred că am uitat de mine.

– Măi frate, zău că n-aş vrea să fiu în locul lui, co-

mentă Ned.

– Rău trebuie să-l mai urăşti, spuse şi Robin, privind-o pe Anne ca şi cum ar fi văzut-o într-o nouă lumină. Nu ştiam că există oameni pe care îi urăşti.

Ned privi în jos, spre salvatorul care aştepta cu stoicism pe pîrtie. Găsise o bucată de lemn pe zăpadă şi îşi lovea cu ea clăparul în ritm de jazz.

– Nu se întîmplă nimic, spuse el. Nu vine nimeni.

Îşi atinse piciorul cu mîna şi ţipă, smulgîndu-şi-o înapoi.

– S-a umflat, o privi el pe Anne cu ochii mari. S-ar putea să rămîn olog. N-am să mai schiez niciodată, nici să merg cu bicicleta sau să joc baseball...

– Le vei face pe toate, îi promise Anne cu însufleţire. Şi Robin la fel. Sînt absolut sigură.

– Hei, Ned, sosesc! strigă salvatorul.

– Unde? îşi întoarse Ned capul, încercînd să vadă în jur; cabina se zgudui năprasnic. Mătuşă Anne! se agăţă el de ea. N-am vrut! N-am vrut să cădem!

– N-o să cădem, răspunse Anne, deşi frica i se înteţea cu fiecare zgîlţîitură. Robin scîncea încet. Anne îi strînse lîngă ea. „Să nu păţească nimic," se rugă. „Să nu fie rănit Leo; ai grijă de ei; ajută-i să scape cu bine, să ajungă jos şi acasă. Şi să nu moară nimeni; să fie totul în regulă; te rog, fă să se termine totul cu bine."

– Hei, Ned, Pete sînt. Mă aşteptai?

Capul lui Ned se repezi în sus:

– Pete!

Un roşcovan cu zîmbet lătăreţ privea prin fereastra dinspre vîrful muntelui. Îl văzu pe Leo şi se albi la faţă.

– Iisuse. A... Vreau să zic, a adormit, sau ce?

– Doarme, răspunse Anne peste umăr. Spune-ne ce trebuie să facem.

– Păi, vom începe cu Leo, dar mai întîi leg cabina cu o funie, altfel putem să ne ducem cu toţii de-a ber-

beleacul cînd mă las cu greutatea pe ea. Aşa că, staţi binişor, băieţi; le luăm pe rînd.

Priviră pe fereastră în timp ce Pete lega o frînghie între acoperişul cabinei şi cablu. Apoi, încet, coborî pe acoperiş. Cabina se cutremură sub greutatea suplimentară şi, cu un şoc puternic, se desprinse de cablu. Robin ţipă, cînd căzură cam o jumătate de metru şi se opriră brusc, agăţaţi de funia pe care o legase Pete.

– Hop-aşaaa, n-o lăsa! exclamă Pete.

Îl auzeau, dar nu-l mai vedeau; stătea culcat pe acoperiş, ţinîndu-se, pînă cînd balansul se opri.

– O.K., pasul următor. Ned, nu pot coborî în cabină pînă nu vă mutaţi. Ce-ar fi să vă căţăraţi pe banchetă?

Ned îşi ridică privirea.

– Eşti sigur că frînghia ţine? La fiecare mişcare...

– Este perfectă. Garantez eu, cabina asta nu mai pleacă nicăieri. Haideţi, tîrîţi-vă.

Anne slăbi strînsoarea, iar Ned se căţără pe banchetă, cu capul înainte, muşcîndu-şi buzele de durerea din picior. Se înghesui într-un colţ al banchetei şi atinse uşor capul lui Leo, rezemat pe braţele împreunate.

– Salut, tată, spuse el. A venit Pete; o s-avem grijă de tine.

Pete se lăsă în cabină, lîngă Anne şi Robin.

– O.K., Ned, tu eşti ajutorul meu.

– Corect, replică mîndru băiatul.

– Uite hamurile. Ştii cum se folosesc; i le punem lui tăticul; leagă-le în jurul lui...

Anne se întoarse să vadă dacă-i putea ajuta. Pentru prima oară, îi dădu drumul lui Robin şi se răsuci cu faţa spre munte, ca la începutul călătoriei. Picioarele îi amorţiseră complet, după ce şi le ţinuse atîta timp strînse sub trup, şi ţipă de durere cînd sîngele începu să-i circule din nou.

– Trebuie să-l ridici, spuse Ned. I se trage peste cap.

Anne săltă capul lui Leo, iar Pete şi Ned îi traseră harnaşamentul pe deasupra, legîndu-l strîns.

– Mulţumesc, amice, îi spuse Pete.

Luă coarda legată de hamuri şi se tîrî înapoi pe acoperiş, unde o agăţă de un inel de oţel, cu o carabină. Între timp, observă Anne, pe panta de jos apăruseră vreo zece salvatori, privind în sus spre Pete cu mîna streaşină la ochi.

– Vineee! anunţă Pete. Le făcu semn celorlalţi şi aruncă afară coarda, cît mai departe de cabină. Aceasta se descolăci într-o spirală graţioasă, în cădere.

Pete revenise în cabină.

– Trebuie să-l scoatem alături, îi spuse el lui Anne. Voi, copii, strîngeţi-vă să ne faceţi loc.

Robin şi Ned se lipiră de peretele cabinei. Anne respiră adînc. Picioarele o furnicau atît de dureros încît abia se mai putea mişca, dar se aplecă şi ridică picioarele lui Leo, începînd să împingă încet trupul inert şi greu, în timp ce Leo îl trăgea spre deschizătura cu margini colţuroase.

– Ce? bolborosi Leo, deschizîndu-şi ochii tulburi. Christoase, capul! Nu văd... Gail? Ce e?

– Tată! strigă Ned. Aici sîntem.

– Salut, Leo, îi spuse Pete. Avem o mică problemă; ne laşi s-o rezolvăm, da?

– Pete?

– Eu sînt. Totul e sub control; numai nu te opune. O.K.?

– Accident...

– Exact. Da' sîntem O.K. O să te coborîm la pămînt, ştii tu cum; cum ai făcut cu noi, la instructaj. Te balansăm afară...

În timp ce Pete vorbea, ochii lui Leo se închiseră. Rămase cu trupul de-a curmezişul spătarului.

– Ned, ţine-l pe taică-tău aşa, da? îi arătă Pete.

– Vreau să ajut şi eu! exclamă Robin.

– Mai mult ca sigur.

Pete potrivi trupul lui Leo peste braţele întinse ale celor doi copii; apoi se aplecă înainte, prin deschizătură, semnalizîndu-le salvatorilor:

– Totul e gata!

Pe pantă, doi oameni începură să tragă încet de coardă. Pete şi Anne, cu ajutorul lui Ned şi-al lui Robin, îl ţineau pe Leo deasupra spătarului, în poziţie stabilă, pe măsură ce coarda legată de harnaşament se întindea, pînă fu scos din cabină.

– La revedere, tati, şopti Robin; plîngea.

Leo stătu suspendat în aer un moment; apoi, salvatorii începură să dea drumul corzii, trecînd-o încet prin inelul de deasupra cabinei pentru a-i controla coborîrea.

Anne privea silueta nemişcată a lui Leo, răsucindu-se încet în aer, tot mai jos. Părea atît de mic şi de neajutorat şi-şi ţinu respiraţia, aşteptînd să-l prindă cei de pe pantă, care stăteau în cerc, umbrindu-şi ochii. „Toţi sîntem neputincioşi, în anumite momente din viaţă," îşi spuse ea, „dar dacă ştim că e cineva care aşteaptă să ne prindă..."

Se gîndi la Josh. Îi revăzu ochii neguroşi şi-i auzi glasul profund din seara de Crăciun. *Vrei să spui că sîntem singuri în univers, fără nici o şansă de a comunica vreodată sau a atinge o altă persoană.* Şi-şi aminti strigătul care-i izbucnise ei în suflet. *Nu, nu asta vreau!*

– L-au prins! suflă Pete, iar Anne îşi dădu seama că salvatorii îl ţineau pe Leo în braţe, pe cînd unul dintre ei îi desfăcea hamurile. De cum se desprinseră, omul strigă:

– O.K.!

Pete trase harnaşamentul înapoi, în timp ce ceilalţi îl

culcau pe Leo în sanie şi începeau să-i lege cu chingile.

Anne oftă prelung. Aveau să-l îngrijească. Aveau să-l ducă la spital; urma să se vindece. Spaima din ultima oră îi trecuse; dispăruse de îndată ce începuse coborîrea din cabină. Acum, i se părea perfect rezonabil să creadă că totul avea să fie bine.

– Ce ziceţi? se întoarse ea spre Ned şi Robin, zîmbind larg; îi îmbrăţişă scurt. O să fie bine. Şi noi la fel.

Pete trase prin deschizătură harnaşamentul şi coarda.

– Următorul.

– Mătuşa Anne, anunţă Ned.

Anne clătină din cap:

– Scoate-o mai întîi pe Robin, apoi pe Ned.

– Nu! strigă Ned. Bărbaţii pleacă ultimii!

– Cînd nu-s răniţi, replică Anne calmă. Eu nu sînt rănită, iar tu eşti şi cu cît îţi vede mai curînd un medic piciorul, şi pe-al lui Robin, cu atît mai bine. Aşa se procedează şi-o ştii şi tu.

– Are dreptate, Ned, spuse Pete; apropie hamurile de Robin şi i le petrecu peste cap. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o ridic pe Robin de-aici, O.K.?

– Mda, mormăi Ned.

Rămase tăcut, dar îl ajută pe Pete s-o ţină fix pe Robin în timp ce era scoasă din cabină şi coborîtă spre salvatori. Peste cîteva minute, fu rîndul lui să se uite în jos şi să vadă panta ridicîndu-se în întîmpinarea sa şi oamenii aşteptînd să-l apuce şi se simţi podidit de emoţie. O mai făcuse odată, la exerciţii, cu tatăl său, dar acum i se întîmpla pentru prima oară în realitate.

– Mătuşă Anne! strigă; o vedea privind prin gaura cu margini rupte a cabinei. Stai să-ţi vină rîndul! E nemaipomenit!

Cel mai mult, însă, se gîndea cum avea să le povestească băieţilor la şcoală.

Pete reveni pe acoperiş, pentru a controla frînghia

care ţinea cabina. Anne aştepta înăuntru. Îi auzea pe salvatorii de jos, vorbind între ei şi cu Ned şi Robin, în timp ce-i legau pe sănii. Doi oameni, trăgînd săniile după ei, porniră spre vale; ceilalţi îi urmară. *Nu ştiu dacă sîntem singuri.* I-o spusese lui Josh, la Crăciun. Şi, un moment, el îi zîmbise cu o asemenea căldură încît îi venise să se apropie de el, să-i spună...

Ce să-i spună? Privi uliul, care încă se mai rotea lin, neobosit, pe întinderea vastă a cerului albastru, singur, puternic, independent. Se împăienjeni, iar Anne îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. „Nu ştiu cum să nu mai fiu singură!" strigă ea în gînd.

– O.K., Anne, e rîndul tău, spuse Pete, coborînd în cabină pentru ultima oară.

Trase coarda cu harnaşamentul la capăt şi legară amîndoi hamurile. Îşi strînseră mîinile.

– E o plăcere să lucrez cu tine, declară el solemn.

– Îţi mulţumesc, Pete. Pentru toţi. Sper să ne vedem în oraş. Aş vrea să fac şi eu ceva pentru tine.

– Fă-mi cinste la *Timothy's,* replică el cu un zîmbet şi o împinse afară din cabină.

O coborîră cît puteau de lin, dar coarda luneca totuşi prin inel cu mici smucituri. Anne, însă, îl găsea un mod minunat de a reveni pe pămînt. Nu se putea împiedica să nu se rotească, dar astfel putea privi în toate direcţiile şi, cînd îşi coborî ochii şi văzu că se apropia de un cerc de braţe puternice, simţi un val de bucurie. Nu era singură, îşi spuse, în timp ce braţele o prindeau, punînd-o pe panta solidă, acoperită cu zăpadă. Nu singură. Nu singură.

– Eşti O.K.? întrebă un salvator, descheindu-i hamurile.

– Perfect. Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor, atît de mult. Robin şi Ned au ajuns cu bine?

– Excelent. Sînt nişte puşti extraordinari.

– Şi Leo?

– Sigur. Deja e la spital. E rîndul tău. Vrei în sanie?

– Ned mi-a spus să cer un snowmobil.

– Deştept, băiatu'. În regulă, hopa sus şi ţine-te bine.

„Nu mai sînt singură", repetă Anne în sinea ei, în timp ce coborau muntele. Se ţinea cu braţele de talia salvatorului. Zăpada zbura pe-alături, soarele strălucea, iar oraşul aştepta jos, forfotind de oameni, senin şi primitor. *Nu sînt singură.*

După ce ajungea, după ce afla că Leo şi copiii erau bine, după ce totul reintra în normal, trebuia să afle exact ce însemna asta.

Capitolul 18

Coridorul, lung de o sută de metri, se afunda la douăzeci de metri adîncime, sub arşiţa pîrjolitoare a deşertului, coborînd pe treptele aspre, oprindu-se pe paliere de piatră şi apoi continuînd, tot mai jos în întuneric. Josh şi Hosni, ţinînd lanterne puternice în mîini, îi urmau pe muncitorii care înaintau în şir indian prin spaţiul îngust, trecînd pe lîngă uşi false şi coridoare clădite de echipele faraonului pentru a-i induce în eroare pe jefuitorii de morminte, pînă ajunseră la o uşă de piatră ce se potrivea strîns în deschizătură. Doi şerpi scuipînd, pictaţi pe ea cu culori vii, îşi ţineau capetele ridicate, gata să se repeadă la orice intrus.

– Un avertisment clar, zîmbi Hosni. Dar cred că vom intra oricum. Am slăbit uşa, Josh, însă n-a fost deschisă.

Josh puse mîna pe placă. Piatra era caldă.

– Haideţi, spuse el.

Avea glasul încordat de nerăbdare. Atît de mulţi ani se înşirau înaintea acestui moment, iar acum, cînd ajunseseră, puteau descoperi că mormîntul fusese prădat o dată, sau de mai multe ori, în secolele trecute, nelăsîndu-le decît fragmente şi, poate, mumia dezvelită şi

mutilată a lui Tenkaure. Stînd în faţa uşii, Josh rosti în gînd o rugăciune.

Înainte de sosirea lui, muncitorii răzuiseră cu grijă tencuiala ce camufla uşa, dezvăluindu-i marginile. Acum, sub îndrumările lui Hosni, începură s-o desprindă, strecurînd bucăţi de lemn în crăpăturile făcute lateral, deasupra şi dedesubt.

Cînd o simţiră mişcîndu-se sub degete, se concentrară asupra unei margini, trăgînd de ea, deschizînd-o. Încet, aproape ostil, uşa începu să pivoteze în afară. Cu glasurile amestecîndu-şi ecourile pe culoar cu scrîşnetul pietrei pe piatră, lucrătorii trăgeau de uşă, lărgind crăpătura pînă cînd putu încăpea un om.

Josh, urmat îndeaproape de Hosni, se opri la intrare, introducînd fasciculul lanternei prin uşă. Lumină o cameră atît de mare încît nu i se vedeau colţurile. El, însă, nu încăperea o privea. Pe peretele de lîngă uşă se afla un cartuş cioplit, pecetea faraonului. Ridică lanterna şi citi hieroglifele care umpleau conturul oval.

– Tenkaure, murmură el.

Îl privi pe Hosni.

– Tenkaure! strigă şi-şi aruncară braţele unul în jurul celuilalt, într-o îmbrăţişare entuziastă.

– Acum pornim! exclamă Hosni şi intrară în cameră, plimbîndu-şi luminile puternice ale lanternelor pe pereţi, pe coloanele pătrate şi pe tavan, peste picturile miraculoase.

Printre muncitori se stîrni un murmur aprig, emoţionat.

– Sîntem primii, şopti Hosni. *Sîntem primii!*

Ascuns sub necontenite alunecări de teren, asemenea mormîntului lui Tutankhamon, mormîntul lui Tenkaure scăpase de hoţii care trecuseră prin ciur Valea Regilor de-a lungul veacurilor; aşteptase, neatins, ca savanţii secolului douăzeci să-l aducă în lumea modernă.

Merseră pînă în centrul încăperii, cu muncitorii după ei. Călcînd peste grămezile de moloz pe care le surpaseră aceleaşi cutremure de la originea alunecărilor de teren de deasupra, îşi ridicară lanternele puternice. Şi, într-o clipă, tot ceea ce dormise cîteva milenii se trezi la viaţă.

– Dumnezeule, îngăimă Hosni, iar muncitorii, în spatele lui, îşi traseră respiraţia, cu un şuierat prelung care reverberă din piatră. De jur împrejurul lor strălucea aur. Mobilă, statui, vase, bijuterii – numai de aur sclipind de sub moloz, îngrămădite pe rafturi de-a lungul pereţilor. Iar pe lîngă aur se aflau ulcioare de alabastru atît de delicate încît erau aproape transparente, giuvaeruri scînteietoare, vase de lemn conţinînd seminţe şi plante, table de joc asemănătoare unor eşichiere, Parcheesi, machete de ambarcaţiuni funerare, capul unei zeiţe-vacă acoperit cu frunze de aur, şi mici figurine de lemn, vopsite în culori vesele, numite *shabti,* cu rolul de a-l sluji pe faraon în viaţa de apoi.

Şi, împrejurul tuturor, acolo unde gresia nu se cojise, fiecare palmă de perete, tavan şi coloană era acoperită cu picturi vii ale vieţii cotidiene din urmă cu trei mii cinci sute de ani. Apărate în bezna desăvîrşită de albirea nemiloasă a soarelui deşertic, vopselele luceau cu aceleaşi irizaţii ca în ziua în care le aşternuseră pictorii, iar oamenii aproape păreau să se mişte: bărbaţi vînînd rinoceri, pescari în bărci de papirus aruncîndu-şi plasele, agricultori recoltînd struguri şi tescuindu-i pentru vin, femei ţesînd, măcelari sacrificînd vite, care de luptă repezindu-se pe urmele atelajelor de cai, sclavi în lanţuri.

Josh şi Hosni treceau dintr-o încăpere în alta, prin uşi aflate sub aripile desfăcute protector ale unor enorme păsări pictate. Priveau scene funerare, portrete în mărime naturală ale lui Tenkaure şi ale soţiei lui salutînd zei şi zeiţe, pereţi întregi acoperiţi cu texte şi

ilustrații din Cartea Vieții și din Cartea Egipteană a Morților.

– Îți vine să crezi? murmură Hosni. Bătu-m-ar Dumnezeu, îți vine să *crezi?*

Și atunci, în sfîrșit, ajunseră în camera funerară, o odaie pătrată cu pereții plini de tablouri din viața lui Tenkaure, iar în centrul încăperii se afla un sarcofag de piatră, cu cartușul faraonului și picturile din foaie aurie ale zeiței Isis. Josh expiră prelung. Capacul era intact. Mumia se găsea înăuntru.

– Ai *reușit!* explodă Hosni. Ai reușit! Bătu-te-ar, ești un băiat grozav!

Josh stătea ca în toiul unui vis. Se simțea ca în momentele cînd atingea vîrful cîte unui munte enorm, cu răsuflarea tăiată și puțin cam amețit. Toată viața lui dusese spre acel moment; nimic altceva nu-l propulsase mai mult ca acest țel. Stătea în mijlocul splendorii din săli, al miilor de obiecte aduse acolo cu *mîini* reverențioase; atîtea bogății, atîta diversitate, atîta strălucire a tablourilor. În cele șapte încăperi ale mormîntului lui Tenkaure erau depozitate mai multe obiecte din trecut decît manevrau majoritatea oamenilor de știință într-o viață întreagă. Josh se răsuci încet în loc, întinzînd mîinile, ca pentru a îmbrățișa totul. Fiecare savant visa un asemenea moment. Foarte puțini dintre ei îl trăiau vreodată.

Hosni îngenunchease deja, cu planșeta în mînă, schițînd o hartă a mormîntului și marcînd pozițiile celor mai importante obiecte. Ulterior avea să se decidă care comori erau lăsate să plece la muzeul lui Josh din Los Angeles; majoritatea urmau să rămînă în Muzeul Egiptean din Cairo.

– Avem nevoie de o secție întreagă numai pentru ce-i aici, murmură fericit Hosni. Ca pentru Regele Tut. Și el are camerele lui proprii în muzeu; le vom avea pe ale noastre, pentru Tenkaure. Și o cameră separată pentru

mumie... Dumnezeule, Josh, îţi dai seama, cînd ajungem la mumie?

În multe privinţe, ştiau amîndoi, avea să arate la fel ca mumiile altor faraoni. Balsamurile respectau formule neschimbate de mii de ani. Aveau să ridice capacul de piatră – era necesară o echipă întreagă pentru asta – şi să privească înăuntru sicriul de aur şi nestemate în formă de trup omenesc, şi pe cel dinăuntru, şi pe următorul, fiecare intarsiat din belşug cu lapis lazuli şi pietre preţioase montate în foaia de aur, iar în ultimul sicriu aveau să dea peste mumia propriu-zisă, înfăşurată în sute de metri de fişii fine de in. Iar după ce o *scanau şi o radiografiau*, aveau să-l vadă pe Tenkaure, cu capul pe spate, cu bărbia ridicată, cu braţele împreunate pe piept, cu pielea şi părul încă intacte, cu trăsăturile recognoscibile chiar şi după atîtea mii de ani.

Pentru mulţi, găsirea mormîntului era cea mai dramatică. Pentru Josh, mai interesante erau inscripţiile care spuneau adevărata poveste a lui Tenkaure şi a fiului său, precum şi ustensilele de bucătărie, jocurile, mobila, căci acestea îl purtau tot mai departe în trecut, în vieţile de zi cu zi ale acelor timpuri străvechi, dăruindu-i arta şi artifactele cu ajutorul cărora să construiască exponate în mărime naturală, la muzeu, pentru oamenii din vremurile lui. Aceasta era munca lui de-o viaţă: să lege un pod peste secole, împletind trecutul cu prezentul, astfel ca fiecare să-l lumineze pe celălalt.

Inspiră adînc aerul mucegăit. Era cel mai înălţător moment din viaţa lui. Ar fi trebuit să fie perfect. Dar, în chip pervers, nu era. Fiindcă dorea s-o aibă cu el pe Anne. „Ar trebui să trăim împreună clipa asta," îşi spuse Josh; „niciodată nu mi se va mai întîmpla aşa ceva."

Ştia destul de bine că Anne evita toate eforturile lui de a sonda trecutul, dar trebuia să existe o cale de a o face să înţeleagă ce însemna trecutul pentru el. Putea evita confruntarea cu propriul ei trecut, dacă voia, deşi

Josh o considera o greşeală, însă cu siguranţă ar fi putut înţelege cum îşi putea consuma un om timpul şi energia descifrînd alte epoci, pentru ceea ce ne puteau spune despre a noastră, pentru felul cum ne localizau în lungul şir al popoarelor care fac parte dintre noi fiindcă toţi aparţinem neamului omenesc, precum şi din bucuria pură a învăţăturii. Lui Anne îi plăcea nespus să înveţe; putea să-i înţeleagă pasiunea şi să i-o împărtăşească. Şi atunci, poate, avea să spargă carapacea în care părea să doarmă ceva dinlăuntrul ei. Sau, poate, să-l lase pe el s-o spargă. Şi s-o trezească.

Clătină din cap, zîmbind cu amărăciune. Mormîntul îşi spunea cuvîntul; începuse să depene fantezii, ca un copil de şcoală. Privi pe uşă, spre direcţia de unde veniseră.

– Un an, aş crede, pentru a cataloga şi scoate totul de-aici. Ce părere ai?

– Cel puţin, fu Hosni de acord. De ce ne-am grăbi, riscînd să încurcăm totul?

– Vom avea nevoie de mai mulţi paznici. Cîţi ai avut aici pînă acum?

– Trei. Ne trebuie o armată. Voi vorbi cu poliţia din Luxor; ne vor ajunge, pentru început, pînă ne trimit mai mulţi de la Cairo. Vrei să lucrăm acum la program?

– Nu singuri; trebuie să vorbim cu şeful tău de la Antichităţi şi Turism. Dacă nu-l mulţumim, şi pe toţi ceilalţi din guvern, presimt că muzeul meu va fi în mod foarte politicos lăsat pe dinafară. Descoperirea asta e atît de mare, încît Egiptul va dori s-o păstreze pe toată, ceea ce înţeleg, dar intenţionez să iau o bucată şi pentru noi.

– Trebuie, trebuie, tu ai muncit, tu ai adunat banii...

– Dar este moştenirea Egiptului, aşa că în cea mai mare parte va rămîne aici. Nu mă deranjează; vreau doar să nu fiu omis. O.K., ce-ar fi să te duci înapoi la Luxor şi să faci rost de o gardă în trei schimburi? Eu

telefonez la Cairo; diseară, vor trimite oamenii aici. N-ar trebui să dureze mai mult de o săptămînă, două, ca să strîngem echipele şi materialele; şi atunci, vom începe să scoatem obiectele.

După ce Hosni plecă, iar muncitorii ieşiră la suprafaţă să mănînce de prînz la umbra maşinilor, Josh porni prin încăperi, singur. Îl însufleţeau emoţia şi entuziasmul, dar mişcările îi erau atente şi precise, în timp ce fotografia fiecare cameră pentru a ilustra articolele pe care avea să le scrie despre descoperire. Lanterna lui rămăsese singura înăuntru şi, după cum o mişca sau o punea jos, pe pereţi şi plafoane erau aruncate umbre fantastice, făcînd scenele să se mişte, parcă vii.

Proptea lanterna pe movile de moloz şi fotografia cu blitzul fiecare cameră, din toate unghiurile. Domnea o tăcere absolută: calmă, paşnică, indiferentă faţă de lumea de sus. O juxtapunere curioasă, îşi spuse Josh: în acel loc al morţii, frumuseţea şi seninătatea păreau supreme.

În timp ce fotografia obiectele amestecate şi imortaliza în detalii piesele individuale, îşi dădu seama că lucra atît pentru scrierile lui viitoare, cît şi pentru Anne. Plănuia deja cum avea să-i descrie fiecare diapozitiv, în momentul cînd apărea pe peretele apartamentului său, spunîndu-i poveşti care acopereau întreaga mitologie egipteană.

„Dacă o vom mai face," medită el, „sau dacă mai facem ceva, orice, împreună." Dar asta nu-l oprea să se gîndească la ea, în timp ce trecea din cameră în cameră şi curînd începu să i se pară că Anne păşea pe lîngă el, privind cu ochi mari splendorile pe care le fotografia, reproducîndu-i în vocea ei emoţia, atingînd delicat cu degetele statuile de aur şi vazele de alabastru, lăsînd totul exact aşa cum era pînă cînd aveau să sosească echipele de experţi pentru a transporta lucrurile. Iar cînd Josh se înapoie în sfîrşit la scara aspră de piatră şi

începu s-o urce spre lumea de deasupra, prezența lui Anne devenise atît de reală, locul ei lîngă el atît de firesc, încît știu că, într-un fel, avea să găsească o cale de a o aduce acolo.

Seara, în hotelul din Luxor, o sună la Los Angeles. Cu zece ore mai devreme, calculă el și începu să-i dea centralistei numărul de la birou, cînd își aminti că era duminică. Dar, după ce fu format cel de acasă, nu primi nici un răspuns. Rămase așezat în fotoliu, privind pe fereastră spre vasele de pe Nil. Trecuseră patru zile de la Crăciun; era posibil încă să mai fie în Tamarack. Dar acum, dintr-o dată, nu se mai îndemna să-i telefoneze. Ce-avea să-i spună? *Vreau să vii aici; e cel mai uluitor moment din viața mea și vreau să participi și tu.*

La celălalt capăt al firului avea să-l întîmpine tăcerea; o putea simți retrăgîndu-se din fața lui chiar și prin telefon, chiar și de la șaisprezece mii de kilometri. *De ce, Josh? De ce vrei să fiu acolo?*

Privi absent oamenii de pe punțile bărcilor de agrement. Femeile purtau rochii de seară și puloverele subțiri pe care și le puneau de îndată ce apunea soarele, iar chelnerii cu sacouri albe lucitoare și mănuși le serveau aperitive. Le auzea glasurile și micile hohote de rîs. Iar el stătea singur în camera lui de hotel, privindu-i, și se gîndea cît de mult văzuse din lume, fără s-o împărtășească nimănui. *Fiindcă, oricît de incredibilă ar fi, simpla experiență nu e de ajuns: vreau să faci și tu parte din ea. Pentru că, tot ce fac de-acum încolo, vreau să împart cu tine. Fiindcă te iubesc.*

O iubea de mult timp, își spuse, poate din ziua cînd făcuseră excursia pînă la Defiance Lake. Înainte, fusese impresionat de duritatea și de formidabila ei pricepere. Umblînd pe munte cu ea, văzuse, pe sub fața rece pe care o prezenta lumii, spiritul pasional care o anima și reacționa în fața splendorii. Pe acela îl iubea. Indiferent

ce lucru, ascuns în treeutul ei, acţionase ca o cumplită frînă asupra emoţiilor lui Anne, ea supravieţuise şi, în multe privinţe, învinsese, rămînînd cu rafinatul intelect şi prezenţa de spirit intacte, chiar dacă se părea că nu putea, sau cel puţin încă nu putea, să iubească.

Dorea să-i spună. Însă n-o putea face. Nu era genul de conversaţie pe care s-o poarte prin telefon.

Privi cum se goleau covertele ambarcaţiunilor, în timp ce turiştii coborau la cină. Problema era că trebuia să-i spună cuiva, cuiva care ştia cu ce se ocupa el, unui prieten. Întinse din nou mîna spre receptor şi telefonă la Gail şi Leo.

Sună mult timp, înainte ca o voce străină să răspundă:

– Alo, casa Calder.

– Cine-i la telefon? întrebă Josh surprins.

– Lena; fac curat la familia Calder. Nu-s acasă; sînt în Albuquerque. Pot să notez mesajul.

Dezamăgit, atît de plin de cele întîmplate încît dădea pe dinafară de nevoia de a povesti, Josh luă un creion.

– Îmi puteţi spune unde îi găsesc acolo?

– Ăă, la spital. Vă pot da numărul...

– La spital! De ce?

– Păi, de la accident, ştiţi. Toată lumea ştie despre...

Inima lui Josh păru să se oprească în piept.

– Cum? Ce accident?

– Cu telecabina. Doamne, cum de n-aţi aflat? S-a dat şi la televizor şi peste tot. S-au prăbuşit. Nu toate cabinele, înţelegeţi, doar una, dar a fost lovită şi alta şi acolo era Leo. N-a murit nimeni; s-a întîmplat dimineaţă la prima oră, aşa că încă nu urcase nimeni pe munte.

Dimineaţă la prima oră. *Josh, Anne şi cu mine urcăm mîine dimineaţă; vrei să vii şi tu? Nu pot; plec în zori spre Egipt. Mergem data viitoare.*

– Cine a mai fost rănit? întrebă el încordat.

– Copiii, Robin şi Ned, şi-au fracturat picioarele. A

fost şi sora lui Gail acolo, dar n-a păţit nimic. Se spune că ea a salvat copiii, i-a ţinut ca să nu cadă afară. Se întîmplă multe pe-aici; mare încurcătură...

E bine. E bine. E bine. Mîna îi tremura şi îşi impuse să-şi descleştеze degetele de pe receptor. „Trebuie să fiu cu ea." Şi, în acel moment, ştiu că dorea să fie cu toţi: cu Anne, cu Leo, cu Gail şi copiii, cu William, Nina, Marian...

– ...găsit numărul din Albuquerque, spunea Lena; i-l citi. Sînt în camera cinşpe. Îi puteţi suna acolo.

– Mulţumesc, răspunse Josh şi formă imediat numărul.

Cînd în sfîrşit o găsi pe Gail, aceasta părea obosită.

– O, Josh, ce mult mă bucur că te aud. Încă nu ştim prea multe; are o fractură de craniu şi poate un hematom epidural; de-asta sîntem aici, în caz că are nevoie de operaţie. Anne e cu Robin şi Ned, la spitalul din Tamarack; amîndoi au cîte un picior fracturat, dar în rest se simt excelent. Ce-ar fi să le dai telefon?

Sună din nou, la spitalul din Tamarack şi auzi în fine vocea calmă a lui Anne, atît de aproape ca şi cum s-ar fi putut atinge.

– Chiar eşti bine? o întrebă el. Vreau să vin, dar nu pot scăpa încă vreo cîteva zile.

– Sîntem bine; cel mai mult ne îngrijorează Leo. Eşti foarte drăguţ, Josh, dar n-ai de ce să te grăbeşti; n-avem nevoie de nimic.

– Nu de nevoia voastră e vorba, ci de a mea. Vreau să fiu acolo, cu voi. Cu toţi.

– Îţi mulţumesc.

Vocea ei era scăzută, iar Josh îi simţi abia acum tensiunea.

– Nu e momentul cel mai potrivit, Josh; sînt atîţia răniţi – nici un mort, slavă Domnului, dar unul din ei are fractură de coloană, iar ceilalţi au oase rupte şi, bineînţeles, sînt plini de vînătăi, furioşi şi încă speriaţi – şi

prin oraş multă lume tună şi fulgeră; oamenii vorbesc despre întreţinere defectuoasă, neglijenţe chiar. Iar turiştii pleacă. Ai zice că e zonă de război; se duc la aeroport şi stau acolo pînă prind cîte-un avion.

– De ce? De ce se tem?

– De dracul, cred.

Vocea îi era răutăcioasă, dar Josh recunoscu şi o notă de deznădejde şi ştiu că era primul om cu care Anne putea vorbi fără a fi nevoită să se prefacă sigură şi încrezătoare.

– Parcă ar crede că sîntem posedaţi de satana. Ziarele şi televiziunea o tot ţin cu celelalte probleme pe care le-am avut, iar investigaţia E.P.A. stă pe loc, fiindcă nu ne trimit documentele de care avem nevoie, aşa că nu putem face nimic ca să se termine. Deci, oamenii pleacă. Iar cei care locuiesc aici au de suferit şi acuză compania.

– Cu telecabina ce s-a întîmplat?

– Nu ştie nimeni. Anchetatorii sînt deja aici, de la Comisia de Stat pentru Tramvaie, şi au găsit un şurub lipsă, dar nu făcea parte din clema care ne ţinea de cablu. Nimeni nu ştie de ce a alunecat cabina pe cablu.

– Şurubul lipsă ce efect a avut?

– Făcea parte dintr-un mecanism de siguranţă. Dacă unei cabine i se desfăcea clema de prindere, un anume dispozitiv trebuia să simtă şi să oprească instalaţia. La cabina noastră n-a mers, fiindcă lipsea şurubul, aşa că am pornit în sus pe munte şi, cînd am ajuns la partea cea mai abruptă, cablul a continuat să se mişte dar noi nu, iar cabina din spate, care era prinsă normal pe cablu, ne-a lovit. Nu-mi vine să cred că s-au întîmplat două lucruri în acelaşi timp – s-a dereglat clema şi a căzut şurubul – dar pînă acum asta au constatat.

– Iar Robin şi Ned?

– Sînt bine. Acum vorbesc din camera lui Robin; se uită la televizor. Ned e vis-à-vis, vorbeşte cu cineva la

telefon. Amîndoi sînt atît de fascinaţi de accident, încît nu mai tac o clipă din gură. Cred că mîine toată şcoala va fi aici; telefoanele nu se mai opresc din sunat. Îi invidiez, ce rezistenţi sînt: au transformat totul într-un film. Ned îi zice „Telecabina groazei", ceea ce pe părinţii lui n-o să-i bucure deloc, iar Robin i-a pus titlul „Sînge pe zăpadă", care nici ăsta nu sună mult mai grozav şi ei sînt producătorii şi, desigur, vedetele. Cred că au ce povesti cincizeci de ani de-acum încolo.

– Şi tu? întrebă Josh.

– Eu n-am fost rănită. Nici nu-mi vine să cred, de fapt; sînt singura din zece oameni care a scăpat fără o zgîrietură.

– Nu la asta mă refeream.

– Ştiu.

Tăcură amîndoi.

– Nu m-a mai întrebat nimeni.

Vocea i se schimbase; dintr-o dată, nu mai era reţinută. Şi, în acel moment, glasurile părură să li se atingă, ca şi cum între ei n-ar mai existat toată acea depărtare, nici hotelul egiptean şi spitalul din Colorado, numai glasurile lor, atingîndu-se fără nici o constrîngere. Niciodată nu mai fuseseră atît de apropiaţi.

– Spune-mi, îi ceru el.

– Nu m-am prea gîndit. Nici nu ştiu cum mă simt. Uşurată, desigur, dar încă speriată, într-un mod straniu; am mereu impresia că încă ne mai legănăm acolo, fără a şti dacă vom cădea sau nu. Nu ştiam cît de grav rănit era Leo şi nici dacă din cealaltă cabină nu murise cineva şi ştiam că nu-i puteam apăra pe Ned şi pe Robin dacă ne desprindeam... cred că mi s-a adunat în suflet destul de multă nelinişte şi nu se poate risipi dintr-o dată.

– Aşa este, spuse Josh. Spaimele dăinuiesc întotdeauna, nu?

Anne tăcu.

– Dar e mai uşor, dacă ai prieteni. Sper să ajung acolo pe miercuri, Anne.

– Voi... mă voi bucura să te văd.

Ar fi vrut să-i spună cît de binevenit era glasul lui, cît de recunoscătoare îi era că sunase, cum i se oprise respiraţia cînd el îi spusese că avea să vină peste trei zile. Voia să-i spună că se gîndise la el în timp ce aştepta ajutoarele, în cabină. Nu ieşeau însă decît acele cuvinte formale.

– Mă bucur foarte mult, adăugă ea, încercînd să amelioreze situaţia. Vorbeşte-mi despre săpăturile tale. Aţi ajuns la mormînt? Totul e acolo?

– Da, şi da.

Îi distinse zîmbetul din glas.

– Totuşi, nu asta te interesează acum...

– O, ba da. Totul. Ce minunat e, Josh. Ai aşteptat atît de mult momentul ăsta. E al lui Tenkaure?

– Da, sigiliul era chiar lîngă uşă.

– Deci a fost primul lucru pe care l-ai văzut. Ce senzaţie incredibilă trebuie să fi fost. Voi aţi ajuns primii?

– Da. Toate erau neatinse. Cam răsturnate de cutremure, dar e uimitor cît de puţine s-au spart; chiar şi cele mai multe piese de alabastru par intacte. Anne, trebuie să vezi. N-o să-ţi vină să crezi, ce frumuseţe, şi ce cantitate incredibilă; de toate, de la polonice de supă pînă la tronuri de aur.

– Şi Tenkaure?

– E aici. Încă nu vom ajunge la el, un timp; trebuie să degajăm mai întîi celelalte camere şi coridorul. Dar ne-a aşteptat destul timp; mai poate aştepta puţin.

Anne rîse îndelung.

– E ca o poveste. Cîţi dintre noi, într-o viaţă de om, trecem prin aşa ceva? Mă bucur atît de mult pentru tine. Cum poţi fi atît de calm?

– Nu sînt, de fapt. Mă simt ca un copil. A fost cea

mai incredibilă zi, din clipa cînd am ajuns la uşă.

Vorbea mai repede, cu cuvintele şiroindu-i ca şi cum, i se părea lui Anne, le-ar fi adunat pînă îi putea vorbi ei.

– Mai ţii minte treptele, cum arătau sus, dacă ţi le poţi imagina coborînd pînă în adînc...

Îl asculta, văzînd camerele pe care i le descria atît de viu, simţind alabastrul rece şi aurul cald, inspirînd aerul încins, neclintit. Josh circulase prin camerele acelea, în tolul descoperirii, în timp ce ea stătea în spital, aşteptînd ca lui Robin şi Ned să li se pună picioarele în gips, aşteptînd să telefoneze Gail cu ştiri din Albuquerque, aşteptînd să audă ce aflase Comisia Tramvaielor.

Se gîndea la cele două locuri: mormîntul unui faraon şi Tamarack-ul. Şi-şi amintea cum spusese unul dintre doctori, în aceeaşi dimineaţă, că în oraş domnea o linişte mormîntală. „N-am fost, în fond, chiar atît de îndepărtaţi, Josh şi cu mine," îşi spuse ea cu tristeţe.

– Voi avea diapozitivele gata, în cîteva zile după ce mă întorc, spuse Josh. Dacă vrei, facem încă o proiecţie; nu e acelaşi lucru cu a fi aici, dar deocamdată mai mult nu putem face.

– Mi-ar plăcea, răspunse Anne simplu.

Tăcură şi ştiu că Josh fusese pregătit ca ea să-l refuze, ia fel cum îl refuzase în urmă cu cîteva zile, de Crăciun.

– Şi aş dori să-ţi povestesc despre accident, continuă Anne. S-au întîmplat atît de multe şi pe urmă am avut atîtea de făcut, cînd am ajuns jos... Încă nu mi-am făcut ordine în minte.

– Vom avea timp destul să vorbim, răspunse Josh, cu o undă de însufleţire în glas. Te voi suna de la New York, imediat ce trec prin vamă; pînă atunci, ar trebui să ştiu cînd voi ajunge în Tamarack. Vei *fi* acolo, nu-i aşa? Cînd te întorci la L.A.?

– Nu înainte de a reveni Gail; nu-i pot lăsa singuri pe Robin şi pe Ned. Am să lucrez aici, în biroul lui Leo; secretara mea îmi poate trimite aproape tot ce-mi trebuie.

– Şi nu crezi că Gail se va întoarce în următoarele trei zile?

– Mă îndoiesc. Chiar dacă vine, însă, am să te aştept.

Cuvintele cîntară prin firele care parcurgeau miile de kilometri dintre ei. Anne le ascultă rezonanţa şi aşteptă ca Josh să răspundă, temîndu-se să nu insiste şi mai mult.

– Ne vedem miercuri, spuse el în cele din urmă, foarte încet. Cît de repede pot.

După ce închiseră, Anne rămase nemişcată, ghemuită pe canapeaua din rezerva de spital a lui Robin, unde dormise în noaptea trecută. Robin era în pat, urmărind un film, cu căştile stereo pe urechi. Anne se uită pe fereastră. Un nor dens acoperea valea, înghiţind munţii din ambele laturi; prin aerul cenuşiu pluteau fulgi de zăpadă, anunţînd viscol. Şi asupra Tamarack-ului stătea suspendat un nor, îşi spuse Anne; înviorarea unui început bun al sezonului se risipise odată cu prăbuşirea telecabinei. O simţea de cînd coborîseră de pe munte, în ajun, şi se adunaseră norii. Pe coridoarele spitalului şi prin oraş se desfăşurau discuţii şoptite; toţi îşi dădeau cu presupusul despre cele întîmplate – şi despre ceea ce avea să se întîmple în continuare.

Deocamdată, însă, Anne stătea în camera lui Robin, cu telefonul alături, şi-şi dădu seama că se simţea încălzită şi relaxată.

Ne vedem miercuri, cît de repede pot.

– Mătuşă Anne! strigă Ned, din cealaltă parte a culoarului.

– Vin, se ridică Anne să meargă la el. Nu ştia ce urma în continuare, nu ştia nici măcar ce dorea ea să

se întîmple, exact, dar avea pasul uşor cînd traversă coridorul spitalului.

Vom avea timp destul să vorbim.

„Am să te-aştept."

Vince auzi despre accidentul cu telecabina la actualităţile de seară, în timp ce se îmbrăca pentru cină. Se opri în mijlocul camerei, cu cămaşa deschelată şi cravata atîrnîndu-i dintre degete, privind imaginile filmate dimineaţă cu cabina prăbuşită pe pantă, cealaltă încă agăţată deasupra pe cablu, muntele pustiu.

– Astă seară, spaima circulă pe străzile din Tamarack, proclamă reporterul. Spaima că oamenii care conduc această staţiune elegantă şi luxoasă au devenit, poate, neglijenţi după atîtea succese; teama că problemele din ultimele cîteva luni s-ar putea să fie prea grele pentru puterile lor.

Reporterul stătea în faţa localului lui Timothy, încruntat solemn, gesticulînd spre oamenii care umblau prin scuar.

– Vizitatorii pleacă; se contramandează rezervări. După cum mi-a spus astăzi un schior: „Sînt stăpîn pe schiurile mele; nu pot fi stăpîn pe indivizii care ar trebui să ţină telecabina în funcţiune." Şi a plecat azi după-amiază. La Aspen.

Vince apăsă pe butonul telecomenzii, mutînd pe alt canal.

– ...nici un mort, ceea ce oficialităţile declară că e un miracol. Oamenii din cabina prăbuşită au suferit răniri grave, dar toţi sînt în afară de orice pericol. Leo Calder, preşedintele *Companiei Tamarack,* se afla în cabina rămasă sus; a fost transportat la un spital din Albuquerque, cu fractură de craniu. Cei doi copii ai lui, care erau cu el, au suferit fracturi de picioare. A patra persoană din cabină, Anne Garnett, cunoscuta avocată de divorţuri din Los Angeles, a scăpat nevătămată. Patrula

de schi afirmă că ea a salvat viețile celor doi copii, ținîndu-i în brațe, cînd cabinele s-au ciocnit și partea din spate a cabinei lor a fost smulsă...

Cu sălbăticie, Vince schimbă canalele.

– ...încercat să-i luăm un interviu domnișoarei Garnett, dar dumneaei nu s-a arătat. Cît despre răniții din ambele cabine, se află în spitalele din Tamarack și Durango și nici cu ei nu am putut vorbi. Am discutat însă cu Keith Jax, administratorul adjunct al muntelui Tamarack.

Pe ecran apăru Keith, zîmbind plin de importanță în obiectiv.

– N-am avut niciodată probleme cu telecabina; are măsuri de siguranță încorporate, cum ar veni, peste tot. Vreau să spun, urcăm, cum ar veni, mii de oameni pe munte, în fiecare zi, și nimeni n-a fost vreodată, înțelegeți, rănit. E posibil să fi umblat cineva la ea, dar nu-mi dau seama cine, nici în ce scop; e îngrozitor să faci așa ceva în orașul ăsta, să sperii oamenii, înțelegeți, și-apoi se mai vorbește și despre apă, cum a fost, știți, otrăvită în toamna trecută, dar cu asta s-a terminat și nu cred că e corect să, înțelegeți, cum ar veni, fie acuzat orașul fiindcă am avut unele probleme. Vreau să spun, s-ar fi putut întîmpla oriunde.

Vince închise televizorul. Puțin cam prea deștept, își spuse el. Dar nu destul de deștept ca să se fi debarasat de ea. Strînse în mînă telecomanda. A scăpat, a scăpat, a scăpat. Ce naiba putea face cu ea?

Stătea suspendată deasupra lui ca o sabie. Nu servise presei povestea, nu-și manifestase nici o intenție, dar încă o mai ținea încolăcită în ea, gata să sară ca un arc în momentul cînd îi dădea drumul... cînd el avea să fie la un pas de vîrf, aproape atingîndu-l...

Îl hărțuia de luni de zile, infiltrîndu-se în familie, manipulînd oamenii, demonstrîndu-i că-l putea ataca puțin cîte puțin, de la distanță, înainte de a folosi arma care

avea în sfîrşit să-l distrugă. Iar el fusese atît de ocupat, încît se bazase pe un haidamac incompetent, de duzină. Ar fi trebuit să se ocupe personal de ea. La asta se reducea totul. Şi trebuia s-o facă imediat. Putea veni în Tamarack pentru cîteva zile, imediat ce reuşea să-şi scurteze vizita în Florida; urma să stea acolo o zi, două, ducîndu-se apoi în Denver, pentru a verifica oamenii şi a se întoarce la cabinet înainte de reunirea Congresului, la sfîrşitul lunii ianuarie. Era cunoscut pentru recordul său de frecvenţă la lucrările parlamentului; nu voia să-şi strice reputaţia.

Dar, pe măsură ce se gîndea, problema începea să-i pară mai puţin urgentă. Pentru moment, individa nu stătea la vedere; probabil că era ocupată, cu Leo şi copiii, în spital. Iar adevărul era că nici Keith nu făcuse chiar o treabă proastă cu telecabina. În următoarele zile, cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai mulţumit. Incidentul îi putea fi de mare folos; avea să ştie mai bine cînd ajungea în Tamarack şi discuta cu Keith.

– Cum ai făcut-o? întrebă el, cînd rămaseră singuri în apartamentul său de la hotelul *Tamarack.* Turnă scotch în două pahare, adăugă cuburi de gheaţă şi se rezemă în fotoliu, privind dincolo de Keith, spre munte. Coborau cîţiva schiori, oprindu-se brusc pe cărarea de deasupra staţiei de telecabină, pentru a trece în cealaltă parte a muntelui, unde funcţiona telescaunul. Cablul gol al cabinelor se întindea în sus, dispărînd treptat; cabinele fuseseră scoase şi depozitate într-o magazie din vîrful muntelui, pînă se termina ancheta şi se făceau reparaţiile.

Privind spre cablu, Vince se gîndi cum arătase oraşul văzut prin fereastra taxiului, după-amiază, cînd venise de la aeroport. Străzi largi, pustii, case şi curţi îngropate sub un strat gros de zăpadă proaspătă, aşteptînd mulţimile care nu mai veneau. În oraş domnea o linişte lugubră. Era Anul Nou şi, într-o iarnă normală,

străzile şi scuarurile ar fi trebuit să fie pline de vizitatori făcînd cumpărături sau coborînd de la schi să bea şi să îmbuce ceva înainte de a face ultima baie fierbinte a vacanţei. Dar anul ăsta, nu. Anul ăsta, majoritatea plecaseră mai devreme; puţinii rămaşi încercau cu încăpăţînare să pară veseli, ca să ştie pe ce dăduseră banii. Un oraş fantomă, îşi spuse Vince, cu un rînjet. Un nenorocit de oraş fantomă.

– Ei? întrebă el. Cum ai făcut-o?

– Poate e mai bine dacă, cum ar veni, nu-ţi spun, răspunse Keith. Vreau să spun, dacă te-ntreabă ceva, ai putea zice... ştii tu.

Lui Vince îi trecu prin minte că tînărul semăna foarte mult cu o nevăstuică. Avea părul blond-nisipiu, faţa ca un triunghi îngust cu barbă rară, ochii i se îngustau cînd vorbea, expresia îi era vicleană şi schimbătoare, iar Vince îşi aminti că avusese încredere pe el numai fiindcă altul nu găsise.

– Ţi-am pus o întrebare.

Keith ridică din umeri:

– E cam greu, cum ar veni, să-ţi explic, dacă nu ştii cum merge cabina, dar în mare ce-am făcut eu a fost cum ar veni să blochez clema-J ca să nu ţină...

– Ce-ai folosit?

– Ca s-o blochez? O bucată de lemn; ştii, una doi-pe-patru.

– Ce s-a-ntîmplat cu ea?

– A căzut undeva. Ce mai contează? Vreau să zic, nu era acolo cînd anchetatorii, înţelegi, s-au uitat, aşa că au găsit clampa în regulă. Vrei să mai continui?

Vince dădu din cap.

– Păi, e rezerva aia de siguranţă; e ca un comutator care opreşte instalaţia cînd clema-J nu se ţine strîns. Aşa că am aranjat-o şi pe-aia; are un şurub care ţine o parte din comutator la locul lui şi l-am, cum ar veni, scos.

– Şurubul?

– Exact. Aşa că, deşi clampa-J era blocată, comutatorul nu primea semnale de la ea şi n-a putut opri cablul. Deci, toată chestia a continuat să meargă în loc să se, ştii, oprească, şi cînd au ajuns să urce pe partea mai abruptă, clema-J n-a mai putut să reziste, înţelegi, la gravitaţie, şi cabina s-a oprit. Vreau să spun, cablul mergea mai departe iar cabina următoare cum ar veni a intrat în ei. S-o fi auzit. Toată treaba a fost destul de *simplă, înţelegi*?

– Unde-i şurubul? întrebă Vince.

Keith rînji:

– L-am ascuns.

Vince aşteptă.

Keith îşi goli paharul şi-şi mai turnă scotch din sticlă. Îl umplu din nou şi pe al lui Vince, fără să mai întrebe.

– Vezi, Vince, uite cum stă treaba. Tre' s-o-ntind de-aici. Vreau să spun, mi-a ajuns pînă-n gît de Leo şi companie şi toată povestea asta cu staţiunea; mă omoară plictiseala. Pot să fac o droaie de lucruri; vreau să spun, am talente cît cuprinde, numai că-n văgăuna asta n-am cum să fac nimic creator. Şi i-am promis unei duduiţe c-o iau cu mine cînd plec.

– Nu te opreşte nimeni, replică Vince. Vrei la Denver? La Chicago? La New York? Pot suna cîţiva oameni, dacă asta vrei. Începuseşi să-mi spui unde-ai ascuns şurubul.

– Ba nu începusem. Nu încă. Vezi, toate oraşele alea sînt mistocuţe şi-i frumos din partea ta să-mi zici că, ştii, o să mă ajuţi aşa şi pe dincolo, dar domnişorica asta vrea la Washington şi cred că-i o idee excelentă. Vreau să spun, am mai zis eu odată ceva despre asta, mai ţii minte? Te-am întrebat dacă m-ai lua cu tine.

– Nu mai ţin minte. Toată lumea vrea să ajungă la Washington; toţi vor pe gratis.

– Eu nu, se grăbi Keith să răspundă. Nici vorbă. Sînt

gata să muncesc. Am talent, chiar tu ai zis, şi-s o mulţime de lucruri pe care le pot face. Vreau să spun, am atîtea talente, înţelegi, şi n-aş ajunge niciodată să mi le folosesc dacă n-ai fi tu. Aşa că m-am gîndit să facem acum un tîrg, şi cît mai curînd, cînd o să se mai, cum ar veni, liniştească treaba pe-aici – n-ar fi deştept din partea mea să plec imediat – dar mai încolo, peste cîteva luni poate, aş veni la Washington şi am fi, cum ar veni, parteneri. Vreau să spun, tu ai fi preşedinte, iar eu consilier. Consilier prezidenţial şef. Chiar tu ai spus, mai ştii? Te întrebasem dacă pot veni cu tine cînd vei fi preşedinte şi ai zis că de ce nu.

– Nu-mi amintesc. Dar mai am mult pînă să ajung preşedinte. Cînd se va întîmpla, poţi să-mi aminteşti despre toate astea. Dacă pînă atunci nu mai ai răbdare şi vrei să pleci din Tamarack, prietenii mei din New York şi Chicago îţi pot găsi un mod de a-ţi folosi talentele. Şi dacă încerci să mă impresionezi, Keith, vezi că nu ţine. Ţi-am cerut un raport şi nu l-ai terminat.

– Cealaltă problemă e că azi dimineaţă am primit un telefon la birou. Tipii ăia, ştii, din Egipt, s-au retras. Vreau să spun, au citit despre telecabină şi s-au gîndit că de fapt nu-i o afacere prea grozavă. Stau cu ochii-n patru, Vince; vreau să spun că chiar ai, cum ar veni, nevoie de mine. Ce voiam eu e, ştii, o promisiune.

Lumina de afară scădea, iar Vince întinse mîna în spate să aprindă lampa de pe masă. Chipul slab al lui Keith se reliefă puternic, cu obrajii părînd mai supţi şi *mărul lui Adam mai ascuţit. Îşi ţinea picioarele întinse* pe un scăunel, încrucişate la glezne, arătînd relaxat şi vesel, dar îl privea pe Vince atît de concentrat încît aproape mijea ochii, iar o mică tresărire a colţului gurii dădea de înţeles cît de important era subiectul pentru el. Suficient de important pentru a încerca să-l şantajeze pe Vince.

„Futu-i mama mă-sii, are dreptate," îşi spuse Vince.

„Am într-adevăr nevoie de el. Şi-o să mai am, o vreme. Pe urmă, pot să-l cumpăr sau să-l expediez undeva. Nu va fi greu. O să se dezumfle ca un balon, prima oară cînd îl înţeapă cineva în aerele astea de dur. Eu, sau altul. Întotdeauna se găseşte cineva care s-o facă."

– Fireşte că-ţi promit, spuse el cu nepăsare. Nu ştiam că înseamnă atît de mult pentru tine. Eşti un membru valoros al echipei mele, Keith; n-aş vrea să te pierd.

Clătină încet din cap:

– Cei de la putere nu au mulţi prieteni adevăraţi, să ştii; oameni în care pot avea încredere. La asta m-am referit prin cei care vor pe gratis. Dar tu nu eşti ca ei; ştii cum să duci o misiune la îndeplinire, nu te deranjează să-ţi mînjeşti mîinile şi te mîndreşti cu munca ta. Semănăm mult, noi doi. Ai dreptate: facem o echipă foarte bună.

Keith miji ochii în lumina lămpii.

– Mersi, replică el, fără să trădeze nimic. Am să-i spun amicei mele că ne mutăm. Cum ar veni, prin aprilie? Înseamnă, ştii, patru luni. Timp destul ca să se calmeze lucrurile pe-aici.

Vince se simţea strîns cu uşa şi îl potopi furia. Zîmbi cu blîndeţe:

– S-ar putea să fie puţin cam devreme pentru mine. Aprilie e o lună infernală în Senat; vei şti tu despre ce e vorba, cînd ai să lucrezi acolo. Hai să zicem iunie, cînd sîntem mai liniştiţi. Voi avea timp să te port prin oraş, pe tine şi pe prietena ta, să vă ajut să vă găsiţi o locuinţă, să vă simţiţi ca acasă. Keith, sînt dezolat că trebuie să ne oprim aici, dar mă mai aşteaptă o mulţime de treburi şi mi-ar fi de mare folos dacă ţi-ai termina raportul. Ai făcut o treabă bună cu telecabina – fireşte, nu mă îndoiesem nici un moment – şi te-ai prezentat foarte bine la televizor. Ai spus: „E posibil să fi umblat cineva la ea." Nu te-a întrebat nimeni ce voiai să spui cu asta?

– N-au avut cum; am plecat de-aici imediat pe urmă. Vreau să spun, m-am dus la Durango ca să, cum ar veni, fac nişte cumpărături; m-am gîndit că mai bine să vorbesc cu tine mai întîi.

Nu-i scăpa nimic, reflectă Vince. Mare păcat că era o asemenea lichea; într-adevăr, avea o minte ascuţită.

– Bravo ţie, spuse el, rămînînd în aşteptare.

– A, mda, şurubul, continuă Keith. L-am ascuns în garajul cuiva.

Îi rînji lui Vince:

– Nişte muncitori termină o remodelare şi sînt o mulţime de gunoaie în tomberoane, materiale de construcţii, înţelegi, şi l-am aruncat înăuntru. Vreau să spun, arată altfel decît tot ce-i acolo, oricine se uită n-ar avea cum să nu-l vadă. Dacă le spune cineva unde să se uite.

– Al cui e garajul?

– Al lui Josh Durant, răspunse Keith, cu rînjetul lărgindu-i-se pînă cînd pielea feţei începu să-i lucească de întinsă ce era.

Vince sări din fotoliu, începînd să se învîrtească prin cameră, cu o emoţie minunată clocotindu-i în suflet.

– La asta te-ai referit cînd ai spus că ar fi putut umbla cineva la telecabină.

– Poate. Vreau să spun, nu mai ţin minte exact la ce mă gîndeam.

– Au să te-ntrebe. Va trebui să găseşti un răspuns mai bun.

Keith ridică din umeri:

– Mai mult nu ştiu. Cum ar veni, că ar fi putut cineva, atîta. Nu e, ştii, nici păzită, nici nimic; stă acolo şi umblă cine are chef. Vreau să spun, şi Josh a umblat pe acolo, l-a dus Leo cum ar veni, ştii, i-a explicat toată drăcovenia. Şi s-a tot învîrtit...

– Cine?

– Păi nu ţi-am spus? Josh. Ori de cîte ori era în oraş,

se ducea dimineaţa pe munte cu Leo şi cu Anne. Numai în ziua aia nu s-a dus. Am auzit c-a plecat din oraş.

Vince se smulse din loc, plimbîndu-se iarăşi, dintr-o dată plin de energie, cu muşchii încordaţi să-i plesnească şi gîndurile în plin tumult. Ştia ce avea să facă şi cum; scenariul i se derula în minte, fără nici o ezitare.

– Cine conduce investigaţia? întrebă el.

Se oprise lîngă fotoliul lui Keith; era singurul mod de a putea să-l domine.

– Unu' Halloran, îl privi Keith de jos în sus. Irving sau Ervin, o ciudăţenie din-asta. Stă aici, la hotel. Vrei să ţi-l chem?

– Mă ocup eu.

Vince se duse la uşă şi o deschise.

– Îţi telefonez mîine sau poimîine, înainte de a pleca. Şi după ce ajung în Washington, ţinem legătura.

Fără tragere de inimă, Keith se săltă din fotoliu.

– Mai bine te sun eu. Mîine. Vreau să zic, dacă avem multe de, ştii, discutat, şi eu sînt, cum ar veni, la mijloc, cu toţi luîndu-mă la întrebări şi Leo care-o să se-ntoarcă zilele-astea şi nu-mi convine să rămîn în aer...

– Keith, am deplină încredere în tine, îl asigură Vince, cu căldură; îi cuprinse cu un braţ greu umerii înguşti. Poţi rezolva orice. Mi-ai fost de un real ajutor, un adevărat prieten; în nimeni nu am mai multă încredere ca să rezolve lucrurile cum trebuie.

Începu să-l împingă spre uşă.

– Mă poţi suna oricînd, ştii bine. Şi-am să te mai caut şi eu, înainte de a pleca din oraş. Îţi promit.

Rămas singur, Vince reveni la birou şi-i telefonă lui Beloit, la Denver.

– E a ta. Sună-l pe Charles mîine dimineaţă; s-ar putea chiar să te plătească ei pe tine, ca să le-o iei de pe cap.

– Mai sînt şi egiptenii ăia, îi aminti Beloit.

– Nu mai sînt. S-au răzgîndit. Îţi spun eu, Ray, e a ta.

Cam la orice preţ oferi.

– Fir-aş al naibii. Eşti un prieten formidabil, Vince. Şi o să facem o campanie, trăsnet. Cînd vii la Denver, ca să sărbătorim?

– Mîine. Te sun cînd ajung.

Apoi, rămînînd în picioare, formă numărul recepţiei şi ceru camera lui Irving sau Ervin Halloran.

– Arvin Halloran, da, domnule, răspunse recepţionera şi telefonă în cameră.

Peste o oră, Halloran se afla în apartamentul lui Vince, iar băuturile erau pregătite pe masă.

– Sînteţi foarte amabil, spuse Vince, în timp ce se aşezau în fotoliile de lîngă fereastră.

Muntele Tamarack se pierdea în întuneric, dar ici şi colo, pe suprafaţa lui largă, licăreau ca planetele cele mai luminoase de pe cer felinarele perechilor de Snow-Cats, care netezeau pîrtiile pentru schiorii de a doua zi. Vince umplu două pahare şi puse în centrul mesei dintre ei un platou cu brînză, crochete şi alune.

– Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp pentru mine.

– Nu refuzăm niciodată informaţiile, domnule senator, răspunse Halloran, luînd un pumn de alune; era un bărbat enorm, cu păr lăţos şi ochelari cu rame metalice, care-i măreau ochii căprui şi pătrunzători. Oricum, sînt onorat să vă cunosc. Aveţi o mulţime de admiratori pe aici; vreau să ştiţi că sîntem foarte mîndri de dumneavoastră, domnule senator.

– Mulţumesc. Aveam nevoie s-o aud. Aceia dintre noi care se află la putere trebuie să ştie că oamenii înţeleg ceea ce încercăm să facem. Altfel, e destul de descurajant.

Sorbi din pahar.

– Şi Tamarack-ul mă descurajează. Nu e bine ce se întîmplă cu oraşul ăsta. Şi cu familia mea, fireşte. Cred că pînă acum i-aţi cunoscut pe mulţi dintre ei.

– Aşa e. Oameni de treabă, domnule senator; sînteţi norocos să aveţi o familie atît de strîns unită. Mare păcat că au avut un asemenea ghinion.

– Chiar ghinion să fie oare? Nu ştiu unde aţi ajuns cu ancheta.

– Ei, nu discutăm despre asta, vă daţi seama. Dar nu mă împiedică nimic să vă spun dumneavoastră, domnule senator; doar nu veţi transmite nimănui informaţiile. Am discutat cu toţi cei care ne puteau vorbi, dintre cei prezenţi în cele două cabine, şi e destul de clar că a cedat clema-J. Probabil nu ştiţi despre ce e vorba...

Vince îl lăsă să i-o descrie, fără a-l întrerupe.

– Acum pare să funcţioneze normal şi nu există nici o probă de proastă întreţinere sau intervenţie, dar pentru a fi siguri de asta trebuie să aşteptăm analizele de laborator; s-a avariat în momentul coliziunii. Ştim, totuşi, de ce nu s-a oprit cablul atunci cînd ar fi trebuit; lipseşte un şurub de la suportul mecanismului de siguranţă, aşa că acesta a alunecat din poziţia de funcţionare.

Vince se încruntă.

– „Lipseşte". A căzut?

– Nu ştim. Este posibil să se fi slăbit din cauza vibraţiilor şi să fi fost măturat de echipa de la curăţenie, deşi oamenii spun că nu l-au observat – e destul de mare, înţelegeţi, şi are o formă neobişnuită; ar fi de aşteptat să-l fi văzut. Cu cinci zile înainte de accident s-a făcut o probă completă a mecanismului de prindere; şurubul poate să fi dispărut în oricare moment din această perioadă; nu se poate constata decît atunci cînd clampa-J nu se mai prinde strîns. Oricum, l-am căutat şi sînt gata să-mi pariez meseria că nu mai e pe-acolo. Fie l-au măturat curăţitorii şi l-au aruncat cu restul gunoaielor, fie... cineva l-a scos din suport şi l-a aruncat.

Vince își ridică brusc privirea.

– De ce spuneți asta?

– Ei, administratorul adjunct al muntelui, Keith Jax, a făcut o aluzie că așa ceva s-ar fi putut întîmpla. Sucit băiat – a, iertați-mă, este rudă cu dumneavoastră, nu-i așa?

– Nepotul meu. Puțin cam ciudat, sînt de acord, dar în general e un om de nădejde. Ce-a spus?

– Că este posibil s-o fi făcut cineva. Cercetăm și varianta asta, dar de fapt îi revine șerifului; noi trebuie să ne ocupăm doar de întreținerea sistemului. Iar aceea pare în regulă. Leo Calder... este căsătorit cu nepoata dumneavoastră, nu? Am vorbit cu el în spital, la Albuquerque, à propos: se simte destul de bine; s-ar părea că nu va avea nevoie de operație. Oricum, el și echipa lui au fost întotdeauna pe locul întîi în registrele mele; au antecedențe impecabile de la testări și inspecții și cea mai bună întreținere posibilă. Dar, cînd se întîmplă o încurcătură ca asta, reiese că au avut o scăpare pe undeva. Sau n-au avut și a umblat într-adevăr cineva la instalație, deși nu știu de ce naiba ar face un om așa ceva. Problema, însă, e că fie și dacă nu vom afla niciodată exact ce s-a întîmplat, va trebui să recomandăm ca toate șuruburile de siguranță să fie blocate cu dispozitive de fixare ca să nu mai aibă joc și să se desprindă, și ca tot sistemul să fie testat zilnic timp de vreo două săptămîni, înainte de a fi repus în funcțiune. Asta cred că se va întîmpla. Aș dori să le putem acorda un certificat în alb, domnule senator – știu că situația asta poate avea un efect infernal asupra afacerilor – dar pur și simplu n-o putem face. Nu acum, cel puțin.

– Dumnezeule, Arvin, doar nu vrei să spui că le va afecta cifra de afaceri; ar putea să-i ruineze.

Vince se ridică în picioare, cu degetele agățate de curea, privind în jos, tulurat.

– Muncesc atît de mult ca staţiunea asta să aibă succes...

Cugetă, clătinînd încet din cap.

– Ei bine, va trebui s-o fac; n-am încotro, spuse el, după un timp. Preferam să nu, dar... Arvin, dacă aţi găsi şurubul?

– Ei, am progresa mult spre a şti ce s-a întîmplat. Şurub defect, sabotaj, orice.

Mai luă o mînă de alune, privindu-l lung pe Vince:

– De-asta mă aflu aici astă seară, domnule senator?

Cu tristeţe, Vince dădu din cap:

– Mă tem că da.

Se aşează la loc şi umplu din nou paharele.

– E o poveste urîtă. Singura parte bună e aceea că sînt absolut sigur că familia mea n-are nici un amestec.

Halloran se rezemă de spătar, cu paharul aproape ascuns în mîna sa lată.

– Vă ascult, domnule senator.

Vince lăsă să treacă un scurt răgaz de tăcere. Pe munte, perechile de Snow-Cats coborau pe Pîrtia lui Ethan, pe sub cablul telecabinei, luminînd panta în locul unde se prăbuşise cabina.

– Există un om numit Josh Durant, începu el. Locuieşte în Los Angeles, e arheolog şi, cred, profesor la U.C.L.A. A avut o relaţie cu fiica mea, un timp, aşa că l-am cunoscut, deşi nu foarte bine; e un individ scîrbos, cu care e greu să te împrieteneşti. Stă destul de mult pe-aici; am auzit că şi-a cumpărat o casă nouă în Riverwood. Vine de ani de zile şi niciodată n-a dat oraşului sau companiei mai multă atenţie decît oricare alt turist. Apoi, cu cîteva luni în urmă, a început să apară peste tot, vorbind cu oamenii despre firmă şi problemele pe care le avea – ştiţi despre poluarea din bazinul de acumulare, fireşte; din păcate, presa a avut o mare ocazie atunci – şi a început să petreacă mult timp cu Leo

Calder şi familia lui; a ajuns chiar să se invite la mesele în familie. Şi pe urmă, i-a cerut lui Leo să-i arate telecabina, să-l ducă la etaj şi să-i demonstreze cum funcţionează, măsurile de siguranţă, totul.

Halloran se aplecă înainte.

– Îţi dai seama că părea suspect, continuă Vince, cu glasul tulburat şi confidenţial. Unii dintre noi au început să se întrebe dacă nu cumva se gîndea să cumpere *Compania Tamarack.* Dumnezeu ştie de ce; poate o fi ajuns la concluzia că s-a săturat de mumii şi are chef de puţină distracţie.

El şi Halloran schimbară un zîmbet.

– Oricum, aşa a început să ni se pară. Fireşte, familia nu avea nici o intenţie să vîndă şi de fapt, din cîte ştiu eu, niciodată n-a spus ceva direct. Dar apoi, la Crăciun – eu n-am putut veni; afurisita mea de politică m-a reţinut în Est – acest Durant s-a autoinvitat la cină şi nepotul meu Keith mi-a spus că, din senin, a zis că aliniase o tagmă de investitori egipteni să cumpere o parte din companie. Îi *aliniase,* dacă nu vă e cu supărare. Ce naiba a făcut? A alergat prin deşert, întrebîndu-i pe toţi şeicii care-i ieşeau în cale dacă nu voiau să cumpere *Tamarack Company?* Dă-mi voie să-ţi spun, multora dintre noi le-a sunat cam fals, iar eu m-am alarmat ca naiba. Eşti familist, nu, Arvin?

Halloran dădu din cap:

– Patru copii, doi nepoţi, încă unul pe drum.

– Deci, ştii la ce mă refer. Familia. Christoase, ce altceva are mai multă importanţă pentru un om? Şi pariez că ai familia în jurul tău, la Denver.

– La Aurora. Tot aia. Mda, sîntem norocoşi; toţi au rămas pe aproape.

– Sînteţi mai mult decît norocoşi; sînteţi binecuvîntaţi de Dumnezeu. Eu m-am înfipt la Washington; cît de mult pot face ca să-i ajut pe oamenii ăştia? Nu zic că nu

mi-ar fi drag Senatul; a devenit o adevărată pasiune pentru mine să lucrez pentru stat şi pentru ţară. Dar cînd îl văd pe nenorocitul ăsta încercînd să profite de familia mea, dă-mi voie să-ţi spun, mă scoate din minţi. Ei, în fine, deduc c-a spus că aşa-zişii lui prieteni, străinii ăia, nu voiau participare cu drept de control în cadrul companiei. Dar cine ştie de avea de fapt în cap? Probabil s-a gîndit că familiei i-ar prinde bine o mînă de ajutor. Poate chiar a crezut că ardeau de nerăbdare să vîndă. Însă Leo şi soţia lui nu voiau şi i-au şi spus-o. Înţeleg că la Crăciun a avut loc o adevărată dezbatere, iar Durant n-a reuşit să smulgă de la ei decît bunăvoinţa de a discuta cu egiptenii, dacă veneau aici. În ultimele două zile, unii dintre noi ne-am gîndit...

Tăcu o clipă.

– ...că poate Durant şi-a zis că existau anumite moduri de a-i convinge să vîndă, la un preţ pe care el şi amicii lui din Egipt şi-l puteau permite.

– Să-i convingă să vîndă, repetă Halloran. Provocînd un accident care putea face compania să pară mai puţin atrăgătoare?

Vince ridică mîinile, cu degetele răsfirate larg:

– Nu-l acuz de nimic. Dă-mi voie doar să-ţi spun ce am mai dedus. Tuturor ni s-a părut că acest Durant n-a iertat-o niciodată pe fiica mea pentru că s-a despărţit de el; credem că de-atunci îi poartă pică familiei. Şi cînd colo, uite-l, periindu-i şi cumpărînd o casă în vecinătate. Iar una dintre căile pe care a încercat să se apropie de ei, şi poate şi de telecabină, a constat în a-l însoţi pe Leo în inspecţiile pe munte. Leo pleca în fiecare dimineaţă la nouă fără un minut; îţi puteai potrivi ceasul după el. Iar Durant îl întovărăşea ori de cîte ori se afla în oraş. Mergeau cu telecabina, schiau împrejurul muntelui ca să-i verifice pe mecanicii telescaunelor, vorbeau cu turiştii şi coborau. Singura zi cînd Durant a lipsit a fost

dimineaţa accidentului. În dimineaţa aia, a plecat din oraş. Departe; tocmai pînă-n Egipt. Avea o echipă care-i săpa acolo de luni de zile, în căutarea unui mormînt, din cîte-am înţeles, dar dintr-o dată a devenit foarte necesar să plece de urgenţă, chiar în dimineaţa aia.

Băură amîndoi îngînduraţi, iar Vince umplu iarăşi paharele.

– Spuneţi că şi-a cumpărat aici o casă, zise Halloran.

– În Riverwood, preciză Vince. Mai încolo pe drum, de la familia Calder. A pus să se facă remodelări extinse.

– Ar fi o prostie să fi aruncat şurubul acasă, meditä Halloran.

Vince ridică din umeri:

– N-are nici un motiv să creadă că l-ar căuta cineva. Sau poate crede că un şurub nu e altceva decît un simplu şurub şi tomberoanele de-acasă de la el sînt pline de materiale smulse la remodelare, aşa că în ce alt loc ar putea ascunde mai bine încă o piesă?

– Nu seamănă cu nici un alt fel de şurub din lume.

– Mi-ai mai spus. Probabil că un arheolog n-are de unde să ştie.

Halloran învîrti paharul între degete.

– Mai e în Egipt?

– Nu-i ţin urma, dar cred că da.

Golindu-şi paharul, Halloran se ridică:

– Pot da un telefon de la dumneavoastră? Îl sun pe şerif.

– Fireşte. Te las singur.

– N-am nici un secret faţă de dumneavoastră, domnule senator. De fapt, aveţi dreptul mai mult ca oricine să auziţi, în special dacă ne va duce la ceva.

Vince se apropie de fereastră şi privi spre planetele luminoase care coborau încet pe muntele Tamarack,

netezind pîrtiile. „Nu planete," îşi spuse el. „Stele. Stelele mele norocoase. Netezesc calea. Beloit e fericit; Leo şi familia vor rămîne pe dinafară; avem grijă şi de Durant. Şi pe urmă, o să-i venim şi lui Anne de hac.

Dacă aştepţi destul," mai reflectă el, vesel, „toate ajung să se petreacă aşa cum vrei."

Şeriful comitatului Tamarack, cu doi oameni de-ai săi, au petrecut ziua următoare cernînd răbdători deşeurile de construcţii din tomberoanele aflate lîngă garajul lui Josh Durant. Cam pe la jumătatea căutării, îndesat sub bucăţi smulse din tencuială şi lemne de parchet vechi, au găsit şurubul, sclipind în lumina soarelui.

Iar miercuri seară, cînd Josh a coborît din avion pe aeroportul Tamarack, ridicînd mîna s-o salute pe Anne, şeriful i-a blocat drumul şi i-a spus că era arestat.

Capitolul 19

S-a întîmplat foarte discret; nimeni din jur n-a ştiut ce se petrecea. Dar Anne a văzut mîna lui Tyler Schofield pe braţul lui Josh şi furia bruscă de pe chipul acestuia. Stăteau la baza scării care fusese adusă pînă la uşa avionului şi, în timp ce restul pasagerilor parcurgeau pe jos scurta distanţă pînă la terminal, Anne se strecură pe uşă şi porni spre Josh. Niciodată nu-l mai văzuse atît de furios.

– ...ce naiba vorbeşti... întrebă el.

– Nu-ţi pot spune acum, Josh, zise Tyler, aproape în şoaptă. Trebuie doar să vii cu...

– *Nu-mi poţi spune?* Fă dracu' bine şi spune-mi; nu merg nicăieri pînă nu ştiu ce mă-sa se-ntîmplă.

– Josh, ce naiba, se uită lumea şi...

– Şi ce contează? N-am nimic de ascuns; tu eşti ăla care se ţine de poante.

– Nu eu, pe toţi sfinţii. Ascultă, dom'le, ai dat naso! de belea şi mai bine fii atent...

– Bună, Tyler, salută Anne. Bine-ai venit, îi ură ea lui Josh.

Mîinile li se încleştară strîns. Anne nu se mai retrase.

– Vă deranjez? întrebă.

– Da, se răsti Tyler.

– Mă bucur că te văd, spuse şi Josh; îşi auzi furia şi uimirea din glas şi se întrebă dacă arăta atît de descumpănit pe cît se simţea. Nu ştiu ce se întîmplă aici, dar Tyler zice să sînt arestat pentru accidentul cu telecabina.

Anne îl privi pe Tyler, nevenindu-i să creadă:

– *Josh?* Nu vorbeşti serios. De ce? Tyler, e o nebunie. Habar n-are de nimic. Nici măcar nu era în Tamarack în ziua aia.

– Ascultaţi-mă... începu Tyler, exasperat.

Privi în jurul pistei, apoi în terminal. Nu era aglomeraţie, întrucît majoritatea turiştilor îşi contramandaseră călătoriile, dar existau destui spectatori ca să-l neliniştească şi unii aruncau priviri spre el şi Josh.

– Nu putem discuta aici. Lasă-mă să lămuresc partea asta cu...

– Oricum, de ce să-l arestezi? îl întrerupse Anne. În mod normal, reţii doar persoana pentru interogatoriu.

– E prea mare miza! Of, Christoase, coborî Tyler glasul. Ascultă, Anne, n-ai nici un amestec, O.K.? Nici n-ar trebui să vorbesc cu tine. Acum du-te acasă şi...

– Ba are tot amestecul din lume, i-o reteză Josh ferm. E avocata mea.

Ochii lui Anne îi aruncară o privire scurtă, strălucitori şi încîntaţi. Îşi desprinse mîna dintr-a lui şi păşi înapoi, rece, profesională. Ar fi putut să-şi pună un taior în dungi, îşi spuse Josh, nu strecii ăia negri şi canadiana lucioasă de ski, albastră cu negru.

– Deci, nici nu poate fi vorba să merg acasă, îi spuse ea lui Tyler. Sper că nu vrei să fii pus în situaţia de a interzice reprezentarea legală a domnului Durant în momentul arestării.

– Hei, ia staţi, se repezi Tyler. Ascultaţi, aici toţi sîntem prieteni, Anne. Avem o încurcătură a dracu', atîta tot; ziarele şi televiziunea se reped la noi tot timpul; şi

trebuie să facem ceva ca să demonstrăm că nu ne-am pus palma-n cur... căca-m-aş, nici n-ar trebui să vă spun asta.

„Deci, au intrat în panică," reflectă Anne, „şi au ales o arestare rapidă. Dar de ce, din toată lumea, tocmai pe Josh?"

– Povesteşte-ne în drum spre oraş, îi ceru ea.

Din acel moment, Anne şi Josh ascultară, iar ea nu-l lăsă să vorbească pînă nu i se citi actul de acuzare, i se luară amprentele şi fu eliberat pe cauţiune, cu banii pe care-i ceruse telegrafic de la banca din Los Angeles.

– Mai stai pe-aici un timp? întrebă judecătorul.

– Am cursuri peste două săptămîni, la Los Angeles.

Judecătorul îl privi lung.

– În oraşul ăsta, ne cunoaştem cu toţii; mi-e greu să susţin că ai reprezenta o ameninţare la adresa cuiva sau că ai să încalci cauţiunea. Poţi merge unde vrei, Josh, dar anunţă-mă dinainte. N-am chef de surprize; în ultimele cîteva luni, am avut prea al dracului de multe.

Afară, în liniştea Străzii Mari, începuse să ningă, o perdea continuă de fulgi părînd să-i înconjoare în timp ce mergeau spre maşină.

– Pare să fie a lui Gail, observă Josh.

– Este, ocoli Anne spre portiera de lîngă volan. O folosesc în lipsa lor.

– Ce face Leo? N-am apucat să întreb despre el.

– Se va vindeca; n-are nevoie de operaţie. Am avut mare noroc. Se întorc mîine dimineaţă. Ai mîncat de cină?

– Nu. Am uitat. Din cîte-mi amintesc, plănuiserăm să ieşim împreună astă seară, după ce mă aşteptai la aeroport.

Anne zîmbi.

– Da. Unde ţi-ar plăcea, la un restaurant, sau la Gail şi Leo?

– Prefer să nu mergem în oraş.

– Şi eu.

Porni pe Strada Mare, prin zăpada care cădea. Fulgii se repezeau spre ei în lumina farurilor, ca şi cum maşina s-ar fi repezit printr-un con luminos. Strada era aproape pustie şi merseră în tăcere pînă la cotitura de la ieşirea din oraş.

– Şurubul nu putea ajunge în tomberon dacă nu-l punea cineva acolo, spuse Anne, gîndind cu voce tare.

– Cineva care s-a dus acolo anume pentru asta.

Gîndurile li se contopeau, la fel ca glasurile.

– Nimeni nu se plimbă prin Riverwood în toiul iernii.

– Poate că n-a făcut-o intenţionat. Dacă l-a adus cu el un tîmplar, sau un instalator ori electrician?

– De ce să saboteze un tîmplar, instalator sau electrician telecabina?

– De ce-ai sabota-o tu?

Josh tăcu.

– Nimeni nu avea motiv s-o facă, spuse Josh. E o nebunie. Să pună în pericol atîtea vieţi... Nici un motiv nu e destul de convingător pentru una ca asta.

– Din ură, replică Anne. Din rapacitate, invidie, teamă. Poate, toate la un loc. Niciodată n-am încetat să mă mir cîtă cruzime pot scoate astea la iveală din oameni.

Coti pe drumul care urca spre Riverwood.

– Am fost impresionată să văd cum ţi-ai stăpînit furia în seara asta.

Josh zîmbi amar.

– La acelaşi lucru m-am gîndit şi eu, cînd i-am spus judecătorului că am cursuri peste două săptămîni. La infinita flexibilitate a spiritului omenesc. Mă deprinsesem deja să conviețuiesc cu nebunia asta şi-mi făceam planuri în funcţie de ea. Cred că o putem face în aproape orice situaţie; nu sînt necesare decît adaptări continue.

– Aşa e, răspunse încet Anne.

Peste cîteva minute, ajunseră acasă, iar Anne bagă maşina în garaj. Cînd ieşiră amîndoi în lumina puternică

şi tăcută, lîngă cele două maşini, bancul de lucru aglomerat al lui Leo, uneltele de grădină ale lui Gail aliniate în spate, schiurile proptite pe rasteluri şi cele patru biciclete agăţate pe pereţi, decorul ie inspiră o stare atît de casnică încît ezitară, prinşi în vraja ei.

– Avem multe de vorbit, spuse Anne într-un tîrziu, fără a-l privi pe Josh; intrară în casă. Şi primul lucru, adăugă ea, în timp ce-şi agăţa canadiana în debara şi îşi scotea cizmele înalte cu ajutorul unui căluş, e faptul că nu am licenţă să practic avocatura în statul Colorado.

Josh se opri, ţinînd în mînă scurta sport pe care o purtase în timpul drumului dinspre Egipt.

– La asta nu m-am gîndit. Eşti autorizată numai în California?

– Şi New York. Va trebui să-ţi iei pe cineva de-aici. Cunosc vreo două persoane pe care ţi le-aş putea recomanda; unul, mai ales, Kevin Yarborough, mi se pare foarte bun.

– Dar ai lucra şi tu cu el.

– Dacă ţii neapărat. Şi atît cît pot. Mîine plec la Los Angeles, Josh; am multe de recuperat.

Josh zîmbi trist, în timp ce treceau în bucătărie.

– Toţi clienţii tăi se poartă de parcă n-ai avea altceva de făcut decît să te gîndeşti numai la ei?

– Toţi. Şi eu.

Deschise frigiderul, apoi congelatorul, scotocind prin ele.

– Cred că-i telefonez lui Kevin şi-l chem aici astă seară; trebuie să-l cunoşti cît mai curînd posibil. Şi putem discuta despre ce avem de făcut. Aş vrea să nu fi trebuit să plec. Poate reuşesc să mă întorc, peste o săptămînă două, cel puţin pentru o zi; te anunţ.

Puse pe bufet o cutie şi două pachete şi se întoarse spre el. Josh îi luă mîinile într-ale lui: degetele reci, suple, între degetele lui calde. În ciorapi, Anne părea

mai scundă decît şi-o amintea.

– Anne, ascultă-mă un minut. Plănuisem să-ţi spun multe în seara asta, începînd cu cît de mult m-am gîndit la tine în ultimele zile şi cum tot momentul ăla miraculos n-a fost desăvîrşit pentru mine, fiindcă nu erai şi tu acolo.

Îi privi ochii, dilataţi şi surprinşi, puţin cam şocaţi. Dar nu speriaţi, observă el. *Nu speriaţi.* Simţi un entuziasm năvalnic. Pe dedesubt, însă, circulau curenţii furiei şi ai uimirii şi începutul îngrijorării faţă de ceea ce putea să-l aştepte.

– Iartă-mă; încerc să jonglez cu toate. Vreau să mă concentrez asupra ta, dar îmi stau altele în cale.

– Despre asta trebuie să vorbim. Ce vom întreprinde în continuare.

Se întoarse, făcîndu-şi de lucru la bufet. Josh începu să lucreze alături de ea, deschizînd un pachet de staniol şi punînd o prăjitură pe o farfurie de sticlă. Despachetă plinea şi o bagă în cuptor la dezgheţat. Anne era conştientă de felul cum se uita în dulapuri după farfurii şi pahare, cum deschidea sertarele ca să scoată tacîmurile. Se gîndise atît de intens la el în telecabină, şi-l imaginase aşa de clar, cînd îi telefonase din Egipt, încît acum, în timp ce lucrau împreună într-o armonie tăcută, i se părea o continuare a gîndurilor; parcă, într-un fel, ar fi ajuns să facă parte unul din altul.

Afară, ningea din greu, cu vîrtejuri de vînt. Bucătăria era caldă şi tăcută, cu dulapurile, masa şi scaunele din lemn de brad lucind aurii în lumină.

Anne se simţea împăcată. Neliniştea ultimelor cîteva zile se risipise pentru moment; temerile faţă de apropierea lui Josh, deşi o fulgeraseră un moment în garaj, se stinseseră; tensiunea generată de arestarea lui inexplicabilă era ţinută în frîu. În timp ce se mişcau, apropiindu-se şi depărtîndu-se, nu simţea nici precauţie, nici emoţie; nu avea decît un sentiment de normalitate. „Ce

uimitor e," îşi spuse. Niciodată n-o mai simţise, numai cînd lucra.

Îşi ridică privirea şi, întîlnindu-i ochii, schimbară un surîs. Nu iscodi să afle mai clar ce simţea, sau măcar să-şi pună întrebări; lăsă, doar, simţămîntul să se aşeze în ea. Avea încredere în Josh; era firesc să fie împreună; în acel adăpost sigur, în timp ce afară furtuna se înteţea.

– E plăcut aici, spuse într-o doară Josh; aranja pe o tavă suporturi pentru tacîmuri, farfurii şi pahare de vin. Nu ne-ar fi prea greu să uităm că, aşa cum a spus prietenul nostru Tyler, avem o încurcătură a dracu' aici.

Tăcu, contemplînd tacîmurile pe care le ţinea în mînă, după care le puse pe farfurii.

– Atîta numai că nu putem uita. Şi ai dreptate; trebuie să mă gîndesc la ce urmează.

Scoase şervetele dintr-un sertar şi le împături.

– Şi mai e şi restul. Ce putem face pentru Leo şi Gail. Şi pentru tot oraşul. Nu mai văd pe nimeni simţindu-se bine aici în următoarele cîteva zile sau săptămîni. Decît dacă descoperim că vreunul dintre lucrătorii mei de încredere avea ranchiună pe Leo sau pe companie – n-aş crede, dar...

– Nu, nici eu nu cred.

Anne amesteca sosul pentru paste făinoase cu o lingură lungă de lemn. Fuioare de aburi se unduiau în sus, în jurul puloverului alb şi al feţei ei înbujorate. Era mai destinsă decît o văzuse Josh vreodată. De o frumuseţe răpitoare, avea pe faţă o seninătate nouă care-l atrăgea spre ea, trezindu-i o chinuitoare dorinţă de a o lua în braţe.

– Se întîmplă ceva îngrozitor, Josh. Nu e logic ca un muncitor, sau oricine, să pună şurubul ăla în tomberonul tău. Există coşuri de gunoi prin tot oraşul, între telecabină şi Riverwood; n-avea nici un motiv să aleagă locuinţa cuiva, decît...

– Dacă trebuia să fie găsit acolo, încheie Josh încet.

– Ceea ce înseamnă că cineva trebuia să-l găsească.

Duseră tava şi castroanele cu mîncare în living şi le aranjară pe măsuţa cu placă de sticlă.

– Nu s-a putut întîmpla decît într-un singur fel. N-a avut loc nici o căutare; ar fi fost nevoie de o armată ca să scotocească prin toate tomberoanele şi lăzile de gunoi din Tamarack şi treceau cîteva săptămîni pînă să ajungă în Riverwood.

– Deci, cineva le-a spus unde să caute.

– Da.

Josh se afla în faţa şemineului, aprinzînd surcelele. Îngenunche, privind flăcările subţiri, în timp ce focul se întetea.

– Nu cunosc pe nimeni care să mă urască într-atîta încît să facă asta.

– Poate că e cineva care te-a considerat convenabil fiindcă plecaseşi din oraş în ziua aia. Cam aşa ceva.

Clătină din cap:

– Tot n-are sens. N-aveam nici cel mai vag motiv să fac vreun rău telecabinei.

– Sau Tamarack-ului?

Josh se întoarse brusc spre ea:

– Ştii bine că nu.

– Închipuie-ţi că eşti Tyler. Cineva îţi telefonează şi-ţi spune că şurubul lipsă de la telecabină e acasă la Josh Durant şi, evident, îl găseşti acolo. Ce ştii despre Josh Durant? Sînt toate şansele să nu fii la curent cu vizitarea telecabinei; mi-ai spus că ai vorbit cu foarte puţini oameni cînd ai fost acolo. Şi, oricum, n-ai încercat s-o ţii în secret. Iar că ai plecat din oraş în dimineaţa accidentului, ştiu destui. Şi-apoi, au fost şi investitorii egipteni.

– Tyler nu ştie despre ei.

– Ba s-ar putea. Nici acela n-a fost un secret şi oricine a venit la cina de Crăciun le-a putut spune şi altora.

Josh se aşeză lîngă ea pe canapea, privind focul.

– Şi-atunci? N-am făcut decît să-i găsesc; n-am nici o legătură cu cumpărarea companiei de către ei.

Tăcu o clipă.

– Doar dacă nu cumva Tyler crede că am. Că mă folosesc de ei. Că eu sînt cel care de fapt vrea să cumpere o parte din companie. Dar şi asta e o sminteală. N-are nici o dovadă; nici un motiv s-o creadă, măcar.

– Nu. În afară... În afară de cazul că i-a sugerat-o cineva.

– De ce-ar...? Ei cred că, dacă ne imaginăm că cineva l-a îndreptat pe Tyler spre casa mea ca să găsească şurubul, putem crede şi că acel cineva i-ar fi sugerat aproape orice. Dar la ce i-ar fi folosit? De ce-aş sabota eu telecabina şi aş alunga toţi turiştii acasă mîncînd pămîntul? Nimeni nu se înghesuie să cumpere o firmă cu probleme...

Se întrerupse.

– Dar, evident, preţul ar scădea.

– Da.

Un moment domni liniştea.

– Nu cred, spuse hotărîtă Anne. E prea slab. Nici un procuror n-ar ajune în instanţă cu un dosar ca ăsta.

– Dacă asta-i tot ce au.

– Îţi mai vine şi altceva în minte?

– Nu, dar nu mi-ar fi venit nici ideea să le pun pe toate cap la cap şi să ajung la concluzia asta.

– Îl sun pe Kevin, spuse Anne. Cred că n-au nici o probă concludentă împotriva ta, dar el s-ar putea să observe amănunte care mie-mi scapă. Oricum, trebuie să fie informat. Poate veni aici la cafea.

Cînd, însă, reveni în living, îi spuse lui Josh să fixase o întîlnire pentru a doua zi dimineaţă, în cabinetul lui Kevin.

– Nu vrea să iasă din casă; zice că e deja zăpadă

de şase degete şi se anunţă între paisprezece şi douăzeci.

Josh tocmai destupa sticla de vin pe care o adusese din pivniţă.

– Va trebui să împrumut rachetele de zăpadă ale lui Josh ca să mă duc acasă, murmură el absent.

Anne se duse la uşa din faţă şi o deschise. O rafală de vînt suflă zăpada peste picioarele ei în ciorapi. Ningea încontinuu, o cortină groasă de fulgi strălucind albi în razele de lumină ale felinarelor ce încadrau uşa.

– Cred că nu trebuie să te duci nicăieri, cu sau fără rachete, spuse ea. Kevin are dreptate; e o noapte de stat în casă.

Trînti uşa în calea vîntului şi o încuie.

Josh îşi ridică privirea.

– Mi-ar face plăcere, dacă nu te superi. Din cîte mi-amintesc, casa asta e plină de camere de oaspeţi.

Anne simţi un val de căldură şi recunoştinţă faţă de dezinvoltura lui firească. Îi aştepta o noapte scoasă direct dintr-un roman din secolul al nouăsprezecelea. Se întrebă dacă lui Josh îi era mai uşor decît majorităţii bărbaţilor, fiindcă el petrecea atît de mult timp în trecut. Zîmbi în sinea ei. „Va trebui să-l întreb cîndva," îşi spuse.

– Trei, răspunse ea, la fel de indiferentă ca Josh. Una e a mea; ai de ales dintre celelalte două. Gail le ţine pregătite; întotdeauna le vin musafiri neanunţaţi.

– Bine. Îi voi spune lui Kevin tot ce hotărîm împreună *în seara asta.*

Anne surîse vag.

– Nu e specialitatea mea, Josh; nu vreau să mă crezi la fel de capabilă ca în cazurile de divorţ.

– Îmi place modul cum lucrezi, turnă el în pahar vinul *Barolo* roşu-închis şi gustă. Şi admir pivniţa lui Leo. Mereu găsesc noi şi noi motive de a-l preţui ca vecin.

– Dacă mai rămîne aici. Nu ştiu ce-o să se întîmple

cu compania.

Josh umplu paharele.

– La masă, anunţă el, întinzîndu-i o farfurie.

– Îţi mulţumesc. Nu-mi vine să cred, cu toate cîte se întîmplă, dar mor de foame.

Josh ridică paharul. Stăteau aşezaţi unul lîngă altul; cînd Anne ciocni cu paharul ei, mîinile li se atinseră.

– Pentru avocata mea, spuse el.

– Pentru clientul meu, răspunse ea pe un ton firesc.

Îşi umplură farfuriile şi mîncară în tăcere cîteva minute, privind flăcările care săltau şi încolăceau buştenii de piñon.[1]

– S-ar putea să devină un obicei, spuse el gînditor. Prima dată cînd am plănuit să mîncăm în oraş, ne-am răzgîndit şi am gătit împreună în apartamentul meu.

– În septembrie trecut, murmură Anne.

– Optsprezece, adăugă Josh. Şi-n seara aia am tras o raită prin congelator. Purtai mătase roşie. Şi am ascultat Beethoven şi Mozart.

Anne îşi amintea. Fusese o seară caldă şi necomplicată; mai plăcută decît se aşteptase. Şi totuşi, în tot timpul ei şi în toate momentele petrecute împreună după aceea, dăinuiseră retragerile ei instinctive, prudenţa ei, temerile ei. Privea jocul flăcărilor şi se întreba ce se întîmplase în lunile dintre acea seară şi aceasta, pentru a o face să se simtă normal. Timpul, îşi spuse ea. Săptămînile şi lunile în care Josh devenise o parte din viaţa ei, încet, treptat, fără premeditare nici presiuni. Şi mai era ceva. Astă seară, el avea probleme iar ea îl ajuta. Astă seară, pentru prima dată, Josh nu-i dădea senzaţia de a sta pe o platformă de triumfuri indestructibilă în timp ce ea abia îşi ţinea echilibrul pe temelia

1. Conifer din nord-vestul Americii.

fragilă peticită din mijloacele ei de apărare. Întotdeauna fusese capabilă să-i ajute pe necunoscuţi; acum, avea să ajute un om apropiat, ceea ce-i genera o stare nouă, de forţă şi uşurinţă.

Puse farfuria deoparte.

– Trebuie să discutăm strategia.

– Da, dădu Josh din cap. Dar am să-ţi cer o favoare. Avem toată seara asta şi dimineaţa de mîine, pentru strategie, şi nu mă grăbesc să ajung la ea. Dacă încearcă cineva să mă înfunde, situaţia n-o să se schimbe în următoarele cîteva ore, iar pe moment mi se pare mult mai uşor de înfruntat decît mai devreme. Vinul, focul, cred, şi faptul că sînt cu tine; pur şi simplu, în momentul ăsta nu-mi pot impune un spirit de urgenţă puternic. Ceea ce vreau cu adevărat este să-ţi povestesc despre Egipt. Aştept momentul ăsta de cînd am făcut primul pas în mormînt.

Clătină din cap:

– Parcă au trecut ani de zile. Mare blestemăţie; zburam atît de sus; găsisem tot ce mi-am visat vreodată şi ştiam că tu mă aşteptai... Şi pe urmă, a venit Tyler şi totul s-a făcut praf.

Anne îl privea cu o expresie sumbră, fără a-i oferi cuvinte de consolare, aşteptîndu-l să-şi lămurească de unul singur sentimentele.

– Dar asta rămîne pe mîine, reluă el. Astă seară, vreau să revin la frumuseţea şi miraculosul descoperirii mele şi s-o fac împreună cu tine. Mîine-poimîine, după ce rezolvăm porcăria asta nenorocită, am să te duc acolo, dar pînă una-alta vreau să-ţi vorbesc despre mormînt şi să-ncerc să te fac să-l vezi şi tu. Ai ceva împotrivă?

– Nu. Mi-ar face mare plăcere.

Josh umplu din nou paharele cu vin şi, întinzîndu-se înapoi, stinse lampa, lăsînd camera în întuneric cu excepţia dansului strălucitor al flăcărilor. Faţa lui Anne

lucea în lumina focului, făcîndu-l să se întrebe dacă şi chipul lui arăta la fel: cald, rumen, liniştit. Puteau sta acolo toată noaptea, îşi spuse, cu furtuna afară şi focul înăuntru; era momentul lor, separat de restul lumii. Toate celelalte aveau să-i inunde destul de repede, a doua zi.

– N-am fotografii, nici diapozitive, spuse el. Nu le-am dat la developat. Tot ce am sînt cuvintele...

– Şi pasiunea, adăugă încet Anne. Şi mi-ar plăcea să mi-o împărtăşeşti şi pe ea, şi tot ce-ai văzut. Cu cuvintele tale şi cu glasul tău.

Josh simţi un val de bucurie. Instinctiv, întinse mîna să i-o ia pe a ei. Se opri, însă, înainte de a o atinge. „Încă nu," îşi spuse, „nu în seara asta; pas cu pas."

– Uşa fusese acoperită cu tencuială, începu el.

Şi glasul său începu să umple încăperea liniştită, şi imaginaţia lui Anne.

„NOUL REGE TUT!" trîmbiţau a doua zi ziarele şi comentatorii de televiziune, de îndată ce guvernul egiptean şi Muzeul Lumii Antice din Los Angeles anunţaseră împreună descoperirea mormîntului lui Tenkaure. „UN PROFESOR DE LA U.C.L.A. DESCOPERĂ MORMÎNTUL REGELUI TENK!" „MORMÎNTUL INTACT, PLIN CU BOGĂŢII FABULOASE!" „COMORILE DIN MORMÎNT LE ÎNTREC PE CELE ALE LUI TUT!"

Ca *nişte porumbei voiajori, reporterii se adunau* spre Los Angeles. Aflînd că Josh nu era acolo, au făcut calea-ntoarsă şi şi-au luat zborul către Tamarack. Pentru unii dintre ei, era a doua vizită din aceeaşi săptămînă; prima dată, veniseră să investigheze accidentul telecabinei. Pentru reporterii de ştiinţă era o premieră şi, în timpul zborului, citeau istorii ale Egiptului cumpărate în pripă, şi mai ales despre vremurile tumultuoase din *mijlocul Dinastiei* A Opta.

Şi apoi, cînd au ajuns la Tamarack, începînd să

închirieze maşini şi să cumpere hărţi ale oraşului, unii dintre ei au luat cîte un ziar local şi au citit că Josh Durant, celebrul arheolog, fusese acuzat de provocarea accidentului de telecabină şi eliberat pe cauţiune.

Era visul oricărui reporter: două articole de senzaţie în acelaşi loc, cu un delincvent care era şi erou, sau viceversa. „ÎNTÎI MORMÎNTUL, APOI CELULA?" titra *USA Today*, iar *Daily News* din New York răcnea: „PROFUL GĂSITOR DE FARAONI, SĂLTAT PENTRU PRĂBUŞIREA TELECABINEI". Titlurile erau preluate de ziarele din toată ţara şi reproduse cu înfloriturl la emisiunile matinale de televiziune şi actualităţile de seară. Numai *Los Angeles Times* era mai reţinut, întrucît Josh era unul de-ai lor.

Reporterii şi-au instalat tabăra în jurul casei lui, cu maşinile parcate de-a lungul drumului îngust, într-un şir neregulat care se întindea aproape pe toată distanţa de un kilometru şi jumătate pînă la casa lui Gail şi Leo. În ziua întoarcerii lor de la Albuquerque, maşinile au fost primele pe care le-au văzut. Leo le privi cu uimire, în timp ce Gail cotea pe drumul spre casa lor, conducînd printre nămeţii uriaşi adunaţi de pluguri în aceeaşi dimineaţă, cînd se sfîrşise viscolul. De la aeroport, se duseseră direct la spitalul Tamarack, pentru a petrece după-amiaza cu Robin şi Ned. Acum era aproape întuneric şi se înnorase din nou; se anunţau iar ninsori. Leo îşi încordă vederea, pentru a observa pînă unde se înşirau maşinile.

– Ce se întîmplă? Nimeni nu dă petreceri la patru după-amiază.

– Reporterii trebuie să fie, din cauza lui Josh, spuse Gail. Lua- i-ar *dracu'*, de ce nu pot să-l lase în pace? De ce n-a mai ţinut furtuna, ca să nu poată ajunge nici unul? De unde ştiau că-i aici? Trebuie să le fi spus careva din Los Angeles. Ăştia nu-s în stare să ţină nimic pentru ei?

– E un subiect prea tare, răspunse Leo; coborî din maşină, mişcîndu-se cu atenţie, pentru a nu se ciocni de nimic, făcînd ca vibraţiile să i se propage prin oase pînă în capul rănit. Cred că de-asta nu l-am găsit la telefon, azi-dimineaţă; probabil că nu răspunde. Hai să mergem acolo; e practic sub asediu.

– Poţi încerca să-l mai suni, dar acolo nu te duci, replică Gail categorică. Ştii ce-a zis doctorul...

– Exact, ştiu. Dar mîine trebuie să merg la birou, Gail. Ai să mă duci tu cu maşina şi n-o să am nici o problemă.

– Ştiu, răspunse ea, însoţindu-l în casă. De Tamarack nu-s sigură. Sau de noi.

– Diseară vin toţi, nu? întrebă brusc Leo.

– Toţi, în afară de Vince; i-a spus lui William că trebuie să rămînă la Denver. Am încercat să-i conving să mai aştepte cîteva zile, dar sînt speriaţi. Vor să vîndă, imediat, oricui vine cu o ofertă decentă.

– Au promis că-i vor aştepta pe egiptenii ăia. Ce i-a apucat?

Gail clătină din cap.

– Nu ţi-am spus, în spital: egiptenii s-au răzgîndit.

Leo înjură încet.

– Bine că încă n-au venit acasă Robin şi Ned; n-aş vrea să fie de faţă, diseară.

Trecu încet din *living room* în studio.

– Mîncăm peste-o oră, ca să fim gata pînă sosesc ei, strigă Gail, intrînd în bucătărie; domnea o ordine desăvîrşită, ca şi cum Anne nici n-ar fi trecut pe-acolo, cu excepţia unei plăcinte cu mere pe bufet, lîngă care se afla un bilet: „Merele şi scorţişoara sînt cunoscute din vechime pentru vindecarea fracturilor de craniu, aşa că asta e contribuţia mea la refacerea lui Leo. Îmi pare rău că nu ne vedem; trebuie neapărat să prind primul avion. Vă sun din L.A. şi voi încerca să revin într-o săptămînă,

două. Bine ați venit acasă!"

Gail străbătu locuința. Nici o urmă, constată ea. Cearceafurile din camera de oaspeți fuseseră spălate, iar patul făcut cu grijă; pernele din living erau pufuite. Văzu, însă, că în seara trecută arsese focul în cămin; cenușa era caldă încă. Simți un junghi de tristețe la gîndul că Anne stătuse singură în fața focului, într-o noapte cu viscol.

Mătură cenușa și puse pe grătar surcele și bușteni. Încă un foc, în seara asta; poate avea să creeze o atmosferă mai plăcută, risipind panica. Și le rămînea plăcinta lui Anne, reîncălzită. Foc cald, plăcintă caldă, inimi calde. Poate.

Dar, cînd se așezară în *living room* în seara aceea, membrii familiei erau încordați și nervoși, fără să-i intereseze plăcinta, abia observînd focul uriaș pe care-l aprinsese Gail, dornici numai să termine mai repede și să plece.

– Îmi pare rău, Gail, îmi pare atît de rău, spunea încontinuu Nina. Îmi pare atît de *rău*. Dar ce altceva putem face?

– Putem aștepta, răspunse furios Leo; el și Gail stăteau unul lîngă altul pe canapea, cu fața spre șemineu. Ascultați, știți și voi că telecabina aia n-a căzut de la sine; Gail v-a telefonat tuturor și v-a spus că pînă acum s-a descoperit atîta lucru: a stricat-o cineva!

– *Josh* a stricat-o! strigă Fred. Ce contează că...

– Nu-i adevărat! țipă Gail. Nici un om în toate mințile n-ar crede...

– Cel mai probabil, nu, interveni și Marian. Dar trebuie să aibă ei ceva, altfel nu l-ar fi acuzat...

– Bietul Josh, spuse Nina. Îmi plăcea mult de el. Ce i-o fi venit...

– Nimeni nu știe ce s-a întîmplat, spuse Leo cu glas sonor. Ascultați, prefer să nu strig; cînd încerc, mă

doare ca dracu'. N- am putea să purtăm o conversaţie, nu un meci de urlete? Trebuie să ne fie tuturor clar un lucru. *Nimeni nu ne învinuieşte pe noi.* Tipul ăsta, Halloran, a venit la Albuquerque şi i-a spus lui Gail că avem o întreţinere excelentă...

– Cui îi pasă de Halloran? îl întrerupse Fred. Ăsta nu cumpără bilete de teleferic; turiştii le cumpără. Iar turiştii, ziarele, televiziunea, *toată lumea* dă vina pe noi. Uită-te-n jur, pentru numele lui Dumnezeu, oraşul ăsta-i mort.

– E ca un, ştiţi, albatros, se adresă Keith tuturor în general. Vreau să spun, ce poţi face cu el, e un, înţelegeţi, elefant alb.

Marian nu-şi luă în seamă fiul. Se transformase într-o versiune mai proastă a lui Fred.

– Nu văd ce rost ar avea să mai aşteptăm, îi spuse ea lui Leo.

Leo se aplecă înainte, prea repede, şi se strîmbă simţind durerea de cap.

– Cînd vom fi exoneraţi de neglijenţă, putem aduce oamenii înapoi, Marian, ştiu că putem! Nu e ca şi cum am fi într-un sătuc izolat, sîntem una dintre principalele zone de schi din lume! Oamenii vin aici de peste tot, vin an de an...

– Leo, nu nouă trebuie să ne-o vinzi, spuse tristă Marian.

– Ba se pare că da. Din cîte-mi dau seama, aţi uitat tot ce ştiaţi despre oraşul ăsta. Nu e un oraş ca oricare altul; are un istoric şi o viaţă proprie, şi turişti asemenea. Şi avem un munte despre care vorbesc schiorii din toată ţara. Şi nimic din toate astea nu s-a schimbat...

– Totul s-a schimbat, replică William. Şi-am să vă spun de ce. Tocmai din cauza a ceea ce ai spus tu, Leo. Nu e un oraş obişnuit; trăieşte sau moare conform bunăvoinţei vizitatorilor care vin aici ca să se distreze. Şi

nu se pot distra dacă nu se simt în siguranţă. Iar în siguranţă nu se vor simţi, dacă nu cred că putem ţine ordine în casă. Nimic mai simplu. Pentru ei nu contează dacă am făcut prost întreţinerea sau am fost sabotaţi; ceea ce contează e că s-a prăbuşit telecabina şi au fost răniţi oameni. Asta se ţine minte. Şi asta ne omoară.

– Nu se va ţine minte, dacă vor crede că nu se mai poate repeta, insistă Leo, disperat.

– Nimeni nu poate fi sigur de asta, răspunse cu convingere Marian. De fiecare dată cînd se întîmplă ceva rău aici – şi e ciudat, dar în ultima vreme s-au întîmplat cam multe rele – devine tot mai greu de vîndut.

– Nu e nevoie să vindem! Ascultaţi, şi la Vail a fost un accident de telecabină, cu ani în urmă, şi au mers înainte, devenind mai tari ca oricînd! Nu există nici un motiv ca să nu putem şi noi!

Fred ridică din umeri.

– La Vail e cu totul altceva. Şi nu se întîmplaseră şi celelalte necazuri.

– Asta nu...

– Leo, îl întrerupse Marian, am fost alături de tine ultima dată cînd s-a pus problema, dar n-o putem ţine aşa la nesfîrşit. S-au întîmplat prea multe. Nu văd nici o altă ieşire, decît să vindem cît de repede putem, atîta timp cît mai putem.

William mormăi:

– Ai să-ţi primeşti banii, Charles. Ar trebui să fii fericit.

– Mă vor ajuta, răspunse Charles; o privea pe Gail, care plîngea; Leo o cuprinsese cu braţul. Marian are dreptate, îi spuse el. N-o putem ţine la nesfîrşit.

– Ai vorbit cu Beloit? întrebă Fred.

Charles dădu din cap.

– Şaizeci de milioane, cash, dacă încheiem tîrgul astă seară.

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Fred, în același moment în care Marian strigă:

– Valorează de două ori pe-atîta!

– Și ce vreți să fac? întrebă nervos Charles. Să-i chem pe egipteni înapoi? Să-i chem pe cei de la Matsushita? Sau de la Sony? Ce naiba vreți să fac?

– Să vinzi, răspunse Walter; stătea cu Rose pe o banchetă joasă de lîngă șemineu; era singurul care-și mîncase plăcinta. la cele șaizeci de milioane și dă-i-o. Mi s-a acrit de-atîtea dezbateri; m-am săturat să-mi tot bat capul. Lasă și pe altcineva s-o facă, măcar acum.

– Îmi pare atît de rău, le spuse Nina lui Gail și lui Leo.

– Nimănui nu-i pare bine, bombăni William.

– E foarte trist, spuse și Marian. Dar zău că nu văd nici o altă ieșire...

– Da, i-o reteză Fred cu tărie. Eu votez pentru.

Se lăsă un moment de liniște.

– Pentru, șopti Nina.

Unul cîte unul, ceilalți repetară votul. Gail și Leo tăceau. Focul ardea viu. Pîlpîitul slab al flăcărilor era singurul sunet din cameră.

– Îl sun pe Beloit, spuse Charles în cele din urmă. Va dori o scrisoare de intenție.

– Scri-o, îi spuse William. O putem semna noi doi, ca reprezentanți ai *Chatham Development.*

Charles luă o foaie împăturită și un stilou din buzunarul interior al sacoului său sport și i le întinse lui William.

– Fir-aș al dracu', exclamă Fred, admirativ.

William se aplecă peste măsuța de cafea și citi scrisoarea. Purta deja semnătura lui Charles. William își trecu și numele lui și i-o înapoie.

– Trebuie să ne întoarcem la hotel, spuse Rose, ridicîndu-se. Mîine luăm primul avion.

– Da, confirmă William. E mai bine să plecăm.

– Iarăşi ninge, observă Nina. Va fi greu să mergem cu maşina pe drumul din Riverwood. Of, Doamne, izbucni ea, apar atîtea complicaţii!

Marian o cuprinse pe după umeri.

– Vom conduce încet.

– Voiam să spun că sînt *altele...*

– Ştiu. Haide, să ne luăm paltoanele.

Se aplecară cu toţii spre Gail şi Leo, sărutîndu-i se rămas bun, după care ieşiră. Fulgii de zăpadă pluteau înăuntru la fiecare deschidere a uşii. Cînd se închise pentru ultima oară, Leo o luă pe Gail în braţe şi o strînse la piept. Plîngeau amîndoi. Stătură astfel mult timp, pe cînd focul se micşora tot mai mult, pînă se stinse.

Josh îi vizită a doua zi în zori, cu palete în picioare pentru a parcurge kilometrul şi jumătate de la casa lui pînă la ei, căci buldozerul încă nu ajunsese în Riverwood. Drumurile nedezăpezite îi ţineau pe reporteri la distanţă, el fiind singurul care circula. Soarele răzbătea printre nori, aruncînd străfulgerări de lumină peste întinderea de zăpadă netezită de vînt în dune înalte, rotunjite; cînd norii se închideau din nou, Josh îşi continua drumul printr-un peisaj cu brazi negri şi plopi albi, pe fundalul imaculat al zăpezii. Singura pată de culoare o puneau canadiana şi pantalonii săi albaştri de schi, şi faţa, înroşită de gerul amarnic. Cînd ajunse la Gail şi Leo, aproape alerga, cu obrajii îngheţaţi şi năduşit tot.

– Tocmai la timp pentru micul dejun, spuse Gail, deschizînd larg uşa antreului; Josh năvăli înăuntru, gîfîind. Te aşteptăm în bucătărie.

– Mulţumesc, icni el.

Îşi scoase paletele şi cizmele şi, pînă-şi agăţă canadiana pe cuierul-pom plin de haine, respiraţia îi reveni

la normal. Intră în bucătărie, numai în ciorapi, cu gîndul la Anne. Fuseseră amîndoi acolo cu doar două seri în urmă.

– Arăţi prea al naibii de sănătos, mîrîi Leo.

– Iar tu arăţi gata să mă provoci la o întrecere, peste vreo două săptămîni, replică Josh; Leo se ridică şi se îmbrăţişară. Mă bucur că te văd întreg.

– Am avut noroc. Şi am avut-o pe Anne. Ea i-a ţinut pe copii să nu cadă din cabina aia nenorocită, le-a dat de lucru pînă a venit patrula şi a stat cu ei în spital zilnic, cît am fost noi în Albuquerque. Mor după femeia asta. Stai jos, Josh; serveşte ceva. Trebuie să vorbim despre situaţia ta..

În timp ce Leo turna cafeaua, Gail aduse pe masă suc de portocale şi clătite. Continuă să circule între masă şi aragaz, vorbind, în timp ce mai făcea clătite:

– E o nebunie totală, să creadă că ai avut tu vreun amestec, să se *gîndească* măcar că ai putut comite vreun delict...

Josh îi distinse tensiunea din voce, nota înaltă asemănătoare cu un ţipăt stăpînit.

– Ce s-a întîmplat aici? întrebă el. E ceva în neregulă. Mai e ceva, în afară de telecabină? Haideţi, nu vorbim nimic despre mine, pînă nu ştiu ce se întîmplă cu voi doi.

– Au votat să vîndă compania, spuse Leo. Au fost aseară aici; cam zece minute a durat. Beloit ăsta a venit cu o ofertă la care nici un om de afaceri serios nu s-ar uita şi-a doua oară, iar ei s-au şi repezit. Erau speriaţi şi nu ştiau ce să facă, aşa că au primit-o şi s-a terminat. Uite-aşa.

Josh clătină din cap.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să aştepte. Oraşul îşi va reveni; nu e decît o chestiune de timp.

– Le-am spus şi eu. Nici n-au vrut s-audă.

– Aşa că nu ştiu cît de mult te mai putem ajuta, Josh, spuse Gail, cu vocea aceea ascuţită şi crispată. Cred că de-acum încolo nu vom mai avea prea multă influenţă pe-aici.

– Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine. Am un avocat excelent. Ceea ce-mi aminteşte: în pivniţa ta e un *Barolo* delicios, Leo. Ne-am mulţumit doar cu o singură sticlă şi crede-mă că nu ne-a fost uşor.

Îl priviră cu uimire.

– Tu şi cu cine?

– Eu şi cu Anne. Nu ştiaţi? Am crezut că v-a spus, înainte să plece.

– N-am văzut-o; ne-a lăsat doar un bilet. Aţi luat cina aici? Cînd?

– Acum două seri. M-a aşteptat la avion.

– Aha...

Un moment, Gail uită de întrunirea familială.

– Aţi aprins focul.

– Am luat cina la lumina focului. Iar eu am înnoptat în cealaltă cameră de oaspeţi, din cauza furtunii.

– Cît de mult mă bucur! Mă întrista gîndul că Anne stătuse singură în faţa focului, cînd afară urla furtuna. Îmi pare bine că n-a fost singură. Că a fost cu tine.

– Cine ţi-e avocatul? întrebă Leo.

– Anne.

– A! Ei, bravo, decît că ea cum poate...

– Colaborează cu Kevin Yarborough, aici în oraş. L-am văzut ieri dimineaţă şi a fost de acord să lucreze împreună, în orice fel doreşte ea. Şi el o găseşte extraordinară.

– Ai trecut de toţi reporterii ăia? întrebă Gail.

– Le-am promis un interviu, pentru la întoarcere.

– Şi?

– Şi li l-am dat. Nimic despre mine; totul despre mormînt – mă rog, vouă n-am apucat să vă povestesc...

– Am auzit ieri, la spital, spuse Leo. Ned dăduse drumul la televizor. Problema e că au fost două reportaje – Egiptul şi telecabina – şi nici unul nu era foarte clar.

– Spune-ne tu, Josh, îi ceru Gail. Totul, începînd cu telecabina. Tyler nu are nimic concludent, de fapt, aşa-i? Ce *poate* avea?

Josh se rezemă, cu cana de cafea între mîini. Soarele ieşise complet, inundînd cu lumină bucătăria, iar el stătea în căldura sa, simţindu-se ca acasă, la fel cum i se întîmplase cu Anne. Aceea devenise familia lui, şi căminul lui.

Parţial datorită lui Anne, considera el; pe măsură ce ea se apropiase tot mai mult de Leo, Gail şi copii, Josh dorise să împărtăşească acest lucru împreună. Dar îi se datora şi lui Leo şi lui Gail înşişi. Îl bucura iubirea lor reciprocă, încrederea, căsnicia solidă, stabilitatea vieţii alături de copiii lor. Contrastul cu propria lui viaţă personală, împreună cu Dora şi cu celelalte dinaintea sa, era atît de mare, încît Josh era atras de ei ca un om aflat în umbră, spre lumină.

În dimineaţa aceea, au vorbit îndelung, pînă cînd Gail şi Leo au fost nevoiţi să plece la spital, pentru a-i aduce pe Ned şi Robin acasă.

– Acum ce vei face? întrebă Gail. Te întorci în Egipt?

– Nu înainte de a se lămuri povestea asta. Oricum nu urma să plec imediat; în semestrul ăsta am un curs. Iar aici sînt destule care să mă ţină ocupat; am de citit toţi pereţii lui Tenkaure.

– Fotografiile, adică, comentă Leo. Chiar le poţi citi? Desenele şi hieroglifele?

– Ca pe o carte. De fapt, este o carte, numai că e scrisă pe pereţi. Este istoria domniei şi a timpurilor lui Tenkaure, a modului cum trăiau oamenii, cum făceau comerţ cu alte ţări, cum luptau în războaie şi revoluţii...

toată povestea. Şi încă n-o ştim; tot ce ştim pînă acum despre Tenkaure sînt cîteva amănunte pe care le-am reconstituit din mormintele faraonilor ulteriori. Fiul lui şi tentativa de lovitură de stat. Atîta tot.

– Ce-a fost cu fiul lui? întrebă Gail.

– Era moştenitorul tronului şi, evident, s-a încurcat cu una dintre nevestele lui taică-său, iar acesta l-a alungat. Mai mult nu ştim; sper că toată povestea e scrisă în mormînt. Ştim că, după aceea, Raneb, fiul, s-a dus în deltă şi a angajat mercenari, complotînd o lovitură ca să-şi răstoarne tatăl. Cumva, Tenkaure a aflat şi a oprit-o şi probabil l-a surghiunit pe Raneb din regat. Nu sîntem siguri, dar n-a mai apărut niciodată, n-a devenit următorul faraon, aşa că presupun că nu s-a mai întors, sau cel puţin nu s-a reintegrat în familie. Lumea nu se schimbă prea mult, nu-i aşa? Gîlcevile familiale sună cam la fel, cînd le reduci la esenţa lor.

– Cu siguranţă, răspunse Leo; o privi pe Gail. Ar putea aproape să fie istoria familiei Chatham.

Gail scutură repede din cap:

– Nu tocmai.

– Cum aşa? înălţă Josh sprîncenele, mirat.

– Ei, nu seamănă chiar atît de mult, începu să-i explice Leo. Ethan, bunicul lui Gail, l-a alungat demult pe Vince din familie. N-aveai de unde să ştii; mă îndoiesc că Dora ştie, era mică de tot cînd s-a întîmplat şi ea e singura care ţi-ar fi putut spune. Nimeni n-a vorbit despre asta, din cîte ştiu, de cînd s-a întîmplat. Oricum, Vince a fost exclus, şi-a vîndut părţile din compania familială, aşa că a rămas pe dinafară şi cu afacerile. N-a complotat nici o lovitură de stat, nimic de soiul ăsta, dar a plecat şi niciodată nu s-a mai întors cu adevărat. Ethan n-a mai vorbit niciodată cu el.

– De ce l-a dat afară? întrebă Josh.

În tăcerea ce se lăsă, privi de la Leo la Gail.

– Haideţi; e întrebarea cea mai evidentă. Şi spuneaţi că s-a întîmplat demult.

– Dar nu e povestea noastră, răspunse Gail. Nu noi avem dreptul s-o spunem.

Încruntîndu-se, Josh privi pe lîngă ei, spre piscurile din depărtare. Savantul din el căuta întotdeauna legături; era munca lui de-o viaţă. Acum, făcea legătura între trei fapte: ceva o rănise pe Anne atît de adînc,încît o parte din ea părea să fi îngheţat, sau să fi adormit, şi rămăsese astfel mult timp. Vince fusese izgonit de bunicul ei, demult. Anne plecase de-acasă demult şi nu se întorsese decît recent. Îl trecu un fior, ca şi cum, asemenea lui Anne, ar fi îngheţat şi el. „Dumnezeule," îşi spuse. „Dumnezeule, nu se poate." Îi privi pe Gail şi pe Leo:

– A avut vreo legătură cu Anne?

Gail oftă.

– Pur şi simplu nu putem vorbi despre asta, Josh; nu avem nimic să-ţi spunem. Oricum, discutam despre oameni care au trăit cu mii de ani în urmă; n-au nici o legătură cu noi. Tot ce ne interesează e că ai găsit mormîntul; sîntem emoţionaţi şi fericiţi pentru tine.

Duse cănile la chiuvetă.

– Mergem să-i luăm pe Ned şi pe Robin de la spital; vrei să te ducem cu maşina acasă, ca să nu mai trebuiască să ai de-a face cu haita aia de reporteri? Probabil că au revenit în clipa cînd s-a degajat drumul.

Josh clătină din cap.

– Îmi place să merg pe jos şi cu reporterii mă descurc; le vorbesc numai despre Tenkaure. E cea mai bună reclamă din lume pentru ceea ce facem aici.

– Nu pe Tenkaure îl vor; vor să ştie despre tine, sublinie Leo.

– Se vor alege cu ce pot; despre mine nu vorbesc.

O ajută pe Gail să termine de strîns masa.

– Vă mulţumesc pentru micul dejun; sînteţi invitaţi la mine, cînd va fi gata casa. În momentul de faţă, stau înghesuit într-o cameră şi jumătate de bucătărie. Transmiteţi-le copiilor salutările mele; spuneţi-le c-am să-i duc la fabrica de ciocolată de îndată ce declaraţi voi că pot merge pe picioare.

Ieşind, porni cu paşi mari, pe paiete, inspirînd adînc aerul curat, încălzit de soare, rece la umbră. Merse neabătut printre copaci şi peste pajiştile largi, ţinîndu-se departe de maşinile parcate pe drum. Avea să-i întîlnească în faţa casei şi să le dea un interviu despre Egipt cît voiau de lung. Iar după aceea, cînd se va instala în living-ul terminat unde locuia şi dormea, avea să-i telefoneze lui Anne. Nu pentru a-i pune întrebări; urma să vină şi momentul acela, cînd erau împreună. Avea s-o cheme ca prieten şi, desigur, client. Iar mai tîrziu, după întoarcerea ei la Tamarack, sau cînd se ducea el la Los Angeles, urma s-o întrebe despre anii adolescenţei ei. Sosise momentul să discute şi acest lucru.

Majoritatea invitaţilor părăsiseră sala de bal a hotelului *Brown Palace* din Denver; mai rămăseseră doar cîţiva prieteni ai organizatorilor, aşezaţi în apropierea lui Vince ca şi cercetaşii în jurul focului de tabără, pentru a avea lumină şi căldură.

– Estimez două milioane, sumă netă, spuse Ray Beloit. Oamenii iubesc învingătorii, Vince; vor miza bani pe tine şi cînd n-o să mai ai nevoie.

– Nu există aşa ceva, replică Sid Folker. În politică sau în afara ei, nu există prea mulţi bani, sau un moment cînd să n-ai nevoie de cît mai mulţi.

– Domnule senator, interveni o tînără din spatele lui Vince, aţi putea să-mi acordaţi cîteva minute? Sînt de la *Rocky Mountain News*.

Vince se întoarse, surîzînd deja. Zîmbetul i se lărgi cînd o văzu; înaltă şi zveltă, cu păr blond scurt legănîndu-i-se în jurul feţei în formă de inimă, privindu-l cu o intensitate aproape adoratoare în ochii săi verzi.

– Aţi pierdut conferinţa de presă? o întrebă.

– A, nu, am fost acolo; niciodată nu pierd ocazia să vă ascult. Dar m-am gîndit că, dacă am putea vorbi puţin, dacă aţi putea puţin fi mai personal...

– A, sînteţi una dintre acelea care ţin într-adevăr la vocaţia ei. Cum aş putea să rezist?

Vince o luă de braţ şi o conduse spre una dintre mesele rotunde de la dineu, care fuseseră eliberate de chelneri.

– Înainte de toate, aş dori să vă ştiu numele.

Femeia roşi.

– Scuzaţi-mă. Sara Benedict.

– Sara. Frumos nume. Ei, Sara, ce-ai vrea să ştii?

– Mă interesează familia dumneavoastră. Am citit despre ea, desigur; despre ghinionul din Tamarack – ce întîmplare îngrozitoare, prăbuşirea telecabinei şi faptul că a provocat-o cineva cu deliberare!

– Un străin, spuse Vince. Un intrus care încerca să distrugă familia, sabotînd telecabina. Ne vom ocupa de el.

– Da, dar asta nu e decît una dintre probleme. Au mai avut şi altele, ca necazul din Chicago. Şi adevărul este, domnule senator, că nu pot să nu observ contrastul cu marele dumneavoastră succes.

Vince aşteptă întrebarea. Sara aştepta şi ea, de parcă i-ar fi şi pus-o.

– Ei, da, spuse el după un timp, s-ar putea spune că e o prăpastie între noi, dar dacă nu amestecăm afacerile, dacă vorbim despre ei numai ca despre nişte oameni civilizaţi, buni şi onorabili, trebuie să recunoaştem că familia mea îi întrece pe toţi ceilalţi, inclusiv

pe mine, cred.

Sara notă rapid în carneţelul rezemat pe genunchi.

– Sînteţi foarte generos, domnule senator, dar nu mă gîndeam dacă sînt drăguţi sau nu – sînt convinsă că sînt – mă întrebam doar cum se face că o familie întreagă pare incapabilă să reuşească, iar dumneavoastră îi dominaţi atît de mult, candidînd chiar şi la preşedinţie...

– Nu, nu, Sara, draga mea Sara, aşa ceva nu trebuie să spui şi, fireşte, nici să scrii, fiindcă nu e adevărat.

– Toată lumea spune că veţi candida în alegerile prezidenţiale.

– Ei, nu ştiu cine e „toată lumea" şi pot spune ce vor, dar în acest caz se înşeală. Nu candidez decît pentru un al doilea termen în Senatul Statelor Unite şi mă aştept să fiu ales în noiembrie anul ăsta şi să servesc pînă la capătul mandatului, făcînd tot ce pot pentru electoratul din Colorado.

Zîmbi, ca şi cum s-ar fi jenat puţin.

– Sună ca un discurs electoral, dar e din inimă, Sara. Vreau să servesc acest stat; oamenii ăştia au încredere în mine. Ştii ce simt eu cînd intră în cabinele de votare, cu miile, şi *mă aleg pe mine?* Mă simt iubit, admirat, necesar, simt că au încredere şi se bazează pe mine. Fireşte, toată lumea vrea asta; poate că oamenii politici o doresc mai mult decît oricare alţii şi de aceea ajungem la conducerea ţării – nu ştiu, nu sînt psiholog – dar ştiu că mă face să mă simt ca un rege şi nu i-aş abandona pe aceşti oameni nici pentru toată puterea şi gloria din lume.

Ochii Sarei străluceau. Cu o mică tresărire, îşi coborî privirea şi scrise cîteva momente cu înverşunare.

– Dar aţi reuşit, spuse ea. Iar familia dumneavoastră ratează încontinuu.

– A, nu, draga mea, o contrazise cu multă blîndeţe

Vince. Se iubesc, se ajută, mă iubesc şi mă ajută şi pe mine. Sînt bogaţi şi triumfători pe tărîmul afecţiunii.

– Însă în afaceri pierd.

– Ei, da, însă nu putem folosi acest lucru ca singura măsură a unei vieţi de om.

– Da, domnule senator, dar toate fac parte din acelaşi lucru, nu? Ceea ce mă interesează cu adevărat este elementul *uman*. Cum aţi putut proveni din aceleaşi rădăcini – Ethan Chatham a fost unul dintre cei mai străluciţi şi mai puternici oameni din ţară – cum puteţi descinde cu toţii din el, şi numai unul dintre dumneavoastră să semene cu el?

Vince dădu din cap, îngîndurat.

– De obicei, în fiecare familie există numai un singur moştenitor adevărat, Sara. Dar asta nu are nimic de-a face cu calitatea acelei familii. Necazurile familiei mele sînt şi necazurile mele. E o familie pe cît de minunată şi-ar putea dori cineva şi nu dorm nopţile încercînd să mă gîndesc cum i-aş putea ajuta. Nu pot face prea mult, fireşte; sînt mîndri şi îndărătnici – şi nu-i critic; îi respect pentru fermitatea lor – şi sînt atît de puţin stăpîn pe timpul meu; dar mă preocupă profund şi voi face întotdeauna atît cît pot. Îi vom scoate la liman – din această mlaştină a deznă...

– Din ce? întrebă Sara, scriind.

– M-l-a-ş-t-i-n-ă. E un citat din *Drumul pelerinului*. Ştii, ţin cartea asta lîngă pat şi o recitesc la nesfîrşit; e ca o hartă a timpurilor noastre.

Sara dădu din cap.

– Deci, cum vă veţi ajuta familia?

– Încă nu ştiu. Voi şti mai bine cînd vom discuta pe îndelete totul, probabil la sfîrşitul lunii, înainte de a mă întoarce la Washington. Să te caut cînd voi avea ceva de anunţat pe tema asta?

Reportera îşi ridică repede privirea din carneţel.

– Aţi vrea?

– Mi-ar face mare plăcere. Îmi place să vorbesc cu tine, Sara.

Aruncă o privire în spate, spre ceilalţi, care se uitau la el, gata de plecare.

– Ţi-a fost de-ajuns, sau ai mai dori să mă întrebi şi altele?

– O, milioane, dar ce am aici e minunat, domnule senator. Aţi fost atît de generos. Iar dacă mă căutaţi la un moment dat...

– Te voi căuta adeseori. De ce n-ai putea să ai un mic avantaj faţă de ceilalţi? Nu *ei* au dorit un interviu personal; tu l-ai vrut.

O cuprinse cu căldură de umăr şi-i simţi trupul aplecîndu-se uşor spre el.

– Mi-a făcut foarte mare plăcere; mult mai mult decît oricare alt interviu pe care mi-l amintesc. Ai să primeşti veşti de la mine.

Şi se ridică să plece.

– A, domnule senator!

Sara căuta prin poşetă.

– Cartea mea de vizită, spuse ea, întinzîndu-i-o. Veţi avea nevoie de ea. Şi, staţi – scrise ceva pe spate – şi numărul meu de acasă. Mă puteţi suna oricînd.

– Sînt sigur că seara ai întîlniri; eşti prea fermecătoare ca să stai singură acasă, adăugă Vince, cu un surîs. Te voi suna la serviciu; sînt convins că acolo te găsesc.

Puse cartea de vizită în buzunarul vestonului, revenind spre grup. Însă chiar şi în timp ce stătea de vorbă cu ai săi, Sara îi stăruia în memorie. Avea o anume prospeţime, ca şi cum ar fi fost încă neformată. Era femeie, desigur, profesionistă pe deasupra, la un ziar important din Vest, dar i se zărea în ochi o expresie aparte, de mirare şi reacţie nedisimulată, cea pe care o

vedea numai la femeile care încă nu cunoscuseră un bărbat cu experienţă. O copilă încîntătoare, îşi spuse Vince în seara aceea, pe cînd se pregătea de culcare, atît de tînără şi maleabilă; şi adăugă cartea ei de vizită într-un mic teanc pe care îl ţinea în portofel. Putea fi o evadare plăcută, în lunile ocupate care-l aşteptau.

Şi putea fi mai mult decît atît. Nu se ştia niciodată cînd anume o reporteră binevoitoare avea să joace rolul esenţial în diferenţa dintre navigaţia lină şi bălăceală. Prin mlaştina deznădejdii, îşi aminti el, amuzat. Drăguţă contribuţie; avea să le-o predea a doua zi autorilor săi de discursuri. Şi să le spună să citească *Drumul pelerinului,* ca să-i aducă minte ce scria acolo – ultima oară îl răsfoise în liceu, cu aproape patruzeci şi cinci de ani în urmă – şi să-i spună dacă putea fi considerat într-adevăr o hartă a timpurilor noastre. Spera că da; era o frază memorabilă şi îi venise de la sine, din mintea lui mereu activă, mereu plănuind, niciodată adormită.

Pe lista de onoare, îşi spuse Vince mulţumit şi se duse să se alăture în pat soţiei.

Josh a revenit la Los Angeles după o săptămînă de la arestare şi i-a telefonat lui Anne de la catedra sa din universitate.

– Vreau să te invit la cină. Mi-a fost dor de tine. Am rezervat o masă la *L'Ermitage,* pentru ora opt. E bine aşa?

– Da, răspunse Anne, iar Josh îi auzi zîmbetul în voce.

Toată după-amiaza se gîndi; Anne zîmbea. Şi cînd opri maşina în faţa blocului ei, îl aştepta. Purta o rochie scurtă de mătase neagră, cu jachetă în dungi albe şi, ca întotdeauna cînd o vedea după o perioadă de absenţă, frumuseţea ei îi tăie respiraţia. Şi zîmbea.

– Bună, îl salută ea, întinzînd mîna, iar degetele îi se

întîlniră într-o strîngere scurtă; se aşeză lîngă el în maşină. Te-ai bucurat să scapi din Tamarack?

Josh surîse.

– Înţeleg că Gail ţi-a spus despre reporteri.

– A spus că erau o pacoste pe capul tuturor şi o povară pentru tine. De ce se mai învîrt pe-acolo?

– Cred că le place Tamarack-ul, răspunse el nepăsător. Poate s-au apucat de schi.

Anne tăcu. În cîteva minute, Josh opri la restaurant, iar valetul deschise portiera de lîngă Anne.

– O.K., deci nu eşti îngrijorat, spuse ea, în timp ce intrau. Nu e decît un deranj neînsemnat în programul tău. Şi te-aştepţi să cred aşa ceva?

– Nu.

Masa se afla într-un colţ liniştit lîngă şemineu şi se aşezară amîndoi pe aceeaşi parte.

– E mai mult decît un deranj minor; cred c-ar putea fi foarte grav. Presupun că reporterii se învîrt prin jur fiindcă se-aşteaptă ca în fiecare moment să apară ceva nou. Nu se vede nici un semn; n-am mai primit nici o veste, de la Tyler sau altcineva. Bănuiesc că nu consideră suficiente dovezile; încă mai chestionează oamenii. A vorbit cu amîndoi mecanicii de telecabină şi cu Keith Jax despre vizita mea la instalaţie. Toţi au auzit întrebările pe care le puneam. Metoda ştiinţifică – adăugă el, maliţios. Nu lăsa nici o piatră neîntoarsă şi nici o întrebare neadresată. Am întrebat pînă şi ce defecţiuni puteau să apară. Nu-mi amintesc să fi vorbit despre clema-J, dar Keith i-a spus lui Tyler că da. Apoi, Tyler i-a interogat pe muncitorii de la mine de-acasă, dar deduc că n-au avut nimic de spus. Şi a cerut numele investitorilor mei egipteni, i le-am dat, dar cred că încă nu le-a telefonat.

Anne clătină din cap.

– Ce deprimant e să mă gîndesc că Tyler scurmă pe

fundul butoaielor ălora, în căutare de drojdii.

– Ei bine, Tamarack-ul are şi el partea lui de deprimări în ultima vreme. Anne, e minunat că-ţi pot vorbi; nu voiam să-i sîcîi pe Leo şi Gail; au destule...

Vainburşul se apropie de masa lor. Absorbit, Josh îl învrednici doar cu o privire scurtă:

– Adu-ne *bordeaux*-ul dumitale favorit.

– Adevărat? Favoritul meu, monsieur?

– Da, desigur.

Revenise deja spre Anne:

– Au problemele lor de descurcat. Dar în zilele-astea e greu să te afli în Tamarack. Arată la fel, frumos ca întotdeauna, însă oamenii sînt înspăimîntaţi şi nu mai încetează să comenteze. Sînt mai uniţi ca oricînd, ceea ce e bine, dar e o apropiere de gen combativ: ei, împotriva restului lumii. Stau în scuar, adunaţi în mici grupuri, sau prin cafenele, bulucîţi laolaltă, nimeni nu rîde, toţi caută un vinovat. Pînă acum nimeni n-a dat cu pietre-n mine...

– Ce? întrebă Anne.

– Nu mă acuză; mă apără şi-l fac pe Tyler bou. Asta mă determină să mă simt mai legat de Tamarack decît de orice altceva. Însă n-au pe nimeni altul care să iasă răspunzător. A, pe Leo şi compania, fiindcă nu puseseră gardă zi şi noapte la telecabină, dar astea-s doar vorbe. Vor un delincvent, şi nu se găseşte nici unul la îndemînă, cu excepţia mea, iar unii încep să arate cu degetul fiindcă altfel nu pot demonstra lumii că fac curăţenie în casă. Desigur, nu ştiu că familia a votat pentru vînzare. Despre asta ai aflat?

Anne dădu din cap.

– Mi-a spus Gail. Dar acum nu pot avea şi grija astă; grija ta trebuie s-o avem.

Vainburşul aduse o sticlă, ţinînd-o astfel încît Josh să poată citi eticheta.

– Perfect, spuse el.

– Monsieur, acesta e mai mult decît perfect; e un miracol!

La auzul acestor cuvinte, Josh îi acordă toată atenţia. Mîndria acelui om pentru vinurile lui nu era cu nimic diferită de a lui faţă de mormîntul lui Tenkaure.

– Atunci, ar trebui să-l savurăm, spuse el, începînd să urmărească atent ritualul reverenţios al chelnerului la destuparea şi decantarea vinului.

Îl gustă. Sprîncenele i se înălţară.

– Excelent, declară el. Îţi mulţumesc.

Îmbunat, vainburşul dădu solemn din cap şi le umplu paharele.

După plecarea lui, Josh şi Anne închinară:

– Pentru momentul cînd toate astea vor rămîne în urmă, spuse ea.

Josh se pregătea să adauge ceva despre toate lucrurile pe care aveau să le discute cînd sosea acel moment, dar se abţinu. Or fi stat ei între aranjamentele florale şi covoarele persane din *L'Ermitage*, dar reieşise că era o cină de afaceri, nu una romantică şi avea s-o respecte. Pînă se termina.

Anne se rezemă pe canapea, cu paharul în mînă şi, alături, un mic notes şi un pix.

– Hai să mai revedem o dată datele. Vreau să stabilesc cîteva momente. Leo a spus că şurubul se putea lua oricînd, în cele cinci zile dintre ultima inspecţie şi accident, dar vreau să pot demonstra că tu n-ai fi putut face nimic în dimineaţa propriu-zisă a accidentului. Deci, să începem de-acolo. Ştiu că am mai făcut-o, însă hai s-o repetăm încă o dată. La ce oră decola avionul?

– La nouă şi cincizeci. Eu am ajuns la aeroport la nouă şi douăzeci şi cinci.

– Deci, ai plecat de-acasă pe la nouă?

– Şi ceva.

– Şi înainte nu te-ai văzut cu nimeni?

– Nu, îmi făceam bagajele.

– Dar muncitorii?

– Nu veniseră; era duminică.

– Şi omul de serviciu?

– Vorbisem cu el sîmbătă. Întotdeauna ne achităm cu-o zi înainte să plec.

– Poştă n-ai primit, fiindcă era duminică. Trebuie să fi primit vreun telefon.

– Nu, n-a sunat.

– Nici tu n-ai telefonat nimănui?

– Nu.

– Cînd au aflat cei din Egipt că urma să soseşti?

– Vineri. Hosni a sunat şi mi-a cerut să vin cît de curînd posibil.

– Deci, putem dovedi că nu te-ai hotărît în ultimul moment să pleci din oraş. Problema e că aveai timp destul ca să ajungi la telecabină şi înapoi acasă înainte de opt, cînd soseşte patrula de schi.

– Cum am intrat? întrebă Josh deodată.

Anne se încruntă.

– Nu ştiu. Desigur, clădirea e încuiată; l-am văzut pe Leo deschizînd-o. Cine mai avea cheia? Keith, probabil; el e administratorul adjunct. Poate cineva din patrula de schi sau dintre îngrijitori, dar mă îndoiesc; nu lucrează cu program fix. Cred că numai Keith, Leo sau altcineva la care nu ne-am gîndit. Iar tu nu aveai acces la cheile lor.

– Am fost la Leo de Crăciun şi după aia am mai trecut de vreo două ori. Dacă aş fi căutat-o...

– Dar Leo ar fi observat că lipsea.

– Oare? Nu avea nevoie de ea pînă la ora deschiderii. Şi de obicei nu ajunge acolo decît la nouă, după ce a deschis Keith, sau altcineva.

– E îngrozitor de subţire, comentă Anne.

– Ăştia întocmesc un dosar foarte gros cu materiale îngrozitor de subţiri, replică sec Josh.

Îşi ridică privirea cînd lîngă ei se opri chelnerul şi-i dădură comanda.

– Trebuie să aflăm cine-a făcut-o, reluă Anne. Nu se pune problema că Kevin şi cu mine nu te-am putea apăra, probabil obţinînd o achitare fiindcă sînt atît de puţine probe, dar aşa am face-o dezvăluind golurile din dosarul lor, nu exonerîndu-te fără nici un echivoc. Nu vreau să spun că nu este mult mai bine şi aşa, decît să fii găsit vinovat, *însă prefer să-ţi dovedesc* nevinovăţia. Deci, avem nevoie de un infractor. La fel ca toţi ceilalţi din Tamarack.

– De unde începem? întrebă Josh. Nici măcar nu ştim care a fost motivul. Dacă e vorba de lucrul pentru care a încercat să mă acuze Tyler, coborîrea preţului, atunci s-o punem pe seama ăluia, cum îi zice, tipul din Denver care de luni de zile se zbate *să cumpere Tamarack Company.* Beloit.

– Ray Beloit, murmură Anne. Nu, stai, nu din Denver. Josh, cineva a vorbit despre el, nu demult. Erai şi tu de faţă. Îţi mai aminteşti...?

– La Crăciun. Charles a fost; a spus ceva în sensul că... nu, era Fred. L-a întrebat pe Charles dacă vorbise cu Vince.

– Despre Beloit! exclamă Anne. Fiindcă e managerul lui de campanie. Şi au fost parteneri de afaceri în Denver. Se cunosc *de mult.*

– Uimitor, comentă uscat Josh. Dintre toţi oamenii din lume care ar putea dori să investească într-o staţiune de schi, cel cu care ne-alegem noi e managerul de campanie al lui Vince.

Tăcură.

– Nu ştiu unde ne duce asta, continuă Josh, încet. Ar vrea un preţ mai mic, dar nu l-ar putea obţine dis-

trugînd însăşi compania pe care vrea s-o cumpere. Şi cum ar fi el implicat în ceva care s-a întîmplat acolo?

– Poate a angajat pe cineva, meditã Anne.

– Cum a gãsit un om destul de demn încredere? Şi sã zicem cã l-a gãsit. De ce sã ascundã şurubul în casa mea? De ce nu l-a aruncat în cea mai apropiatã ladã de gunoi? Şi tu te-ai întrebat asta, înainte.

– Probabil cã şi el avea nevoie de un ţap ispãşitor. Oricine ar avea nevoie; face ca totul sã parã mult mai simplu.

– Dar nu putem avea ţapul ispãşitor, pînã nu ştim şi motivaţia. Probabil cã e un lucru atît de evident, încît nici nu-l observãm. Ca lista ta de-acum douã sãptãmîni: urã, lãcomie, invidie, fricã. Alege una.

Chelnerul le servi supa; erau atît de captivaţi, încît abia observarã.

– Frica le determinã pe toate, spuse Anne. Cred cã orice om rapace, indivios sau plin de urã trebuie şi sã se teamã, de multe. Oamenii temãtori care nu recunosc cã se tem sînt cei mai periculoşi oameni din lume, cred. Tu pe care o gãseşti cel mai des pe pereţii mormintelor tale?

– Pe toate, rãspunse Josh îngîndurat. E aproape ca şi cum aş citi ziarul de azi. Oamenii reiau la nesfîrşit aceleaşi drame, de-a lungul secolelor; folosesc aceleaşi cuvinte; pînã şi expresiile feţelor le sînt aceleaşi. Le-am spus lui Gail şi Leo povestea lui Tenkaure şi a fiului sãu şi au zis cã suna ca în familia voastrã.

Anne încremeni.

– Ce poveste e asta?

Josh ezitã, furios pe el însuşi. Fusese atît de absorbit, încît nu-şi dãduse seama încotro se îndrepta. Dar acum nu putea sã batã în retragere fãrã a agrava şi mai mult situaţia. Îi prezentã pe scurt povestea.

– N-au vrut sã-mi explice de ce l-a alungat Ethan pe

Vince; au răspuns că nu ei aveau dreptul să spună.

Anne privea prin încăpere, fără a vedea nimic din activităţile acesteia. *Spune-i, spune-i. Gail şi Leo ţi-au deschis uşa. Poţi avea încredere în el. Află ce poţi construi cu sinceritate şi încredere.*

Dar nu putea rosti cuvintele. În clipa cînd se gîndi să înceapă, i se răzvrăti în suflet un sentiment de ruşine pe care crezuse că-l uitase. Se simţea chinuită şi neputincioasă. Îşi aminti momentul din telecabină, cînd îi ţinea în braţe pe Robin şi Ned. *O, Doamne, o, Doamne, nu se mai termină odată.*

Josh tăcea. Încet, Anne expiră prelung. Nu trebuia să explice nimic. Se temea ca el să nu fi tras unele concluzii, ştiind că Ethan îl izgonise pe Vince, dar de ce-ar fi făcut-o? *De ce i-ar fi trecut măcar prin minte că* exista vreo legătură între ea şi conflictul lui Vince cu Ethan? Ar fi trebuit să cerceteze foarte atent pentru a-şi imagina vreo legătură. Luă lingura de supă. Mîna îi era sigură.

– Cred că există motive interminabile pentru certurile de familie, dar după un timp toate încep să pară la fel.

– Probabil.

Glasul lui Josh era scăzut şi trist, ca şi cum Anne l-ar fi dezamăgit, îşi spuse ea. Începură să mănînce în tăcere.

– Dar poveştile nu se aseamănă cu adevărat, spuse Josh într-un tîrziu. Vince n-a organizat o lovitură împotriva tatălui său.

– Nu, şi-a văzut de ale lui. Oricum, pentru ce ar fi avut de luptat? Familia Chatham nu prea avea un regat pe care să-l înşface el.

– Aveau o companie prosperă.

– Da, dar nu i-a dat nici o atenţie. A făcut avere la Denver, apoi a fost ales în Senat.

– Totuşi, oamenii păstrează mînia în suflet, comentă

Josh gînditor. Nu descoperi şi tu acelaşi lucru, în divorţuri? Furie, duşmănie, ce-o fi, fierbe mult timp la foc scăzut, pînă la un moment dat cînd dă în clocot.

– Da, desigur.

Anne privi chelnerul umplîndu-le din nou paharele cu vin.

– Uneori – ba chiar, de cele mai multe ori – oamenii îşi iau furia în braţe, aproape cu drag. Devine important pentru ei să fie furioşi, să nu se bucure prea mult de viaţă, fiindcă se tem că dacă ar face-o, ar pierde un soi de avantaje. Iar mînia devine o parte atît de integrantă a lor, atît de profundă, încît n-o mai observă nimeni, decît foarte de aproape.

– O descrii pe Dora, remarcă Josh. Şi pe tatăl ei, din cîte-mi pot da seama. Însă chiar dacă s-a ţinut de mînia lui, în toţi anii ăştia, şi a lăsat-o să crească, ce-a făcut cu ea? N-a încercat să dea nici o lovitură, ca fiul lui Tenkaure după ce a fost exilat; n-a adunat armata ca să-şi distrugă tatăl...

– N-a fost nevoie, răspunse Anne pe neaşteptate. Aici e totul. A încercat o lovitură, numai că una mult mai modernă. Nu avea nevoie de armată, n-avea nevoie să-şi distrugă tatăl, nici măcar să atace familia. Tot ce trebuia era să prejudicieze compania familiei. Poate chiar s-o ruineze.

Farfuriile de supă fură strînse, se aduse din nou pîine şi alte tacîmuri. Anne şi Josh se uitau unul la altul.

– Şoseaua care nu s-a mai făcut, spuse Josh.

– A părut să dispară din senin, confirmă Anne. Trebuia să se construiască şi deodată nimeni n-a mai ştiut nimic de ea. Iar Vince făcea parte din comisie.

– Şi poate le-a dat motive s-o suspende.

– Gail spune că şi-a cerut scuze în numele tuturor; a susţinut că îşi dăduse toată silinţa ca s-o menţină.

– Şi poate că a făcut-o, continuă Josh, jucîndu-se cu

lingura. În fond, nu avea nimic cu familia; tatăl lui era acela care-l dăduse afară.

– Dar Ethan murise, meditä Anne. Iar dacă furia lui Vince mai exista, avea să se risipească fiindcă tatăl său dispăruse?

– Da sau nu. Şi atunci ar fi distrus proiectul şoselei fiindcă avea să păgubească grav compania lui Ethan, pe fiul cel mai mare al lui Ethan şi întreaga familie.

Zîmbi.

– Ni s-ar putea reproşa că îl acuzăm cu probe la fel de firave ca ale lui Tyler contra mea.

– Josh, spuse Anne. Dacă a vrut să facă rău corporaţiei *Chatham Development,* e posibil să fi vrut să atace şi *Compania Tamarack.*

Chelnerul le aduse farfuriile cu felul doi, punîndu-le atent pe masă.

– Şanţul care s-a spart, îşi aminti Josh. Poluarea apei din bazin.

– Şi E.P.A., care a început dintr-o dată să afirme că tot capătul de est al oraşului era otrăvit.

– Şi telecabina.

Anne clătină din cap:

– Nu, stai, e prea de tot. Nu pot să cred...

Căzură pe gînduri.

– Probabil că ai dreptate, zise Josh. Ar fi o poveste formidabilă, dar ar însemna că e un monstru.

Se lăsă o tăcere grea. Anne îşi privea farfuria. Josh o privea pe a lui, admirînd aranjamentul artistic, echilibrul de culori, texturi şi forme. „Ai nevoie de piesele potrivite, pentru ca apoi să le asamblezi," reflectă el. „Ca atunci cînd descoperi un mormînt, după secole întregi de cutremure. Şi cînd identifici un criminal." Luă furculiţa.

– Desigur, ar putea exista explicaţii la care nu ne-am gîndit, care nu au nici o legătură cu vătămarea familiei

sau coborîrea preţului companiei. Poate că cineva voia să lovească în firma care a fabricat telecabina. Sau a fost un act de vandalism arbitrar. Sau un accident autentic, pur şi simplu, de la început pînă la sfîrşit. Sigur că şurubul pune o problemă, dar probabil că şi ăsteia i-am putea găsi o explicaţie.

Dar el este un monstru.

– Ar fi avut nevoie de oameni la faţa locului, reluă Anne, fără să fi auzit nimic din cele spuse de Josh. El era la Washington. Oricum, nu s-ar tîrî prin jurul unui bazin de acumulare ca să-l contamineze.

– Nu aşa s-a întîmplat...

Josh renunţă la speculaţii; nici el nu le credea.

– Leo a spus că apa poluată a ajuns în rezervor fiindcă se spărsese canalul care o devia. O alunecare de teren, presupunea el; a spus că se întîmplă tot timpul. Desigur... cred că ar putea fi şi ajutată.

– Prin vreun soi de explozie? Cu dinamită, poate, undeva deasupra şanţului. Nu ştiu dacă ar fi fost posibil; nu mă pricep deloc la canalele de drenaj. Nici la dinamită. Dar mă întreb dacă nu s-ar putea verifica. A, probabil că iarna, nu; acolo trebuie să fie zăpadă de trei, patru picioare grosime.

– Asta s-ar putea să nu-i împiedice. Îl vom întreba pe Leo. În cazul unei explozii cu dinamită, stînca de deasupra şanţului ar trebui să prezinte urme. Dacă Vince a angajat pe cineva, nu trebuia decît...

– Dar cine să fi fost? În cine putea avea destulă încredere? E ca şi cum ţi-ai pune viaţa în mîinile cuiva.

– Nu ştiu. Cred că acum nu contează. Dacă se găsesc urme de dinamită, ne vom concentra asupra posibilităţii ăsteia. Merg să-i telefonez lui Leo; aş vrea să *facem* ceva, nu să stăm aşteptînd prima mişcare a lui Tyler. Ai ceva împotrivă?

Anne ezită. Pînă în acel moment, fusese un exerciţiu

de logică; dintr-o dată, devenea o vînătoare. Iar prada era Vince. Simţi un acces de repulsie. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el; nu suporta ideea de a avea vreo legătură cu el, nici măcar în modul firav de a-i întreba pe alţii despre fapte care puteau evolua în jurul lui. „Lasă-l în pace," îşi spuse; „e mai sigur să ţii distanţa. Nu te implica."

Dar se implicase deja. Nu mai era ca în urmă cu şase luni; acum avea o familie şi, poate, cineva încerca deliberat să i-o ruineze. Şi avea prietenia lui Josh Durant, care intrase într-un necaz şi venise la ea să-i ceară ajutorul.

Trecuse vremea cînd se putea retrage în refugiul apartamentului ei. Orice s-ar fi întîmplat de-acum încolo, făcea parte din familie şi, într-un fel, din viaţa lui Josh şi trebuia să accepte tot ceea ce însoţea faptul de a-şi fi găsit un loc printre ei.

– Pot telefona acum, dacă eşti de acord, repetă Josh.

Dădu din cap.

– Telefonează-i.

Josh îi făcu semn chelnerului şi-i ceru să aducă un telefon.

– Altceva, ce mai putem face? întrebă el, în timp ce aşteptau. Cum rămîne cu E.P.A.? Putem suna pe cineva de-acolo? Am putea afla de unde a pornit ideea cu curăţenia.

– Ar fi mai bine să vorbim personal, răspunse Anne. Poţi scăpa pentru vreo două zile, ca să plecăm la Washington?

– Nu acum; trebuie să mă pregătesc pentru cursuri. Dar tu? Ai putea merge?

– Nu cred... Bine, mă duc; am să-mi găsesc timp. Şi, cît sînt acolo, voi încerca să vorbesc şi cu cineva din Comisia lucrărilor publice.

– Bună idee. Îmi pare rău că nu pot veni şi eu cu tine.

– Şi mie.

„Chiar îmi pare rău," îşi spuse ea. „E mult mai bine să lucrez împreună cu cineva, decît singură."

Şeful de sală le aduse un telefon. Josh scoase o mică agendă din buzunar şi o deschise la numărul lui Leo şi Gail. Îl formă, privind-o pe Anne în timp ce telefonul începea să sune în Tamarack.

– Îi dăm drumul, spuse el.

Capitolul 20

Senatorul Zeke Ruddle din Utah, scund şi angelic, membru de mult timp al Comisiei senatoriale pentru mediu şi lucrări publice, îşi ocoli biroul pentru a o întîmpina pe Anne, care venea spre el prin cabinetul spaţios.

– Încîntat, o salută el, în timp ce-i strîngea mîna, ţinînd-o un moment mai mult decît s-ar fi cuvenit. Am citit despre realizările dumneavoastră, domnişoară Garnett; vă faceţi adversarii să dîrdîie în pantofi. Noi, oamenii politici, am avea ce învăţa de la dumneavoastră.

– S-ar putea să învăţăm noi ceva de la dumneavoastră, replică Anne, cu un surîs.

– Aha... se întinse larg în semn apreciere guriţa mică a lui Ruddle; ochii, duri ca agatul, fără să clipească, nu i se schimbară. Vă rog, îi indică el un fotoliu de piele şi se aşezară amîndoi. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am un client – înţelegeţi că nu vă pot da prea multe detalii...

Ruddle dădu din cap aprobator.

– Sigur că înţeleg. Dar, ştiţi, noi cei de la putere ştim mai bine ca oricine să păstrăm secretele.

– Adevărat, răspunse îngîndurată Anne. Poate că, în

fond, v-aş putea prezenta o parte din date.

Ruddle se aplecă înainte, cu braţele încrucişate pe birou.

– Presupun că acest client al dumneavoastră e binecunoscut.

– Este unul dintre acei oameni după care reporterii se ţin cîrd; îşi pun corturile în faţa casei lui; situaţia a devenit foarte dificilă pentru el. De aceea am venit aici în locul lui.

– Reporterii. Nişte rahaţi. Dar un rău necesar; aceia dintre noi care lucrăm pentru ţară am învăţat să-i suportăm. Din cinema sau televiziune? La clientul dumneavoastră mă refer.

– Nu vă pot spune. Ceea ce vă pot dezvălui este că lucrează pe scară internaţională, cu materiale şi proprietăţi enorm de valoroase, unele avînd o valoare aproape incalculabilă.

– Din ce în ce mai interesant, murmură Ruddle.

– Ei, şi-acum, avem în cazul lui un conflict extrem de sensibil. Este vorba de un segment mare din zona de nord-vest a oraşului Chicago, aflat în proprietarea corporaţiei *Chatham Development.* Din cîte am înţeles, la un moment dat, Charles Chatham, preşedintele corporaţiei, a avut intenţia să-l amenajeze, construind acolo o localitate întreagă, numită Deerstream Village.

Ruddle se încruntă:

– E fratele lui Vince Chatham. L-am întîlnit de cîteva ori. Deerstream? N-am auzit niciodată.

– Cred că sînt cam doi ani de atunci. Problema este, domnule senator, că terenul interesează nişte părţi adverse, iar potenţialul său de dezvoltare edilitară pare să stea sub semnul întrebării.

Anne scoase un teanc de hîrtii din servietă.

– Azi-dimineaţă, am citit darea de seamă a Comisiei pentru mediu şi lucrări publice despre discutarea unui proiect de şosea între oraşul Chicago şi nord-vestul

statului Illinois. Preşedintele lipsea în ziua aceea; dumneavoastră aţi prezidat şedinţa. Comisia a votat o recomandare către Comisia de adjudecări ca şoseaua din Illinois să fie amînată pe timp nedeterminat, iar fondurile să se aloce în schimb unei noi şosele prin statele Colorado şi Utah, pe lîngă parcul naţional Mesa Rosa.

– A, aceea, răspunse Ruddle. Mi-e greu să ţin minte toate audierile pe care le ţinem, înţelegeţi. Ei, ce vă pot spune? Aţi citit darea de seamă, ar trebui să fi găsit acolo toate informaţiile.

– Mă interesează modul în care fondurile au fost transferate de la un proiect la celălalt. În documentele scrise n-am găsit nimic care să-mi indice cui i-a aparţinut iniţial ideea.

– Aha... o privi el inexpresiv. Nu ştiu. A trecut ceva timp de- atunci.

– Da, spuse Anne; auzise acest răspuns, sincer sau nu, la bara martorilor, de prea multe ori ca s-o mai descurajeze. Presupun că, dacă ar fi fost ideea dumneavoastră, v-aţi aminti cu siguranţă.

– Ei, nu-mi amintesc toate ideile mele nemaipomenite, dar pe cele mai multe da, iar pe asta n-o ţin minte. Oricum, cel mai probabil n-a fost a mea; nu prea sînt atent ce se întîmplă cu şoselele din alte state, odată ce recomandăm finanţarea.

– Vreţi să spuneţi că în Illinois se întîmpla ceva care făcea imposibilă finanţarea şoselei? Şi că din acest motiv persoana, cine a fost, a avut ideea să transfere fondurile?

Ruddle privi dincolo de ea, cu guriţa ţuguiată a concentrare.

– Am impresia că cineva a spus ceva în sensul că nu se puteau hotărî unde s-o facă, înţelegeţi, care era traseul cel mai potrivit. Se certau pe tema asta, şi-au spus. Aşa că ne-am spus că dacă nu doreau prea tare s-o construiască şi o ţineau aşa de mult timp, ani de

zile, acum că stau să mă gîndesc, atunci să mutăm banii undeva unde oamenii aveau cu-adevărat nevoie de ei şi erau gata să-i folosească.

– Da, figura şi în darea de seamă, murmură Anne.

Privirea lui Ruddle reveni spre ea.

– Păi, dacă o ştiaţi deja, de ce m-aţi mai întrebat?

– Speram să vă ajute să vă amintiţi ce s-a întîmplat înainte. Aţi afirmat: „ne-am spus că dacă nu doreau prea tare". Cine erau cei care „şi-au" spus?

– Comisia.

– Dar cine i-a dat ideea comisiei?

Ruddle clătină din cap:

– M-aţi încuiat.

Anne lăsă tăcerea să se lungească puţin.

– În ziua aceea, aţi prezidat şedinţa, domnule senator. De ce?

– Da, eu prezidam. Ia să vedem... Ei, nu ştiu. Vince – adică Vince Chatham, preşedintele – era bolnav sau plecat din oraş sau aşa ceva, şi l-am înlocuit eu.

– Vă lăsase instrucţiuni asupra întrebărilor pe care să le puneţi sau a modului cum să conduceţi discuţia?

– *Instrucţiuni*? Vince nu-mi dă *instrucţiuni;* ne înţelegem bine. De multe ori sîntem în tabere opuse, dar ne respectăm mult; ne respectăm cum nu se poate mai mult. Mi-a spus nu o dată că are încredere în instinctele mele şi se bazează pe mine... a, acum ştiu. Vince se gîndise. Avuseserăm o întîlnire, la micul dejun, cred, şi am vorbit despre Mesa Rosa şi problemele construirii unei şosele printr-un parc naţional, opoziţie cît cuprinde, înţelegeţi; oamenii nu înţeleg adevărata valoare a şoselelor; ele sînt venele şi arterele ţării noastre, fără de care am muri, şi cu cît avem mai multe, cu atît mai sănătoşi sîntem, nimic mai simplu. Vince înţelege asta. A spus că ar fi la fel de încîntat cu o şosea care să treacă drept prin mijlocul parcului, dar ştia că vor veni o droaie care să se lege cu lanţuri de copaci, chestii de-astea,

ca s-o împiedice, aşa că i-a venit ideea s-o tragem pe la marginea parcului, pentru ca toată lumea să fie mulţumită. Dar asta însemna mai mulţi bani, în vremurile astea trebuie să calculăm un milion de dolari la o milă, şi cînd am spus că n-aveam cum să-i obţinem de la Adjudecări, el şi-a amintit de Illinois şi a zis că oamenii de-acolo erau nişte zăpăciţi care nu rezolvau nimic. A spus că lucrase cu ei ani de zile, încercînd să-i ajute să aleagă ruta şoselei; le tot cerea schiţe noi, dar nu erau în stare să se pună de acord. Să ştiţi, însă, că dacă Vince Chatham e într-adevăr campion la ceva, apoi e modul de a găsi căi pentru a pune lucrurile în mişcare cînd s-au blocat într-un punct mort. Aşa că i-am dat drumul. O soluţie a naibii de bună; i-am spus-o încă de pe-atunci.

Tăcură cîteva clipe. Încet, Ruddle se încruntă:

– Aţi spus că pămîntul de-acolo era proprietatea fratelui său?

– Da.

Anne stătea absolut nemişcată, năucită de enormitatea situaţiei. Cînd ea şi Josh speculaseră, fusese ca un puzzle, cu unele piese potrivindu-se, iar altele nu. Dar acum acest fragment din tablou se întregise. Vince manipulase evenimentele astfel ca proiectul Deerstream să cadă. Ca să cadă Charles.

– De-a lungul prezumtivei şosele? continuă Ruddle. Şi că urmărea să construiască acolo o localitate?

– Da. Numită Deerstream.

– Deerstream. Numele ăsta nu s-a pronunţat niciodată. N-am vorbit decît despre o şosea între Chicago şi nord-vestul statului Illinois. Însă Charles Chatham avea acolo un proiect în lucru? Ia te uită. *Ia te uită.* Ştiţi, îmi aduc aminte că i-am spus lui Vince, pe-atunci, că mă impresionase al naibii de tare să văd un senator renunţînd la o şosea din statul familiei lui spre folosul altui stat. Dar acum îmi spuneţi că a renunţat chiar la o

şosea care l-ar fi ajutat pe fratele lui! Şi mie nu mi-a spus niciodată! Dumnezeule mare, vă vine să credeţi? Ei nu că asta le pune capac la toate!

– Fără îndoială, răspunse Anne; puse copiile xerox la loc în servietă. Vă mulţumesc, domnule senator; aşa am o imagine mult mai clară asupra celor întîmplate. Deduc că totuşi mai există şanse ca şoseaua să fie construită.

– Întotdeauna există şanse. Comisia priveşte întotdeauna cu atenţie şoselele, din trecut, prezent şi viitor. Sigur, nu stăm prea bine cu banii, dar în fond cu ei nu se stă niciodată bine, nu-i aşa? Dacă însă clientul dumneavoastră doreşte să investească o sumă mare în terenul acela fiindcă s-ar putea să aibă o şosea trecînd drept prin mijloc, n-are decît. Dacă se mai pune problema, o vom privi cu obiectivitate, aşa cum facem întotdeauna, şi vom lua cele mai bune măsuri pentru stat şi ţară.

Anne se ridică, iar Ruddle o însoţi pînă la uşă, dînd din cap şi zîmbind. Ea, însă, simţea că i se făcea rău de furie, imaginîndu-şi-l pe Vince la micul dejun cu Zeke Ruddle şi făcînd vesel tot posibilul pentru a-şi ruina fratele.

E monstruos. Ar însemna că Vince e un monstru.

Dar este un monstru.

„Trebuie să-l sun pe Josh," îşi spuse ea. Dar nu avea timp; o mai aştepta încă o întîlnire. Şi, peste cîteva minute, intră în cabinetul lui Bud Kantor de la E.P.A., cu mîna întinsă, pregătindu-şi întrebările.

– Mă bucur să vă văd, o întîmpină Kantor.

Era tînăr şi deschis, cu un chip rotund, roşu în obraji, care-l ducea la disperare, făcîndu-l să creadă că arăta ca un elev în clasa a opta. Avea mustăcioară şi păr tuns scurt, ca al unui militar din Infanteria Marină, pentru a părea mai vîrstnic, şi purta întotdeauna costume de culoare închisă şi cravate cu dungi albastre, ca să arate ca un diplomat. Îi strînse mîna lui Anne,

admirînd-o fără ascunzişuri.

Anne purta un taior *houndstooth* şi o bluză ivoire, cu guler dantelat, fiind evident că nu era ceea ce se aşteptase Kantor a fi cînd îi ceruse o audienţă, prezentîndu-se ca avocată din California.

– Pe-aici, nu vedem prea des publicul, spuse el, în timp ce se aşezau în cabinetul său mic, sumar mobilat. Adică, noi lucrăm în culise, înţelegeţi; nu discutăm cu publicul ca senatorii şi deputaţii.

– Faceţi studii pentru legislaţie? întrebă Anne.

– Exact. Tot ce vor să studiem. Dar durează mult pînă să ajungă în legislaţie: luni, ani de zile uneori. Nu-i putem cere Congresului să cheltuiască bani pînă nu sîntem cu adevărat siguri că ştim care este şi partea negativă, înţelegeţi, riscurile la adresa mediului ambiant.

Anne îl privea atentă, amuzată de încercările lui de a părea mai vîrstnic.

– Aveţi o enormă responsabilitate, comentă ea.

– Într-adevăr, replică solemn Kantor. Cu toţii avem.

– Din acest motiv am ştiut că mă veţi putea ajuta.

Îşi deschise servieta şi scoase cîteva hîrtii.

– După cum v-am spus la telefon, am încercat să aflu istoricul operaţiunii de curăţenie propusă la Tamarack. V-am găsit numele pe cîteva dintre rapoartele din ultima vreme, dar nu găsesc nici un studiu care să dateze de la început, cînd a fost analizat solul pentru prima oară.

Kantor tăcu un moment.

– Durează cam de mult, spuse el încet.

– Şi se pare că încă va mai dura, replică Anne cu amabilitate.

– Într-adevăr, dădu Kantor din cap. Curăţirile astea tind într-adevăr să continue la nesfîrşit. Fapt este, domnişoară Garnett, că o mare parte din acest dosar încă se mai află în biroul meu. Oamenii aceia din Tamarack – pe ei îi reprezentaţi, asta e?

– Nu, dar lucrez pentru unii dintre ei în contextul altui caz şi e posibil ca operaţiunea de curăţenie să aibă o legătură strînsă. Am nevoie de toate informaţiile pe care le pot găsi; în calitate de profesionist, ştiţi cît de esenţial este acest lucru.

– Întocmai. Dar acolo nici măcar n-am început curăţenia, să ştiţi; au o hotărîre judecătorească... Aţi contribuit cu ceva?

– Da.

– Aha. Ei, nu ştiu...

– Domnule Kantor, în situaţia de faţă dumneavoastră şi cu mine nu ne aflăm neapărat în tabere adverse. În acest moment, nu fac decît să caut informaţii. N-ar trebui să vă creeze nici o problemă, nu?

– Păi, nu, eu am fost întotdeauna de părere că cu cît sînt mai multe informaţii, cu atît mai bine. Un electorat conştient nu poate face nimic fără informaţii. Ei, ştiţi ce se întîmplă în Tamarack; ne-au întrerupt, deocamdată. Au avut o mulţime de alte probleme şi nu voiau să săpăm într-o parte a oraşului în timp ce ei se ocupau de toate celelalte. Şi nu-i condamn; pot înţelege cît de îngrijoraţi sînt pentru oraşul lor, iar acum, pe deasupra, li s-a mai întîmplat şi nenorocirea asta cu telecabina; trebuie că le e foarte greu. Oricum, domnişoară Garnett, ne-au oprit – cred că ar trebui să spun *ne-aţi* oprit, nu? – şi tocmai decidem ce dosare le putem pune la dispoziţie, dar pînă ne vom hotărî, le ţin aici.

– Ei, zîmbi Anne. Nu vă voi cere să mi le arătaţi, fiindcă ştiu că n-aţi încălca regulamentul. Dar mi-ar fi de mare folos dacă mi-aţi putea da cîteva amănunte.

– S-ar putea. Bucuros.

– Atunci, spuneţi-mi, cum a început totul? Toate statele montane au mine vechi dedesubt şi cred că din majoritatea se infiltrează chimicale în sol, prin apele subterane.

Aştepta pînă cînd Kantor încuviinţă.

– Atunci, de ce tocmai Tamarack-ul? Nu era cel mai mare dintre oraşele miniere, aşa că nu văd cum ar fi putut ajunge cel mai rău.

– Dar n-am susţinut niciodată aşa ceva, domnişoară Garnett. N-am făcut decît să-i aruncăm o privire, înţelegeţi, şi am hotărît...

– Aţi făcut-o simultan în mai multe oraşe? îl întrerupse Anne.

– Absolut. Aşa procedăm.

– Şi toate aveau nevoie de curăţire?

– Ei, existau diferite situaţii. Unele se prezentau atît de prost încît ne-am alarmat de-a binelea. Ştiţi, ca Love Canal sau Times Beach? Cînd găseşti ceva atît de grav, nu mai stai pe gînduri.

– Dar Tamarack-ul nu se înscria în acea categorie.

– Nu, nu, în nici un caz. În Tamarack nu existau oameni bolnavi, nici un trecut de rată crescută a cancerului sau altceva asemănător.

– Atunci, ce exista?

– Păi, un posibil pericol de la acumularea de plumb din sol. N-o putem trece cu vederea, domnişoară Garnett; pentru asta avem suprafondul, ca să dispunem de instrumentele cu care să ne facem datoria şi să păstrăm planeta curată.

– Un posibil pericol, repetă Anne. Raportul iniţial trimis în Tamarack nu pomenea ceva despre un „iminent pericol"? Mă înşel cumva?

– Ei, ar trebui să verific...

– Cred că nu este necesar să verificaţi, replică ea calmă. Sînt convinsă că vă amintiţi fiecare fragment al fiecărui raport care iese din acest birou, întrucît sînteţi conştiincios şi ţineţi profund la ceea ce faceţi. Cred că acel raport exagera şi mai cred că programul a fost accelerat. Aş dori să discutăm despre asta, din moment ce nu-mi veţi permite să văd dosarul.

Kantor tăcu o clipă.

– Nu facem asemenea lucruri, spuse el apoi. Sîntem deschişi cu oamenii. În acest caz, însă, eram îngrijorat ca oamenii din Tamarack să nu fie delăsători; ştiţi cum sînt locuitorii de la munte, îşi închipuie că nimeni nu-i poate învăţa cum să procedeze.

– O ştiţi cu certitudine? Aţi vizitat un număr de oraşe montane?

– Din păcate, nu, n-am mers niciodată. Dar senatorul Chatham mi-a vorbit despre ele; ştie multe pe acest subiect. Aşa că am considerat că era important să facem ca problema să pară puţin mai urgentă decît în realitate. N-am mintit – niciodată nu mint oamenii – însă aceste lucruri pot deveni îngrozitor de periculoase dacă sînt ignorate. Aşa că am considerat esenţial să pun oamenii în mişcare.

– Senatorul Chatham v-a vorbit despre oraşele de munte, reluă Anne.

– Era îngrijorat pentru Tamarack. Desigur, decizia a aparţinut întregului departament, dar senatorul Chatham a fost cel care mi- a supus-o prima oară atenţiei. Este statul lui şi se temea pentru siguranţa populaţiei, aşa că mi-a cerut să studiez problema.

– Şi să exageraţi pericolul.

– Să alertez oamenii. V-am mai explicat. N-am exagerat nimic; am folosit doar un limbaj care să le atragă atenţia. Este meseria noastră, domnişoară Garnett. Desigur, înţelegeţi că luăm foarte în serios solicitările senatorilor – cu siguranţă, ei cunosc cel mai bine necesităţile şi pericolele din propriile lor state – iar cînd senatorul Chatham a sugerat să accentuăm pericolul, am fost absolut de acord să le transmitem starea de urgenţă locuitorilor din Tamarack.

– Şi programul? întrebă Anne.

– Ei, am fi putut să mai aşteptăm, adevărat, dar senatorul era foarte îngrijorat că dacă mai aminam, trecea pe planul doi şi nu se lua nici o măsură, ani de zile

poate – se mai întîmplă şi aşa – iar apoi oamenii începeau să se îmbolnăvească sau să moară şi curăţenia ar fi costat mult mai scump.

– Deci, a insistat să se înceapă imediat?

– Mi-a cerut să mă gîndesc foarte serios la binele tuturor. Am fost de acord că era cel mai potrivit şi mai precaut lucru, aşa că am trimis recomandarea departamentul.

Şi e un monstru.

– A exercitat presiuni?

– A, nu, se grăbi Kantor. Nimeni nu exercită *presiuni* asupra E.P.A. Mi-a adus la cunoştinţă îngrijorările lui, iar eu am făcut ceea ce am considerat necesar pentru a evita apariţia unei situaţii periculoase.

– Ce-aţi fi făcut dacă aţi fi considerat că aveaţi mai mult timp?

– Păi, cum spuneam, am fi efectuat un studiu complet...

– Mai complet decît cel pe care l-aţi făcut?

– În fine, mai lung, dar nu neapărat mai complet. Şi am fi avut mai multe întîlniri cu oamenii din zonă; ne dăm toată silinţa să nu-i incomodăm. Iar acum, dumneavoastră v-aţi dus şi aţi obţinut hotărîrea aceea judecătorească şi trebuie să vă spun, domnişoară Garnett, că dacă acolo se iveşte o situaţie care să pună viaţa în pericol, ceea ce-aţi făcut e de-a dreptul iresponsabil.

– Dar dacă l-aţi fi convins pe judecător că situaţia ameninţă viaţa, n-ar fi emis hotărîrea.

Kantor dădu scurt din cap.

– Se pare că nu ameninţă nimic, aşa că nu aveţi nici un motiv să vă grăbiţi. Şi nu aţi avut motive nici să exageraţi pericolul pentru a-i alarma, din moment ce condiţiile normale de viaţă nu erau ameninţate, cel puţin în viitorul apropiat.

– Ei, e cam mult spus...

Anne introduse hîrtiile înapoi în servietă.

– Aţi făcut-o fiindcă senatorul Chatham era îngrijorat pentru sănătatea populaţiei.

Expresia încruntată a lui Kantor se înseninâ.

– Era îngrijorat şi eram şi eu. Exact aşa a fost. Reacţionăm în faţa pericolelor, domnişoară Garnett, iar senatorul Chatham era preocupat că electoratul său s-ar putea afla în primejdie. Nu pentru el însuşi îşi făcea griji; nu stă acolo. Era alarmat pentru familiile care locuiesc în munţi. E un om uimitor, senatorul; niciodată nu încetează să gîndească, să privească în viitor, să facă planuri; nici nu s-ar crede că are timp pentru un orăşel cu o problemă care nu se află nici pe departe în etapa de criză, dar întotdeauna îşi găseşte timp; niciodată nu e prea ocupat ca să nu mai dea atenţie amănuntelor. Şi i-am fost recunoscător pentru că mi-a atras atenţia asupra problemei, fiindcă ne bazăm pe informaţiile de acest gen şi credem în abordările prudente. Ignorarea semnalelor de pericol e cel mai rău lucru pe care l-am putea face.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, se ridică Anne. N-ar trebui să ignoraţi niciodată semnalele de pericol. Vă mulţumesc pentru timpul pe care i l-aţi acordat.

Kantor se încruntă din nou.

– Nu ştiu cu ce v-am putut ajuta.

– Mi-aţi dat informaţii. Vă sînt recunoscătoare.

Ieşi în iarna însorită palidă a oraşului Washington, cu furia ca un nod dur în suflet. Indiferent ce făcuseră familia şi tatăl său, ei sau altcuiva, nu meritau aşa ceva.

Luă un taxi pînă la aeroport. Josh era la Tamarack; urma să-l găsească acolo. Trebuia să decidă ce aveau să facă în continuare.

– A verificat-o Keith, spuse Leo.

Stătea împreună cu Josh pe o bancă din scuar, privindu-i pe cei cîţiva schiori care mergeau spre telescaunul aflat la cîteva străzi distanţă de telecabina oprită. Dom-

nea o liniște aproape desăvîrșită. Localnicii se tocmeau la cumpărături prin magazine, dar era o agitație oarecum forțată, căci orașul pustiu și lichidările de stocuri din ianuarie.însemnau că era un sezon dezastruos.

– De cum am văzut că șanțul de drenaj se spărsese, ne-am gîndit că trebuia să fi avut loc vreo alunecare de teren, undeva mai sus, așa că Keith s-a cățărat să se uite. A spus că era o banală desprindere de stînci. Se întîmplă tot timpul și n-aveam cum s-o fi prevăzut. Mereu se rup bucăți din munți, știi, iar pămîntul e în continuă mișcare; avem cîteva cutremure pe an, minore, dar dislocă o mulțime de pietre. Alaltăieri seară, după ce ai telefonat tu, am vorbit cu Bill Clausan să se urce pînă acolo. A zis că se va duce săptămîna asta,

Josh se bătu peste genunchi cu un ziar făcut sul.

– Una dintre problemele oamenilor de știință e că nu au liniște pînă nu văd cu ochii lor. Și am venit doar pentru două zile. Unde-l găsesc pe Bill Clausan?

Leo îi dădu numărul de telefon:

– Aș vrea să vin și eu.

– Ba nu vii nicăieri. Ți-ai făcut cele trei ore la birou pe ziua de azi. Ai un cap tare, amice, dar încă mai are nevoie de timp ca să-și revină. Ne vedem mai tîrziu.

Josh îl lăsă acolo, privind melancolic cerul și orașul mult prea liniștit, iar în aceeași după-amiază el și Bill Clausan porniră printre colinele de la est, deasupra bazinului de acumulare, spre drumul care urca pe lîngă canalul de drenaj.

– Șanțul e într-acolo, arătă Bill spre dreapta. Am dedus că alunecarea s-a produs din direcția aia – indică el versanții de deasupra – iar Keith a spus că a găsit zona alunecării chiar deasupra bazei. Nu e prea abrupt, dar să umbli prin nămeții ăștia e ca și cum ai călca prin melasă. Ești sigur că vrei să-ncerci?

– Categoric.

Josh își strînse șireturile paletelor pe picioare, își

puse mănuşile şi-şi luă beţele de schi.

– Condu-mă.

Avură nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate tufişurile şi zăpada adîncă. Făceau paşi lungi, apoi scurţi, împingeau troienele în lături sau călcau pe deasupra, îşi pierdeau echilibrul pe pietre şi se clătinau înainte de a se redresa şi a merge mai departe. Nu se auzea decît sunetul respiraţiilor muncite.

– Căldura dracu', mîrîi Bill o dată.

Atîta tot. Ajunseră la baza peretelui de stîncă din capătul pantei şi cotiră, pornind de-a lungul acestuia, pînă cînd Bill se opri.

– Pe-aici, cred, spuse el. Şanţul e exact acolo, jos.

Luă din raniţă o lopată cu coadă telescopică şi începu să sape şi să împingă zăpada în ambele părţi, eliberînd o zonă largă în faţa peretelui, pentru a scoate la iveală un strat de frunze veştede, unele încă mai prezentînd urme de bronz şi ruginiu. Sub ele se aflau fire lungi de iarbă strivită şi flori uscate, printre bolovani răsturnaţi.

– Aici nu e nimic, murmură Bill, începînd să mătuie o zonă mai întinsă. Josh săpa cu lopata lui, amîndoi împingînd zăpada în afară, cu respiraţia aspră în gît. Ochelarii de soare ai lui Josh tot alunecau spre vîrful nasului umed de transpiraţie; îşi simţea mîinile năduşite în mănuşi. Bill îşi scoase căciula şi se descheie la fermoarul canadienei. Şi continuară să lărgească spaţiul degajat.

Soarele cobora spre apus; după un timp, Bill îşi încheie haina şi-şi puse fesul la loc. Josh îşi scoase ochelarii negri.

– Încă vreo juma' de oră? întrebă el.

Bill dădu din cap.

– Eşti sigur că ştii ce cauţi?

– Da.

Cu furie, Josh continuă să dea zăpada la o parte, iar

peste cinci minute se opri. Privea o regiune fără frunze şi iarbă. Chiar deasupra ei, la baza versantului stîncos, o porţiune de piatră arăta mai palidă decît cenuşiul din jur, ca şi cum ar fi fost recent spălată.

– Bill, îl chemă el, vreau să fii martor.

Bill privi stînca deschisă la culoare.

– S-a rupt, nu demult. Nu e tocită ca restul peretelui.

Josh dădu din cap.

– Uită-te-aici.

Degetul său urmări nişte crăpături în formă de stea care radiau din piatra palidă.

– Astea-s de la o explozie.

– Vreun nebun care s-a jucat pe aici; de ce naiba nu le lasă în pace?

Josh îşi trecu uşor mîna peste zona de la baza fisurilor stelate, pentru a găsi cîteva bucăţi de sîrmă ruptă.

– Sîrmă de fitil, observă el, introducîndu-le în buzunar. Îşi scoase aparatul din raniţă şi fotografie locul, insistînd asupra stelei. Văzuse forma aceea prin toată lumea, la siturile arheologice unde muncitorii dinamitau terenul. Se ridică şi fotografie regiunea canalului de jos, apoi locul unde se aflau, din mai multe unghiuri.

– Lumina a scăzut aproape complet, constată el.

Soarele tocmai atingea lanţul muntos din cealaltă parte a văii.

– Ai tras destule? întrebă Bill. Hai să mergem.

Josh băgă la loc camera şi lopata. În timp ce coborau cărarea pe care o bătătoriseră spre poala pantei, îi spuse lui Bill, peste umăr:

– Ar trebui să nu spunem nimic un timp.

– De ce? Eu aş vrea s-o dau la ziar, că se-nvîrt toţi ăia pe-aici, pe lîngă canalul de drenaj şi ar trebui să...

Se întrerupse.

– Canalul. La ăla te referi? Cineva a declanşat o explozie ca să spargă canalul?

Stătu un moment pe gînduri.

– Căca-m-aş. Cineva a murdărit apa din bazin? N-ar face-o nimeni, clătină el din cap. Nimeni.

– Vrei să taci puţin? îi ceru Josh.

– Sigur, răspunse Bill, spăşit; cînd, însă, ajunseră la jeep, nu se mai putu stăpîni. Ascultă, de ce n-au aruncat în aer chiar bazinul, dacă asta voiau? N-avea nici un sens să-şi bată capul cu toată parascovenia asta, să dinamiteze nişte stînci ca alea să alunece în şanţ şi apa să se otrăvească.

Josh îşi îndesă rucsacul pe bancheta din spate.

– Toţi aţi crezut că a fost un accident, nu? Un fenomen natural care nu putea fi nici prevăzut, nici evitat. Dar, dacă aruncau în aer bazinul...

Îl privi pe Bill, în timp ce se urca în jeep.

– Am fi pornit vînătoarea, spuse Bill încet. Am fi întors tot oraşul pe dos ca să-l găsim pe ticălosul care-a făcut-o.

Scoase jeepul pe şosea, în marşarier.

– Ai idee cine-a fost?

– Nu. Sper să aflu. De-asta trebuie să păstrăm tăcerea.

– M-am prins.

Porniră spre oraş. Se răcise, iar Bill dădu drumul la încălzire. Cînd ajunseră la periferia oraşului, opri la o intersecţie şi se întoarse spre Josh:

– De ce naiba ar vrea careva să facă aşa ceva? Ne-ar prejudicia pe toţi, tot oraşul, asta ar ieşi. De ce să vrea cineva una ca asta?

– Cel care-a făcut-o nu la oameni s-a gîndit, răspunse Josh. Sau, dacă s-a gîndit, îl durea-n cot de ei. Cred că nu se gîndea decît la el însuşi şi la ceea ce voia.

Aruncă o privire pe fereastră.

– Maşina mea e în parcarea de la serviciul lui Leo; mă laşi acolo? Trebuie să ajung la aeroport.

– Pleci?

– Nu.

Se uită la ceasul de bord. Peste nici o oră, avea să fie cu ea.

– Aştept un avion.

Stăteau în jurul mesei lungi de brad din bucătărie, terminîndu-şi cina, aşteptînd ca Robin şi Ned să se ducă în camerele lor pentru a putea începe să vorbească.

– Eşti foarte tăcut în seara asta, Ned, observă Leo. Te necăjeşte ceva?

– N-n, mormăi băiatul. Mai capăt o felie de plăcintă fin'că mi-am făcut curat în cameră, chiar dacă-s invalid?

– *Şi eu, se amestecă Robin.* Şi-s şi eu invalidă. Ned a încercat să-l bată pe Simon McGill, îi spuse ea lui Leo.

– Era vorba că nu zicem! strigă Ned.

– Ei, eu te-am găsit curajos.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă Gail.

– Despre nimic! strigă Ned şi mai tare.

– Despre ce a fost vorba, Ned? insistă Leo.

Ned dădu din cap, încăpăţînat.

– Robin? se întoarse Leo spre ea.

Robin evită să-şi privească fratele.

– A zis c-o să ne mutăm pentru că tu ai fost concediat şi compania s-a vîndut şi nici măcar nu mai avem dreptul să venim la şcoală fiindcă...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– ...fiindcă nu mai avem ce căuta alci.

– O, nu, se tîngui Gail. De ce nu mi-ai spus, cînd am venit să vă iau?

Ned ridică din umeri, cu un gest exagerat.

– Ne-am gîndit că era adevărat, bombăni el.

– Christoase, şopti Leo. Ascultaţi, îi cuprinse el pe amîndoi cu braţele. Nu m-a concediat nimeni. Nu plecăm nicăieri.

– Dar familia a hotărît să vîndă compania, interveni Gail; se aşează pe braţul scaunului lui Robin, luînd-o pe după umeri. Nu ne putem ascunde după deget. Şi au un cumpărător. Ceea ce înseamă că, poate, cîndva, nu ştim cînd, tot va trebui să ne mutăm.

– Dar încă nu s-a vîndut, nu-i aşa? întrebă Anne, care stătea împreună cu Josh la celălalt capăt al mesei. Nu ştiam să se fi făcut nimic definitiv.

– Nu încă, dar...

Gail îl privi pe Leo.

– Bunicul vostru a semnat o scrisoare în care spune că acceptă o ofertă, le explică Leo lui Ned şi Robin. Iar cînd va deveni definitiv, probabil că noii proprietari îşi vor aduce propriii oameni la conducerea companiei. Aşa că atunci va trebui să ne gîndim să mergem într-un alt loc, unde-mi voi putea găsi o slujbă. Dar nu ştim cînd se va întîmpla asta şi, pînă atunci, locul vostru rămîne aici, la fel ca al tuturor. Nu e nevoie să-l bateţi nici pe Simon, nici pe altcineva, ca s-o dovediţi; continuaţi doar să mergeţi la şcoală, ca şi pînă acum. Vor înţelege.

– Ba nu vor înţelege, se forţă Ned să vorbească, printre dinţi. Ei rămîn şi eu nu. Ei sînt *acasă,* iar eu nu.

Robin o privi pe Anne, printre lacrimi:

– Abia ai venit, era aşa de frumos, iar acum totul se schimbă.

– Cu noi aici, n-o să se schimbe nimic, răspunse Anne.

Ocoli masa şi îngenunche în faţa lui Robin şi Ned. Întinse mîinile, iar copiii i le luară. O durea inima pentru ei. Niciodată n-ar fi trebuit să se întrebe unde le era locul.

– E greu, ştiu că e greu; te simţi atît de gol, cînd nu mai eşti sigur unde e casa ta. Dar lucrurile importante n-au să se schimbe; nu le vom lăsa noi. Iar pentru mine e important că fac parte din familia asta şi aşa voi rămîne întotdeauna. Şi voi fi alături de voi, oriunde aţi

locui. N-aş putea să vă părăsesc.

Niciodată nu mai spusese *acele cuvinte*.

– O, Anne, oftă Gail încet.

Ochii îi luceau de lacrimi. Anne se uită la ea şi schimbară o privire lungă.

– Ar fi groaznic dacă nu te-ai afla aici. Ned, oriunde am fi, atîta vreme cît sîntem toţi împreună, acolo e casa noastră. Din aşa ceva nu poţi *fi* niciodată *concediat* sau dat afară; toate sînt ale noastre. Pentru totdeauna. Iar Anne va rămîne cu noi.

– Şi Josh? *întrebă Robin*.

Se lăsă tăcerea.

– Şi Josh, răspunse el simplu.

– Mda, dar... începu Ned.

– Avem timp destul să discutăm despre asta, interveni Anne.

Se ridică, începînd să adune farfuriile.

– Iar eu n-aş fi atît de sigură că ştim ce se va întîmpla cu compania. Aş aştepta, Ned, fără să emit judecăţi *pripite şi să mă iau la bătaie cu cineva. Spune-le* doar că se întîmplă o mulţime de lucruri şi nimeni nu ştie încă nimic.

– Chiar e adevărat? întrebă Ned.

– Pe cuvîntul meu de onoare.

– Eu tai plăcinta, spuse Gail. Cîte două felii pentru Ned şi Robin fiindcă şi-au făcut ordine în camere, cu gips cu tot. Două pentru Josh, fiindcă a muncit mult azi, în zăpadă. Două pentru Leo, fiindcă se face mai bine. Şi *una pentru Anne şi una pentru mine*. Şi s-a zis cu plăcinta.

Continuă să lucreze, în timp ce Anne turna cafelele, apoi Gail şi Leo duseră cît putură de repede copiii în camerele lor, să-şi facă lecţiile.

– O.K., întrebă Leo, unde rămăseserăm?

– Tu mai întîi, îi spuse Josh lui Anne.

Se rezemă de spătar, savurînd atmosfera din încă-

pere, un soi de electricitate care începuse cînd spusese el, atît de firesc, *şi Josh.* Părea că evenimentele s-ar fi aşezat de la sine în jurul lui şi al lui Anne, dăruindu-le un loc calm unde să se găsească unul pe altul în mijlocul furtunoaselor evenimente care înconjurau Tamarack-ul. Aşadar, acum stăteau toţi patru în jurul mesei, într-un cerc de lumină – prieteni, parteneri, rude.

– Să iau notiţe?

Anne zîmbi:

– Le-am luat eu deja.

Şi, cu voce calmă, începu să le relateze întîlnirile cu Zeke Ruddle şi Bud Kantor.

– *Vince* a făcut asta? ţipă Gail, în timp ce Anne le spunea despre Ruddle. Propriului său *frate?*

Iar cînd Anne trecu la Kantor, Leo clătină din cap.

– Trebuia să fie aşa ceva; nu exista nici un motiv ca să înceapă aici...

La sfîrşit, Leo izbucni:

– Ticălos nenorocit! Cum i-a putut face asta lui Charles? Şi nouă? Ce i-am făcut?

Le văzu pe Gail şi pe Anne uitîndu-se una la alta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu *noi* am fost cei care să-l fi dat afară!

Anne se strînse în scaun, temîndu-se că-i spuseseră lui Josh totul despre ea. Într-o clipă, căldura şi intimitatea din încăpere se năruiră; se simţea ca prinsă într-o capcană. Împinse scaunul înapoi, vrînd s-o ia la fugă.

– Ţin minte, am vorbit despre asta, spuse dezinvolt Josh. Aş vrea să aud cît mai curînd toată povestea. Dar în majoritatea familiilor sînt neînţelegeri, să ştiţi, fără ca vreunul să vrea să-i distrugă pe toţi ceilalţi. Am impresia că e ceva mai mult de-atît. N-aţi auzit ce-am făcut azi.

– A, da, spune-ne! strigă Gail.

– Te-ai dus cu Bill acolo? întrebă şi Leo.

– După-amiază.

Josh o simţi pe Anne relaxîndu-se treptat alături. În timp ce el vorbea, Anne îşi trase încet scaunul la loc sub masă şi se aplecă, privindu-l. Cînd termină, Josh scoase din buzunar o pietricică şi i-o arătă lui Leo.

– Desigur, poate fi o ruptură recentă de la o alunecare naturală, dar dacă o pui pe asta lîngă fracturile detonaţiei pe care le-am găsit, în mintea mea nu mai încape nici o îndoială că a fost dinamită. Cel care a făcut-o probabil că a găsit o porţiune de stîncă deja desprinsă din perete şi a introdus cîteva calupuri de dinamită în crăpătură, amorsate ca să explodeze simultan.

Băgă mîna în buzunar.

– Resturi de fitil, spuse, punînd sîrmele pe masă. Nu era nevoie de o explozie puternică, cu siguranţă nu atît de mare încît să se audă pînă-n oraş. Excursioniştii s-ar putea s-o fi auzit, dar pe- acolo nu trec multe cărări cunoscute şi chiar dacă a auzit-o cineva, pe-aici sînt întotdeauna bubuituri de un fel sau altul, iarna de la controlul avalanşelor, iar vara de la construcţii. Oricum, nu trebuia să fie decît destul de puternică ca să declanşeze o mică alunecare de teren; astea iau viteză şi forţă din mers, iar canalul de drenaj era probabil slăbit din capul locului. E posibil ca individul s-o fi verificat şi pe asta, mai întîi.

– Individul, repetă Leo.

– Presupun că a fost acelaşi care s-a dus să controleze zona după ce s-a întîmplat şi a spus că n-a găsit nimic neobişnuit.

– Poate a crezut că fusese o alunecare naturală, zise Leo.

– Poate, confirmă Josh.

– Cine a verificat? întrebă Gail.

– Keith.

Leo învîrtea în mînă bucata de piatră.

– Dar nu-l văd pe Keith făcînd aşa ceva. Lucrează şi

el aici, ştie cum sînt turiştii, cum pleacă imediat în altă parte, dacă citesc că se întîmplă ceva pe-aici.

Anne privea în partea opusă a bucătăriei, amintindu-şi evenimente disparate din ultima vreme, în special interesul acut pe care i-l arătase Keith la cină, cu luni în urmă, zîmbetul lui peste măsură de sclipitor şi privirile atente pe care i le arunca ei şi lui Leo dimineaţa cînd se întîlneau la telecabină. Niciodată nu-i înţelesese acel nefiresc interes faţă de ea; îşi amintea că se gîndise că arăta ca un elev care şi-o întipărea în memorie pentru o temă pe care o avea de făcut. *O temă pe care o avea de făcut...*

– Keith are relaţii apropiate cu Vince? întrebă ea brusc.

– N-aş crede, răspunse Gail. De ce?

– Mă întrebam dacă nu s-ar putea să existe o legătură. Dacă Vince a încercat să păgubească Tamarack-ul trimiţîndu-i aici pe cei de la E.P.A. şi cineva a declanşat avalanşa tot pentru a prejudicia Tamarack-ul...

– O, nu, şopti Gail. Vrei să spun că se poate s-o fi făcut Keith, la ordinele... o, nu, o, nu, n-ar fi în stare. Oricum, de unde a obţinut dinamita?

– Patrulele de schi o folosesc la degajarea traseelor şi la controlul avalanşelor, răspunse Josh. Un administrator adjunct al muntelui are acces uşor la ea.

– Vince nu vine niciodată aici, interveni Leo. Aşa că, dacă se întîlnesc, o fac în altă parte.

– La Denver, presupuse Josh. Sau la Washington.

– Cu Ray Beloit, adăugă Leo. Managerul de campanie al lui Vince.

– Care vrea să cumpere *Compania Tamarack*, completă încet Anne.

Se priviră.

– Christoase, murmură Leo încet, poţi să-nnebuneşti cu atîtea deducţii. Nu ştim cine a pus dinamita şi dacă a fost într-adevăr Keith, nu ştim dacă a vorbit vreodată cu

Vince, nici dacă Beloit a participat la vreuna din discuţiile lor...

– Am putea dovedi dacă Vince şi Keith ţin legătura, zise gînditoare Anne. Nu era necesar să se întîlnească personal; de cele mai multe ori, ar fi vorbit la telefon. Iar dacă Keith l-a sunat de la birou, trebuie să fi rămas consemnarea convorbirilor.

– În facturile telefonice, zîmbi Leo. E nevoie să fii avocat de divorţuri ca să-ţi vină ideea asta.

Surîsul i se şterse.

– Dumnezeule, despre ce vorbim... Ai, sigur că avem o listă a tuturor apelurilor interurbane pe care le facem, cu durata fiecăruia. Dar, fir-ar să fie... clătină el din cap. Fir-ar al dracului să fie, v-aţi gîndit ce spunem? Toate la un loc – şoseaua, E.P.A., alunecarea de teren... Dacă a făcut într-adevăr toate astea, ce fel de om e?

– O! exclamă Gail, cu ochii mari, plini de spaimă. Telecabina!

– Nu putem şti, răspunse Josh. Nu avem destule date.

– Ştim că a încercat cineva să te înfunde, replică Leo. Cineva care se pricepe la telecabină, care ar fi putut să scoată şurubul şi să-l lase acasă la tine. Şi poate că a făcut-o la ordinele cuiva.

– N-ar fi capabil, aproape că gemu Gail.

– Dacă a făcut-o, era nevoie de mai mult decît să scoată şurubul, spuse Josh. Trebuia să deregleze clema-J.

– Exact, confirmă Leo. Iar cu aia nu ştim ce s-a întîmplat. Am testat-o o săptămînă întreagă şi n-au găsit nici un motiv ca să nu funcţioneze.

– Dar s-a întîmplat ceva şi trebuie să fi fost deliberat, insistă Anne. Cineva avea nevoie de un accident de telecabină. Cineva a încercat să facă o cabină să se prăbuşească. Cred că n-a fost plănuită şi ciocnirea, dar nici de asta nu putem fi siguri.

Gail mai turnă cafea. Avea buzele strînse, iar mîinile îi tremurau.

– Ce fel de om e? murmură ea.

– Să zicem că ai vrea să faci să cadă o cabină, murmură Josh, gînditor. Cum ai proceda?

Leo clătină din cap.

– Nu cunosc destul aspectul mecanic. Adevăratul expert probabil e inspectorul de tramvaie care a făcut probe toată săptămîna. Jim nu-ştiu-cum. I-am putea telefona, cred, dar nu ştiu unde locuieşte în oraş. Şi nu-mi amintesc numele de familie.

– Mathney, spuse încet Gail. Şi stă la Red Lion Inn; a telefonat o dată aici şi ţi-a lăsat un mesaj.

– Îl sun, întinse Leo mîna spre telefon.

Aşteptară în tăcere. Imensitatea situaţiei, care o frapase pe Anne în repetate rînduri la Washington, părea să umple încăperea, înceţoşînd lumina lămpii. Cînd Leo reveni spre ei, îi găsi aşezaţi exact aşa cum îi lăsase.

– Zice că, ipotetic, cel mai simplu mod ar fi de a înfige ceva în clampă, astfel ca să se nu mai poată strînge.

– Deci, ar trebui să te urci la etaj, spuse Josh, să aştepţi trecerea unei cabine şi pe urmă să înfigi ceva în clemă.

– Tu ce-ai folosi? întrebă Anne.

– Poate fi orice, răspunse Leo. Un lemn, o bucată de ţeavă, orice obiect dur care s-o blocheze deschisă. Jim a spus că s-ar fi putut smulge în momentul ciocnirii, dar nimeni n-a găsit nimic ieşit din comun.

– Leo...

Anne se încruntă, încercînd să-şi amintească. Stătea în cabină, ţinîndu-i pe Robin şi Ned, privind spre peisajul paşnic de afară, mirîndu-se de frumuseţea lui. Jos, mai rămăsese un singur salvator, pentru a le da de înţeles că nu fuseseră uitaţi pînă la sosirea echipei. Stătea aşezat la soare, pe zăpadă, privind spre ei sau

peste vale, şi se auzea un sunet ritmic...

– Jazz, spuse ea. Salvatorul care a rămas jos cînd eram noi în cabină bătea un ritm de jazz pe clăpar. Luase o bucată de lemn, cam de doi-pe-patru, şi ciocănea cu ea în ritm.

Josh înţelese primul:

– Găsise o bucată de lemn *în mijlocul pîrtiei?*

– Da.

– Exclus, îi contrazise Leo. Nu lăsăm gunoaie pe pîrtie. Cît de lungă era?

– Cam de un picior.

– Imposibil, stărui Leo. Patrula se schi ar fi văzut-o înainte de sosirea schiorilor. Pariez pe orice că nu era acolo înainte de a se fi deschis telecabina.

– Poate mai e şi acum acolo, spuse Gail. Of, nu se mai poate găsi; în noaptea trecută a nins atît de mult.

– Îl caut pe şeful patrulei, se ridică Leo. Poate a auzit ceva.

Ridică din nou receptorul şi din nou îl aşteptară pînă se întoarse spre ei.

– Va afla cine a fost şi mă caută el.

– Dar ce facem dacă o găsim? întrebă Gail. Nu putem dovedi nimic cu o bucată de lemn.

– Jim a spus că probabil are adînciturі de la mecanismul de prindere, dacă a fost îndesată în clemă. Teoretic, am putea compara semnele, dovedind că acea bucată de lemn a fost în acea clampă anume.

– Şi pe urmă? se interesă Josh.

– Nu ştiu. Anne, tu ce părere ai?

– Trebuie să facem o listă cu ceea ce ştim şi cu ceea ce bănuim.

Se duse la biroul din colţul bucătăriei, plin cu cărţi de bucate, reţete, liste de tîrguieli şi un coş cu felicitări de Crăciun. Găsi un caiet cu spirală şi îl aduse la masă.

– Ştim că Vince a fost cel care a sugerat oprirea şoselei din Illinois; nu văd ce legătură are cu celelalte,

în afara faptului că a păgubit un Chatham. Poate e de-ajuns atît; nu ştiu.

În timp ce vorbea, începu să scrie:

– Ştim că Vince a asmuţit E.P.A. pe Tamarack şi a încercat să accelereze curăţenia. Ştim că alunecarea de teren a fost provocată cu o mică explozie de dinamită, deasupra canalului de drenaj, iar Keith a urcat să verifice şi a spus că n-a găsit nici un semn că ar fi fost vreo problemă, ştim că în cadrul funcţiei lui are acces la dinamită şi că ar trebui să recunoască urmele de explozie. Asta-i tot ce ştim sigur.

Continuă:

– Credem că a fost scos un şurub din mecanismul de control al telecabinei. Ar fi putut să fie luat oricînd, din moment ce nu el a provocat accidentul; n-a făcut decît să împiedice telecabina să se oprească. E posibil să fi căzut şi să-l fi găsit cineva care l-a dus acasă la Josh, dar aşa ceva mi se pare foarte neverosimil. Credem că cineva i-a telefonat şerifului şi i-a spus unde să-l caute. Credem că a fost folosită o bucată de lemn pentru a înţepeni clema-J şi a cauza accidentul telecabinei. A trebuit s-o facă un om familiarizat cu instalaţia şi care putea umbla pe-acolo fără a trezi suspiciuni, iar Keith corespunde acestei descrieri, dar este posibil să mai corespundă şi alţii. Credem că Keith poate să fi avut legături cu Vince, eventual chiar să lucrat cu el; vom şti mai mult în sensul ăsta cînd verificăm convorbirile telefonice.

Puse creionul jos şi îi privi pe Josh, Gail şi Leo, peste masă.

– Nu ştim sigur de ce a fost blocată o clampă-J, şi nu alta.

Leo trase adînc aer în piept.

– Ce înseamnă asta? întrebă Gail. Dacă vrei să provoci un accident, ce mai contează...

Leo îi puse o mînă pe braţ; o privea pe Anne.

– Vrei să spui că avem încă o coincidenţă. Că din cele o sută şaizeci şi opt de cabine, s-a blocat tocmai aceea în care eram noi doi.

Gail îl privi cu ochi mari, apoi se întoarse spre Anne.

Josh o apucă de mînă, strîns, iar mîna lui Anne se arcui peste a lui. Îi simţi forţa degetelor prelungi, palma aspră lipită de a ei şi, pentru prima oară de cînd se ştia, fu încălzită de atingerea încurajatoare a unei alte persoane. Puterea lui se contopi cu a ei, apropierea nemaifiind ameninţare, ci apărare. Stătură astfel un timp care li se păru foarte îndelungat, pînă cînd sună telefonul.

– Da, răspunse Leo – şi, peste cîteva momente: mulţumesc. Da, mîine dimineaţă. Anunţă-mă.

Închise şi reveni spre ceilalţi:

– Salvatorul a aruncat bucata de lemn la baza turnului telecabinei, ca să nu stea în drum. Vor merge s-o caute mîine; ştie exact unde e.

– Anne, spuse Gail, în şoaptă, doar n-ar fi încercat să te *omoare*... Nici pe Leo. N-ar fi *putut!*

Îşi amintea însă ceea ce-i spusese Anne cu luni în urmă, că Vince o ameninţase cu moartea.

– Nu cred, îngăimă ea, cu disperare în voce. Este familia noastră, unii dintre noi fac lucruri nu tocmai frumoase, dar noi nu *omorîm*...

Pe acest cuvînt, vocea i se frînse.

– Nu ştiu, răspunse Josh încordat, înfrînîndu-şi agitaţia din glas; strîngea cu putere mîna lui Anne. Sînt prea multe pe care nu le ştim. E posibil să fi ales prima cabină care urma să pornească în dimineaţa aceea, fără să ştie sau să-i pese cine se urca în ea. Se poate. Dar nu putem exclude nici ipoteza deliberării. Anne, dacă te ţintea pe tine, o să mai încerce. Trebuie să ne asigurăm că eşti protejată.

Anne privi repede spre Leo şi Gail.

– Nu numai eu.

O străbătu un fior rece. *N-am să scap niciodată de el; niciodată nu mă va lăsa în pace.*

Clătină din cap.

– Staţi. Trebuie să ne gîndim. Dacă Vince l-a instigat – şi trebuie să reţinem că nu sîntem siguri de nimic – dacă el a fost, sînt convinsă că n-ar încerca din nou, cel puţin încă mult timp de-acum încolo. Nimănui nu i-ar scăpa semnificaţia, dacă Leo sau eu am avea două... accidente la rînd. Cred că deocamdată sîntem cu toţii în siguranţă; de fapt, dacă într-adevăr sîntem în pericol, probabil că perioada asta e cea mai favorabilă.

Se uită la toţi trei.

– N-am să angajez bodyguarzi. Nu-l voi lăsa, nici pe el şi nici pe altcineva, să mă ţină sub asediu. Voi face tot ce pot ca să aflu ce s-a întîmplat de fapt şi să mă asigur că nu se va mai repeta.

Josh dădu din cap.

– Bine zis. Dar tot trebuie să fii atentă cînd treci strada.

– Aha. Da, bine, cred...

Simţi din nou acelaşi fior.

– Şi voi, le spuse ea lui Leo şi lui Gail. Cred că pentru Robin şi Ned n-avem de ce ne face griji, cîtă vreme sînt în gips, prin apropierea voastră.

– *Ascultaţi* ce vorbim, se tîngui Gail. Cum putem spune asemenea lucruri?

– Să începem, fu Anne de acord. Cred că ne-a ajuns pîn-aici. Oricum, nu mai putem face nimic pînă nu avem şi alte informaţii.

Se opri, privindu-i pe rînd.

– Vreau să vă spun, reluă ea rar, că oricît de groaznic este, dintr-un alt punct de vedere pentru mine e ceva cu totul deosebit. Felul cum noi patru stăm împreună, lucrăm împreună, *sîntem* împreună... înseamnă enorm pentru mine. Şi vreau să vă mulţumesc, pentru

că-mi sînteţi atît de aproape.

În ochii lui Gail lucirã lacrimi.

– N-ai de ce să ne mulţumeşti; şi pentru noi este minunat, Anne. Ne place enorm să fim lîngă tine; te iubim. Nici nu-mi dau seama cum am trăit atîţia ani fără tine.

– *Noi* ar trebui să-ţi mulţumim, adăugă Leo. Ne-ai adus atît de multe. Ştii cît ni s-au schimbat vieţile datorită ţie? Te iubim mult, Anne, şi sîntem foarte fericiţi că te avem printre noi.

– Printre noi toţi, preciză încet Josh.

Simţise suferinţa ascunsă sub cuvintele ei, goliciunea anilor de viaţă dinainte şi trebuise să facă un efort pentru a sta pe loc, fără s-o îmbrăţişeze. „Draga mea Anne, cît te mai iubesc," îi spuse el în gînd. Numai Gail şi Leo îi puteau spune asemenea cuvinte, cel puţin deocamdată. *Te iubesc. Şi nu va mai fi nici un moment de pustietate în viaţa ta, niciodată, dacă-mi dai voie să te ajut.*

– Dar încă nu ne putem întrerupe, interveni Leo. N-am progresat cu nimic spre a-l disculpa pe Josh. Chiar dacă găsesc lemnul ăla şi se potriveşte, ce-am rezolvat?

– Nu ştiu, răspunse Josh. Dar oamenii de ştiinţă îşi cîştigă existenţa adunînd fapte. Şi avocaţii, de asemenea. Aşa că avem un început.

Îşi împinse scaunul înapoi.

– Anne are dreptate; acum nu putem face nimic mai mult şi ne-a fost de-ajuns pentru o singură seară. Iar eu trebuie să plec. Mai am destul de lucru în seara asta.

– Te conduc şi eu o parte din drum, se oferi Anne. Vreau să respir puţin aer.

– Şi să te întorci singură? o întrebă Gail.

– Nici o problemă. Gail, sîntem în Riverwood, e tîrziu şi nimeni nu ştie că voi face o plimbare.

– E-al dracului de frig, îi aminti Leo.

– Nu merg departe şi-am să mă îmbrac gros. Vreau doar să mă gîndesc la altceva, o vreme. Mă întorc curînd.

Porniră pe drumul îngust, cu respiraţia formînd nori albi în aerul cristalin. Cerul negru era spuzit de stele, de ambele părţi ale panglicii albe, late, a Căii Lactee. Lîngă orizont răsărise un corn de lună, cu o stea agăţată într-un vîrf. Singurul sunet din tăcerea senină era lipăitul slab al cizmelor pe zăpada bătătorită. Luminile calde ale casei lui Gail şi Leo dispărură în urmă, după o cotitură a drumului, dar întinderile înzăpezite din jur reflectau irizat licărirea stelelor, astfel că Anne şi Josh puteau cît de cît să-şi distingă feţele.

Merseră împreună, fără a vorbi, lăsînd hidoşenia celor discutate să se risipească în splendoarea nopţii. Cînd drumul coti din nou, amîndoi alunecară pe o porţiune de gheaţă şi-şi regăsiră echilibrul, iar Josh o luă firesc pe Anne de mînă, continuînd să meargă astfel. „Nu prea romantic," îşi spuse el mîhnit, din moment ce purtau mănuşi groase de schi, diferenţa dintre a se ţine şi a nu se ţine de mînă abia simţindu-se, însă ştia că erau legaţi, iar atîta îi era de ajuns.

Anne îşi coborî privirea şi surîse. În lumea aceea tăcută, de gheaţă, prin care cele două siluete ale lor mergeau în acelaşi ritm, ca două umbre, la lumina stelelor, se simţea şi mai apropiată de el decît în căldura bucătăriei pe care o lăsaseră în urmă.

– Mi-ar plăcea să aud despre cursurile pe care le predai, spuse ea, iar Josh începu să-i povestească despre studenţii din ultimul an care-l ajutau la cercetări, despre discuţiile purtate în clasă şi la cafeneaua campusului, care adeseori îi dezvăluiau noi căi de a-şi gîndi munca. Anne îi distingea afecţiunea din glas şi ştia că nu le era destinată numai studenţilor, ci oamenilor în

general. Josh le era deschis pentru ceea ce puteau împărtăşi cu toţii în comun, nepărînd să resimtă nici o ostilitate, chiar şi faţă de aceia pe care constata că nu putea să-i agreeze; îi înţelegea, chiar dacă nu-i simpatiza întotdeauna.

Un om remarcabil, îşi spuse Anne, iar apoi se întrebă dacă niciodată nu-l făcuse nimeni să se înfurie sau să fie invidios, ori dacă nu-i provocase acel gen de suferinţă care nu se poate uita, sau măcar ierta. Şi-şi dădu seama cît de mult mai avea pînă la a-l cunoaşte cu adevărat.

Şi cît de departe era Josh de a o cunoaşte pe ea. Dar acest lucru nu putea fi schimbat. N-avea să-i vorbească despre ea însăşi. Simplul gînd de a-i spune acele cuvinte o făcea să-i fie şi mai frig, străbătîndu-i trupul cu fiori îngheţaţi.

Deodată, Josh se întrerupse, la jumătatea unei propoziţii.

– Ar fi mai bine să te întorci, spuse el.

Se opriră în mijlocul drumului. O luă şi de cealaltă mînă şi se priviră în lumina slabă.

– Noapte bună, spuse Anne. Ne vedem mîine.

– Cînd pleci?

– Mîine după-amiază. Ce zici, să ne întîlnim dimineaţă la prima oră în biroul lui Leo? Aşa vom fi acolo cînd aduce salvatorul bucata de lemn.

– Da. După-amiază la ce oră? Eu am bilet la avionul de ora patru.

Anne surîse.

– Atunci, vom călători împreună. Noapte bună, Josh.

Prin mănuşile groase, mîinile li se mai ţinură o clipă.

– Noapte bună, Anne, spuse Josh şi se întoarseră amîndoi în direcţii opuse.

Anne porni cu paşi mari, simţind dintr-o dată că îi era foarte frig. Avea faţa îngheţată şi ţeapănă, îşi simţea

vîrfurile degetelor degerate şi-şi strînse pumnii înăuntrul mănuşilor.

Cînd ajunse acasă şi deschise uşa bucătăriei, şocul căldurii dinăuntru o ameţi şi se rezemă de perete, clipind din ochi ca să-şi alunge lacrimile care i-i umpleau de cîteva minute.

– Cafeaua e fierbinte, o anunţă Leo.

El şi Gail săteau aşa cum îi lăsaseră Anne şi Josh la plecare, Leo ţinîndu-şi soţia cu un braţ pe după umăr, ea stînd cu capul pe umărul lui. Anne îşi scoase hainele groase şi-şi turnă o cană de cafea, aşezîndu-se în faţa lor.

– E un ger amarnic afară, dar e minunat. Bunicul avea dreptate: Riverwood e cel mai perfect loc din toată valea. Mult trebuie să mai fi iubit casa asta.

Gail dădu din cap.

– Aşa e. Dar niciodată nu s-a simţit perfect, fiindcă nu erai şi tu aici. Nu i-ai spus lui Josh nimic, aşa-i?

– Nu. Sper că nici voi?

– Nu! exclamă Gail. Dar e foarte inteligent, să ştii; ne-a întrebat dacă alungarea lui Vince a avut vreo legătură cu tine.

– Şi ce i-aţi răspuns?

– Că nu e povestea noastră, ca s-o spunem. Dar ar trebui să-i spui, Anne; n-o poţi împrejmui la nesfîrşit cu un zid...

– Iubito, interveni încet Leo, îi va spune cînd o să poată.

O privi pe Anne, zîmbindu-i cu drag, îndurerat pentru ea. Simţea că în acel moment cu toţii se aflau într-o poziţie precară, dar ea era singura cu o rană atît de veche şi atît de pustiitor de adîncă încît putea să nu se vindece niciodată.

– Gail şi cu mine ne întrebam, cît timp ai lipsit, dacă, dintre toate lucrurile astea îngrozitoare, n-ar putea ieşi

totuşi ceva minunat.

Anne îl privi în ochi, surprinsă.

– Nu ştiu.

Luă o înghiţitură de cafea fierbinte, apoi încă una, simţind cum îi încălzea trupul.

– Nu ştiu, repetă ea.

Salvatorul aduse bucata de lemn udă la biroul lui Leo şi o puse pe masă.

– Exact unde o lăsasem; a trebuit s-o dezgropăm.

– Mulţumesc, răspunse Leo şi i-o dădu lui Josh, care o răsuci în mînă, privindu-i găurile.

– O vom confrunta cu clema-J; i-am telefonat lui Matheny aseară şi a spus că vine aici la şapte jumate.

Îi dădu bucata de lemn lui Anne.

– Mare ciudăţenie, spuse el, amuzat. Ca atunci cînd vizitezi o ţară despre care ai citit într-o carte. Sau cînd găseşti un mormînt. Vorbim despre diverse lucruri, ni le imaginăm, speculăm despre ele şi apoi, dintr-o dată, le atingem.

– Mai e ceva, împinse Leo peste birou un mic teanc de hîrtii. Cópii după notele de plată a telefonului din biroul nostru, pe ultimele şase luni.

Îi privi pe Anne şi Josh răsfoindu-le.

– Le-am însemnat pe cele ale convorbirilor cu cabinetul şi domiciliul lui Vince; codul zonal 305 e din Miami. I-am dat de urmă şi ăstuia: un politician celebru din Florida.

– Se vede că lui Keith nu-i era teamă că-l aude cineva, spuse Anne, după cîteva minute. Vorbea mult de la birou.

– Mai ieftin decît de-acasă, replică sec Leo. Una din micile noastre probleme suplimentare.

– O dată pe săptămînă sau chiar mai des, începînd din iulie trecut, murmură Josh. Nu văd nimic dinainte de

data asta. Ce s-a întîmplat anul trecut în iulie?

– Am fost la înmormîntarea lui Ethan, răspunse Anne. Îmi dai voie?

Josh îi întinse vraful de foi. Le frunzări.

– Majoritatea telefoanelor par să fi fost date în septembrie şi octombrie, şi pe urmă din nou, în decembrie.

– Septembrie, repetă Josh. Bazinul. Şanţul de drenaj.

Leo dădu din cap.

– Iar în decembrie, s-a prăbuşit telecabina.

– Dar octombrie? întrebă Josh.

– Nimic... zise Leo, pe gînduri. Decît... Cred că în luna aia a venit în oraş Beloit – mai ştii, Anne? – vorbind de parcă deja compania ar fi fost a lui.

Jim Matheny bătu la uşa biroului.

– Secretară nu e, aşa că am intrat.

– Jim, ia uită-te-aici, luă Leo bucata de lemn şi ieşiră amîndoi în antecameră; reveni în mai puţin de un minut. O verifică imediat; au clema-J în remorcă. Ce facem cu facturile astea telefonice?

– Pune-le bine, îi răspunse Anne. Nu dovedesc nimic în afara unor comunicaţii, dar dacă se înscriu într-un sistem, le-am putea folosi totuşi.

Începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se la fereastra cu vedere spre muntele Tamarack. Există într-adevăr un sistem, dar nu ştiu ce putem face cu el.

– Poate nimic, spuse Josh.

– Ei, trebuie să facem atîta cît trebuie ca să te disculpăm pe tine, replică Anne, continuînd să privească muntele; apoi se întoarse spre el. Şi nici de la Jim Matheny nu vom obţine suficient ca să ne ajute. Chiar dacă se dovedeşte că cineva a blocat clampa cu lemnul ăla, tot s-ar putea să fi fost tu autorul. Există prea mult timp pe care nu-l putem explica. Josh, am putea să mai revedem o dată dimineaţa de-atunci, cînd ţi-ai pre-

gătit bagajele? N-ai făcut nimic care să implice şi pe altcineva? Am recapitulat-o de-atîtea ori, dar hai să mai încercăm o dată. Durează douăzeci de minute ca să ajungi cu maşina din Riverwood la telecabină; ar fi trebuit să ajungi la nivelul doi şi să înfigi lemnul în clemă; apoi să ieşi fără a fi văzut şi să faci cele douăzeci de minute înapoi pînă la... a, stai o clipă!

Gîndurile i-o luaseră la galop.

– Asta s-ar putea să schimbe totul. Leo, dacă ai vrea să defectezi o cabină anume, ar trebui să aştepţi pînă ajunge exact sub tine, nu? Şi să blochezi acea clemă-J anume, în timp ce trece?

Leo dădu din cap.

– Exact.

– De ce aş fi ales tocmai cabina voastră? întrebă Josh.

– Nu ştiu, dar s-ar putea ca asta să nu fie important. S-ar putea ca nimic să nu fie important în afară de un singur lucru. Josh, trebuie să fim convinşi de fiecare moment. Ai fi avut nevoie de cel puţin o oră, forţînd posibilităţile, ca să ajungi în oraş cu maşina, s-o parchezi, să intri cumva în staţia telecabinei şi să urci la etaj fără a atrage atenţia, să aştepţi pînă la nouă fără un minut, cînd Leo şi cu mine am intrat în cabină, să blochezi mecanismul, să pleci de-acolo în zăpăceala accidentului şi să ajungi în douăzeci de minute la tine acasă.

– Ar fi putut face toate astea, spuse Leo. Dacă nu l-a văzut nimeni între opt şi nouă în dimineaţa aia...

– Ba nu, îl întrerupse deodată Josh. N-aş fi putut.

O privi în ochi. Anne îi zîmbea, cu un licăr de triumf.

– N-ai fi putut, fiindcă ai plecat de-acasă la nouă şi cîteva minute, spre aeroport.

– Cu un taxi, completă el.

– Iar firma are înregistrată călătoria de la Riverwood

la aeroport. Însă chiar forţînd lucrurile, dacă ai fi plecat spre aeroport la nouă şi-un sfert, sau chiar la şi douăzeci, tot n-ai fi putut să te afli în clădirea telecabinei la nouă fără un minut şi să te întorci la Riverwood pentru a chema un taxi şi a merge cu el la aeroport.

– Măi să fie! exclamă Leo, zîmbind cu toţi dinţii. Nici mort n-ai fi reuşit!

– Şi nu mai contează nici măcar dacă era sau nu cabina noastră ţinta, continuă Anne. Clampa trebuia să fie blocată în timpul minutului cînd merge încet, pînă iese din staţie şi ia viteză.

Tăcură cu toţii.

– Ajunge atît? o întrebă Josh pe Anne după un moment. Dacă au timpul bătut în cuie, Tyler va renunţa la acuzaţie?

– Nu ştiu ce-ar mai putea face. Dacă Jim ne spune că lemnul ăsta a fost folosit la cabina noastră, atunci nu mai există absolut nici o posibilitate ca tu să te fi aflat în clădire la momentul respectiv. Îi telefonăm lui Kevin în dimineaţa asta şi, de îndată ce primim foaia cu orarul taxiurilor, mergem la biroul lui Tyler. Şi cu asta, s-ar putea să se termine totul.

– Numai că tot nu ştim cine a încercat să-l înfunde pe Josh, le aminti Leo. Dar dacă nu cumva face parte din sistemul de care vorbeai adineaori.

Anne dădu din cap. *Un monstru. Un monstru.* Nu avea nici o dovadă, dar sistemul era clar. *Şi este un monstru.*

Rămaseră toţi trei tăcuţi, pînă reveni Jim Matheny. Puse bucata de lemn pe biroul lui Leo.

– De unde-aţi ştiut că n-a fost un accident? întrebă el.

Leo o privi pe Anne. Era foarte palidă.

– Se potriveşte? întrebă ea.

– Ca o mănuşă. Cum aţi aflat? Ştiţi cine-a făcut-o?

– Nu, răspunse tăios Leo. Şi nu ştie nimeni.

Luă lemnul, trecîndu-şi degetele peste adînciturі.

– Găuri frumoase, clare, uşor de comparat, comentă Matheny. Un lucru e sigur, te-a scos basma curată, Leo. Îţi purta sîmbetele careva? Eu să fiu în locul tău, m-aş uita mai atent în jur. Mă rog, i-o voi da lui Arvin; o să sară-n sus de fericire; nu suportă să închidă o anchetă fără să aibă idee ce s-a întîmplat. Cred c-o să i-o dea lui Tyler; n-are decît să alerge el cu ea în dinţi, de-acum încolo.

După plecarea lui, se lăsă din nou liniştea.

– Să mă uit atent în jur, murmură Leo. Toţi au început să vorbească de parcă s-ar crede în romane poliţiste.

– Trebuie să-l sunăm pe Arvin, spuse Anne.

– Slavă Domnului, cel puţin pentru partea asta. Partea datorată ţie, Anne. De-acum încolo, nu mai trebuie să-ţi faci griji cu ce se întîmplă. Nici măcar atîta cît ai făcut pînă acum nu mai e necesar; eşti avocata lui Josh, nu a noastră. Dacă cineva ne sabotează, pe noi ne priveşte, nu pe tine şi pe Josh.

– Cînd eram în cabina aia, cineva a vrut să-mi facă felul mie, sau ţie, replică Anne calmă. Asta nu-mi dă se înţeles că n-am nici un motiv de îngrijorare. Dar nu e numai atît. Chiar şi dacă nu pe mine m-ar fi ţintit, e şi problema mea.

Îşi luă haina.

– Cred că, dacă n-ai nimic împotrivă, după ce ne întîlnim cu Kevin şi Tyler, ar fi cazul să stăm de vorbă cu Keith.

– Faci bancuri, clătină din cap Keith, încet, cu uimire. *Dinamită?* Doamne fereşte, zău că era normal să mă păcălesc. Cum ar veni, cine s-ar fi gîndit la dinamită? Vreau să spun, ştii, nu mă uitam chiar după urme de

dinamită. Dumnezeule, Leo, îmi pare foarte rău că mi-a scăpat; vreau să spun că zău, cum ar veni, te-am dezamăgit. Iisuse, spuse el brusc, adică cum ar veni, cineva chiar a făcut-o intenţionat? Da' de ce s-o facă? Şi tu cum ai aflat? Vreau să spun, acum e multă zăpadă pe-acolo; e, ştii, cum ar veni uimitor c-ai putut fie şi doar s-o găseşti. Eşti sigur că-i locul care trebuie? Vreau să spun, cu atîta zăpadă, e greu să ştii exact unde fuseserăm, aşa că de unde ştii că erau cum ar veni stîncile care trebuia şi aşa mai departe? Vreau să spun, e cam periculos, nu, să dai vina pe cineva c-a aruncat în aer un, ştii, munte, cînd nici măcar nu eşti sigur că ştii ce-ai găsit.

– Ştim ce-am găsit, replică Leo fără intonaţie.

Îl privea fix pe Keith, care stătea aşezat la biroul său din colţ. Încăperea era atît de mică, încît Josh şi Anne erau nevoiţi să stea în uşă, iar Leo lîngă birou, între singurul scaun şi dulapul care ocupa tot restul spaţiului. Keith şedea drept, cu bărbia repezită înainte şi ochii dilataţi de interes. Mîinile, însă, i se jucau încontinuu cu un creion şi o gumă, iar Anne îi auzi bătăile nervoase ale pantofului.

– Ei, aş vrea să te pot, ştii, ajuta, Leo. Dacă am căcat-o într-adevăr cu chestia asta, mă simt nasol, dar a fost, ştii, demult. Vreau să spun, nu înţeleg ce mai pot face acum.

Anne dădu din cap.

– Încercăm să găsim oameni care au văzut ceva neobişnuit în dimineaţa accidentului de telecabină. Ai putea să te gîndeşti şi să ne spui dacă ai observat ceva?

– Băi, da' ce-i ăsta, un interogatoriu? Vreau să spun, toţi daţi buzna aici şi-ncepeţi să mă luaţi la întrebări şi deja i-am spus lui Halloran tot ce ştiu, aşa că acum ce-aveţi cu mine? De ce nu- l întrebaţi pe el?

Îl arătă cu degetul pe Josh:

– Vreau să spun, el a făcut, ştii, toată treaba; aşa că, cum ar veni, de cine mai aveţi nevoie?

Anne şi Josh schimbară o privire scurtă cu Leo. Cu mai puţin de o oră în urmă, Tyler acceptase să renunţe la acuzaţiile împotriva lui Josh. Dar nu aveau nici un motiv să i-o spună şi lui Keith.

– Oricum, continuă tînărul, bătînd şi mai repede din picior, eu n-am fost acolo. Am ajuns mai tîrziu, chiar după ce s-a prăbuşit cabina. Iartă-mă, Leo, şi cu asta te-am dezamăgit. Zău că-mi pare rău, da', ştii, Eve şi cu mine, cum ar veni, avuseserăm o treabă-n noaptea aia şi pierdusem noţiunea, ştii, timpului. Vreau să spun, dacă ştiam... da' de unde să fi ştiut? Vreau să spun, nu puteam să ştiu, ce, puteam? Şi-s acolo în fiecare zi cu noaptea-n cap, ştii, vreau să spun c-am venit chiar şi-n dimineaţa de Crăciun, mai ţii minte? Mereu sînt acolo. Ştii. Vreau să spun am lipsit şi eu într-o dimineaţă, da' nu credeam c-o să fie, ştii, mare brînză, da' cum era să ştiu eu că...

– Te culcaseşi cu prietena ta? întrebă Anne.

– Exact, exact aşa am spus.

– Iar ea a fost trează tot timpul.

– Mă nene, da' zău că da! exclamă Keith, făcîndu-i lui Leo cu ochiul.

Leo aruncă o privire spre Anne.

– O.K., Keith, spuse el. Nu mi-am dat seama că nu fuseseşi acolo în dimineaţa accidentului; va trebui să discutăm despre asta. Ne vedem după-amiază.

Cu faţa ca o mască, Keith îi privi ieşind. Întindea deja mîna spre telefon. Apoi, însă, şi-o retrase. Nu ştia ce aflaseră, dar ştia prea bine ce bănuiau şi cel mai rău era că nu putea să înţeleagă cum îşi dăduseră seama. Pînă nu afla ce se întîmpla şi ce scăpare avusese, n-avea cum să-i telefoneze lui Vince. În acel moment, Vince

credea că nepotul său Keith Jax era darul lui Dumnezeu pe Pământ şi puteai băga mîna-n foc că n-avea să-i spună că idioţii ăia îşi băgau nasul, poate din cauza vreunei greşeli comise de el, undeva pe parcurs. Se ridică şi-şi luă canadiana de schi. Leo voia să se întîlnească după-amiază. Nu-l deranja, putea să se ocupe de Leo. Dar nu înţelegea de ce trebuia să stea pe loc aşteptîndu-l. Urma să schieze vreo două ore, să-şi limpezească mintea, să gîndească serios. Era posibil ca viitorul lui să intre în viteză şi, mai mult ca sigur, plănuia să fie pregătit.

– Vince a distrus proiectul şoselei spre construcţia lui Charles, spuse Leo, în timp ce mergeau toţi trei spre cafeneaua de pe Strada Mare, să ia prînzul. A pus E.P.A. pe urmele noastre. Este posibil să fi aranjat cu nepotu-său să ne polueze bazinul. La fel de posibil e să fi aranjat cu acelaşi nepot să saboteze telecabina; alibiul ăla perfect nu înseamnă nimic, de vreme ce fata o să i-l confirme. Deci se poate s-o fi făcut el, ţintind în Anne, sau în mine, sau în amîndoi, ca să-l înfunde pe Josh, deşi partea asta n-o înţeleg deloc. De fapt, nu înţeleg nimic. Nici un om în toate minţile n-ar face aşa ceva.

– Poţi s-o spui şi altfel, replică Anne, punîndu-şi ochelarii negri, împotriva soarelui strălucitor. Vorbea o dată, de două ori pe săptămînă, cu nepotul, care era prin preajmă ori de cîte ori se întîmplau în Tamarack fapte ce păreau accidente, dar de fapt erau plănuite cu grijă, şi care avea acces uşor zi şi noapte în locurile unde se întîmplau toate astea. Problema e că n-a lăsat nici o urmă. Există sistemul, dar nu şi probele şi nici o săgeată care să ne ne indice încotro să căutăm în continuare.

Se aşezară pe terasa cafenelei, cu faţa spre stradă,

privind funcţionarii care veneau să mănînce, mamele plimbîndu-şi copiii cu cărucioarele spre piaţa oraşului şi un grup de turişti ce ieşeau dintr-un centru de închirieri, cu schiuri şi beţe în mîini.

– Îmi place să văd cîţiva din-ăştia, spuse Leo. Ştiţi, Ethan şi cu mine obişnuiam să stăm de multe ori aici, în vremuri mai bune. Era locul lui favorit; îi plăcea să contemple viaţa oraşului. Aici eram în ziua cînd a rostit numele tău, Anne. Mă bucur că acum nu mai e de faţă; că n-a văzut ce s-a întîmplat şi nu ne-a auzit cînd încercam să găsim explicaţia şi de fiecare dată ajungeam la Vince. Mă bucur că nu va vedea Tamarack-ul încăpînd pe mîna ticălosului ăluia care-l cumpără.

– Beloit, spuse Anne. Probabil că el e piesa cea mai mare din puzzle, numai de l-am putea reconstitui. Dacă Vince, din cine ştie ce motiv, vrea ca Tamarack-ul să-i aparţină lui Beloit? Ar fi putut să facă toate astea pentru a sili familia să i-l vîndă lui. Sigur, s-ar putea ca Vince nici măcar să nu fie implicat, dar să presupunem că este. Ar dori ca familia să voteze pentru vînzare la un preţ cît mai mic. Şi au votat. Dar a durat destul de mult şi poată că de-asta nivelul de pericol al celor întîmplate creştea mereu. A început cu o şosea şi E.P.A., a ajuns la telecabină şi poate...

Tăcu o clipă, ezitînd.

– ...asasinat. Dar nu putem dovedi nimic; nu putem nici măcar să găsim dovezi care să indice o tentativă deliberată de a coborî valoarea companiei.

Se întrerupse, încruntată.

– Sau poate că nu.

– Ce nu? întrebă Leo.

– Poate că de fapt nici nu avem nevoie de probe. S-ar putea să nu reuşim să dovedim totul, dar cel puţin am avea posibilitatea de a opri vînzarea *Companiei Tamarack.* Poate ne e suficientă o mică dovadă şi multă

deducţie logică.

Începu să învîrtească între degete solniţa de sticlă, urmărind cum reflecta razele soarelui.

– Ce şanse credeţi că mai sînt de a mai vrea cineva din familie să vîndă compania, dacă ar părea că preţul de vînzare şi votul, probabil, au fost manipulate prin sforării de culise, sabotaje şi tentativă de crimă?

– Charles, spuse imediat Josh. Dacă ar şti despre toate astea, tot ce sîntem siguri şi ce bănuim...

– Ar anula decizia! exclamă Leo. Mai ales dacă ar şti că, după părerea noastră, Anne a fost cît pe ce să fie... o, Christoase, mi-e greu de fiecare dată să pronunţ cuvîntul ăsta... omorîtă.

– Şi tu, adăugă Anne. Şi nepoţii lui.

– Totul. Toată porcăria asta împuţită. L-ar apuca greaţa, la fel ca pe noi. Bineînţeles că nu i-ar mai vinde lui Beloit. Cel puţin, ar aştepta cît am încerca noi să aflăm adevărul. De ce n-ar face-o?

– Are nevoie de bani, le reaminti Josh.

– Ei bine, va trebui să găsim banii pe altă cale, declară Leo, enervat. Trebuie să-i spunem. În după-amiaza asta. Înainte de a apuca să semneze vreun document. Ştiu că n-au semnat, ne-a spus Marian, dar nu mai poate dura mult. Mîine? Am putea să zburăm cu toţii la Chicago.

Josh şi Anne schimbară o privire.

– Eu n-am ce să caut acolo, spuse Josh. Duceţi-vă voi doi.

– Nu sînt sigur, răspunse încet Leo. Cred că ar fi mai bine să meargă numai Anne.

– E compania ta, răspunse ea.

– Şi a tatălui tău. Ce crezi?

Anne privi peste vale. Nu vorbise cu Charles de aproape trei săptămîni, de la Crăciun. Înainte de asta, vorbiseră de cîteva ori la telefon, fără a-l menţiona,

măcar, pe Vince. Acum n-ar mai fi părut o răzbunare personală, reflectă ea; făcea ceea ce trebuia să facă pentru Leo şi Gail. Iar Charles era firesc să ştie ce făcuse fratele său şi ce-ar mai fi putut face. Trebuia să ştie că era posibil ca fratele lui să fi încercat să-i ucidă fiica. Nu existau dovezi, dar posibilităţi, da.

Ar fi preferat să meargă la Chicago cu Josh. Sau cu Leo. Însă acela era un moment pe care-l aşteptase tot timpul, de cînd se întorsese: ca ei doi să privească în faţă umbra lui Vince şi s-o înfrunte, împreună.

– Bine, acceptă ea. Dau telefon la birou şi amîn totul cu încă două zile. Iar mîine am să plec la Chicago. Şi voi vorbi cu Charles.

Capitolul 21

De la biroul său aflat la etajul al şaizeci şi şaptelea din Turnul Sears, Charles putea privi prin pereţii de sticlă, într-o direcţie, spre întinderea oraşului Chicago pierzîndu-se în depărtările ceţoase, iar în cealaltă, peste Lacul Michigan, pînă la ţărmul statului Indiana. Era o privelişte pe care o savura în fiecare dimineaţă cînd intra, străbătînd cu paşi mari mocheta albastră pe care Marian o alesese pentru Ethan cînd acesta semnase contractul de închiriere pentru *Chatham Development,* la scurt timp după inaugurarea clădirii. Mocheta, la fel ca toate celelalte din cabinetul lui Ethan, îi aparţinea acum lui Charles şi, indiferent cît de proastă devenise situaţia, peisajul îi dădea întotdeauna un sentiment de satisfacţie. Încă mai era acolo, preşedinte al companiei, privind de sus oraşul Chicago, şi încă îşi mai putea reveni într-un mod care să-i facă familia şi întregul oraş să-l admire, la fel cum îl admiraseră pe tatăl lui.

Dar, în ziua cînd sosi Anne, nu se vedea nici o privelişte. În timp ce aştepta ora zece, cînd Anne anunţase că avea să ajungă la el, Charles privea stratul de nori albi şi deşi de sub el, întinzîndu-se pînă la orizont. Singurul semn al oraşului de jos erau antenele edificiului

Hancock ieşind din nori. Şi deasupra erau nori, iar între aceste două straturi, cabinetul lui Charles părea înălbit şi spectral, plutind într-o lume incoloră.

Anne purta un costum roşu şi un pulover negru, cu un colier florentin şi cercei din eclise de aur şi argint. Era ca un far strălucitor în lumina nepămînteană a încăperii, iar Charles o privi venind spre el cu un simţământ de uimire că femeia aceea seducătoare, care părea să aducă lumina cu ea, era fiica lui.

Rămase nehotărît un moment, în picioarele biroului arcuit pe care-l concepuse Ethan, după care îl ocoli s-o întîmpine, cu mîna întinsă.

– Eşti foarte drăguţă. N-ai mai fost niciodată aici.

Anne îi strînse mîna, apoi se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Putem sta aici? îl întrebă, pornind spre o canapea de piele gri, lîngă fereastră. Pe măsuţa de nuc din faţa ei era un serviciu de ceai din argint.

Charles, îmbujorat de plăcere, o urmă.

– Ţin minte mobila din vechiul cabinet al bunicului, spuse Anne, aşezîndu-se. Îmi dăduse planurile să mă joc eu ele, iar eu îl priveam lucrînd. N-ai schimbat nimic.

– Nu, a adus totul cu el cînd s-a mutat aici şi n-am putut găsi nimic care să doresc să fie altfel. Nu-mi aminteam că te adusese în biroul ăsta. Cîţi ani aveai?

– Vreo şapte, prima dată.

– Imediat după ce murise mama ta. Eu călătoream mult pe vremea aia, cu afaceri.

– Da.

Tăcură.

– Îmi pare rău, spuse Charles. Ştiu că n-am stat destul cu tine. Aş dori s-o fi făcut; aş vrea să fi ştiut să fiu ceea ce-ţi doreai tu. N-am plănuit să iasă aşa, crede-mă; de multe ori, nici nu ştiam ce se întîmpla.

Cînd Anne tăcu, Charles îşi desfăcu mîinile, lăsîndu-le apoi să cadă.

– Cel mai trist lucru, pentru mine, e că n-am participat la creşterea ta. Mă uit la prietenii mei care au albume cu poze şi întîmplări de povestit, adunate de-a lungul anilor, şi cu toate că or fi avut şi ei unele momente neplăcute cu copiii lor, le rămîn amintirile şi ştiu că au făcut parte din ceva mai important ca orice pe lumea asta. Iar acum au prietenii, de genul care se strîng tot mai mult, fiindcă şi ei au crescut, odată cu copiii lor. Nu se sfîrşeşte întotdeauna la fel de fericit, ştiu, dar mă uit la prietenii mei care s-au înţeles bine cu copiii şi par cu atîta mai întregi decît mine. Au parte de iubire, au un ioc în lume şi un sentiment de contopire a generaţiilor unele cu altele pe care eu nu l-am avut niciodată. Şi-i invidiez.

Se opri, încruntîndu-se uşor. Lui Anne i se păru că sosirea ei la Charles eliberase ceva în el, astfel că vorbele i se revărsau nestăvilite; parcă i-ar fi aşteptat acea sărutare pe obraz.

– Niciodată n-am fost prieten cu nici una dintre fiicele mele, continuă Charles, cu glas scăzut. Aş dori să învăţ cum.

Se uită scurt la Anne, mutîndu-şi apoi repede privirea.

– Ai spus odată, în septembrie trecut cînd am fost la Tamarack, că nu mă ierţi şi nu mă poţi iubi. Te tot aud spunînd-o. Nu ştiu ce pot face ca să schimb situaţia. Am pierdut atîţia ani din maturizarea ta, dar dacă am putea găsi acum o cale...

Se îndreptă de spate, schimbînd subiectul ca şi cum s-ar fi temut de ceea ce putea spune ea.

– Scuză-mă, nu sînt o gazdă bună. Vrei un ceai? O cafea? atinse el ceainicul de argint. Ăsta de-aici s-a răcit, dar avem destul în bucătărie, păstrat cald. Ce-ai dori? Cornuri? Sau pîine prăjită? Am cumpărat şi ecleruri; ţin minte că-ţi plăceau – ce este? S-a întîmplat ceva?

– Nu, scutură Anne din cap, cu putere.

Nu există nimic în lume mai bun decît eclerurile cu ciocolată. Te mînjesc superb cînd le mănînci. Categoric, favoritele mele.

– Nu mai obişnuiesc; de mult n-am mai mîncat ecleruri. Un ceai, doar, ar fi perfect.

Charles se duse la uşă, o deschise şi-i vorbi secretarei, care-l urmă aproape imediat cu încă un ceainic de argint, acesta aburind, şi un coş acoperit.

– N-am luat micul dejun; sper că nu te deranjează dacă mănînc.

– Bineînţeles că nu.

Anne îl privi cum întindea gemul pe o felie de pîine prăjită. Îi tremura mîna.

– Vrei să torni tu ceaiul? o întrebă, reîncepînd apoi să vorbească. Nu ştiu cu adevărat nimic despre tine, ăsta-i cel mai îngrozitor lucru; nu ştiu despre ce-ţi pot vorbi şi ce ar fi mai bine să evit. Ştii – se întrerupse pentru a înghiţi o îmbucătură de pîine cu gem – la cina de Crăciun, cînd ai pus toate întrebările acelea despre *Chatham Development* şi *Tamarack,* am vrut să-ţi spun să te opreşti; nu suportam gîndul că nu ţineai cu mine. Ştiam că n-o făceai fiindcă nu mă iertaseşi, dar mă tot gîndeam ce minunat ar fi fost dacă eram împreună, tu şi cu mine, poate chiar să lucrăm împreună; mi se părea de-a dreptul miraculos.

Întinse o mînă nervoasă să mai ia o felie de pîine din coş.

– Vezi, nici nu ştiu despre ce să vorbim.

– Ai putea începe cu mine, spuse încet Anne.

Surprins, Charles o privi, rămînînd cu mîna suspendată deasupra coşului de pîine.

– Asta ce-ar însemna?

– Că pînă acum n-am auzit decît despre tine.

Anne îşi coborî privirea spre ceaşca de ceai. Îşi amintea modelul; Marian o cumpărase în acelaşi timp

cu macheta, un serviciu de porţelan înflorat *Villeroy & Boch,* prea delicat pentru un birou, dar lui Ethan îi plăcuse tocmai din acest motiv, iar Anne avusese întotdeauna o senzaţie de maturitate şi sărbătoare cînd secretara aducea tava numai pentru ei doi, iar Ethan îşi răpea cîteva minute de la birou pentru a sta cu ea pe canapea.

– Întotdeauna a lipsit ceva în familia noastră, spuse ea, privindu-l pe Charles. Un soi de grijă care să-i lege pe oameni unii de alţii. Întotdeauna aţi fost atît de captivaţi de voi înşivă, cu toţii, în afară de Gail, încît nu mai aveaţi loc şi pentru altcineva. Tocmai mi-ai spus toate lucrurile pe care ai fi dorit să le faci altfel ca să te simţi tu mai fericit şi mai întreg şi-mi pare rău că ai atîta tristeţe în suflet, dar nu observ să-ţi fi trecut vreun moment prin minte că, dacă ai fi făcut toate acele lucruri altfel, şi fiica ta ar fi avut de cîştigat; ar fi putut să fie mai fericită; ar fi putut avea un tată care să aibă încredere în ea cînd unchiul ei a...

I se puse un nod în gît şi începu să icnească, dar îşi forţă cuvintele mai departe:

– ...abuzat de ea, săptămîni de-a rîndul, distrugînd tot ce-i mai rămăsese din copilărie.

Charles se retrăsese în colţul canapelei. Pîinea căzuse pe jos, dar el nu observase; avea ochii aţintiţi asupra lui Anne, părînd să se fi făcut mai mic sub cuvintele ei.

– Iar pe urmă ai vorbit despre cina de Crăciun, continuă Anne. Că n-am ţinut cu tine fiindcă nu te iertasem. Ai fi putut să crezi, dacă te gîndeai şi la altceva în afară de tine însuţi, că eram îngrijorată pentru Gail şi Leo şi încercam să-i ajut să-şi păstreze casa şi compania, că făceam parte din familia lor, că doream să fiu legată de ei într-un mod în care nimeni din familia mea n-a încercat vreodată să se lege de mine.

Se opri. Vocea îi devenise intensă, aproape înfier-

bîntată deşi îşi făgăduise, înainte de a veni, că avea să-şi păstreze calmul. Se simţise tot mai apropiată de Charles cu fiecare descoperire pe care o făcuseră despre Vince, iar sărutarea de la sosire fusese sinceră şi spontană, dar apoi, vorbind, furia îi revenise şi, odată cu ea, în sufletul ei se născuse un gol negru şi familiar, aceeaşi senzaţie de singurătate care i se acumulase cînd stătea la masă de ziua ei, împlinind cincisprezece ani.

De astă dată, însă, nu mai era singură. De astă dată erau cu ea Gail, Leo şi copiii. De astă dată era Josh.

– N-am vrut să-ţi fac reproşuri, spuse ea cu un mic surîs. Speram că vom putea începe să descoperim ce am putea clădi împreună; n-am vrut să mă las dusă de val şi să vorbesc ca o procuroare.

Charles continua să stea în colţul canapelei. Avea faţa trasă.

– Chiar noi sîntem ăştia?

În glas i se simţea uluirea. Îşi lăsă capul în piept, slobozind un prelung oftat.

– N-ar trebui ca o fiică să fie nevoită să-l înveţe ea pe tatăl său cum să-i fie tată. Niciodată nu mi-am dat seama...

Îşi frecă fruntea cu nodul degetului mare şi deodată lui Anne îi veni să plîngă. Îşi amintea acel gest de cînd era foarte mică; tatăl ei, stînd singur, frecîndu-şi fruntea şi plîngînd după ce mama lui Anne murise.

– Ai dreptate; în ce ne priveşte, ai drepate, urmă Charles. Nu reflectăm la noi înşine. Tu eşti altfel, Anne; tu te gîndeşti la ceea ce se întîmplă înlăuntrul oamenilor şi la modul cum funcţionează relaţiile dintre ei, iar noi se pare că n-o facem niciodată. Nu ştiu de ce; nu sîntem oameni răi, să ştii.

Peste un moment, Charles se îndreptă de spate. Îşi luă ceaşca de pe măsuţă şi se rezemă, mai relaxat, ca şi cum, din nou, Anne i-ar fi dăruit libertatea de a vorbi,

de astă dată făcîndu-l să se privească pe el însuşi într-un mod nou.

– S-ar putea să fie din cauza tatei. În ultima vreme, mă gîndesc tot timpul la el; e ca şi cum, murind, ar fi devenit şi mai mare, deşi ar fi greu de crezut, căci a fost cel mai mare om pe care l-am cunoscut vreodată. Poate că ne domina atît de mult încît cu toţii ne-am închis în noi înşine, ca să scăpăm de el. Sau poate eram invidioşi pe el, ori prea impresionaţi, şi ne iroseam tot timpul încercînd să-l mulţumim, sau să-i cîştigăm respectul, ceea ce ne făcut să nu mai fim foarte generoşi cu noi înşine.

Oftă.

– Nu ştiu; nu mă pricep să deduc de ce fac oamenii ceea ce fac.

Anne surîse:

– Nu cred c-ar trebui să-i acuzăm pe părinţii noştri pentru tot ce iese prost.

Zîmbi şi Charles.

– Dar e atît de la îndemînă. Şi de liniştitor.

Rîseră amîndoi. Şi se opriră şi se priviră lung. Nu-şi aminteau să mai fi rîs vreodată împreună.

Sunetul rîsetelor lor dăinuia, încălzind-o pe Anne şi, un moment, i se păru că putea fi o fiică împreună cu tatăl ei, împărtăşind realitatea într-un mod diferit de oricare altă relaţie dintre un bărbat şi o femeie. Ştia, însă, că n-avea să se întîmple. Era prea tîrziu. Bănuia că aveau să găsească resurse de camaraderie, chiar şi de prietenie, dar atîta tot. Prea tîrziu, repetă ea, simţind cum o umpleau regretele. Prea tîrziu. Prea tîrziu.

– Poate că nu eram decît prea mulţi bărbaţi, reluă Charles, continuînd să caute explicaţii. După ce mama mea a murit şi tata a suferit atît de mult, iar apoi a murit şi mama *ta,* după care mi-a trebuit atîta vreme să-mi mai pese şi de altceva, totul a devenit absolut altfel, dezechilibrat. Niciodată nu m-am mai gîndit la asta, dar

cred că n-am avut destule femei în familie. Nu mai rămăseseră decît Marian şi Nina, iar ele erau întotdeauna aşa de... vagi, cred că s-ar putea spune. Marian e mult mai pătrunzătoare acum, mult mai agresivă – cînd ai plecat tu, a părut să sufere un şoc, iar după aceea a început să se schimbe – dar cînd erai mică, nu făcea decît să plutească oarecum printre noi. Probabil că-ţi mai aduci aminte. Aşa că, ani de zile, n-am mai fost decît bărbaţi în fruntea familiei, aproape ca într-o firmă de afaceri. Insuficiente femei. Insuficientă delicateţe.

Anne dădu din cap:

– Poate. E greu să găseşti cîte o explicaţie clară pentru tot ce se întîmplă. Clienţii mei caută mereu: un mod simplu de a explica destrămarea vreunei căsnicii sau a unei convieţuiri. Dar întotdeauna este mult mai complicat şi de obicei se găsesc destule acuzaţii faţă de cei din jur.

– Însă n-a fost aşa şi cînd erai tînără. Ceea ce ţi s-a întîmplat a fost...

– Nu pot vorbi despre asta.

– Dar credeam...

– Putem ocoli subiectul. O fac de douăzeci şi cinci de ani.

– N-ai pomenit niciodată numănui? Nici unei persoane care te-ar fi putut ajuta?

– N-am avut nevoie de nimeni. M-am descurcat singură.

– Dumnezeule, murmură Charles încet. Ai ajuns ceea ce eşti fără nimeni pe care să te bazezi, fără nimeni care să te ţină de mînă... Doamne Dumnezeule!

Căzu pe gînduri pentru cîteva clipe.

– Eu întotdeauna am avut nevoie de alţi oameni. Întotdeauna am căutat pe cineva care să-mi netezească drumul sau cel puţin să mi-l arate, să mă ajute să pornesc... Oricine ar fi fost, tatăl meu, sau Vince, oricine părea să ştie vreun secret despre mersul triumfal prin

viaţă, nu cu coada între picioare. Întotdeauna mă temeam atît de tare să nu greşesc, să nu văd oamenii arătîndu-mă cu degetul fiindcă ştiuseră tot timpul că nu eram destul de bun. De unde ai atîta putere? izbucni el.

– Din disperare.

Încercase s-o spună parţial în glumă, dar ieşi cu deplină seriozitate.

– Mi-era ruşine de mine însămi; cred că mă uram. Trebuia să găsesc o cale de a mă plăcea din nou, de a fi mîndră de ceea ce eram şi nu puteam vorbi despre trecut fiindcă mi se făcea rău şi ruşine, de la capăt. Şi poate că o parte din forţă am moştenit-o de la bunicul. Cel mai mare om pe care l-ai cunoscut.

Încet, Charles dădu din cap.

– Mi-a spus odată că lucrul cel mai rău pe care l-a făcut în viaţa lui a fost faţă de tine, în ziua aceea. N-a vrut să ne acuze şi pe noi, ceilalţi; se considera singurul vinovat şi nu şi-a iertat niciodată asta. N-a încetat să spere că aveai să te întorci acasă, ca să-ţi poată cere iertare. Mult timp, a refuzat să încuie uşa din faţă, pentru că dorea să poţi intra imediat.

Tăcură mult timp. „Îţi mulţumesc, bunicule," spuse Anne în gînd. „Îţi mulţumesc că ai înţeles ce s-a întîmplat atunci şi că m-ai iubit şi că m-ai dorit acasă."

– Îţi mulţumesc, repetă ea cu voce tare, către Charles. Mă bucur atît de mult să aflu.

Charles dădu să spună că se temuse să nu dea greş şi ca tată; că dorise să-i arate cineva cum să procedeze, să-i indice calea. Dar n-o făcu. Se scuzase destul. Îi datora fiicei sale mai mult de-atît. Se apropie de ea şi o luă de mînă.

– Dintotdeauna te-am iubit, Anne. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care nu le-am spus destul de des, sau aşa cum trebuia. Ştiu că-l spuneam cînd te sărutam seara la culcare sau cînd plecam în călătorii de afaceri, dar nu sînt sigur că a ieşit vreodată aşa cum voiam eu

de fapt. Totuşi, e adevărul; întotdeauna te-am iubit şi ţi-am admirat spiritul şi inteligenţa ta extraordinară. Mai ţii minte, mă duceam la unele concursuri de-ale tale de pronunţie şi întotdeauna cîştigai? Eram atît de mîndru. Stăteam în sală şi mă uitam la tine cum stăteai aşa de dreaptă şi spuneai pe litere cuvintele acelea incredibil de lungi pe care eu nici nu le auzisem vreodată – şi n-aveam nici cea mai vagă idee ce însemnau – şi-mi ziceam că toată viaţa voi avea grijă de tine şi te voi face fericită. Dar n-am ştiut de ce anume aveai nevoie; păreai să te descurci perfect de una singură, iar eu mă mîndream şi cu asta. Îmi pare atît de rău; nici nu ştiu cum să-ncep să-ţi spun cît de rău îmi pare. Nu ştiu cît de mult aş fi putut face pentru tine, fiindcă nu-s prea priceput la mai nimic, dar aş fi putut să încerc măcar; aş fi putut încerca din răsputeri şi atunci poate că ai fi avut un tată iar eu aş fi avut-o pe fetiţa mea Anne în toţi anii tăi de creştere. Şi cînd colo, te-am trădat cam în toate sensurile în care o persoană o poate trăda pe alta. Aş dori să mă pot achita faţă de tine; e atît de-al dracului de... *jalnic* să nu spun altceva decît că îmi pare rău.

Anne se aplecă spre el, lipindu-şi obrazul de al lui, şi rămaseră nemişcaţi, cu mîinile încleştate strîns.

O enormă iubire pentru fiica lui îl umplu pe Charles; simpla forţă a acesteia îl uimi. Se retrase, zîmbindu-i lui Anne.

– Iar povestea aia cu neiertatul, şi cu neiubitul...

– Te iert, îl întrerupse ea.

Charles aşteptă. Dar mai mult nu auzi de la Anne. Avu senzaţia că pălise o lumină. „Bine, atunci, mai tîrziu," meditä el. „Luna viitoare, anul viitor, cîndva. Cîndva, o va spune. Cîndva o s-o spună din suflet. Toate se vor rezolva. Trebuie. Indiferent ce-am făcut cu toţii, ne putem înţelege; toţi ne iubim între noi. Nu sîntem oameni răi, la urma urmei."

– Nu sîntem oameni răi, murmură el.

– Unul dintre noi este.

Anne atinse ceainicul şi, simţindu-l cald încă, mai turnă ceai pentru amîndoi.

Charles păru surprins:

– Parcă spuneai că nu vrei să vorbeşti despre...

– Aşa e. Este vorba de altceva.

Se duse la fereastră, privind peisajul alb şi plat de sub ea, cu cele două antene repezindu-se în sus.

– Ştii de ce nu s-a construit niciodată şoseaua de Deerstream?

– Şoseaua de...? Nu, nimeni nu ştie de ce. Vreo comisie şi-a schimbat priorităţile, presupun. N-am aflat niciodată ce s-a întîmplat.

Anne se întoarse spre el:

– Vince a oprit-o.

O privi cu ochi mari.

– Ce vorbeşti? N-a oprit nimic; a încercat s-o salveze.

– A distrus-o. I-a spus lui Zeke Ruddle, senatorul din Utah, că oamenii din Illinois nu se puteau hotărî cum s-o orienteze, aşa că n-o meritaţi şi banii să se ducă în Colorado şi Utah. Cum s-a şi întîmplat. Senatorul Ruddle mi-a povestit totul acum o săptămînă; am numărul lui de telefon, dacă vrei să-l suni.

Charles continua să se holbeze la ea.

– De ce?

– Nu ştiu. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că voia să lovească în tine, poate chiar să distrugă *Chatham Development.* Cred că de mult timp dorea să facă rău familiei.

– Nu cred, clătină el din cap. Nu cred; Vince era îngrijorat pentru mine; niciodată n-ar...

Sări în picioare, începînd să se plimbe prin cabinet.

– Ruddle ţi-a spus? A spus-o exact aşa cum mi-o spui tu mie acum?

– Pe-aproape. El îl consideră pe Vince un erou

pentru ce a făcut. A renunţat la o şosea care-l interesa pe fratele lui, pentru binele ţării. Cam aşa ceva.

Charles se ciocni de un colţ al biroului şi înjură, frecîndu-şi gamba.

– Am discutat-o de nu ştiu cîte ori; ştia că totul depindea de ea; ştia ce disperat eram...

Tăcu o clipă.

– Ţi-a *spus* Ruddie.

– Da.

– Vreau telefonul.

Anne se duse la birou şi i-l copie din agenda ei.

După ce reveni la fereastră, Charles se aplecă şi citi numărul.

– A spus că încerca să mă ajute. Dar apoi, am pierdut-o. Iar el era chiar acolo, în miezul lucrurilor. Ticălosul, mîrîi el, apoi se îndreptă. Ce-ai vrut să spui cu: dorea să facă rău întregii familii?

Anne îi explică. Începînd cu Bud Kantor de la E.P.A. – şi adăugînd numărul de telefon al acestuia sub cel al lui Zeke Ruddle – şi continuînd cu tot ceea ce descoperiseră ea, Leo şi Josh despre explozia cu dinamită, cu cauzele accidentului de telecabină şi cu ceea ce ştiau despre Keith.

– Stai, o opri Charles; se rezema de birou, încruntat. E.P.A... aia era treaba lui Vince, parţial, cel puţin. Comisia lui răspunde de mediu, de riscuri...

Se opri o clipă.

– Tipul ăsta, Kantor, a spus că Vince a forţat, a vrut să exagereze pericolul şi să grăbească totul?

– Da, confirmă Anne.

– Ei, poate a avut motive... trebuie să ştii tot ce s-a întîmplat. Oricum, asta-i tot ce ştii. Restul – dinamita, telecabina – sînt doar deducţii.

– Nu e o deducţie faptul că le-a făcut cineva anume. Nu avem nici o dovadă cine a fost. Dar mai există şi alte cîteva elemente. Unul este un sistem care începe cu

şoseaua, care te-a păgubit pe tine, *Chatham Development* şi întreaga familie; urmează apoi E.P.A., care prejudiciază Tamarack-ul, *Compania Tamarack* şi întreaga familie; şi ajungem la canalul de drenaj şi la accidentul cu telecabina, care au afectat grav Tamarack-ul, *Compania Tamarack* şi întreaga familie. Apoi, avem faptul că Ethan l-a dat afară pe Vince după plecarea mea, genul de situaţie care ar putea împinge un om capabil de fapte monstruoase să plănuiască altele, ca răzbunare. Şi în sfîrşit, strania coincidenţă a legăturii dintre Vince şi cumpărătorul *Companiei Tamarack.*

– Ray Beloit.

– Nu te-a deranjat niciodată faptul că era atît de apropiat de Vince?

– De ce să mă fi deranjat? Vince mi-a spus că Beloit voia să cumpere o companie de prestigiu şi ştia că eu aveam una de vînzare. Mi-a făcut legătura cu Beloit; m-a ajutat. Ce motive de suspiciune aş fi avut?

– Chiar şi după tot ce s-a întîmplat la Tamarack? Una după alta, făcînd familia să intre în panică şi să accepte să vîndă la un preţ de ruşine. Ştii că e ridicol; ştii că ai putea obţine de două ori mai mult decît ţi-a oferit *prietenul şi managerul de campanie al lui Vince,* dacă valoarea companiei nu era coborîtă de toate acele aşa-zise accidente. Iar acum ştim că n-au fost accidente. Au fost provocate cu deliberare de cineva care a calculat efectul pe care urmau să-l aibă asupra oraşului, a companiei şi a familiei.

În cabinet se lăsă o linişte desăvîrşită.

– Crezi că am fost manipulaţi spre a vinde, spuse Charles într-un tîrziu.

– Da.

Încet, greoi, clătină din cap:

– E prea multă ură, prea... diabolic.

– Da, repetă Anne. Şi mai e ceva. Accidentul de telecabină. Nici despre ăsta nu avem dovezi şi e posibil

să nu le găsim niciodată. Şi s-ar putea să nu fie decît încă o coincidenţă. Dar nu prea credem. Instalaţia are o sută şaizeci şi opt de cabine şi a fost blocată exact cea în care tocmai intraserăm Leo şi cu mine.

Charles se rezemă de birou, copleşit, cu ochii închişi.

– Nu, gemu el; apoi îşi înălţă capul. Ce spui? N-ar fi fost în stare. A fost o coincidenţă groaznică, un accident, un hazard...

– Am găsit bucata de lemn, îl întrerupse Anne. N-a fost un accident; a fost premeditat.

– Bine, da, înţeleg, partea aia a fost premeditată, dar nu cu o cabină anume. Orice altceva o fi făcut, n-ar fi... pentru numele lui Dumnezeu, nu e un ucigaş!

Privirea i se abătu dinspre Anne; îşi amintea că ea îi spusese cum o ameninţase Vince.

– De ce? izbucni. Tu şi Leo? Ce-ar fi putut... Dumnezeule, Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred; n-are nici o logică...

– Nu ştiu de ce. Decît că Leo s-a împotrivit tot timpul să vindem *Compania Tamarack,* iar eu am o poveste din trecut care i-ar putea ruina cariera politică.

– Ăsta nu-i un motiv să omori doi oameni!

– Nici eu n-aş crede. Dar dacă plănuieşti să provoci oricum un accident şi în acelaşi timp ai posibilitatea de a elimina nişte persoane care consideri că-ţi stau în cale şi eşti genul de om care din start ar putea face asemenea planuri, atunci devine foarte logic.

– Logic!

– Pentru cineva capabil de fapte monstruoase, completă Anne, scurt.

– Doamne sfinte! strigă Charles.

Oroarea întregii situaţii, acumularea de fapte şi ipoteze îl izbeau năpraznic şi simţea că nu putea să mai suporte. Fiica lui fusese violată; fiica lui fusese cît pe-aci să fie omorîtă. Iar între cele două crime fuseseră loviţi

atîţia oameni – el, familia, tot oraşul Tamarack – cum putea concepe cineva asemenea fapte din partea unui om pe care crezuse că-l cunoştea, pe care îl admirase şi-l iubise? „E prea mult, prea mult," îşi spuse Charles; „prea mult ca să înţeleg, prea mult ca să accept." Dar nu avea de ales; trebuia să accepte. Chiar dacă nu era exact ceea ce părea, atîta cît ştiau cu siguranţă era destul de incriminator.

– Pînă şi posibilitatea... murmură el, şansa de a fi putut să...

Clătină din cap, vorbind ca şi cum ar fi fost singur.

– Dar chiar dacă n-ar fi... chiar dacă n-a avut nici un amestec cu telecabina – sau poate că a avut, dar nu cu intenţia să provoace victime – chiar şi atunci, celelalte fapte ne ţinteau pe toţi... şi m-a mînţit. Cu toate. *Ani de zile...* S-a jucat cu mine, cu noi toţi, de parcă am fi fost marionetele lui. Şi, Dumnezeule, asta am şi fost. Aproape am fost. Ruddle. Kantor. Toţi cunoscuţii lui. Pot să-i sun... Am să-i sun... dar ştiu că nu va schimba nimic; fiindcă o cred pe Anne. Fiindcă ea spune adevărul; întotdeauna l-a spus. Ticălos blestemat, ştia ce simţeam pentru el, ştia cît mă bazam pe el şi m-a lăsat să am încredere şi m-a mînţit, s-a jucat cu mine, aproape că m-a ruinat. M-a lăsat în aer, cu toată lumea crezînd că eu eram incapabilul care a compromis compania... *Ticălosul!*

Îşi ocoli biroul. Dădu scaunul la o parte şi, rămînînd în picioare, se aplecă să scoată un dosar din sertarul de jos. Îl puse pe birou şi-l deschise. Deasupra era o scrisoare cu semnătura lui. O luă, o citi, o ţinu un moment în mînă, şovăind. Valora şaizeci de milioane de dolari, de care avea o asemenea nevoie încît îi putea simţi gustul.

– Dar n-o pot face, murmură. Nu mă pot înhăita în aşa ceva. *Nu-l voi lăsa s-o facă.*

Şi, cu o mişcare scurtă, poate cea mai hotărîtă pe

care o făcuse în toată viaţa lui, rupse hîrtia în două.

– Trebuie să discut cu el, continuă, vorbind mai departe de unul singur. Trebuie să aud de la el.

Îi duse secretarei scrisoarea ruptă, iar Anne privi prin uşa deschisă cum i-o punea pe birou.

– Trimite-i lui Ray Beloit o scrisoare la adresa asta, anunţîndu-l că anulez vînzarea *Companiei Tamarack.* Dă-i-o prin fax; spune-i că-i returnez telegrafic avansul, azi după-amiază, cu dobîndă pentru cele cîteva zile cît i l-am reţinut. Dacă are de pus întrebări, să se adreseze avocatului meu; pentru el, lipsesc din birou pe termen nelimitat.

Reveni în cabinet, închizînd uşa după el, şi cînd o văzu pe Anne avu o mică tresărire, de parcă abia atunci şi-ar fi amintit de prezenţa ei.

– Nu ştiu ce va urma, spuse; se întoarse la birou, ca şi cum acolo s-ar fi simţit cel mai în siguranţă, şi încercă un zîmbet. Mereu le încurc pe toate. Acum, am ratat vînzarea unei companii care ar fi menţinut-o pe asta în viaţă.

– A fost o victorie, nu o ratare, sublinie Anne. Vom găsi o cale de a te ajuta; cu toţii împreună. Nu va mai fi o luptă.

Charles zîmbi la auzul convingerii din vocea ei. Încă o dată, îl năpădi o uriaşă iubire pentru Anne şi se întrebă cum supravieţuise atîţia ani fără ea; viaţa lui de pînă în acea zi părea mohorîtă şi fără sens.

– Aş vrea să fie de ajuns, spuse el cu amărăciune. Aş vrea să pot pleca de-aici cu tine şi cu familia alături şi să spun că am tot ce mi-am dorit. Dar nu pot; nu pot lăsa compania asta să moară, chiar dacă am contribuit cu prisosinţă la asasinarea ei. Ştii, încă mai cred că o pot aduce pe linia de plutire. Nu aşa cum o făcuse tata; nu mă mai pot amăgi cu gîndul ăsta. Dar dacă am timp, şi bani, aş putea-o face să fie din nou solidă şi respectată. Bani! explodă el; trînti sertarul pe care-l lăsase

deschis; sunetul reverberă prin cameră. Bani! Bani! Christoase, sînt îngropat în atîtea nenorocite de datorii, încît nu mai am unde să mă mişc! Am rămas în urmă cu zece milioane de dolari în dobînzi scadente şi băncile îmi vor tăia conturile dacă nu-i achit săptămîna asta: nu mai pot amîna. Am umblat prin tot oraşul să caut banii ăştia. Prin toată ţara. Nu mi-a mai rămas nici un credit. Tot ce aveam era *Compania Tamarack,* iar pe aia tocmai am rupt-o şi altundeva să mă duc nu mai am. Iartă-mă, Anne; meriţi un tată pe care să-l poţi privi cu respect. Ceea ce ai e un ratat căruia nu i-a mai rămas nici o cale. Doar dacă nu cumva crezi în basme: prinţul cel bun care completează un cec şi spune: „Ia-l." Eu de mult nu mai cred în basme.

Anne traversă cabinetul, spre biroul lui Charles, Luă un *presse-papiers* de sticlă şi-l privi gînditoare, înclinîndu-l. În mijloc stătea un elf, cu mîinile în şolduri şi un zîmbet şiret pe buze.

– Dar de-un prinţ rău ce-ai zice? întrebă ea.

– Cum?

– Ai spus că oricum voiai să vorbeşti cu el, continuă Anne încet. Ca să-l întrebi despre şosea, despre E.P.A., despre telecabină...

Ochii li se întîlniră peste birou, un lung răstimp. Gîndul unei confruntări cu Vince răsună înlăuntrul lui Charles ca un înfricoşător clopot de alarmă. Nimeni nu-l înfrunta pe Vince; el îi înfrunta pe alţii. Se confrunta cu lumea şi întotdeauna învingea. Charles nu-şi putea închipui cum avea să-i facă faţă, să-l acuze, să-i ceară un cec pentru... „Doamne fereşte," îşi spuse el, „e o nebunie."

Dar Anne era alături, privindu-l drept în ochi. Şi ştiu că-i datora acel lucru, chiar mai mult decît sieşi. Era timpul să-şi aleagă fiica în locul fratelui; întîrziase cu douăzeci şi cinci de ani. „O pot face," înţelese el. „Pentru Anne, pentru mine, pentru familie. Poate că înainte n-aş fi putut, dar acum nu mai sînt singur. O am

pe Anne şi toţi ceilalţi îmi sînt alături; vor fi cu mine, de-acum încolo. Orice mi s-a întîmplat în trecut, acum totul de altfel... *Acum.*"

Cuvîntul detună ca un pistol de start. Cu mişcări repezi, pentru a fi sigur că nu apuca să se răzgîndească, Charles merse spre o debara din colţ şi-şi luă paltonul. Îl îmbrăcă, încheie nasturii şi scoase de pe un raft pălăria şi mănuşile.

– Luăm primul avion spre Washington, spuse el, întinzîndu-i mîna. Vreau să fii de faţă.

Vince tocmai se întorsese de la Denver pentru sesiunea de deschidere a Congresului. Era singur; Clara mai rămăsese o săptămînă. Valetul despachetase şi pusese toate lucrurile la loc; el făcuse duş şi-şi pregătise un scotch cu sifon, fiind acum în dormitor, unde se îmbrăca pentru cină, cu un al doilea pahar la îndemînă, cînd portarul dădu telefon să anunţe că în hol era Charles Chatham.

– I-auzi, Charles, comentă Vince, intrînd în living, pe cînd valetul deschidea uşa de la intrare. Dar nu Charles intră; ci Anne. Vince se opri brusc, cu sprîncenele îmbinate şi gîndurile alergîndu-i între o posibilitate şi alta, în timp ce Charles o urma în cameră.

– Vince, salută Charles.

Nu-i întinse mîna. Privi smokingul lui Vince, cămaşa descheiată la gît, cravata atîrnînd pe după guler şi simţi, ca de-atîtea ori în cazul lui Vince, că-l deranjase de la numeroasele sale treburi.

– Scuză-mă că nu te-am anunţat; tocmai am sosit de la Chicago. Nu cred... Sper că nu va dura prea mult.

– Şi eu sper, răspunse scurt Vince, dar nu adăugă că pleca şi se puteau întîlni a doua zi; trebuia să ştie ce doreau, ce căuta acolo Anne, de ce era Charles nervos. Ei? întrebă el. Ce vreţi?

– Putem sta jos? întrebă calmă Anne.

Vince simţi un muşchi din gît începînd să-i palipte cînd îşi dădu seama cu cîtă uşurinţă îi demascase Anne grosolănia, în loc să stea stingherită în mijlocul încăperii, aşa cum intenţionase el.

Îi conduse pe lîngă o canapea şi nişte fotolii joase, pînă la o masă de joc aflată lîngă ferestrele curbate cu vedere spre port.

– Beţi ceva? întrebă el scurt, gesticulînd spre un gheridon bine garnisit.

– Nu, mulţumim, răspunse Anne.

Charles clătină din cap. Vince îşi turnă un scotch cu sifon şi se aşeză, picior peste picior, rămînînd cu scaunul retras de lîngă masă şi înclinîndu-l pe picioarele dinapoi. Îl privi pe Charles, în aşteptare.

– Am vorbit cu Keith, spuse Charles.

Capul lui Vince sări în sus. Avea pleoapele căzute, dar glasul îi era calm şi doar vag curios:

– Cu Keith?

– Nepotul tău. La cine naiba credeai că mă refer?

Charles trase aer în piept. Se simţea mai în putere. Vince avea ceva ce nu mai văzuse, ducîndu-l cu gîndul la un animal pe cale să fie încolţit; nu tocmai îngrijorat, dar totuşi atent şi pregătit să bată în retragere.

– Vreau să-ţi spun, Vince, că în ultima vreme s-au întîmplat prea multe. E greu de crezut că o familie s-ar putea afla în calea atîtor catastrofe. A fost povestea aia cu şoseaua de Deerstream. Aveam un senator de partea noastră, făcea parte din comisia potrivită, la momentul potrivit, dar cu toate astea am pierdut. Apoi a fost investigaţia E.P.A. în Tamarack, dăunătoare pentru oraş, companie şi familie, mai ales cu publicitatea incredibilă care i s-a făcut şi ne-a lovit ca o tonă de cărămizi, cu toate că şi atunci aveam un senator de partea noastră. Pe urmă, poluarea bazinului de acumulare din Tamarack, nocivă pentru oraş, companie şi

familie. A urmat accidentul cu telecabina din Tamarack, îngrozitor pentru oraş, companie şi familie. Şi, în sfîrşit, oferta de cumpărare a *Companiei Tamarack,* cînd nimeni nu încercase să vîndă. S-au adunat prea multe şi, după un timp, a devenit greu de crezut că totul era o coincidenţă. Aşa că am vorbit cu oamenii, încercînd să înţelegem ce s-a întîmplat, cînd şi cum. Am vorbit cu Keith. Şi cu Zeke Ruddle, îl cunoşti, desigur, senatorul din Utah. Şi cu Bud Kantor, sînt sigur că-l ştii; face parte din E.P.A.

Charles tresări la vederea strălfulgerării de mînie din ochii lui Vince. Îşi privi mîinile, cu degetele albite, căci ori de cîte ori îl vedea pe Vince se zăpăcea. Frumuseţea blondă a fratelui său era la fel de angelică şi pură ca în copilărie, silueta la fel de sveltă, părul tot atît de des. Nimic nu părea să-l atingă. Invulnerabilul Vince, reflectă Charles şi- şi aminti că auzise că avea să candideze la preşedinţie.

Vince zîmbi, atît de dulce încît Charles fu convins că furia fusese o iluzie.

– Da' ocupat ai mai fost, spuse Vince încet. Credeam că te concentrezi să salvezi compania tatei şi cînd colo ai bătut străzile, interogînd oamenii prin Washington şi Tamarack. Sau poate că nu tu ai făcut-o. La care „noi" te refereai?

– În primul moment, n-am crezut, continuă Charles, sumbru. Fuseserăm atît de apropiaţi, iar eu te admiram şi aveam încredere în tine – Dumnezeule, niciodată n-a existat vreun moment în care să n-am pentru tine numai încredere şi admiraţie – şi n-am putut crede că ai fi făcut ceva care să mă lovească. De-atîtea ori mi- ai spus că făceai tot posibilul ca să mă ajuţi, să ajuţi compania, să ne ajuţi pe toţi...

– Şi aşa era, îl întrerupse Vince. Cum ai putut crede altceva? Am lucrat pentru şoseaua aia luni de zile, dar

n-am putut-o pune în mişcare; fiecare nenorocit de fermier de-acolo, cu căţel cu purcel, avea altă idee pe unde să treacă. Cînd a venit Zeke la mine, ce i-aş fi putut spune? Încercasem toate variantele. Şi a venit la mine şi Bud Kantor, deşi stă destul de jos în ierarhia de-aici şi-ar fi trebuit să mă abordeze prin intermediari, dar era îngrijorat pentru Tamarack, ştia că îl conducea familia mea şi s-a gîndit că voi fi înţelegător. Şi am fost. Ştii al dracului de bine că nimic nu mă interesează mai mult decît sănătatea oraşului ăluia, tot ce face familia noastră, de fapt...

– Minciuni. Numai minciuni.

Charles era palid, iar cuvintele i se forţau printre dinţii strînşi. Dacă ar fi stat să-şi dea seama că-l făcuse pe Vince mincinos, poate chiar ar fi luat-o la fugă. Continuă însă să vorbească, deşi cu mare efort, privindu-l în răstimpuri pe Vince.

– Ţi-am spus, la început n-am crezut. Dar, după un timp, am început să-mi tot amintesc un lucru. Probabil că pentru tine e un fleac; s-ar putea nici să nu-l mai ţii minte. Într-o seară, făceam o plimbare, pe lîngă canalul C & O. Şi a venit un băieţaş – s-a repezit la noi, cred c-ai spune tu – să ne ceară nişte bani. Nu mult; cinci dolari, cred; poate zece. Iar tu l-ai luat la bătaie, mai-mai să-l omori. Îngrozitor; nu-mi venea să cred că tu erai ăla. În noaptea aia a făcut tata criza. Am zburat la Tamarack şi am uitat tot ce se întîmplase. Acum, însă, nu-mi mai iese din cap. Fiindcă există latura asta a ta, în stare să bată un copil. Şi să-şi lovească familia.

– Charles, Charles, îl dojeni cu blîndeţe Vince. Nu vorbeşti serios.

Îşi coborî scaunul pe toate cele patru picioare, aplecîndu-se înainte.

– Ăsta nu e Charles cel pe care-l cunosc eu, făcînd acuzaţii atît de nebuneşti. Cineva te-a instigat împotriva

mea; nici nu te uiţi la mine! Charles, am avut unele momente grele în familia noastră, dar niciodată n-am lăsat străinii să ne otrăvească sentimentele reciproce. Dumnezeule, ce-ar zice tata dacă te-ar auzi? Mă acuzi de parcă aş fi cine ştie ce monstru pornit să te ruineze. Nici n-ar putea să suporte, dac-ar şti...

– Să nu-l amesteci pe tata! Christoase, Vince, ai trădat tot ce i-a fost lui mai scump pe lume; te-ar fi dat afară de zece ori la rînd, dacă ştia toate astea. Şi cine naiba e străinul? Despre familia noastră vorbesc; tot ce-am făcut a rămas în sînul familiei. Voiai să ştii cine sîntem „noi"? *Toţi cei care aparţinem de familia asta.* Iar dacă există un străin, tu eşti acela!

O fracţiune de secundă, în cameră domni tăcerea. Apoi, Vince se răsuci în loc, spre Anne.

– Futu-te-n cur de tîrfă, scrîşni el. Tu l-ai întărîtat.

– Gura! sări Charles în picioare, dominîndu-l pe Vince cu înălţimea sa. Nu-ţi permit să-i vorbeşti aşa fiicei mele! I-ai făcut destule, cînd era micuţă! Dacă vrei să te iei de cineva, ia-te de mine! Îţi spun ceea ce gîndesc *eu,* nu ce cred sau spun alţii. Uită-te la mine, fir-ai să fii; cu *tine* vorbesc! Şi vreau să-ţi vorbesc despre înţelegerile la care ai ajuns cu Zeke Ruddle. Şi cu Bud Kantor. Şi despre dinamita care-a declanşat avalanşa peste şanţul de drenaj din Tamarack. Şi accidentul de teleçabină. Lemnul pe care l-a înfipt Keith în clema *cabinei în care se urcaseră Anne şi Leo* şi şurubul pe care l-a scos şi l-a ascuns acasă la Josh Durant. Vreau să vorbesc despre...

– Habar n-am ce futu-ţi mama mă-tii tot îndrugi! ridică Vince glasul pe potriva celui al lui Charles; se sculă în faţa sa, cu furia crescîndu-i fiindcă nu era destul de înalt ca să aibă ochii la acelaşi nivel cu ai lui. Nimic din toate astea nu ştii de la Keith! Nu-ţi-a spus nimic fiindcă nici o drăcovenie din astea nu-i...

– Nu ştii ce ne-a spus. Chiar ai încredere în el? Crezi că ştii ce-ar spune, cît de mult ar spune, indiferent cine-l întreabă?

– Ticălosule...!

– Aveţi nevoie de ceva, domnule senator? interveni valetul. Stătea în uşă, cu chipul perfect inexpresiv.

– Nu, îl repezi Vince. Şi nu ne mai deranja.

Aşteptă ca valetul să se retragă, la fel de tăcut pe cît apăruse, apoi se întoarse spre Charles, mai calm, cu un mic rid de nedumerire săpat între sprîncene.

– Dacă ţi-a spus Keith ceva din toate astea, ce legătură are cu mine? Sună ca un copil care încearcă să se dea James Bond. Nu credeam despre Keith că e aşa. Dinamită? De ce să vorbească el despre dinamită? Şi un lemn băgat în... ce? O clemă, ai spus? Şi un şurub lipsă? Şi încă ceva; cabina în care erau Anne şi Leo. Asta-i o acuzaţie cam gravă, nu ţi se pare, Charles? Insinuezi că Anne şi Leo erau luaţi la ochi? Devii de-a dreptul dramatic. Dar nu te pot ajuta cu nimic; n-am idee despre ce vorbeşti. Şi nu-mi vine să cred că Keith are o fantezie atît de productivă. Nici n-am prea vorbit cu el la viaţa mea, dar atunci cînd îl văd, mi se pare un tînăr de calitate, nu genul care să scornească poveşti *vătămătoare pentru alţii*. De fapt, *nu ştiţi nimic*, încheie el, îndepărtîndu-se de Charles cu cîţiva paşi, după care se întoarse, aproape neglijent. Aţi născocit o adunătură de basme care n-au nici în clin nici în mînec cu mine şi m-am săturat să vă mai ascult. Nu mai avem ce discuta, Charles. M-ai dezamăgit îngrozitor; credeam că sîntem *apropiaţi* ca orice fraţi, dar...

– Am aici o listă a zilelor cînd ţi-a telefonat Keith în ultimele şase luni, la Denver, Washington şi Miami, cu durata fiecărei convorbiri, răspunse Charles, scoţînd o hîrtie din buzunar şi depunînd-o pe masă. Dacă ai fost apropiat de cineva în ultima vreme, el e acela.

Vince tăcu. Privi hîrtia, dar nu schiţă nici un gest de a o lua în mînă.

– Ăsta-i un şiretlic avocăţesc, nu? Să spionezi oamenii şi să le ţii evidenţa telefoanelor. Cred că n-ar trebui să mă mire, ce zici, Charles? Niciodată n-ai putut hotărî nimic de unul singur. Întotdeauna te îndoiai încoace şi-ncolo, în funcţie de tot ce spuneam eu; acum ai găsit pe cineva nou care să-ţi spună ce să gîndeşti.

Charles îşi trase respiraţia. Dura de prea mult timp. Privi spre fiica lui. Anne nu se mişcase nici un moment; rămăsese cu ochii la el. Acum îi zîmbi, foarte încet, foarte calm, numai pentru el. Nu voia să ştie nici Charles şi nici Vince cum o făcea glasul acestuia din urmă să se crispeze înlăuntrul ei, să-i vină fierea în gît, iar resturile fricii şi ale ruşinii să i se ridice în cap de credea c-avea să-i plesnească. De astă dată, însă, nu mai era neputincioasă; de astă dată, avea o viaţă proprie şi ardea într-o văpaie pură de furie şi dispreţ. Vince n-avea s-o domine, niciodată, iar dacă stătea în puterea ei, n-avea să-l domine nici pe Charles.

– Dacă tot veni vorba, a *fost* ideea mea, îi aminti ea lui Charles. Însă toate celelalte pe care le-am făcut ne-au implicat pe toţi, în cîte un moment sau altul. Nimeni nu poate ajunge departe fără muncă de echipă. Şi respect.

– Nu te băga, scuipă Vince, dar văzu că fratele său zîmbea, fără să mai şovăie, şi reveni spre el, pentru a încerca să-i clatine din nou echilibrul. Ascultă, Charles, de ce anume mă acuzi? Că am ţinut legătura cu nepotul meu? Cum rămîne cu toate ocaziile cînd te-am sunat pe tine, sau tu pe mine, ca să nu rupem contactele?

Aşteptă, dar Charles nu spuse nimic. Vince expiră năvalnic, furios. Străbătu odaia pe toată lungimea, oprindu-se lîngă antreul de la intrare.

– Ieşiţi afară, amîndoi. N-avem nimic de discutat. Nu

ştiu ce naiba aşteptaţi să spun; mă doare-n cot. Vreau să plecaţi de-aici. Imediat.

– Doresc de la tine şaizeci de milioane de dolari, spuse Charles cu glas sonor, pentru a-şi acoperi nesiguranţa care-i umplea încontinuu; nu aveau nici o dovadă; Keith nu le spusese nimic; dar mersese prea departe ca să se mai oprească. Am anulat vînzarea *Companiei Tamarack* şi am nevoie de bani pentru *Chatham Development.*

Năucit, Vince se holbă la el.

– Ai anulat vînzarea? Nu se poate.

– Sînt preşedintele companiei-mamă. Eu am semnat scrisoarea de intenţie. Şi am rupt-o azi dimineaţă. Beloit ştie deja. I-am înapoiat avansul. S-a terminat.

– Nu... clătină din cap Vince, în continuare buimac. A fost o înţelegere. Se stabilise.

– Nu mai e. Am nevoie de bani, Vince. Vorbesc serios. Am nevoie de ei, fără întîrziere.

– Ţi-ai pierdut minţile. Ai compromis vînzarea... nu, n-ai făcut-o; voi avea eu grijă să meargă pînă la capăt. Ai încheiat un tîrg şi vei face naibii bine să-l respecţi. Dar ai încercat să-l distrugi, iar acum plîngi după bani şi crezi c-am să ţi-i dau eu. *Şaizeci de milioane de dolari?* Ai înnebunit. Nu-ţi dau nici un cent! Dai buzna în casa mea, îmi arunci în faţă o droaie de acuzaţii de parc-aş fi cine ştie ce criminal; zbieri la mine ca o ţaţă; mă acuzi de tentativă de asasinat, pentru numele lui Dumnezeu, şi mă faci *străin* în propria mea familie, iar apoi vrei bani de la mine! Şaizeci de milioane de dolari! Pentru Dumnezeu, eşti nebun. Amîndoi sînteţi nebuni; ea a fost cu ideea, nu? Avocaţii sînt obişnuiţi cu şantajele; mereu le fac. Ei bine, mie nu! Pe mine n-o să mă şantajezi, ticălosule; n-ai să capeţi în pizda mă-sii nimic de la mine, *niciodată!* Este clar? Şi să nu te mai prind că mi te smiorcăi cu problemele tale, fiindc-am terminat! Tu şi

curva asta; sînteţi...

– Blestemat să fii...! răcni Charles, pornind spre el.

– Stai, îl opri Anne. Lasă-mă pe mine să-i răspund.

Se ridică. Stătea cu spatele spre fereastră, iar Vince nu-i putea distinge decît silueta, nu şi faţa.

– N-are nici un rost, îi spuse ea, cu vocea scăzută şi limpede răzbătînd pe toată lungimea camerei. Toate obscenităţile tale nu mă pot atinge, şi nici pe tatăl meu. Tot ce i-ai făcut familiei noastre a fost la fel de spurcat ca limba ta, dar cînd nu obţii ceea ce vrei, nu-ţi trec prin minte decît alte murdării. Chiar crezi că nu ştii ce-ai făcut? Ai lăsat o urmă de otravă după tine; n-am avut decît să ne ţinem după ea. Ai complotat şi ai manipulat, ai mînţit, te-ai folosit de oameni şi ai încercat să-i sperii şi să-i dezbini *şi să-i omori;* ai batjocorit ideea de familie... totul, numai pentru tine, ca să obţii ceea ce voiai, şi cînd voiai. Nu ai dreptul să te numeşti fiul lui Ethan Chatham. El clădea oraşe; tu nu eşti în stare decît să încerci să distrugi unul. Dar Tamarack-ul e la locul lui şi familia e la locul ei, din ce în ce mai puternică. Oamenii învaţă să accepte răul, fiindcă e atît de mult în lume; învaţă să-l înfrunte şi, uneori, chiar să nu-l mai ia în seamă. Întotdeauna rămîn cicatrici cînd se face rău, dar supravieţuim şi de multe ori devenim mai puternici, fiindcă sîntem nevoiţi, ca să mergem mai departe. Şi fiindcă avem satisfacţia de a şti că am întîlnit ce e mai rău în oameni şi am învins.

– Ieşi afară, horcăi Vince. Nu-s obligat să ascult toate prostiile astea. Sînteţi în casa mea. Afară cu voi.

– Cel mai uimitor lucru, la oamenii răi ca tine, continuă Anne netulburată, e cît de mult seamănă cu nişte copii. Nu te gîndeşti cu adevărat decît la ceea ce vrei. Vrei, vrei, vrei şi crezi că nimeni nu are dreptul să stea între tine şi dorinţa ta, fiindcă lucrul cel mai important din lume e ca tu să-ţi astîmperi poftele. Nu familia, nici

prietenii, nici munca, fără-ndoială că nici binele ţării, numai poftele tale, care par să crească mereu, cu atît mai mari, cu cît ţi le tot satisfaci. Aşa că te repezi cu pumnii, faci istericale ca un copil mic, dar şi lucruri mult mai periculoase, mergînd pînă la crimă, sau tentativă de crimă. Iar asta e o altă asemănare cu copiii: faci pe tine; doar că în acelaşi timp îi mînjeşti şi pe alţii...

– Căţea afurisită, ar fi trebuit...

– Ce? i-o reteză Anne. Ar fi trebuit să ce? Să tocmeşti un om mai eficient pentru prăbuşirea telecabinei? Mereu îi angajezi pe alţii ca să-ţi spele rufele murdare, nu? Ca Ray Beloit şi Keith Jax. Nu aci nimic cu mîna ta; dai din gură, vii cu ameninţări, dar nu *faci* nimic. Eşti un om de nimic şi un laş şi te- ascunzi după oameni şi mai mici decît tine.

Vince slobozi un ţipăt sugrumat. Chipul i se încordase de mînie şi stătea parţial ghemuit, gata să sară. Respira zgomotos şi rapid, cu un uşor ţiuit, ca şi cum gîtlejul i s-ar fi contractat prea strîns pentru a mai lăsa să treacă aerul. Apoi, încet, se ridică, schimonosindu-şi chipul într-o expresie despre care Anne ştiu că se dorea un zîmbet.

În clipa aceea, Anne bănui că ajunsese în faza cea mai periculoasă şi ştiu că şi Charles credea acelaşi lucru, căci veni să-i stea alături. Totuşi, nu se putea opri din vorbit. Propria ei furie şi durere şiroiau afară, după ce niciodată nu mai lăsase nimic să-i spargă adîncurile îngheţate ale sufletului şi cu acest prilej sentimentele începură să i se deştepte, eliberîndu-se. Cu tatăl ei lîngă ea, cu familia şi Josh aşteptînd-o, cu forţa pe care şi-o adunase în ea atîţia ani de-a rîndul, făcu cei mai lungi paşi spre a se elibera.

– În afara unui singur prilej, continuă ea, cu un dispreţ de gheaţă, cînd ţi-ai făcut singur treaba murdară. Ai fost atît de viteaz, să timorezi un *copil,* să umileşti un

copil, să învingi un *copil.* Trebuie că eşti foarte mîndru de amintirea asta. Este umilitor cum îi apropie pe unii oameni amintirile; cei răi le preţuiesc pe cele care majorităţii celorlalţi le-ar da coşmaruri şi i-ar face să se ascundă, plini de ruşine şi silă de ei înşişi. Dar nu tu; tu nu cunoşti ruşinea; tu te iubeşti pentru ceea ce faci. Şi crezi că nimeni nu te poate opri, sau încetini măcar, fiindcă eşti mai deştept decît toţi ceilalţi. Dar nu eşti deştept, eşti numai viclean. Şi din acest motiv, familia asta te va învinge.

Vince porni spre ea.

– Căţea, spuse el. Căţea.

Vorbea automat, ca într-un cîntec.

– *Căţea.*

Mergea cu mişcări ţepene, rigid de efortul să nu sară la ea, strîngînd-o de gît.

– Atîtea vorbe, dar n-ai nici o asistenţă care să-ţi audă minciunile. Asta ai aşteptat, ai aşteptat public, ai amînat ca să mă îngrijorez că vei începe să dai din gură în faţa oricui ar asculta. Şi toate celelalte baliverne – crima, dinamita, telecabina – nu fac nici o ceapă degerată; te-ai folosit doar de ele ca să-i suceşti minţile lui Charles. Ţi-ai pus în cap să mă distrugi, la fel cum ai mai încercat o dată; altceva nu te mai interesează. Dar cine-ar crede o avocată de două parale, în faţa unei senator S.U.A.? Aşa că instigi familia să fie de partea ta şi cu căcaturile ăstelalte. Ascultă, curvo, ce ţi-am făcut atunci a fost nimic pe lîngă...

Charles închise ochii, simţind că-l lua cu frig şi greaţă. O crezuse pe Anne; ştia că Vince mintise. Dar acum o recunoştea chiar Vince, iar Charles îi auzea glasul amenin ţînd-o pe Anne şi îl putea vedea în ochiul minţii silind-o... Se încovoie de mijloc; crezu că avea să vomite. „Nu pot," îşi spuse, „nu pot să par slab, n-o pot abandona pe Anne." Se îndreptă.

Vince continua să vorbească:

– ...fetişcană care făcea pe deşteapta. Nu erai un *copil,* pentru Dumnezeu, tu *te-ai ţinut după mine,* ai *vrut*-o. Dar pe urmă ai tras concluzia că nu-ţi plăcea – căţea rece ce erai, Iisuse, da' rece mai puteai fi – şi de-atunci ai tot pîndit ocazia să te foloseşti de asta împotriva mea, mi-ai luat urma ca să-ţi poţi alege momentul cînd vei încerca să mă distrugi.

Anne clătină din cap.

– Ei, cînd? i se smulse lui Vince cuvîntul din piept. Cînd, ticăloaso? *Cînd?*

Tăgădui iarăşi:

– Ţi-am spus că nu voi face asta.

– Eu, însă, da, interveni Charles pe neaşteptate.

Anne întoarse capul spre el, cu o expresie alarmată.

Se răsuci şi Vince, mişcîndu-şi buzele.

– Ce naiba vrei să zici?

– Voi spune lumii întregi, răspunse Charles; avea în gură un gust amar, dar glasul îi era ferm. Orice motive de a păstra tăcerea are Anne, sînt ale ei, nu ale mele, şi n-au nici o legătură cu mine. Şi cred că e timpul să nu ne mai ascundem.

Anne îl privea cu ochi mari. N-avea să-i facă asta; ştia că n-avea s-o facă. Dar nu putea fi sigură, nici după glas, nici din expresia feţei. Bănuia că şarja, însă dacă ea n-avea cum să fie convinsă, nici Vince nu putea fi. Ce priceput era, constată Anne, cu mîndrie. Aproape la fel ca Vince. Poate chiar mai mult.

Charles n-o privi, rămînînd cu ochii spre Vince.

– Palavre, răspunse acesta, însă glasul i se subţiase. Dacă ea nu vrea să se comenteze, n-ai să vorbeşti nici tu.

– O voi face pentru mine, spuse Charles. Dumnezeule, cum aş putea sta cu mîinile-n sîn, văzînd că eşti ales preşedinte? Cum te-aş putea lăsa să încerci măcar?

Vince avu senzaţia că podeaua se mutase din loc şi

îi fugea ceva de sub picioare. Nu se gîndise nici un moment la asta.

– Ce naiba are-a face-aici politica? strigă el. Familia asta marchează o mulţime de puncte, datorită mie; aveţi mai mult prestigiu şi influenţă decît oricînd, mulţumită mie. Cu cît ajung eu mai sus, cu atît mai bine vă e şi vouă. Ai fi un prost să arunci toate astea pe fereastră.

– Am fost eu prost în multe privinţe, şi în primul rînd cu tine, replică fratele său. N-am nevoie de prestigiul şi influenţa ta, Vjnce; pînă acum, n-au făcut decît să ne creeze greutăţi, mie şi familiei. Nu vreau să marchez puncte graţie ţie. Ceea ce vreau e să te ţin departe de Casa Albă. Nimic mai simplu. Şi am destule căi de a o face. Voi publica povestea lui Anne; nu mă poate opri şi va învăţa să accepte situaţia. Şi le voi servi reporterilor ceea ce-ai făcut cu şoseaua şi cum ai manipulat un biet om cinstit din E.P.A. ca să lovească în Tamarack mult mai tare decît trebuia. Şi le voi spune tot ce am reconstituit despre contaminarea bazinului şi despre telecabină, inclusiv care dintre cabine a fost aleasă pentru sabotaj. Nici chiar cele mai bune ziare nu refuză niciodată o deducţie senzaţională, să ştii; cea mai mare fericire pentru ele este cuvîntul *prezumtiv*. Nici măcar nu va trebui să tragă concluziile; o vor face cititorii, adăugînd numele tău deasupra. De mult timp îţi baţi joc de familia asta, Vince; de ce n-aş lua măsuri ca să afle lumea?

Totul îi scăpa printre degete. Vince scutură din cap, încercînd să se dezmeticească.

Charles încă nu se uitase la Anne, dar ştia că ochii ei îl ţintuiau fix şi-i simţea puterea. Niciodată în viaţă nu mai făcuse aşa ceva, nici măcar nu se gîndise să încerce, şi cînd îl văzu pe Vince slăbit fu uluit şi înviorat. „N-ar trebui să privim pe nimeni ca pe un zeu," reflectă el; „le dăm mult mai mult putere decît au dacă-i tratăm ca pe nişte fiinţe omeneşti."

Ştia că proceda imperfect – ar fi fost incomparabil mai bine dacă reuşea să-l scoată complet pe Vince din Senat şi din viaţa publică – dar mai mult de-atît nu i se părea posibil, pentru moment. Habar n-avea de ce-ar fi fost în stare Vince dacă toate i se răpeau deodată, lăsîndu-l fără nici un alt motiv de a mai fi prudent. Iar Charles ştia că nu putea merge mai departe de-atît cu cacealmaua. N-avea s-o forţeze pe Anne să înfrunte durerea în public; n-ar fi făcut nimic ce să perturbe echilibrul pe care şi-l făurise singură. „Mai mult nu pot," îşi zise el. Apoi, îi veni o nouă idee, mai veselă: *Ar putea să piardă alegerile din toamnă. Şi să rămînă fără nimic.*

– N-ai fi în stare, spuse Vince cu viclenie; îl studia pe Charles, cu ochii îngustaţi. Tocmai a spus că n-are de gînd s-o facă. *Tocmai a spus.* N-ai vorbit cu ea despre asta; nu ştii ce vrea. N-ai sili-o, dacă ea nu vrea.

– Ba ţi-am spus că da, replică Charles; era foarte calm, dar însufleţirea îi creştea; ştia că învinsese. Anne va înţelege. Şi va găsi modalităţi de a-i face faţă. În fond, nu ea e cea care are motive să-i fie ruşine.

– Au trecut douăzeci şi cinci de ani, continuă Vince. Nimănui nu-i mai pasă.

– Atunci, n-o să conteze. Vom afla.

Ochii li se întîlniră şi, pentru prima oară în viaţa lor, Vince fu cel care-şi mută primul privirea. Umerii i se prăbuşiră. Se duse la un fotoliu din apropiere şi se trînti în el. În cameră nu se mai auzea nici un sunet.

Rămase căzut în fotoliu, cu mîinile întinse peste braţele acestuia. Pămîntul nu-i mai aluneca de sub picioare; totul părea împietrit. Ştia că ar fi trebuit să se gîndească la viitor, la măsurile pe care le avea de luat în zilele următoare, dar nu putea. Nu se putea concentra asupra nici unui subiect. Apoi, însă, deveni conştient de liniştea din încăpere. Era groasă ca o pătură. Simţea că-l înăbuşea. Trebuia s-o străpungă; nu mai putea să respire. Era pe punctul de a fi distrus. Charles se pre-

gătea să-l distrugă. Iar Vince ştia că avea s-o facă. Îl cunoştea pe Charles mai bine decît oricine pe lume, întotdeauna citise în el ca într-o carte şi ştia fără umbră de îndoială că Charles nu şarja. Charles era hotărît s-o facă.

Pe neaşteptate, Vince se gîndi la Beloit, cum avea să-i mărturisească faptul că n-avea să mai ajungă niciodată secretar de stat sau ambasador în Marea Britanie. *Te încurci în cîte ceva şi nu ştii ce-o să se-ntîmple peste cincisprezece, douăzeci, treizeci de ani, poate şi mai mult, şi parc-ai fi umblat în tot timpul ăsta cu bomba-n buzunar, fără să ştii că-i acolo, şi pe urmă, deodată, îţi pică fisa şi ştii c-o să explodeze dacă faci un anume lucru, şi-ntotdeauna-i lucrul pe care* vrei *cel mai mult în pizda mă-sii să-l faci, doar că acum nu mai ai nici o şansă să-l poţi face. Niciodată. Înţelegi?*

Deci, Vince nu mai avea de ales.

– Alea cu Casa Albă nu erau decît nişte zvonuri, începu el, cu un glas monoton. Mi-o tot cereau, dar nu le-am promis niciodată. Tot timpul m-am considerat dator faţă de oamenii din Colorado să lucrez pentru ei. I-am spus-o şi unei reportere, mai deunăzi, că electoratul are nevoie de mine şi nu l-aş dezamăgi.

Începu să vorbească mai rar, mai tărăgănat.

– E o chestiune... de... priorităţi...

Nimeni nu răspunse. „N-ajunge," meditä Vince. „Ticălosul vrea mai mult." Gîndurile i se suceau încoace şi-ncolo, căutînd o ieşire, dar nu găsea nici una. Banii. Pentru numele lui Dumnezeu, al dracului să fi fost dacă-l scotea pe Charles din găleată; dacă voia bani, Charles n-avea decît să se ducă tîrîş la Beloit şi să-ncerce să refacă tranzacţia.

Nici chiar cele mai bune ziare nu refuză niciodată o deducţie senzaţională, să ştii... nici măcar nu va trebui să tragă concluziile; o vor face cititorii, adăugînd numele tău deasupra.

Nici o ascunzătoare. Nici una. Gîndul îi bubuia ritmic în cap. După un moment, ridică din umeri. Mă fut. Ethan spusese întotdeauna că Vince ştia mai bine ca oricine cînd să se recunoască învins. Avea să găsească o cale de a obţine totul înapoi; nu era nevoie decît de timp.

– Cel mai important lucru, spuse el într-un tîrziu, este *Chatham Development.*

Privea dincolo de Charles şi Anne, spre întinderea neagră a ferestrelor, cu luminile strălucitoare ale portului ca nişte steluţe risipite ocupîndu-i cîmpul vizual.

– Nu trebuie să uităm niciodată asta. Compania tatei.

Coborî glasul.

– Şaizeci de milioane de dolari, murmură el. Sînt sigur că aş putea să mă descurc.

Capitolul 22

– Acesta este cu adevărat omul deceniului! exclamă prezentatorul studioului invitaţilor de duminică seară. Prieteni, senatorul Vince Chatham tocmai a făcut cel mai mare sacrificiu pe care îl poate face vreodată un om pentru familia lui – şi, credeţi-mă, pentru aceia dintre noi care credem în sanctitatea familiei nimic n-ar putea fi mai fascinant!

– Mă bucur că eşti de părerea asta, răspunse Vince, cu un surîs atît de dulce încît regizorul de emisie îi zise cameramanului să facă o transfocare la grosplan. Şi pentru mine este fascinant că o pot face.

– Şi vă sîntem recunoscători că aţi venit la noi astfel, aproape pe neanunţate, continuă moderatorul. Haideţi să le spunem telespectatorilor exact ce aţi făcut, în caz că mai există o persoană, două, care încă n-au aflat. Iată despre ce este vorba, prieteni: domnul senator Vince Chatham îşi donează întreaga avere pentru a-şi salva familia! *Şaizeci de milioane de dolari,* pentru a împiedica una dintre companiile familiei să dea faliment şi a o apăra pe cealaltă de ghearele unor oameni care ar fi ruinat-o. Astă seară vom vorbi despre toate acestea. Domnule senator, înainte de toate, la mijloc este o

adevărată avere. De unde aveţi banii?

În dormitor, îmbrăcîndu-se pentru conferinţa de presă, Vince se privea pe el însuşi la televizor, în emisiunea înregistrată în aceeaşi după-amiază, cu un zîmbet subţire. Nu mulţi oameni ar fi fost atît de brutali ca să-i pună o asemenea întrebare, dar dacă nu era întrebat, ar fi abordat el însuşi subiectul. Oamenii suspectau întotdeauna pe oricine avea şaizeci de milioane de dolari, iar acest eveniment îi dăduse posibilitatea de a oferi explicaţii.

Pe ecranul televizorului, Vince îşi coborî un moment ochii.

– Am avut mare noroc. Tatăl meu a fost unul dintre cei mai mari constructori pe care i-a cunoscut vreodată această ţară. El mi-a dat startul. Nu m-aş afla aici fără ajutorul şi încrederea lui în mine, şi fără iubirea lui. A murit anul trecut şi nu trece nici o zi în care să nu-i mulţumesc şi să-i simt dorul. Am primit de la el o sumă de bani pe care i-am folosit pentru a-mi înfiinţa o companie proprie în Denver, construind hale comerciale şi edificii administrative. Denver este unul dintre cele mai mari oraşe ale ţării – sănătos, spaţios, cu resurse bogate şi chiar mai bogat în materie de oameni, nişte adevăraţi învingători, ca strămoşii lor pionieri – iar acolo am avut ceea ce s-ar putea numi o perioadă de boom, oraşul Denver fiind foarte generos cu mine. Am cîştigat mulţi bani şi i-am investit, mai cu seamă în Colorado, iar acum o mare parte din ei vor rămîne aici.

– În Tamarack, se repezi prezentatorul. Ei bine, prieteni, partea asta s-ar putea să n-o ştiţi, se întoarse el spre cameră. Pentru multe persoane, Tamarack înseamnă strălucire, glorie şi celebrităţi, dar în ultima vreme a avut unele mici probleme şi părea să se pună problema necesităţii de a vinde compania de aici. Prin urmare, domnul senator... ei bine, domnule senator, vă rugăm ca de aici să continuaţi dumneavoastră.

– N-ar fi prea multe de adăugat, decît că familia mea este proprietara *Companiei Tamarack* şi cu toţii iubim acel oraş mai mult decît putem exprima în cuvinte. Este adevăratul nostru cămin; casa noastră spirituală, s-ar putea spune. Tatăl meu l-a descoperit pe vremea cînd era un orăşel-fantomă ascuns în munţi şi a făcut din el o localitate cunoscută în întreaga lume. Iar *Compania Tamarack,* fondată de tatăl meu, are rădăcini adînci în viaţa oraşului şi a locuitorilor săi. Dar toate companiile au momente bune şi mai puţin bune, iar compania noastră a trecut pentru un timp printr-o serie de complicaţii care au îngrijorat familia pînă în măsura în care au considerat că nu le mai rămăsese altă soluţie decît vînzarea.

– Şi atunci, ştim ce s-a întîmplat, interveni prezentatorul, dar să le reamintim şi telespectatorilor. Prieteni, ceea ce a făcut domnul senator a fost să salveze acel oraş montan de evoluţiile de felul pe care îl combat zilnic ecologiştii, spre binele nostru. Spuneţi-le dumneavoastră, domnule senator.

– Dezvoltarea în sine nu e un fenomen nefast, îl corectă Vince cu blîndeţe. Dar trebuie să fie controlată, fiindcă e ca un copil ai cărui ochi sînt mai mari decît stomacul. Nu trebuie niciodată să asfaltăm pămîntul, sau să construim pe el, fără un studiu cum nu se poate mai atent şi fără cele mai serioase motive. M-am opus vînzării *Companiei Tamarack* şi am dat banii necesari pentru menţinerea ei în familie, fiindcă oamenii care doreau s-o cumpere nu aveau nici un respect pentru pămînt sau pentru istoricul oraşului. Doreau să-l aglomereze cu zgîrie-nori şi parkinguri supraetajate; voiau să construiască o şosea cu patru benzi pe toată lungimea văii, cu pasaje subterane şi supraterane, care ar fi mărit poluarea şi ar fi distrus frumuseţea naturală pe care ne-a dăruit-o din capul locului acel oraş. Nu aveau nici un plan de a proteja elanii, păsările şi puritatea

apelor curgătoare; nu- i interesau copiii care trăiesc acolo, familiile în deplină prosperitate, valorile care ne sînt dragi tuturor...

– Domnule senator, apăru în uşă valetul, reporterii sînt jos.

Vince închise televizorul şi trecu prin *living room*, strîngîndu-şi nodul cravatei. Clara era încă la Denver. Îi spusese să rămînă acolo; totul era sub control. Ar fi putut s-o aibă alături la conferinţa de presă, dar nu era necesar. Nu încă. Omul deceniului. Ei bine, de ce nu? Se putea folosi în multe moduri de o asemenea titulatură. Şi abia atunci avea s-o dorească pe Clara lîngă el.

Se opri în uşa sălii de conferinţe aflată la un etaj inferior al clădirii, numărîndu-i pe reporterii aşezaţi pe scaunele pliante, în aşteptarea lui. Se aşteptase la o sută; veniseră vreo treizeci. Cineva nu-şi făcuse datoria. Vince îi trecu în revistă pe membrii personalului său, pentru a deduce cine ar fi fost. Le spusese cît de mult dorea ca situaţia să fie forţată, umflată mult mai mult decît o posibilă întîmplare plăcută, nu mai importantă decît cele despre donarea unei colecţii particulare de artă sau finanţarea unui nou spital. Cu emisiunile de televiziune îi fusese uşor; era un subiect de genul după care alergau cu limba scoasă, iar cîteva telefoane şi scrisori îl aduseseră pe micile ecrane din toată ţara. Presa, însă, era mai dură; trebuia să facă eforturi pentru a se asigura că şi ziarele îi ofereau propaganda de care avea nevoie.

Se opri în spatele pupitrului instalat pe o mică estradă, într-un capăt al sălii, radios ca un pastor binevoitor, în timp ce blitzurile explodau împrejur ca nişte artificii.

– Ce v-aş putea spune nou?

– Din ce veţi mai trăi în continuare? strigă un glas.

Se auziră rîsete, dar Vince răspunse cu seriozitate:

– Mi-au mai rămas ceva bani proprii.

– Cît?

– Dumneata ce salariu ai? ripostă Vince.

Sala se umplu iarăşi de hohote; îi văzu pe toţi zîmbindu-i cu admiraţie şi ştiu că majoritatea dintre ei îl invidiau. Era o minciună; mai avea milioane de dolari ascunşi în proprietăţi imobiliare şi pămînturi concesionate, dar pe-asta n-avea s-o afle nimeni.

– Puţini, repetă el ferm, plus salariul meu din Senat. Iar dacă familia va dori să aibă grijă de mine la bătrîneţe, chicoti el, s-ar putea să nu am posibilitatea de a spune nu. Dar sîntem o familie. Întotdeauna ne ajutăm între noi. Ăsta e cel mai important lucru.

În fundul sălii, Vince văzu o faţă captivată, în formă de inimă, încadrată de păr blond scurt. Sara, îşi spuse el. Ochii ei verzi îl priveau cu adoraţie. Micuţa Sara – şi mai cum? – de la *Rocky Mountain News*. Sosită tocmai de la Denver, pentru el.

– Domnule senator, începu un reporter, este o problemă cu impozitele la care încă nu s-a referit nimeni. Cabinetul dumneavoastră a spus că *donaţi* familiei cele şaizeci de milioane de dolari. Doar nu-i daţi pe degeaba, nu?

– Nu literalmente, zîmbi Vince. Aveţi absolută dreptate: dacă i-aş fi predat acei bani fratelui meu, care este preşedintele corporaţiei *Chatham Development*, el ar trebui să plătească o taxă de primire a donaţiei; dacă i-aş da suma companiei, aceasta ar datora un impozit corporatist. În ambele cazuri, s-ar cifra cam la cincizeci de procente. Ştiţi bine că nu mă interesează să refuz veniturile cuvenite guvernului, dar dacă îmi golesc contul bancar pentru a-mi ajuta familia, vreau ca aceasta să poată folosi fiecare bănuţ. Deci, nu va fi un cadou propriu-zis. Fratele meu şi compania au găsit soluţia să creeze o categorie specială de acţiuni preferenţiale în corporaţia *Chatham Development* şi să mi le vîndă mie

contra sumei de şaizeci de milioane de dolari. Acţiunile nu au drept de vot, nu primesc dividende, nu le creşte valoarea şi nu se pot vinde sau transfera fără aprobarea consiliului de administraţie al corporaţiei *Chatham Development*. În vocabularul meu, acesta se numeşte cadou.

– Nu-i rău deloc, comentă aprobator un reporter. Totuşi, trebuie să vă fi fost greu să renunţaţi la atît de mult. Acţiunile acestea în valoare de şaizeci de milioane de dolari nu implică nici un drept?

– Nu cerem drepturi cînd dăm daruri, decît cînd acestea sînt însoţite de obligaţii, răspunse senin Vince. Iar eu nu pretind nici o obligaţie de la familia mea.

– Numai vis şi armonie, îi şopti un reporter vecinului. Tu chiar crezi povestea asta?

– Domnule senator, ce s-a întîmplat cu *Chatham Development*? întrebă cineva. Tatăl dumneavoastră a întemeiat-o, nu? Şi figura pe lista *Fortune 500*...

– Da şi va reveni acolo. Toate companiile cunosc suişuri şi coborîşuri; *Chatham Development* va reveni în vîrf, unde îi e locul.

– Exact, la fel aţi spus şi despre *Compania Tamarack*, dar ce s-a *întîmplat*?

– Ei bine, mă tem că va trebui să vă dezamăgesc cu răspunsul la această întrebare; pur şi simplu nu intru în amănunte. Cînd firmele au necazuri, intervin mulţi factori: administraţia, clienţii, aprovizionarea, economia, chiar şi guvernul Statelor Unite, cu toate reglementările lui. Nu foloseşte la nimic să o acuzăm numai pe una singură; toate ţin de domeniul trecutului, iar acum, cînd compania a primit banii, îşi va reveni şi va fi din nou puternică şi respectată. Mi-au promis acest lucru şi îi cred.

– Puţin cam prea frumos, murmură un reporter spre cameramanul de lîngă el. Pe cît pui pariu că auzim cam o zecime din realitate?

– Da ce părere aveţi despre administraţie? întrebă altcineva. Nu e adevărat că, atunci cînd o companie are greutăţi, prima care intră în colimator e administraţia? Ne-aţi putea vorbi puţin mai mult despre asta?

– Categoric, nu, răspunse ferm Vince.

– Bine, atunci ne-aţi putea spune ceva despre cumpărător? Cine era? În ziarul *New York Times* de ieri a apărut un articol unde eraţi citat spunînd tot ce i s-ar fi întîmplat oraşului dacă firma era vîndută, dar n-aţi spus cine urma s-o cumpere. Cine era?

– Au fost interesaţi diverşi investitori, unii tocmai din Egipt, replică Vince, dar întrucît din toate aceste oferte n-a ieşit nimic, nu cred că s-ar cuveni din partea mea să-i nominalizez. În fond, adăugă, cu un chicotit, criticile mele la adresa lor au fost cam aspre.

– Era şi vreun cunoscut de-al dumneavoastră?

Vince ezită.

– Cîţiva, zîmbi el. Nu voi mai petrece mult timp cu ei.

– Domnule senator, nu ne puteţi da nici un nume?

– Dacă este după mine, nu, continuă el să surîdă. Blestemul omului politic este acela că trebuie să-şi ţină gura. Mai ales cînd sînteţi voi prin preajmă.

Îi privi cum rîdeau din nou.

– Ce ne puteţi spune despre Casa Albă? întrebă alt ziarist. Aveţi ceva de declarat despre asta, domnule senator?

– Ei bine, da...

Vince îi văzu aplecîndu-se înainte, cu un murmur colectiv. Le adresă un zîmbet ştrengăresc, dar înapoia pupitrului tot trupul i se încleşta de furie, turbarea cu care se deştepta în fiecare dimineaţă şi se culca în fiecare seară, încît devenise o parte permanentă din el. Singura care observă ceva, însă, fu Sara, cam nedumerită.

– Am fost onorat de numărul de oameni – oameni de prima calitate, patrioţi – care m-au îndemnat să can-

didez la preşedinţie. Şi întrucît sînt oameni pe care îi admir şi-i respect, m-am gîndit serios la această idee. După cum ştiţi, am comandat chiar vreo două sondaje de opinie, care au dat rezultate foarte favorabile. Dar m-am hotărît să nu candidez.

În sală izbucni agitaţia. Blitzurile începură să fulgere din nou, reporterii se îndreptară de spate.

– Cum aşa, domnule senator?

– Ce s-a întîmplat?

– Intenţionaţi să...

– Ce veţi...

– Acum abia o săptămînă aţi...

– Preşedintele are vreo legătură cu...?

– Dacă-mi daţi voie, ridică Vince glasul pe deasupra vacarmului; ţinea mîna în aer, iar întrebările se stinseră.

– Locuitorii statului Colorado, cei mai minunaţi oameni din lume, cînd ai ocazia să-i cunoşti aşa cum sînt, m-au trimis aici ca să lucrez pentru ei şi o fac cît de mult mă ţin puterile. Îmi place s-o fac şi cred că le plac şi lor rezulatele. Aşa că rămîn aici unde mă aflu, în Senat. Mai bine zis, dacă ei vor fi de acord, în noiembrie. Dacă nu, voi redeveni constructor, ocupaţie deloc ruşinoasă, deşi nu la fel de satisfăcătoare ca munca pentru binele statului şi al ţării. Deci, dacă alegătorii acelui mare stat sînt de aceeaşi părere, mă veţi mai vedea aici încă multă vreme. Atît e tot ce am de spus. Mai sînt întrebări despre cadoul pe care l-am făcut familiei?

– Domnule senator, aţi vorbit cu Preşedintele? A avut vreo legătură cu...

– Am spus că nu comentez.

– Dar, domnule senator, ultimul sondaj de opinie, orice candidat şi-ar da ochii din cap pentru un rezultat ca...

Vince clătină din cap. Mînia pulsa prin el.

– Domnule senator, nu ne-aţi putea spune ce anume

v-a făcut să vă răzgîndiţi? Şi săptămîna trecută ştiaţi că reprezentaţi populaţia din Colorado, dar totuşi se vorbea mult despre Casa Albă, prin rîndurile personalului dumneavoastră.

– Nu se lămuriseră cu mine, răspunse Vince. Sara, adăugă el, văzînd-o că ridica mîna.

Vocea ei era slabă dar limpede.

– Familia dumneavoastră v-a cerut să renunţaţi?

– *Cum*? Sara, mai spun o dată: nu vorbesc despre această decizie. Pot spune însă că nimeni din familie nu mi-ar cere aşa ceva; au încredere în mine, cel puţin tot atîta ca locuitorii din Colorado.

Chicotitul său fu întîmpinat cu un val scăzut de rîsete.

– Şi eu am încredere în ei, motiv pentru care le dăruiesc şaizeci de milioane de dolari ca să se pună din nou pe picioare.

– Da, bine, haideţi să revenim la asta, interveni un alt gazetar. Cum vă simţiţi, rămas fără aceşti bani? Va trebui să vă schimbaţi tot stilul de viaţă, nu-i aşa?

Vince răspunse cu o anecdotă umoristică despre tatăl lui, care, în copilărie, îl învăţase să fie un om cu picioarele pe pămînt, ducîndu-l la vînătoare în Tamarack. Nu vînase niciodată, şi nici Ethan, dar repoterii au scris-o şi pe asta; prezenta interes din punct de vedere omenesc. Le răspunse la întrebări timp de exact treizeci de minute, apoi se întoarse spre uşă.

– Haideţi, acum, e de-ajuns. Nu mai pot vorbi despre mine. Doar dacă nu cumva vreţi să mă întrebaţi despre munca la comisie, sau proiectele de lege pe care le susţin.

– Dar e greu de înţeles, pentru oricine, domnule senator. Dacă v-aţi răzgîndi în legătură cu Casa Albă, aţi avea din start un avantaj greu de egalat.

– N-am făcut-o ca să am nici un fel de avantaj din start. Am făcut-o fiindcă familia mea avea nevoie de

ajutor şi, slavă Domnului, i l-am putut da. Asta mă mulţumeşte, în momentul de faţă. Deşi mărturisesc că niciodată n-am nimic împotriva unei prese binevoitoare.

Zîmbi, în timp ce ziariştii rîdeau aprobatori, apoi rămase pe platformă, ca într-un halou de lumină a soarelui, privindu-i cum plecau. Era cea mai mare victorie a lui şi o purta ca pe o coroană, în vreme ce furia îl rodea pe dinăuntru, iar imaginea strălucitoare a Casei Albe îl sfida din depărtare, ca luminile portului pe care le văzuse pe fereastră, confundîndu-le cu nişte stele.

În drum spre ieşire, unii dintre reporteri veniră la el, în timp ce cobora de pe estradă, şi-i strînseră mîna.

– Vă bucur că vă văd, le spuse Vince. Abia aştept să ne revedem, de cît mai multe ori, pînă-n noiembrie.

– Sper să vă răzgîndiţi în legătură cu Casa Albă, repetă ultimul reporter, un editorialist de la *Denver Post*. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră. Şi mai e ceva: în alegerile din toamnă, mergeţi la sigur; ştie toată lumea.

Ieşiră cu toţii. În afară de Sara. Stătea în fundul sălii, cu carnetul în mînă şi ochii aţintiţi asupra lui Vince.

– Bună, o salută el cu căldură. Îmi pare bine că te revăd. Te-a transferat *Rocky Mountain News* la Washington?

– Nu, aş vrea eu. Am venit singură, domnule senator. N-am putut să cred că e cineva în stare de o faptă atît de generoasă; ştiţi cum vorbeşte toată lumea despre avariţie şi egoism şi apoi am citit despre dumneavoastră şi, vă aduceţi aminte, aţi vorbit cu mine la Denver, acum vreo două săptămîni...

– Îmi aduc amine. Am spus că mi-a făcut plăcere interviul.

Sara roşi.

– Îmi cer scuze pentru întrebarea pe care v-am pus-o; nu ştiam c-o să vă supere.

– Nu m-a supărat, răspunse Vince cu blîndeţe. Am

fost doar surprins. Ce te-a determinat să mi-o pui?

– Păi, toate lucrurile acelea în legătură cu familia; mă întrebam... V-aş mai putea întreba cîte ceva?

– Fireşte.

Se aşezară pe două scaune pliante. Sara deschise carnetul la o pagină nouă.

– Dacă familia vă cere ajutorul, le-aţi da sfaturi, sau v-aţi înapoia chiar, cîndva, să lucraţi din nou cu ei?

– Nu, răspunse tăios Vince; apoi, se înmuie. Senatorii nu se implică în afaceri, Sara; nici măcar alături de propria lor familie.

– Ei, da, ştiu, dar poate într-o bună zi veţi dori să vă întoarceţi la ei, nu s-ar putea? Vreau să spun, după ce v-aţi vîndut acţiunile de la *Chatham Development* înainte de a pleca la Denver...

Vince se încruntă.

– De unde ştii asta?

– Scria într-un număr de-al nostru din *Rocky Mountain News*, de pe vremea cînd aţi fondat *Lake Forest Development* şi v-aţi construit primul complex comercial. Le-am luat din arhivă şi le-am citit pe toate. Partenerul dumneavoastră i-a spus unui reporter că începuseraţi la Chicago, după care aţi vîndut înapoi familiei părţile, fiindcă doreaţi să vă întemeiaţi compania proprie. M-am gîndit că a fost minunat să vă faceţi una personală şi mă întrebam dacă acum, cînd aţi făcut acest lucru incredibil pentru familie, n-ar dori să vă întoarceţi şi eventual să vă fi cerut să nu mai candidaţi la preşedinţie.

Vince clătină slab din cap.

– Înainte de toate, Sara, niciodată nu i-am părăsit cu adevărat. Iar cînd le-am dat banii, le-am spus că sînt ai lor, la fel cum şi companiile sînt ale lor şi că locul meu este aici, în Senat.

– Iar după aceea n-aţi fost supărat?

– Supărat? o privi Vince atent. De ce tot crezi că m-am supărat?

– Păi, s-ar putea să mă înşel; dar strînseserăţi pumnul, şi... iertaţi-mă, vorbesc ca o proastă; uitaţi ce-am spus.

– Nu, vreau să aud. Strîngeam pumnul şi ce mai făceam?

– Aveaţi faţa... încordată. Ca şi cum aţi fi strîns din dinţi.

– Ei, zîmbi Vince. Eşti o tînără cu mult spirit de observaţie. Ţine-o tot aşa şi vei ajunge o mare reporteră. Ai dreptate, Sara, scrîşneam din dinţi, dar nu de furie. Încă mai am trac în faţa mulţimilor – şi mai zici că vorbeai ca o proastă, cu asta ţi-am luat-o înainte – iar astă seară a fost mai rău ca de obicei, fiindcă nu-mi place ca oamenii să mă trateze ca pe cine ştie ce sfînt. Majoritatea oamenilor îşi ajută familiile, dar cu sume mai mici de bani, aşa că nimeni nu le dă prea multă atenţie. Mă simţeam stînjenit, să fiu izolat ca un om ieşit din comun; asta ai văzut. Crezusem că mă ascundeam destul de bine; va trebui să fiu atent cînd eşti tu de faţă.

Sara roşi din nou.

– Mulţumesc. Vă apreciez sinceritatea.

– Şi eu, pe a ta.

Privind ochii arzători ai Sarei, Vince simţi un val de dorinţă. O copilă atît de dulce, drăgălaşă şi adoratoare. Pielea ei avea o puritate pe potriva gingăşiei buzelor; sînii îi erau mici, iar umerii uşor rotunjiţi, ca şi cum s-ar fi aplecat spre el. Putea deveni mult mai mult decît diversiunea plăcută pe care şi-o imaginase prima oară cînd se cunoscuseră; putea fi mica lui prietenă, pupila, tovarăşa lui de joacă. A lui. Aşteptîndu-l întotdeauna, aşteptînd să-i dăruiască bucurii. Sara avea să fie relaxarea lui, singurul lucru de care putea fi sigur într-o lume care dintr-o dată se umpluse de capcane.

Vince se uită la ceas.

– Ştii, spuse el îngîndurat, astă seară trebuia să merg la un dineu simandicos, dar am nevoie de puţină

liniște după tot tămbălăul ăsta. Vrei să iei cina cu mine, Sara?

– Oh! Da, mi-ar face plăcere... Dar soția dumneavoastră...

– Este la Denver. Stă cam mult pe-acolo; așa vrea familia ei. Și știm cu toții că familiile trec pe primul loc.

Se ridică și-i întinse mîna, privindu-i ochii strălucitori, cu furia ascunsă sub surîs.

– Te duc la unul din micile mele localuri favorite, unde nimeni nu e atent la...

– Ura, Vince, mi-au zis că ești aici, apăru Keith, intrînd cu un mic semn de salut; o văzu imediat pe Sara și-i întinse mîna: Keith Jax. Sper că nu vă deranjez. Sînt nepotul unchiului Vince.

– Aha, răspunse Sara.

Pe față i se·văzu deruta, în timp ce dădea mîna cu el, dornică să-l intervieveze pentru a afla mai multe despre Vince, dar și mai dornică să ia cina cu Vince, numai ei doi, într-unul din micile lui localuri favorite. Spera ca Vince să nu-l invite și pe Keith la masă și îi aruncă o privire pentru a vedea ce avea de gînd să facă.

Chipul lui Vince era de nepătruns.

– Te sun încontinuu de cinci zile.

– N-am fost acolo, rînji Keith. Dar cred că pe-asta o știi deja. M-am gîndit că ar fi distractiv să vin cu mașina pîn-aici, cum ar veni să văd America din mers. Doamne, e-un drum lung ca dracu', totuși. Vreau să spun, nu știam că așa de-al naibii de departe din Tamarack pîn-aici.

– Sînteți din Tamarack? îl întrebă Sara.

– Sara, o opri Vince, punîndu-i o mînă sub cot, pentru a o conduce la cîțiva pași distanță, în timp ce-i vorbea încet: vrei să mă aștepți sus în hol? Am de vorbit cu Keith cîteva minute; apoi, mergem la cină. Îmi cer scuze, dar a făcut atîta drum cu mașina și nu-l pot lăsa mască.

– Desigur, răspunse Sara; privi chipul lui Vince, sperînd să afle mai mult. Pare foarte fericit c-a ajuns aici. Probabil că ţine mult la dumneavoastră.

– Sper, o înghionti Vince abia simţit spre uşă. Ne vedem sus, peste cîteva minute.

O privi ieşind, apoi se întoarse spre Keith.

– Ce dracu' ai făcut, să-ţi iei zborul fără să mă anunţi? Cînd te sun, vreau să te găsesc.

– Păi, îmi cer scuze, unchiule Vince. Vreau să spun că mi-a venit ideea, ştii, fuga-fuguţa, şi cum ar veni am întins-o.

– Ei bine, fă stînga-mprejur şi du-te înapoi fuga-fuguţa. Mîine, adăugă el, scoţîndu-şi cheile. Îi telefonez portarului şi-i spun să-ţi dea drumul. Ne vedem la micul dejun; vreau să-ţi vorbesc înainte de a pleca.

– E O.K. dacă rămîn aici? Vreau să spun, nu vrei să stai singur, ştii, cu gagicuţa? Nu, nu vrei; ai tu prea multă minte pentru aşa ceva. Vreau să spun, e mult mai cum ar veni sigur dacă mergeţi la ea.

– Ţine-ţi gura, se răsti Vince. Şi vezi să te scoli devreme mîine; luăm micul dejun la şase jumate. Imediat după aia, ai plecat.

– Nu, stai, vezi, nu te-ai prins, unchiule Vince. Nu mă mai întorc. Vreau să spun că să stau cum ar veni *aici*. O am şi pe Eve în maşină, şi toate, ştii, bagajele. Tot. Am să lucrez pentru tine, ştii, fac tot ce-ai nevoie, ca, ştii, asistent şef, aşa cum am vorbit, mai ştii? Eu-s ăla care munceşte cel mai mult, da-n ziare nu scrie nimic de mine. Vreau să spun că nu-ncerc să ajung, ştii, celebru sau cumva, tu eşti ăla bun la d-astea, eşti cum ar veni zău aşa de-a dreptul pe cuvîntul meu dacă nu trăsnet; vreau şi eu să, ştii, particip la toate, să-i ajut pe oamenii din Colorado, să fiu un fel de cum ar veni... indispensabil.

Încă o dată, Vince simţi că-i fugea pămîntul de sub picioare. Îngrozitoarea senzaţie că pierdea controlul,

cea mai cumplită pe care o cunoştea, îl cuprinse tot.

– Ce le-ai spus? întrebă el, cu voce răguşită.

Keith păru surprins:

– Cui?

– Lui Leo. Lui Charles. Lui Anne.

– Lui Charles? Cînd? Vreau să spun, nu l-am mai văzut de la Crăciun. Anne şi Leo au venit la mine-n birou cu o droaie de-ntrebări căcăcioase despre, ştii, dinamita de deasupra şanţului de drenaj, accidentul cu telecabina, da' eu doar cum ar veni am ascultat; o vorbuliţă n-am scos. A, mda, ba am scos; am zis că eram cu Eve-n pat în dimineaţa, ştii, accidentului, şi că ne simţeam cum ar veni grozav şi că ea, ştii, şi-ar aduce aminte.

– Asta-i tot ce-ai spus?

– Păi, sigur, vreau să spun, nu-s un *bou,* Vince. Dacă eram bou, nu mă voiai de asistent. Vezi, ştiu ce-ţi trebuie ţie, Vince. Oameni ca mine îţi trebuie. Vreau să zic, tu tot vorbeşti despre cine-ţi stă în drum şi ce-o să le faci, de cine-ai să te descotoroseşti, ştii, da' n-o faci niciodată. Ştii? Vreau să spun, n-ai snagă, Vince. Dai tu din gură, da' atîta. Aşa că-i mai bine să fiu şi eu pe aproape, este? Şi-o să-ţi fiu pe-aproape toată viaţa, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji; niciodată n-o să mă pierzi.

Zornăi cheile în mînă.

– N-o să stăm mult la tine; vreau să spun, nu vreau să-ţi fac deranj; ne găsim noi un cuibuşor al nostru, acuşica. A, s-ar putea să ne trebuiască un, ştii, aconto ca să ne cumpărăm cîte ceva, ştii, doar cu-mprumut, da' atîta tot. O să cîştig un salariu bun, aşa c-am să mă achit şi n-o să fim o, ştii, povară pe capul tău sau nimica. Mai mult ca nişte parteneri. Ştii tu.

Vince tăcea, cu gîndurile într-un vîrtej. Ştiuse că trebuia să se ocupe de Keith; pur şi simplu fusese prea ocupat ca să se gîndească. Iar acum tînărul venise şi se gîndea să rămînă definitiv. Idiotul; sigur că n-avea să

stea definitiv. Vince se putea debarasa de el oricînd îi venea la socoteală. „Mă voi folosi de el un timp," își spuse; „dar dacă-și închipuie că va rămîne agățat de mine toată viața, e un prost. Nimeni nu mă șantajează pe mine; totul e să aleg cel mai potrivit moment pentru a acționa. Cretinul; habar n-are de ce sînt capabil. Încă nu știe nimeni de ce-s capabil eu."

Privi pe lîngă Keith, ca și cum acesta nici n-ar fi existat. „O să am grijă de el cînd vine momentul. De oricine-mi stă în drum o să am grijă. Iar Sara va fi alături de mine. Sara-mă va ajuta să-mi iau totul înapoi."

– Ei, reluă Keith, văzînd că Vince tăcea, merg să-i spun lui Eve că ne-am aranjat; era cum ar veni îngrijorată că n-o să fie totul O.K. I-am zis că nu mai avem de ce ne face griji, niciodată. Vreau să spun, o să iasă excelent, Vince, știi? Tu și eu. Tot ce- ai nevoie, fac. Poți conta pe mine. Sînt al tău, Vince. Pentru totdeauna.

Dincolo de ușă, Sara îl auzi pe Vince apropiindu-se și se grăbi să urce scara. Era extrem de emoționată și, în același timp, tristă. O mîhnea profund faptul că Vince Chatham nu era ceea ce păruse a fi. Desigur, poate fiindcă nu-l plăcea pe nepotul său, dar Sara bănuia că era la mijloc mai mult decît atît; bănuia că în ultimele douăzeci de minute aflase despre adevăratul Vince Chatham mai mult decît la toate conferințele lui de presă, și la interviul din Denver, și din sutele de articole pe care le citise în ziare. Asta o surescita: faptul că totul era mai mult decît se părea.

Ce fascinant, își spuse reportera din Sara, alertă, intrigată, teribil de curioasă. Era atît de emoționată încît trebui să-și impună să se calmeze înainte ca Vince să vină pentru a o lua la cină. Nu știa exact ce avea la dispoziție în toate frînturile și aluziile fascinante pe care le auzise, dar părea să existe o poveste mult mai complicată decît darul de șaizeci de milioane al unui senator către familia lui, din pură iubire și generozitate.

Sau poate că nu era numai o singură poveste, reflectă Sara; poate era o întreagă serie de poveşti. Poate chiar una dintre acele cărţi pe care le scriau întotdeauna reporterii de investigaţii. Putea dura luni, chiar ani de zile, pînă să depisteze totul despre senator şi familia lui. Nici măcar nu ştia ce anume să caute, dar asta n-o deranja; în acele investigaţii, întotdeauna ajungeai de la una la alta. Şi nu conta nici cît timp urma să se lungească. Avea timp destul; şi singurul lucru pentru care o felicita întotdeauna şeful ei: multă, multă răbdare.

Luă o oglinjoară din poşetă şi-şi împrospătă rujul, apoi se pieptănă. „S-ar putea ca ăsta să fie viitorul meu," îşi mai spuse, împreunîndu-şi cuminte mîinile în poală, în aşteptarea lui Vince.

Capitolul 23

Cînd avionul lui Anne ateriză, Josh aştepta pe aeroportul din Luxor.

– Mă bucur atît de mult că eşti aici, spuse el, prinzînd-o de ambele mîini. Au fost trei săptămîni nesfîrşite.

– Nesfîrşite, într-adevăr, confirmă Anne.

Cît fusese de ocupată în Los Angeles, recuperîndu-şi lucrările şi încercînd să muncească în avans pentru a putea face această călătorie, se pomenise ridicîndu-şi privirea de la birou, pe fereastră, dornică să fie cu el. Şi simţise un val de bucurie văzîndu-l cum o aştepta în timp ce venea spre el de la avion. Poate din cauza ciudăţeniei locului, îşi spuse Anne, privind în jur, la aeroportul degradat. Era o clădire mică, fără etaj, cu toate înghesuite într-o singură încăpere: turişti mişunînd în jurul ghizilor, oameni de afaceri în costum cu cravată, unii purtînd turbane, militari în uniforme mototolite, gărzi de securitate, muncitori aeroportuari moleşiţi şi vizitatori din străinătate care cunoşteau drumul şi mergeau cu pas sprinten spre ieşire. Anne îl privi pe Josh, înalt, încrezător, cu trăsături puternice care n-ar mai fi putut niciodată să-i pară aspre şi ştiu că nu numai straniet atea locului îi provoca emoţia.

– Îmi pare bine că am venit, spuse ea.

Josh îi luă geanta şi sacul de haine pe care-l ducea pe un umăr.

– Cît bagaj mai ai?

– Nimic, zîmbi ea, cînd îl văzu arcuindu-şi sprîncenele. Mi-ai spus că sînt condiţii sport.

– Aşa e, surîse şi el. Îmi place cum călătoreşti. La fel ca mine; e mult mai simplu.

Trecură pe lîngă mulţimile care aşteptau cu nerăbdare descărcarea bagajelor, spre maşina lui Josh.

– Nu prea ai ce vedea, seara la ora asta, comentă el. Facem un tur la lumina zilei, cînd vrei.

– După ce mergem la mormînt. Ţi-am adus scrisorile şi fotografiile; nici nu-mi vine să cred că voi trece cu adevărat prin el. Chiar şi să cred că mă aflu aici mi-e greu.

Privi pe fereastră, spre luminile risipite, cu o senzaţie ciudată, de emoţie calmă. Pînă acum, călătorise întotdeauna singură, întrînd în fiecare oraş numai cu propria ei nerăbdare şi programul personal şi o copleşiseră îndoielile în timp ce zbura spre a se întîlni cu Josh. Dar scrisorile lui erau în geanta de pe umăr şi le recitise în timp ce schimba avioanele la Londra, apoi la Cairo, pentru a ajunge în sfîrşit la Luxor. Fusese chemat în Egipt a doua zi după ce Anne plecase la Chicago să discute cu Charles, şi de-atunci îi scrisese zilnic, scrisori calde, prietenoase, neangajate, debordînd de entuziasm pentru ceea ce dezvăluia mormîntul în timp ce era încet-încet evacuat.

Şi, de fiecare dată cînd o chema insistent la Luxor, pentru a participa la aventura lui, Anne găsea mai multe motive pentru a refuza.

Iar acum, cînd era acolo, mergînd cu maşina pe strada slab luminată, cu hoteluri pe o parte şi ambarcaţiuni de agrement amarate pe cealaltă, Anne simţea emoţia de a se afla într-un loc deosebit de toate cele pe

care le vizitase în Europa şi de a împărtăşi marea descoperire a lui Josh, despre care încă se mai scria în ziarele din întreaga lume. Aşezată lîngă el, se simţea calmă, fără pic de teamă şi plină de nerăbdare.

– *Winter Palace,* anunţă Josh, oprind maşina în dreptul unei clădiri pătrate, din aceeaşi culoare cu trotuarul. Putem lua cina într-una din cafenelele de pe-aici, dacă ţi-e foame.

– Nu mi-e, mulţumesc. Stewardul din avionul de la Londra mi-a recomandat un restaurant din Cairo şi am avut timp destul între avioane ca să mănînc acolo.

– Care restaurant?

–*Mahfound.*

– Unul dintre favoritele mele, zîmbi Josh nostalgic. Îmi imaginam cum te voi duce de mînă pe străzile ciudate şi întunecoase ale oraşelor egiptene. Se pare că te descurci foarte bine singură.

– O fac de mult, răspunse ea, cu vocea dintr-o dată mai rece.

Coborî din maşină şi îl aşteptă pe Josh să-i scoată bagajele de pe bancheta din spate. Intrară în holul hotelului, iar Anne completă formularul de cazare pe care i-l dădu administratorul.

– Plecăm devreme dimineaţă?

– La şapte, dacă n-ai nimic împotrivă. Micul dejun la şase jumate.

– Perfect.

Îi înapoie formularul administratorului, odată cu paşaportul şi cartea de credit.

– Sîntem încîntaţi să vă găzduim, madame, spuse omul într-o engleză impecabilă, fără să dea nici un semn de curiozitate, şi-i înmînă o cheie. Camera dumneavoastră are vedere spre Nil. Sînt convins că vă veţi simţi bine.

– Vă mulţumesc.

Se întoarse spre Josh.

– Am putea să bem o cafea? Nu mi-e deloc foame şi n-am mai dormit de ieri, dar nu suport să mă închid într-o cameră de hotel, cel puţin nu încă.

– Bună idee.

Josh îi ceru administratorului să ducă bagajele lui Anne în cameră şi ieşiră din nou în aerul răcoros al nopţii.

– A, ăştia merg? întrebă Anne, privindu-şi pantalonii subţiri de lînă. Mi-am adus o fustă, dacă voi avea nevoie.

– Sînt perfecţi.

Pe lîngă pantalonii gri închis, mai purta o bluză de mătase gri pal, descheiată la gît pentru a lăsa să se vadă un colier de argint şi un blezer de piele roşie. După paisprezece ore în trei avioane, hainele îi erau neşifonate şi nu avea nimic din înfăţişarea păstoasă a oboselii pe care o dobîndesc atîţia călători cînd zboară peste jumătate din glob.

– De fapt, toată eşti perfectă, continuă Josh. Uneori, pe-aici apar probleme dacă femeile poartă fuste prea scurte sau bluze foarte decoltate, însă chiar şi astea trec cu timpul; au prea mare nevoie de dolarii turiştilor ca să nemulţumească pe oricine ar veni. Ai fi amuzată să afli cît de multe dintre grijile lor sună ca acelea din Tamarack.

Se îndepărtară de hotel, pe lîngă bărbaţi care beau cafele pe terasele cafenelelor mici cu cîte trei-patru mese, printre grupuri de oameni aşezaţi turceşte pe trotuar, vorbind cu însufleţire şi fumînd narghilele şi ciubuce. O fetiţă se apropie de ei, cu mîna întinsă, frecîndu-şi degetele.

– Bacşiş, ceru ea.

Era foarte drăguţă, cu o năframă multicoloră pe cap, fustă lungă înflorată şi adidaşi *Nike*. Îşi potrivi pasul după al lui Josh şi-al lui Anne, ciocnindu-se mereu de ei, cu mîna întinsă. În apropiere, maică-sa, înveşmîntată

în negru, îi urmărea cu o privire sumbră.

– Bacşiş, repetă fetiţa. Bacşiş.

– Nu, răspunse Josh.

– Bacşiş, continuă fata ca şi cum nici nu i-ar fi auzit. Avea ochii goi, privind spre ei dar fără să-i vadă.

Josh îşi coborî privirea.

– *Nu,* accentuă el, pe tonul unui părinte către copilul său.

Fetiţa se întoarse, fără nici un semn de dezamăgire, şi traversă strada, căutînd pe altcineva de acostat. Maică-sa o urmă.

– Puteai să-i fi dat ceva, spuse Anne.

– Puteam. Şi pe urmă ne trezeam cu vreo cincizeci peste noi. Iar mîine alţi cincizeci şi tot aşa. Sînt isteţi şi amuzanţi, cu mult farmec şi fac treabă bună cu turiştii. Prima dată cînd am venit aici, mi-am golit portofelul într-o zingură zi. După aia, am învăţat să spun nu. Hai să mergem prin piaţă.

Străbătură o alee scurtă şi deodată se pomeniră cufundaţi în zgomotele şi mirosurile pieţei, care tocmai se închidea pentru noapte. De ambele laturi ale străzii înguste, vînzătorii îşi mutau mărfurile în minuscule barăci care se puteau încuia: butoaie cu mirodenii, suluri de ţesături, bluze şi geabale agăţate pe bare, covore înfăşurate strîns, *presse-papiers*-uri în formă de scarabei şi mici statuete de faraoni pe care să le vîndă turiştilor. Alţii se pregăteau să-şi împingă din zona pieţei enormele căruţe cu ce le mai rămăsese din legumele şi fructele zilei, în timp ce brutarii stingeau focurile din cuptoare şi-şi închideau prăvălioarele. Copii în uniforme de şcoală mergeau ţinîndu-se de mînă, şuşotind şi chicotind; femei învăluite în negru sau purpuriu-închis îşi făceau ultimele cumpărături, ţinînd în echilibru pe cap coşuri înalte împletite sau altele, de plastic, cu rufe; turiştii făceau fotografii, pozînd lîngă cîte un măgăruş sau masă plină cu grămezi conice de plante medicinale

care încă nu fuseseră strînse.

Anne privea dintr-o parte în alta, bucurîndu-se de colorit, de ritmurile poetice ale limbii arabe, de vocile ascuţite ale copiilor, de mirosurile mirodeniilor şi ale cafelei, ale pîinii şi fructelor coapte, ale lînii şi prafului, printre toate răsunînd copitele cailor care trăgeau şarete pe străzile din apropiere şi nesfîrşitele clacsoane ale şoferilor încîntaţi de tărăboi, care s-ar fi simţit în inferioritate dacă nu contribuiau şi ei.

– Hai să traversăm, spuse Josh; o luă de mînă. Ţine-te lîngă mine. Pe-aici, e o artă să treci strada.

Aşteptară să se ivească o pauză în traficul maşinilor cu faruri aprinse care ţipau din clacsoane şi o zbughiră printre două şi o cabrioletă agresivă, pînă pe cornişa din cealaltă parte.

– Picioarele agile şi nepăsarea faţă de lungimea vieţii te ajută să traversezi orice stradă din Egipt, comentă Josh. Deşi Luxorul e un fleac pe lîngă Cairo.

– Şi Roma, completă Anne, zîmbind amîndoi.

Se făcuse mai linişte; erau pe cornişa lată care străbătea oraşul pe toată lungimea, pe lîngă Nil.

Anne contemplă zecile de bărci legate în şir alături.

– Întotdeauna sînt atît de multe? întrebă ea.

– Nu şi vara, cînd se face prea cald pentru majoritatea turiştilor, iar iarna ies toate, aproape două sute, în susul şi-n josul Nilului. Ţin minte cînd erau numai patru, acum cîţiva ani.

Glasuri vorbind în mai multe limbi străbăteau aerul calm, de pe coverţile ambarcaţiunilor, unde bărbaţi în costume închise şi femei cu rochii de mătase stăteau la mese, cu băuturi şi cafele. De pe unele punţi se auzea muzică: o vocalistă franţuzoaică, o formaţie germană, un tenor italian, un folkist american, contopindu-se cu arăbeasca oraşului. Lui Anne i se părea că ea şi Josh erau complet singuri: doi americani în Luxor, Egipt, la jumătatea lunii februarie, separaţi de turiştii de pe va-

poraşe, separaţi de piaţă, separaţi ce cultura prin care se plimbau. Parcă s-ar fi aflat amîndoi într-un mic cerc magic care-i izola de tot restul.

– Pe-aici, spuse Josh cînd ajunseră la o scară de piatră.

Treptele coborau spre malul fluviului şi ambarcaţiunile turistice, dar pe un palier larg aflat la jumătatea distanţei se afla o cafenea în aer liber, unde urla muzică arăbească şi mirosea pătrunzător a cafea turcească.

– Te-am crezut pe cuvînt, spuse el. Asta-i o *gahwah;* se serveşte numai cafea. Dacă te răzgîndeşti, e un local bun mai încolo, unde putem lua cina, dar cafea n-au. Pentru aia, tot aici ne întoarcem.

– Nu, e bine aşa; îmi place.

Anne se aşeză într-o latură a cafenelei, la o măsuţă rotundă cu faţă de masă cadrilată, studiind grupurile animate de bărbaţi de la celelalte mese, care vorbeau gesticulînd, în timp ce Josh se duse după cafele. Aduse ceştile la masă şi se aşeză lîngă Anne, trăgîndu-şi scaunul lîngă al ei, pentru a se putea auzi vorbind pe sub tînguielile cîntăreţului.

– E o senzaţie nouă, spuse Josh. De obicei, cînd hoinăresc prin Luxor, sînt împreună cu localnici, care acţionează ca un camuflaj. Dar acum sîntem doi oameni atît de vizibil americani, încît nimeni n-are cum să nu ne observe, şi orinde am merge, facem notă separată; nu ne numărăm nici măcar printre americanii de pe barca de-alături. Ei au vasul şi ghidul, şi grupul lor; noi avem picioarele noastre, o maşină şi unul pe celălalt. De mult timp mă simt apropiat de tine, dar acum e cu totul altceva, ca şi cum am fi pe propria noastră insulă, unde nimeni nu ne poate atinge cu adevărat. Simţi şi tu?

Pe Anne o cuprinse un potop de fericire pură. Voia să-l atingă pe Josh, să-şi pună mîna peste a lui şi să-i mulţumească pentru că era cu ea şi vedea lumea la fel ca ea. Dar n-o putea face; mîna îi rămase în poală.

– La fel mă gîndeam şi eu pe cornişă, răspunse. Un cerc magic.

Josh surîse:

– Ideea asta îmi place mai mult decît insula.

Mirosurile de cafea tare, tutun şi aburi dulci de la narghilele se încolăceau în jurul lor; muzica bubuia în jur. Se împletea printre valurile de somnolenţă care o străbăteau pe Anne, retrăgîndu-se, apoi revenind iar. Sorbi din cafea.

– Să-ţi povestesc ce s-a întîmplat de la ultima mea scrisoare? Pare să fi fost atît de demult, încît parcă aş căuta să-mi amintesc o carte pe care am citit-o în copilărie, dar aş putea să-ncerc.

– Da, spune-mi, îi ceru Josh. Apoi vom uita totul, cel puţin atîta timp cît sîntem aici.

– Mi-ar plăcea. Aş dori să uit multe din toate cîte s-au întîmplat de la Crăciun încoace.

Făcu o pauză.

– Ştii articolele din ziare despre Vince.

– Numai cel pe care mi l-ai trimis tu, din *L.A. Times*. Presupun că au apărut prin toată ţara.

Anne confirmă:

– Şi la televiziune.

Apoi clătină din cap:

– Nici un moment nu ne-a trecut prin minte că o va transforma într-unul din cele mai mari triumfuri ale lui.

– Dar pentru familie nu contează, nu-i aşa? Dacă e vinovat fie şi doar de jumătate din tot ce credem noi că a făcut, poate am fi mulţumiţi să-l vedem tîrîndu-se, dar nu avem destule probe ca să fie condamnat pentru nimic, aşa că esenţialul nu e că Charles are banii, iar *Tamarack*-ul îi rămîne familiei?

Anne tăcu un moment.

– Da, spuse ea apoi. Aş fi preferat să nu mai fie în Senat, dar...

– Dar nu la asta te gîndeai, întregi Josh.

– Nu. E un om rău. Şi e îngrozitor să vezi că un om rău cade mereu în picioare, găseşte întotdeauna moduri de a întoarce în folosul lui tot ceea ce face, oricît ar fi de cumplit.

Josh n-o întrebă ce înţelegea prin „întotdeauna". Bănuia el, dar nu putea să i-o spună, nici s-o mîngîie pentru suferinţa din voce: nu putea spune nimic, pînă cînd Anne nu i se confesa. În schimb, întrebă nepăsător:

– Dar acum n-a căzut în picioare, nu? Şi-a pierdut averea şi toate şansele de a mai deveni preşedinte şi credeam că astea două erau lucrurile la care ţinea cel mai mult.

Anne dădu din cap.

– Desigur, spuse ea încet.

Vocea îi era aproape acoperită de muzică. Mai sorbi puţină cafea.

– Ia să vedem, ce altceva s-a mai întîmplat? Charles a discutat cu cîţiva oameni pentru funcţia de vicepreşedinte al *Chatham Development;* nu va încerca să scape de Fred, dar spune că vrea un om puternic care să-l contracareze. Cred că dacă îi reuşeşte bine un singur proiect, se va retrage. Şi apoi probabil o să se mute la Tamarack. Nu fiindcă ar vrea să devină un al doilea Ethan Chatham, ci pentru că are acolo o familie şi la Chicago nu i-a mai rămas nimic. Altceva? Ţi-am scris că anchetatorii din Comisia Tramvaielor au închis investigaţia cu concluzia de sabotaj, dar fără a găsi nici un vinovat. Nimănui nu i-a convenit, însă altceva nu s-a putut face. Tyler menţine ancheta deschisă, dar nimeni nu prea speră să se găsească autorul. Cel mai bine e că Halloran a scris un raport separat, lăudînd compania pentru programul de întreţinere complet şi extrem de profesionist, cum spune el, care n-ar fi dat greş dacă nu îl sabota cineva. Leo se foloseşte de asta într-o serie de noi reclame; speră să salveze restul sezonului. Cred că

va reuşi; Gail a spus acum două zile că agenţia a şi început să primească noi comenzi de rezervări.

– Iar Robin şi Ned nu mai sînt îngrijoraţi că pleacă din Tamarack, adăugă Josh.

– Nu, zîmbi Anne. Plănuiesc o sărbătorire, pentru cînd ne vom întoarce. Sînt foarte emoţionaţi; se pare că oraşul crede că datorită lui Leo nu vor avea zgîrie-nori şi firme de neon, aşa că toţi Calder-ii au ajuns un fel de eroi, iar la şcoală asta înseamnă Ned şi Robin. Deci, s-a terminat cu bătăile pentru a dovedi că locul lor e acolo.

Tăcu, amintindu-şi cum se agăţase Robin de ea în ultima seară din Tamarack.

– Robin mi-a spus că, de cînd m-am întors eu, familia s-a mărit. Toţi ceilalţi veneau doar în vizită, a spus ea, iar acum vin mai des şi stau mai mult. Ca şi cum – coborî Anne vocea, făcîndu-l pe Josh să se aplece pentru a o auzi – toţi şi-ar fi găsit locul.

– Are dreptate, răspunse el. Înainte, se evitau. Nu ştiau cum să fie o familie; aveau nevoie de cineva care să-i ţină uniţi. Ethan făcuse asta, cît a trăit. Iar acum, e rîndul tău.

– Şi al *Tamarack*-ului. Cred că toţi simt, după ce am fost cît pe ce să-l pierdem, că e casa noastră şi locul unde să ne simţim împăcaţi.

Stătură un moment în tăcere. Nimic nu părea mai îndepărtat de nisipul Egiptului antic decît Tamarack-ul, cuibărit sub zăpada scînteietoare şi cerul albastru îngheţat, dar şi-l puteau imagina amîndoi. Un loc unde să-şi găsească pacea. Ochii li se întîlniră. Existau multe locuri unde îşi puteau găsi pacea.

– Mai vrei cafea? întrebă Josh într-o doară.

Inima îi bătea cu putere. Simţea că tot ceea ce dorea şi-i era drag se afla în acel oraş aglomerat şi trepidant şi tot ce rîvnise se întregea într-un mod la care nici n-ar fi putut visa, cu scurt timp în urmă. „Şapte luni," calculă el. „Din august, cînd m-am aşezat prima oară în

biroul lui Anne, pînă în noaptea asta, cînd stăm aici, într-un cerc magic.

– Da, te rog, răspunse Anne.

Stătea absolut nemişcată, parcă temîndu-se să nu risipească o vrajă.

Josh aduse încă două ceşti la masă şi se aşează lîngă ea, abia atingîndu-i braţul cu al lui.

– Am terminat cu ştirile, sau s-a mai întîmplat şi altceva?

– A plecat Keith, răspunse Anne. I-a lăsat lui Leo un bilet pe birou, acum vreo două săptămîni, spunînd că voia să vadă lumea şi că avea impresia că Leo îşi pierduse încrederea în el; cred că s- a dus la Vince, ca să-i ceară de lucru în Washington şi pariez că va primi; probabil că au ceva în comun. Leo se bucură că a plecat, deşi s-a simţit vinovat cînd i-a spus lui Marian; ei îi plăcea ideea că băiatul lucra acolo.

– Marian îl înţelege pe Keith cam la fel de clar ca pe Fred, meditâ Josh. Se pare că a ajuns la un acord cu amîndoi şi cu locul unde se află. La fel ca William, cu scrisorile lui care nu rezolvă niciodată nimic, sau Nina, cu diverşii ei soţi; oamenii îşi construiesc nişte modele şi se acomodează în ele, după care e nevoie de mult efort ca să-i mai scoţi de-acolo. Charles e cel care a schimbat direcţia; din cîte mi-ai spus, n-am mai auzit de nimeni care să se elibereze de un mod de viaţă aşa ca el, în relaţia cu Vince.

Anne tăcu. Simţea braţul lui Josh lîngă al ei. „Tatăl meu şi cu mine," îşi spuse ea, „eliberîndu-ne de cîte un mod de viaţă." Dar ştia că n-avea să fie cu adevărat liberă pînă nu-i vorbea lui Josh despre trecut. Dacă se gîndise vreodată serios că putea evita acest lucru, descoperind totuşi că puteau trăi împreună, acum ştia că era imposibil. „Trebuia să i-o împărtăşesc," reflectă ea, „la fel cum vrea şi el să-mi împărtăşească munca lui. Să ne împărtăşim totul. Cele bune şi cele rele." Imediat,

însă, o cuprinse un val de somn şi simţi că i se închideau ochii. *Mîine. Sau poimîine. E timp destul.*

– Ajunge; trebuie să dormi, zise Josh hotărît. Putem amîna mormîntul cu încă o zi, dacă nu vrei să te trezeşti devreme.

– Ba nu, vreau să mergem mîine. Începînd cu micul dejun la şase jumate. Mi-a făcut mare plăcere, Josh. Ce mod minunat de a simţi că faci parte dintr-un oraş străin, aşezîndu-te într-o cafenea şi bînd cafea alături de localnici.

– Şi de muzica lor, adăugă Josh – şi rîseră, cînd un dangăt de talgere zgîlţîi aerul în jurul lor.

La asta se gîndi Anne, cînd se strecură în patul camerei de hotel: la rîndul lor împreună. Noapte bună, Josh, îi ură în gînd, la fel cum îi spusese şi în lift. *Somn uşor,* răspunse glasul lui în amintire, ca atunci cînd Anne intrase în cameră. *Mîine vom avea o zi minunată.*

„Am avut o zi minunată şi azi," se mai gîndi Anne şi zîmbi.

În jurul mormîntului, se părea că luase naştere un orăşel. Valea stearpă, întinzîndu-se îngustă printre colinele brune, era plină de camioane şi maşini, scaune şi mese pliante, lăzi de ambalat, grămezi de unelte, lanterne şi reflectoare de mare putere, porţiuni de schele, cutii cu alimente şi apă îmbuteliată, soldaţi egipteni înarmaţi, muncitori, ziarişti şi fotografi, arheologi, ucenici, funcţionari de stat şi un mic grup de vizitatori privilegiaţi. Cu toţii se mişcau printr-o ceaţă de praf, sub un soare orbitor. Anne îşi amintea valea din diapozitivele pe care i le arătase Josh, tăcută, neclintită, pustie ca şi cum s-ar fi aflat la capătul lumii şi nu-i venea să creadă că era acelaşi loc.

– Mi-ar fi plăcut s-o vezi cînd am venit aici prima oară, spuse el, privind-o cum scruta peisajul aglomerat. Dar, ca să-ţi spun adevărul, am sentimentul că aşa

arăta locul ăsta pe vremea cînd au trăit şi au murit faraonii. Întotdeauna se găseau muncitori care săpau noi morminte, artişti care le pictau şi le sculptau, alţi muncitori care le încărcau cu comorile şi cu obiectele cotidiene de care aveau nevoie faraonii în viaţa de apoi. Şi lucrau în două, trei schimburi, aşa că întotdeauna veneau şi plecau oameni. Nu ştiu dacă valea a fost vreodată pustie mai mult decît pentru scurte perioade de timp, pînă cînd s-au terminat domniile faraonilor. Iar atunci, şi încă dinainte, de fapt, îşi începuseră deja treaba jefuitorii de morminte. Intrăm?

Începură lunga coborîre pe treptele aspre de piatră. Muncitorii instalaseră o balustradă rudimentară într-o parte, dar Anne dorea să coboare la fel cum o făcuse Josh prima oară şi nu se sprijini. Deasupra fuseseră instalate becuri, aruncînd peste piatră umbre apăsate, dîndu-i lui Anne senzaţia că se afunda spre centrul Pămîntului. Astfel, cînd Josh se dădu la o parte în uşa primei camere, lăsînd-o să intre înaintea lui, se opri brusc, cu uimire pură.

Încăperea era o văpaie multicoloră: proiectoare enorme luminau vopselele vii şi proaspete, conservate de aerul uscat şi întunecimea totală. Înconjurată de acea bogăţie de culori şi forme, Anne nu mai auzea vocile oamenilor din celelalte camere. Parcă ea şi Josh ar fi fost singuri, suspendaţi în timp.

Suflecîndu-şi mînecile în căldura înăbuşitoare, bînd apă din sticla pe care o adusese Josh, porniră încet de-a lungul pereţilor şi prin încăperile alăturate, cu capetele înclinate înapoi, privind desenele miniaturale sau în mărime naturală. În timp ce mergeau, se opreau şi iarăşi porneau, Josh îi spunea lui Anne povestirile din culise şi istoriile comorilor rînduite pe lîngă pereţi sau încă îngrămădite în dezordine, aşa cum le găsiseră. Numai glasul lui îl auzea; lui părea să-i aparţină grandoarea mormîntului. El îl găsise, el îl deschisese lumii şi

vorbea ca despre un album cu fotografii de familie.

– Fotografiem fiecare obiect, spuse Josh, îl descriem în scris, îi dăm un număr de catalogare, îl împachetăm şi-l punem în ladă, după care îl scoatem de-aici şi-l trimitem cu vaporul pe Nil, pînă la Muzeul Egiptean din Cairo. Fiecare este nepreţuit, desigur, motiv pentru care vezi o parte din armata egipteană patrulînd prin vale.

– Ai idee cîte obiecte sînt? întrebă Anne.

– Încă nu. Aş bănui că în jur de zece mii.

Anne încercă să-şi imagineze documentarea şi transportul atît de multor articole, de la micile figurine cioplite pînă la enormele tronuri grele de nestemate şi folii de aur. Josh spusese că erau necesare luni de zile, poate un an. Se întrebă cît din acei timp avea să-l petreacă în Egipt.

Ajunseră în ultima cameră, cu enormul sarcofag de piatră în centru încă aşteptînd schelăria şi scripeţii necesari pentru a-i sălta capacul, astfel ca muncitorii să poată scoate mumia faraonului. Deodată, Anne simţi că ameţea de căldură.

– O clipă, murmură ea, rezemîndu-se de perete, cu ochii închişi.

– Doamne, îmi pare rău, spuse Josh întristat; o luă de braţ şi o conduse la un prag de piatră ce se întindea de-a lungul peretelui. Stai jos aici; bea cît mai multă apă. Plecăm imediat ce eşti gata. Iartă-mă; m-am lăsat dus de val şi am uitat că alţii nu sînt obişnuiţi cu atmosfera asta.

Era furios pe el însuşi, iar Anne i-o auzi în glas.

– Ţi-aş fi putut cere să mergem mai încet, îi zîmbi ea. Dar n-am vrut. Niciodată n-am văzut o minunăţie mai mare.

Josh se aşeză lîngă ea.

– Nicăieri nu se mai găseşte nimic comparabil. Însă am fi putut-o împărţi în două, trei zile.

– Nu, aşa e cel mai bine.

Anne privi prin încăperea pătrată. Aici existau puţine fresce; tavanul era plin cu stele de aur pe fond negru, iar pereţii erau acoperiţi cu hieroglife: coloane-coloane de rugăciuni din *Cartea egipteană a morţilor.*

– Am vrut să mă las înghiţită de miracolul ăsta, zise ea. Am vrut să mă pierd în el.

– De ce?

Era pentru prima oară cînd îi punea o întrebare directă despre sentimentele ei şi, instinctiv, Anne se retrase în ea însăşi. Îi întîlni ochii şi ea fu aceea care-şi mută privirea, fiindu-i ruşine.

– Ca să fac parte din el, spuse, după o clipă, să pot simţi ceea ce simţi şi tu. Cred că l-ai lăsat să te consume la fel cum m-am lăsat eu consumată de avocatură şi m-am gîndit că dacă mă las cuprinsă de el la fel de complet ca tine, aş putea înţelege acea parte a fiinţei tale şi aş şti că şi tu o înţelegi pe a mea. Şi, adăugă ea grăbită, nelăsîndu-i lui Josh timp să comenteze nimic despre ceea ce auzise, mult mai revelator decît tot ceea ce-i mai spusese ea vreodată, cînd călătoresc îmi place să mă contopesc cu ţara respectivă, ceea ce în Egipt înseamnă haosul străzilor din Cairo, o cafenea din Luxor sau incredibila splendoare a unui mormînt. Iar astăzi a fost mormîntul.

Josh dădu din cap:

– Şi acum te simţi mai bine.

– Mult, şi-ţi mulţumesc. M-a ajutat statul jos. Aş vrea să-mi vorbeşti despre camera asta.

Josh porni de-a lungul zidurilor, traducîndu-i unele dintre hieroglife, după care îngenunche lîngă sarcofag şi începu să-şi plimbe degetele peste basoreliefurile cu Isis şi animalele sacre pictate, în timp ce-i povestea legendele lor. Anne se simţea ca un copil ascultînd un basm la culcare: încălzită, apărată, ca sub o plapumă, şi calmată de glasul lui care reconstituia o lume stră-

veche şi miraculoasă.

– Ora prînzului, anunţă Josh pe neaşteptate.

Anne tresări, ca trezită din somn.

– Ne întoarcem la Luxor.

O privi cercetător, în timp ce se ridica lîngă el.

– Ne putem întoarce după-amiază, dacă vrei, sau mîine şi în fiecare zi care va urma; mai sînt zeci de alte morminte, unele cu totul diferite de ăsta, temple şi monumente, în funcţie de ce vrei să vezi.

– Sau? întrebă Anne.

– Sau putem pleca din oraş, răspunse el scurt. Pe-aici, oriunde am merge, vom avea pe cap hoarde de turişti; Valea Regilor nu e locul potrivit pentru intimitate. Şi nici Luxorul.

Anne dădu din cap.

– Unde ai vrea să mergem?

– Pe fluviu. Un prieten mi-a oferit iahtul lui, cît timp lipseşte el din oraş. Am putea să vedem o parte din Egipt pe care altfel n-o poţi vedea.

– Şi am avea mai multă intimitate? întrebă Anne, cu un surîs. Cu alte două sute de ambarcaţiuni?

Josh zîmbi.

– Obişnuiesc să păstreze distanţa şi nu primim musafiri la bord.

Pauza fu infimă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Anne.

– Perfect.

Josh o conduse înapoi la scara de piatră, urcînd din nou în soarele arzător, nemilos.

– Atunci, luăm masa pe iaht. De îndată ce-ţi faci bagajele, vom fi gata de plecare.

Iahtul se numea *Hapy*, după zeul Nilului. Era mic, de un alb cu verde lucitor în lumina soarelui, cu un salon şi două cabine deasupra punţii, iar dedesubt spaţii pentru un echipaj din trei membri. Josh puse bagajele lui Anne

într-una din cabine, apoi ieşiră pe coverta lustruită, oprindu-se sub o tendă largă, cu dungi verzi şi albe, privind oraşul Luxor cum rămînea în urma vasului ce plutea aproape în derivă spre mijlocul apei.

Pe lîngă maluri, Nilul era cafeniu şi albastru-verzui prin mijloc, pe unde naviga *Hapy,* spre sud. Stewardul le servi o salată rece de legume cu vin alb, pe o masă de lîngă copastie, acoperită cu o pînză de in verde şi avînd tacîmuri de argint antic masiv şi porţelan alb. De pe mal, băieţi tineri le făceau cu mîna strigînd, din micile sate răsuna muzică, dar în rest nu se mai auzea nici un sunet, numai murmurul motorului şi, ocazional, sirena cîte unui vas turistic în trecere. După-amiaza trecu uşor şi lin ca valurile Nilului.

Josh şi Anne stăteau în fotolii de răchită cu perne moi de bumbac viu colorat, privind peste parapet la viaţa de pe fluviu şi ţărmuri. Între ei se afla o masă cu ceai de la gheaţă în pahare îmbrobonate de abureală, pe care stewardul le umplea la loc din cînd în cînd. Vorbeau sau tăceau, legănaţi de ritmul valurilor. Pe maluri, femei în negru spălau rufe, bătîndu-le pe lespezi mari de piatră şi bîrfind între ele, uneori oprindu-se pentru a-şi striga plozii goi care se aventurau prea aproape de apă. Alţi copii înotau prin apropiere, strigîndu-se între ei cu însufleţire. Mai departe de mal, tinerii stăteau în micile lor bărci de pescuit, bătînd apa cu prăjini lungi pentru a speria peştii spre celălalt capăt al bărcii, unde cîte un bătrîn îi prindea în plasă. Băieţi vînoşi lunecau pe suprafaţa apei în feluci identice cu bărcile folosite pe vremea faraonilor, umflîndu-şi pînzele albe ca nişte trupuri de dansatoate arcuite în plin salt. Pe cîmpiile verzi în terase, din apropierea fluviului, cîte un agricultor ara cu plugul manual, în urma boului; altul folosea un tractoraş roşu. Şi imediat dincolo de plantaţii şi de vechile oraşe cu minarete, dincolo de micile grupuri de fabrici din ale căror hornuri se înălţa spre cer fum negru, se

întindea deşertul, pustiu şi neîntrerupt tocmai pînă în ţările învecinate.

Cu excepţia tractorului roşu şi a celor cîteva fabrici, parcă s-ar fi întors în urmă cu mii de ani, iar Anne privea totul într-o reverie fascinată. Stătea aşezată pe puntea răcoroasă a unui iaht modern pe Nil, privind bărbaţii, femeile şi copiii care se mişcau în stilul atemporal ce părea să-i facă una cu planeta şi ritmurile ei, aflaţi la fel de departe de modernul Los Angeles şi de un apartament alb silenţios ca şi cum ar fi locuit pe un alt corp ceresc.

– Nu mi-aş putea imagina o viaţă de genul ăsta, murmură Anne, privind o femeie care-şi strîngea rufele de pe pietrele unde le întinsese la uscat, dar ar fi plăcut să aduc ceva din ea în ziua de azi.

Josh dădu din cap.

– Suficient ca să încetineşti şi să te gîndeşti cît de strîns mai sîntem încă uniţi cu trecutul, sau ar trebui să fim. Cînd sînt aici, mă gîndesc mult la asta. Desigur, au şi egiptenii problemele lor, încercînd să fie o ţară modernă, dar ăsta e cel mai potrivit loc ca să-ţi aminteşti că ar trebui să ne împăcăm cu trecutul şi să-l integrăm în prezentul nostru.

Soarele lunecă în jos sub creasta unui lanţ de dune înalte. Reapăru printr-o adîncitură, reflectîndu-se peste Nil într-o dîră de culoare portocalie arsă. Peste încă un minut, dispăru definitiv. Fluviul deveni albastru închis, apoi negru. Aerul se răci. Acolo nu existau amurguri lungi şi lente; era numai lumina soarelui şi, aproape imediat, un întuneric care înghiţea pămîntul, lăsînd numai luminiţe împrăştiate pe maluri pentru a marca hotarele Nilului.

– Merg să mă schimb pentru cină, spuse Anne.

Se ridică, întinzîndu-se; stătuse nemişcată toată după-amiaza.

– De acord? Aşa aş vrea.

– Desigur, se ridică şi Josh. La ora opt? Putem mîna aici, sau în salon.

– Aici, te rog, Şi e foarte bine la opt.

Trecu prin salon pînă în cabina unde îi pusese Josh lucrurile. Era o încăpere mică, avînd un pat dublu acoperit cu o cuvertură tricotată albă, un birou şi un dulap din lemn de măslin şi un fotoliu de creton albastru. Fereastra era lată cît tot peretele, stînd întredeschisă; Anne auzea plesnetul liniştit al valurilor pe bordaj. Printr-o uşă se ajungea într-o mică baie placată cu marmură roz, conţinînd o cadă ca pentru copii, în care un adult trebuia să-şi îndoaie strîns genunchii. Anne zîmbi. Îi plăcea tot ce vedea. Tot ce se întîmpla.

Dar surîsul îi şovăi. *E cel mai portivit loc ca să ne amintim că e mai bine să nu uităm trecutul şi să ne împăcăm cu el.* „Da," reflectă ea. „Ştiu. Mai lasă-mă doar cîteva minute."

Apa din baie aburea, iar Anne se cufundă pînă la bărbie, spălîndu-se de praful de dimineaţă, cu o senzaţie de înviorare datorată curăţeniei. Îşi uscă părul şi îl lăsă despletit, puţin cam ciufulit, după care îmbrăcă un caftan de mătase aurie fină ca hîrtia chinezească. Cînd reveni pe punte, Josh o aştepta, îmbrăcat în pantaloni marinăreşti şi cămaşă descheiată la gît, cu un blezăr bleumarin pe deasupra. O privi admirativ în timp ce se apropia.

– Arăţi superb.

– Şi tu. Dar iahtul ăsta merită să ne îmbrăcăm elegant, Josh; e atît de rafinat.

Josh surîse:

– Şi eu sînt de aceeaşi părere. Mai mulţi prieteni de-ai mei au iahturi, însă ăsta e favoritul meu. Şi trebuia să fie cel mai ales, pentru tine.

O contemplă lung.

– Ţi-am cumpărat ceva din Luxor, înainte de a veni.

Scoase din buzunarul hainei o cutie îngustă şi o

privi pe Anne deschizînd-o. Pe stratul de catifea stătea cuibărit un colier din pietre de lapis lazuli ovale, unite prin baghete subţiri de aur. Anne îşi trase respiraţia.

– Lapis şi aur, spuse Josh. Culorile faraonilor. Dacă ţi-aş fi putut alege ceva de îmbrăcat pentru seara asta, aş fi luat mătase aurie.

– E atît de frumos, şopti ea, întinzîndu-i-l ca să i-l prindă la ceafă.

Josh făcu un pas înapoi, studiind-o.

– O regină de faraon, murmură el încet, deşi mult mai frumoasă. Şi cît de poate de vie, nu mumificată, deci, aş spune, gata pentru cină.

O luă de mînă şi traversară puntea spre masă, mutată între timp într-un loc ferit de briza care cînd şi cînd se înteţea în rafale. Josh umplu paharele cu vin şi îl ridică pe al lui.

– Mă bucur că eşti aici; mă bucur că sîntem aici. Îmi place să văd Egiptul prin ochii tăi. E plăcut să-mi amintesc cum arăta cînd era nou-nouţ; uităm prea repede. Aşa că, îţi mulţumesc că mă ajuţi să văd cu un ochi proaspăt locul pe care-l iubesc.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, îi atinse Anne paharul cu al ei. Mă simt minunat.

Mîncară încet, stînd unul lîngă altul, vorbind cu glasuri scăzute, în timp ce stewardul le aducea fiecare fel, începînd cu *tahini* şi supă, urmate de o tocană condimentată de carne de vită cu orez şi cercuri mari de pîine plată.

– Întotdeauna mi-a plăcut să experimentez cu mîncarea, zise Josh, în timp ce mai lua o porţie de tocană. Dorei nu i-a plăcut niciodată.

Anne îi aruncă o privire scurtă, surprinsă. De luni de zile nu mai vorbise despre Dora.

– Avea un palat fin şi niciodată nu voia să riste o masă mai puţin decît excelentă.

În glasul lui se simţea rememorarea indiferentă.

– Ceea ce i-a dat probabil un motiv să mă părăsească a fost descoperirea că eram un bărbat mai puţin decît excelent.

Sprîncenele lui Anne se înălţară:

– *Ea* a vrut să te părăsească?

– M-a forţat. Îmi spunea cu uimitoare regularitate că avea să rămînă numai dacă mă schimbam, devenind aşa cum voia ea. Eu nu eram de acord, ea nu înceta să mi-o ceară, aşa că pînă la urmă i-am spus că trebuia să plece.

Se aplecă înainte, umplînd din nou paharele.

– Sună mohorît şi răsuflat, chiar şi pentru mine; îmi închipui cît de des auzi variaţiuni pe aceeaşi temă, în biroul tău. Mie, însă, mi s-a părut important. Mai conviesem cu încă două femei şi de ambele dăţi nu ieşise nimic; le-a părut rău, şi mie la fel şi am rămas prieteni. Ştiusem că nu voiam să mă însor cu Dora, dar pentru un timp ne simţiserăm bine împreună, aşa că a fost un nou eşec. Am ştiut că existau moduri în care m-aş fi putut schimba spre mulţumirea ei, dacă voiam, dar nu voiam. Asta mi-a vorbit despre sentimentele mele pentru ea, sau lipsa lor, mai mult decît orice altceva.

– Ce voia să faci? întrebă Anne.

Josh zîmbi trist.

– Era o listă lungă. În lumea egocentrică a Dorei, nimic nu era vreodată de-ajuns.

Tăcu, strîngînd amar gura.

– Ceea ce am crezut că văzusem în Dora la început şi timp de cîteva luni după ce s-a mutat la mine a fost o dorinţă nesăţioasă de a experimenta în toate privinţele. Asta, însă, a reieşit a fi o dorinţă nesăţioasă de a poseda totul. Nu, mai mult decît atît. Era un îndemn de a poseda şi a manipula, de a-i supune pe toţi şi toate voinţei ei.

După o scurtă pauză, Josh continuă:

– Pare-se că în sensul ăsta îşi moşteneşte tatăl. Oricum, după o vreme, în pofida drăgălăşeniei şi a farmecului ei, n-am mai văzut decît tendinţa asta irezistibilă spre a manipula şi nesfîrşita fascinaţie faţă de ea însăşi, iar atunci am reînceput să lucrez după programul meu regulat, de paisprezece ore pe zi, şase-şapte zile în fiecare săptămînă. Dora voia să stau mai mult acasă. Nu părea o pretenţie absurdă şi, desigur, aş fi putut-o face. De-acum, însă, nu mai voiam. Înainte de a trăi împreună lucrasem tot timpul după orarul ăsta nebunesc şi nu vedeam nici un motiv de a sta acasă.

Îşi contemplă paharul cu vin.

– Ca să fiu exact, nu muncisem chiar întotdeauna ca un nebun. Am început să-mi umplu zilele cînd au murit părinţii mei şi apoi a devenit un mod de viaţă. Mai întîi, trecutul îmi oferea o evadare, devenind apoi domeniul unde eram cel mai mulţumit. Ştiam mereu deznodămintele; nu existau surprize. Acum mi se pare o explicaţie extraordinar de firavă, dar ani de zile m-a satisfăcut şi n-am pus-o la îndoială.

Se rezemă, întinzîndu-şi picioarele pe lîngă masă. Lumînările din felinarele de vînt arseseră aproape complet, scăldîndu-i acum faţa în umbre adînci.

– În toţi anii ăştia, niciodată n-am fost îndrăgostit de nimeni. Nu sînt sigur dacă fiindcă eram captivat de trecut, sau dacă mă adîncisem în trecut fiindcă nu mă puteam îndrăgosti. Ceea ce ştiu este că trecutul nu-mi mai e de ajuns, iar asta înseamnă că nici munca mea nu-mi mai este de ajuns. A existat o vreme cînd descoperirea mormîntului lui Tenkaure ar fi fost cel mai mare eveniment din viaţa mea; ar fi însemnat măsura sucesului meu ca fiinţă omenească şi ţelul zilelor mele. În acest moment, însă, nu mai e nimic din toate astea. Este important pentru mine, dar nici pe departe la fel de important ca tine.

Un moment, rămase tăcut, privind-o în ochi. Anne

nu se mişcă. În afara vibraţiilor slabe ale iahtului, sub ei, i se părea că întreaga lume încremenise.

– Te iubesc, Anne, spuse Josh încet. Cred că pînă acum am dat-o clar de înţeles în vreo zece feluri, dar încă nu mi-am îngăduit s-o spun; păreau să se întîmple prea multe în viaţa ta şi Dumnezeu e martor că şi în jurul nostru se petreceau destule. Dar vreau să ştii că, odată ce am ştiut că te iubeam şi doream să te aduc în viaţa mea, şi să devin o parte dintr-a ta şi din a familiei tale, trecutul a lunecat înapoi în fundal. Unde-i e locul.

Stewardul aduse cafele şi coniac şi un platou cu fursecuri.

– Acolo, te rog, îi indică Josh o masă scundă de răchită şi, după ce stewardul se retrase, el şi Anne se aşezară pe o canapea cu perne, trăgînd spre ei măsuţa. Anne turnă cafeaua în ceşti. Nu putea vorbi. Era în plin tumult. *Micã şi dulce Anne. Oamenii ar trebui sã te iubeascã.* Nici un bărbat nu-i mai vorbise de iubire, de cînd plecase de-acasă. Dar, cu glasul lui Josh, acest cuvînt nu suna pentru nimic în lume ca acela din amintirea ei. Parcă nu l-ar mai fi auzit niciodată; avea rezonanţa unui cuvînt străin, cu noi straturi ale sensurilor. Şi chiar în timp ce simţea că se crispa şi se închidea în sine, percepuse o mică scăpărare de excitaţie, o senzaţie de posibilităţi deschise şi dori să-l audă spunînd-o din nou.

Ea, însă, nu ştia cum să vorbească despre dragoste. „Aş vrea, aş vrea, aş vrea." Dorinţa de a-i putea vorbi era de-a dreptul dureroasă. Rămase, însă, tăcută.

Josh se rezemase de spătar, cu ceaşca în mînă. Părea relaxat, însă Anne îi simţi presiunea aşteptării ca ea să răspundă şi avu o strălucire de nemulţumire. Lui nu-i era deloc greu să vorbească despre dragoste; avusese parte de practică destulă şi nu-l strivea nici o amintire, lăsîndu-l îngreţoşat şi fără suflare, ori de cîte ori se gîndea la tot ceea ce putea să însemne dragostea.

– Acostăm, spuse el şi în acelaşi moment motoarele navei trecură în ralenti.

Surprinsă de brusca scădere a murmurului constant pe care-l auzise toată după-amiaza, Anne privi spre luminile oraşului comercial agitat de pe mal şi la lampioanele familiare ale vaselor de agrement înşirate la cheu.

– Edfu, spuse Josh. Înnoptăm aici, puţin mai încolo, departe de navele turistice. Mîine putem coborî pe ţărm, dacă vrei – pornind devreme, putem evita în mare parte aglomeraţia – sau putem ridica ancora înainte de micul dejun. Singurul program pentru croaziera asta e cel pe care ni-i facem noi.

Hapy lunecă tăcut de-a lungul cheului, departe de celelalte vase şi de centrul oraşului, pînă ajunseră la un tronson liber. Cîţiva oameni, aşteptîndu-i, prinseră parîma aruncată de echipaj şi o legară de o bintă înfiptă în pămînt. Dinspre cafenele răsuna muzică, la fel ca în Luxor; glasurile şi aromele intense de cafea şi mirodenii, pîine la cuptor şi fum de narghilele pluteau pe aripile brizei, ca în Luxor. Anne avu senzaţia că timpul şi spaţiul se amestecaseră. Era într-un loc şi în multe alte locuri; era într-o ţară străveche şi în propria ei lume modernă; era în Egipt, sau se afla pe un fluviu fără început şi sfîrşit, curgînd ori stînd nemişcat.

Ea şi Josh erau singurul centru stabil. Încă o dată, se simţi singură cu el, desprinsă de orice altceva. Indiferent că se întîmpla în afara acelui iaht, în trecut sau în viitor, era punctul ei de stabilitate. I se părea că niciodată nu mai cunoscuse acest sentiment de a ajunge în centrul vieţii ei.

Nu ştia ce să facă, încă. În momentul cînd se gîndea să i-o spună, simplu şi de-a dreptul, cuvintele nu voiau să iasă; se temea să deschidă uşa spre un lucru pe care nu-l putea controla.

Însă chiar dacă l-ar fi putut spune, nu era momentul.

O ştia. Înainte, trebuia să-i spună altceva.

O ajutase chiar el, vorbind despre Dora. O făcuse firesc, dar avusese un motiv. *Trecutul a lunecat înapoi în fundal. Unde-i e locul.* Asta dorea şi din partea ei. Să-l împingă în fundal. Şi sosise vremea s-o facă.

Puse ceaşca de cafea pe masă şi se întoarse spre Josh.

– Vreau să-ţi vorbesc despre un lucru care mi s-a întîmplat demult. Niciodată n-am vorbit despre asta; n-am putut. Aveam treisprezece ani. Mama mea murise cînd aveam şapte, iar Gail şi cu mine locuiam la Marian şi Fred. Toţi cei din familie aveau case la cîteva străzi distanţă între ele şi aproape în fiecare duminică luam cina la bunicul meu. Era un spectacol comandat, dar cred că le plăcea tuturor. Cu excepţia lui Vince. El detesta regulile, stabilite de oricine, şi sînt sigură că n-ar fi venit deloc, dacă nu se temea de un conflict cu bunicul meu. Cred că Ethan Chatham a fost singurul om care l-a intimidat vreodată pe Vince.

Rămase cu privirea în gol, spre luminile îndepărtate din Edfu, spre negreala fluviului în jurul lor, dar ceea ce vedea era casa lui Marian, sufrageria cu tapet înflorat, curtea prelungă de dincolo de glasvand, întinzîndu-se netedă ca o catifea verde pînă la lac şi pădurea unde stătuse de vorbă cu prietena ei inventată. Cum o chema? Uitase. Vorbise cu ea, asta ţinea minte, scrisese în caiet, cînd Vince...

– Ce s-a întîmplat cînd aveai treisprezece ani? întrebă Josh, readucînd-o la realitate.

– Vince m-a violat.

Icni de durere şi ruşine şi sub şocul de a se auzi pe ea însăşi rostind cu voce tare acele cuvinte pentru prima oară.

Josh trase aer printre dinţi.

– Dumnezeule, Doamne Dumnezeule... şopti el.

Ghicise, dar nu avusese cum să fie pregătit pentru

impactul mărturisirii ei proprii, nici pentru chinul din glas şi turbarea ucigaşă care îl potopi într-o clipă. O văzu pe Anne cu Vince – încercă să nu-şi imagineze, dar apariţia era în mintea lui, sfredelindu-l – capul Annei căzînd pe spate, Vince obligînd-o să cedeze şi să i se supună, forţînd-o... Nu mai suportă.

– Dumnezeule, izbucni cu furie şi întinse braţele spre Anne, s-o smulgă din acea imagine a închipuirii lui.

Anne tresări. Făcu un salt în picioare şi se îndepărtă de el, oprindu-se lîngă parapet, unde începu să-şi treacă nervoasă mîna de-a lungul balustradei de alamă netedă.

– Trebuie să spun totul.

Vocea i se auzea încet dar clar prin spaţiul dintre ei. Se hotărîse şi, cu aceeaşi energie de oţel care o dusese din Lake Forest în Haight Ashbury, apoi la *Berkeley,* la *Harvard* şi la avocatură, avea să meargă pînă la capăt.

– M-a violat mult timp. Venea în camera mea. La început, era nelipsit, apoi şi-a făcut un program şi eu trebuia să fiu pregătită de fiecare dată. Şi să joc un rol şi să spun cuvinte care nu însemnau nimic pentru mine. Şi care, de-atunci, au continuat să... nu însemne nimic pentru mine.

Închise un moment ochii. Îi simţea mîinile pe ea, în închisoarea camerei, îl auzea dîndu-i ordine, poruncindu-i să reacţioneze, şuierînd furios cînd ea n-o făcea. *Fir-ai a dracu', simte ceva cînd mă joc cu tine!*

„Nu pot să fac asta," îşi spuse Anne, „nu pot, nu pot." Respiraţia îi devenise tăioasă şi chinuită, ca şi cum ar fi alergat prea mult. Mîna i se încleştă pe copastie.

Josh se stăpînea, sfîşiat între furie şi milă.

– Şi n-ai spus familiei, zise el încet.

Ochii lui Anne se deschiseră surprinşi, la auzul glasului său printre amintirile ei. Niciodată nu mai existase glasul altcuiva, cînd se lupta cu amintirile; întotdeauna fuseseră numai ale ei. *Dar acum nu mai sînt*

singură. Îl privi un lung moment pe Josh. Ochii lui stăteau îndreptaţi spre ai ei şi ştiu că simţea atît propria ei furie şi durere, cît şi pe ale lui. *Nu mai sînt singură*. Începea să înţeleagă cum putea însemna acest lucru o împărţire în doi a ororilor şi a suferinţei.

– N-am putut spune nimănui, răspunse ea. L-am lăsat!

Şi atunci cuvintele începură să se rostogolească, precum o frînghie desfăşurîndu-se dintr-un ghem prea strîns care fusese înfipt înlăuntrul ei, cu asprimea rozîndu-i o rană ce nu se mai vindeca odată.

– Mi-era atît de ruşine şi eram furioasă pe mine că eram slabă şi... rea. Mi-a spus că-l ademenisem şi l-am crezut, fiindcă altfel de ce ar fi început? Mă simţeam murdară şi scîrbită şi ruşinată, dar îl lăsam să continue. Iar şi iar şi iar. Încercam să înţeleg – ori de cîte ori îmi permiteam să mă gîndesc sau nu mai puteam evita – cum de îl puteam lăsa s-o facă, săptămîni de-a rîndul, în timp ce continuam să-mi trăiesc viaţa şi nimeni nu bănuia nimic. Venea şi pleca şi-şi făcea toate poftele, iar eu i le făceam la rîndul meu... în afară de a-i răspunde; pe-asta n-am făcut-o niciodată. Şi nu mai suporta; mă ura pentru că nu simţeam nimic. Eu credeam că era ca o căsnicie, cum credeam eu că ar fi o căsnicie, cînd o persoană îi aparţine alteia. Nu, n-am dreptate. Niciodată nu am simţit că-i aparţineam lui. Parcă trupul meu n-ar mai fi fost al meu, ci al lui şi cu cît îl folosea mai mult, cu atît şi-l însuşea şi nu mai aveam nici un control asupra a ceea ce i se întîmpla. El avea controlul. Mie-mi mai rămăseseră doar gîndurile şi sentimentele, astea n-au fost ale lui niciodată, însă ce să-i facă trupului meu, el hotăra. M-a ameninţat că avea să mă omoare dacă-i spuneam cuiva. A zis că oricum nu m-ar fi crezut, şi l-am crezut. Era un om în toată firea, căsătorit, avea un copil, lucra cu bunicul meu în firma familiei şi bunicul avea încredere în el. Iar oamenii îl admirau. Părea să

umble prin viaţă cu toţi lăsîndu-i drum liber şi dacă-i stăteau în cale alţi oameni sau lucruri erau doboriţi şi nimeni nu le dădea prea multă atenţie. Îl credeam invulnerabil. Aveam treisprezece ani şi nu eram prea bine crescută, iar rudele îmi spuneau mereu ce rele făceam.

Anne se opri, slăbind încet strînsoarea degetelor de pe copastie.

–.A durat aşa doi ani.

Îl auzi pe Josh inspirînd intens.

– Şi apoi, într-o zi, le-am spus. Tocmai împlineam cincisprezece ani; eram la masă şi i-am spus bunicului meu, de faţă cu toată lumea. Nu mai ţin minte de ce am făcut-o pînă la urmă; îmi mai amintesc doar că-mi ieşeau cuvintele pe gură şi expresiile celorlalţi în jur. Bieţii Nina şi William încercau să-şi închipuie că nu spusesem nimic, iar Marian căuta să mai amîne totul cu o zi, Vince şi Rita mă făceau mincinoasă,.. Iar tatăl meu... l-a preferat... pe Vince. Nu m-a crezut. Bunicul îmi tot cerea să le spun mai mult, să spun adevărul. Nu voia să creadă că înţelesese de prima dată. Cred că, dacă insistam, m-ar fi crezut, dar în momentul ăla n-am văzut decît că părea să spere că n-aveam să-l oblig. Nimeni nu voia să mă creadă; era prea incomod pentru ei. În aceeaşi noapte am plecat de-acasă.

Josh nu se mai putu stăpîni. Sări de pe canapea şi o luă în braţe. Instinctiv, Anne deveni ţeapănă.

– Stai... începu ea.

Dar în aceeaşi clipă ceva cedă în ea şi trupul păru să i se topească la pieptul lui. Începu să plîngă. În braţele lui Josh, cu fruntea pe umărul său, suspina cu disperarea copilului de altă dată şi durerea îngheţată a femeii în care se transformase.

Josh o ţinu îmbrăţişată, cu obrazul rezemnat în părul ei, cuprinzîndu-i faţa într-o mînă ca pentru a o ocroti de o furtună. Rămaseră astfel mult timp. Suspinele lui Anne se stinseră treptat. Trase de cîteva ori aer în piept,

tremurător, apoi respiră calm, rezemîndu-se de Josh, fără nici un gînd.

– A... murmură ea după un timp, retrăgîndu-se. Sacoul...

Priviră amîndoi reverul ud leoarcă al blezerului.

– Ce mai potop, comentă Josh calm. Nu-i grav; ba chiar, e benefic...

Îşi scoase haina şi o petrecu peste balustradă, după care o cuprinse din nou pe Anne. Şi, în timp ce o strîngea la piept, ea îşi ridică braţele, încet şi îi încercui mijlocul. Josh îşi imaginase de-atîtea ori senzaţia oaselor ei suple sub mîinile lui, încît era aproape familiară, dar totuşi se simţea ca şi cum ar fi păşit într-un vis şi nu mai era sigur ce anume avea substanţă şi ce era numai speranţă.

– Ştiai, spuse Anne, cu vocea înfundată. Ţi-au spus Gail şi Leo.

– Nu, răspunse el repede.

O îndepărtă puţin, ca s-o poată privi.

– Nu mi-au spus nimic; ţi-am mai zis o dată. Dar, Anne, informaţia exista, mai ales pentru cineva care-şi petrece viaţa adunînd la un loc frînturi de informaţii. Am bănuit şi n-am vrut să cred, dar apoi am şi crezut. Îl cunoşteam pe Vince, nu perfect, dar destul de bine.

– Şi familia mea la fel. Însă au preferat să întoarcă spatele şi să mă lase cu ruşinea de a...

Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi.

– O, Doamne, nu se mai termină. Crezusem, cînd ţi-am spus...

– Ascultă-mă, îi puse Josh mîinile pe braţe, privind-o în ochi. A cui ruşine e?

Anne se încruntă.

– Cum?

– Spui încontinuu că ţi-a fost ruşine, că ţi-e ruşine, că trăieşti cu ruşinea de a o fi făcut. Dar de ce să-ţi fie ţie ruşine? El e cel care a făcut-o. Hidoşenia e a lui,

monstruozitatea e a lui – ştiai asta; l-ai numit monstru – ruşinea e tot a lui. Tu n-ai nici un motiv; niciodată n-ai avut. Vince da, dar tu? Anne, n-ai nici un motiv să-ţi fie ruşine. Niciodată n-ai avut de ce să-ţi fie ruşine.

Continua să-l privească încruntată. De ce nu şi-o spusese niciodată şi ea? Suna atît de simplu... şi dacă era adevărat... Dar de ce n-ar fi fost adevărat? Cu glasul profund şi dezinvolt al lui Josh, părea evident, un lucru pe care ar fi trebuit să-l recunoască de ani de zile.

– Nu ştiu, răspunse ea încet.

– Ba da. Ştii. Erai prea tînără ca să înţelegi cînd ai plecat de- acasă; fuseseşi terorizată prea multă vreme. Crezuseşi ce-ţi spunea el, că era vina ta şi te-ai crezut întinată de relaţia cu el, astfel încît nu mai erai o fată cuminte; nu mai meritai să fii iubită. Nimic din toate astea nu era adevărat, dar cumva, chiar cu tot profesionalismul tău, n-ai încetat nici un moment să fii înspăimîntată, astfel că distanţarea nu te-a ajutat să înţelegi ce ţi se întîmplase. Ai lăsat ruşinea să devină o parte din tine, ca o aşchie care nu mai iese niciodată. Dar nu face parte din tine, Anne; alţii au înfipt-o acolo, prin propriile tale temeri şi neputinţe, iar acum o poţi scoate.

Anne zîmbi vag.

– Ce simplu.

– Poate că nu. Dar o poţi face. Ai făcut destule mult mai grele.

– Probabil.

Simţea forţa mîinilor lui Josh pe braţele ei şi, peste cîteva minute, începu să mai simtă şi altceva, un fel de uşurare lăuntrică pe care n-o recunoştea de nicăieri. Făcea ca totul să pară nou, ca şi cum ar fi stat pe un drum de munte şi soarele, luminînd dintr-un alt unghi, i-ar fi arătat peisajul într-un fel cum nu-l mai văzuse. Simţea că aştepta ceva, fără teamă. Şi ştia că începea să-l creadă.

Luminile din Edfu se stinseseră; vasele cu turişti erau cufundate în întuneric. Se făcuse aproape miezul nopţii. Stewardul reveni cu o cafetieră nouă şi plecă, împingînd înaintea lui din mers masa de la cină. Uşa se închise după el.

Josh o strînse iarăşi pe Anne la piept, rezemîndu-şi obrazul pe părul ei. Fu foarte surprinsă să constate că la atingerea lui nimic nu se mai crispa în ea. Se sprijini de el, simţindu-i cu buzele bătăile inimii prin bumbacul fin al cămăşii. Era un loc plăcut şi lăsă s-o umple liniştea, şi însufleţirea, şi nu peste mult recunoscu că aceea pe care o simţea era speranţa.

Îşi înălţă capul să-l privească. Iar cînd îi văzu ochii, Josh se aplecă s-o sărute, gura lui întîlnind-o pe a ei cu o firească naturaleţe care pînă şi pe el îl surprinse. Nu ştiuse cum avea să se întîmple, ca Anne să-l poată accepta fără a rămîne prizoniera trecutului. Dacă trecea de acel obstacol, puteau...

Însă muşchii lui Anne se încordaseră şi un ţipăt tăcut i se ridică în gîtlej. O gură acoperindu-i-o pe a ei, înăbuşind-o, răpindu-i-o pe ea însăşi... Se smulse, desprinzîndu-se de Josh, şi făcu un pas înapoi, cu dinţii strînşi pentru a-şi opri strigătul. Tremura atît de violent încît abia se mai putea ţine pe picioare. Privi puntea; nu se putea uita la Josh.

– E prea tîrziu, i se smulseră din piept cuvintele. Îmi pare rău, Josh; îmi pare rău; e prea tîrziu.

Josh o încercui cu braţele, dar ea se feri, simţind că se fărîmiţa pe dinăuntru.

– O, Doamne, de ce nu pot scăpa odată?

– Vei scăpa, replică el ferm.

Îl cotropeau îndoielile şi pentru prima oară simţi un început de deznădejde, dar n-o lăsă pe Anne să observe. Rămase cu glasul convins şi cu mîna ţinînd-o sigur de braţ, neluîndu-l în seamă moleşeala trupului,

cînd o conduse înapoi spre canapea.

– Vei scăpa, fiindcă o vom face împreună. E vorba de mult mai mult decît de amor; e o viaţă în joc; viaţa pe care o vom făuri amîndoi. Vreau să ne căsătorim şi să avem copii, să construim ceva mult mai solid decît orice altceva a făcut oricare dintre noi vreodată. Iar pentru asta merită să luptăm.

– Ar fi trebuit să ne cunoaştem la vîrsta de zece ani, spuse ea cu seriozitate. Atunci, am fi putut creşte împreună şi nimic n-ar fi stat între noi.

– Nici acum nu stă între noi nimic ce să nu putem da la o parte, răspunse calm Josh. Ascultă-mă. Încetează să mai fii o avocată care permanent analizează şi o femeie care se bazează pe mintea şi inteligenţa ei; măcar acum, ai încredere în emoţiile tale şi ascultă doar. Te iubesc, Anne. Te iubesc pentru ceea ce eşti şi pentru ce ai fost, pentru lucrurile pe care le faci acum şi cele care ţi s-au întîmplat demult. Iubesc tot ceea ce eşti tu, nu doar părţile cele mai frumoase sau cele mai comode.

Îşi puse mîna pe obrazul ei.

– Iubita, frumoasa mea Anne. Sînt atîtea pe care vreau să le fac pentru tine. Dar vreau să faci şi tu ceva pentru mine. Vreau să fim unul pentru celălalt tot ceea ce am crezut vreodată că am putea fi singuri. Prea mult timp am fost singuri; tu erai ocupată să fugi de trecut, iar eu mă agăţam de el şi acum am terminat amîndoi cu asta. Ne vom făuri o viaţă împreună, iar o viaţă nu înseamnă un loc sau un timp – nu e o firmă de drept sau un apartament păzit de un portar, nici mii de ani de istorie – este cineva, sau mai mult decît cineva, o întreagă familie dacă avem noroc, care să ne primească şi să ne facă loc pentru un cuib. Înseamnă să avem pe cineva care oricînd ne va întîmpina cu braţele deschise. Este o uşă care ni se va deschide întotdeauna. Asta

vreau de la tine. Şi vreau să ţi-o dăruiesc, pentru ca niciodată să nu mai trebuiască să închizi uşi înlăuntrul tău.

Anne se concentra asupra glasului său, profund şi foarte aproape de ea. La început, se agăţase de fiecare cuvînt; apoi, cuvintele se contopiseră şi o învăluiseră ca muzica unei orchestre, care se înalţă pînă pare să răsune dinăuntrul fiecărui ascultător. Deveneau o parte din ea; curgeau prin ea. Era animată de căldura şi ritmul glasului său, de atingerea neabătută a mîinii lui pe obrazul ei. Închise ochii, ascultînd.

– Sînt atîtea lucruri pe care vreau să le facem împreună, continuă Josh. Locuri pe care să le vizităm împreună, chiar dacă fiecare dintre noi le-a văzut separat, cărţi pe care să le citim împreună, spectacole de teatru, oameni cu care să ne întîlnim. Vom termina împreună casa din Tamarack şi vom petrece mult timp acolo. Vom umbla pe cărările noastre favorite din munţi şi vom descoperi împreună altele noi; vom schia, vom merge cu bicicleta şi cu barca, n-am fost niciodată la pescuit dar poate o vom face şi pe asta. Trebuie să începem imediat; sînt atît de multe de făcut.

Şi continuă, cu glasul ca un murmur, vorbind despre căminul pe care aveau să şi-l facă împreună la Los Angeles, despre grădinile şi casa pe care aveau să şi le facă împreună la Tamarack, despre orele pe care aveau să le petreacă împreună. Vorbi despre muncile lor separate, care puteau oricînd să le umple o mare parte din viaţă, şi despre curiozităţile, minunăţiile şi frumuseţile lumii.

– Şi le vom împărtăşi. Pînă acum, pe cele mai multe dintre ele n-am vrut să le împărtăşesc cu nimeni, dar în clipa asta nu-mi mai poate trece prin minte nici un lucru pe care să-l doresc numai pentru mine.

Dezinvolt, îşi petrecu braţul împrejurul ei. Era ca o

prelungire a glasului, cald, cuprinzător şi, pe negîndite, fără a deschide măcar ochii, Anne se potrivi în îmbrăţişare, rezemîndu-se de el cu toată uşurînţa.

– Este o călătorie pe care vreau s-o facem cît de curînd, de la Geneva la Paris, urmă Josh; acum vocea îi devenise ca o reverie, iar Anne simţi că începea să facă parte din visul lui. Chiar lîngă Geneva, drumul străbate o serie de trecători spectaculoase, la marginea Munţilor Jura. O putem face într-o zi frumoasă, sau putem aştepta pînă începe un viscol. E ca un vis, atunci: norii se învolburează din adîncurile trecătorilor pînă departe sus, şi de jur împrejur stîncile sînt de un argintiu cu negru magic, părînd să plutească prin ceaţă.

Se opri. Nu se mai auzea nici un sunet. Iahtul părea o odaie luminată blînd în vasta întunecime a deşertului şi a Nilului. Constelaţii palide licăreau pe un cer pîclos; luna plutea deasupra oraşului, parcă înfiptă într-un minaret.

Anne se ghemui în strînsoarea puternică a braţului lui Josh. Şi-i simţi degetele prelungi mîngîindu-i părul şi obrazul, la început foarte încet, apoi mai sigur. Deschise ochii, dar imediat îi închise la loc şi se lăsă în voia acelor mîngîieri încete, ritmice, ca ale unei ploi calde.

– Apoi, drumul redevine orizontal, reluă Josh cu acelaşi murmur egal care părea să i se scurgă prin căldura degetelor, şi mergem printre vii, coline joase, ondulitoare, verde-închis decolorîndu-se spre verde-deschis şi albastru-cenuşiu la orizont, cu căsuţe adunate ca nişte stoluri de păsări albe care au poposit în mijlocul cîmpiei.

Anne vedea totul în minte. Simţea atemporala seninătate a priveliştii la fel cum simţea pacea locului unde stăteau, micul iaht particular, Nilul tăcut, atît de nemişcat sub ei, oraşul adormit pe mal. Şi Josh, stabil şi ocrotitor, ţinînd-o strîns, cu mîna mîngîindu-o încet pe

frunte, pe pielea netedă de lîngă ochi, pe pometele înalt al obrazului şi pe uşoara adîncitură de sub el, şi pe linia alungită a gîtului. Din vîrfurile degetelor lui, căldura i se răspîndea prin trup ca vinul şi mierea; se simţea languroasă şi mulţumită.

El vorbea despre alte locuri, iar Anne vedea scenele descrise. Simţea sub palme piatra aspră a monumentelor străvechi, mirosea aroma de cimbru, mentă şi cuişoare, căldura soarelui îi scălda în timp ce mergeau împreună pe cîmpii cu flori care se aplecau în calea lor. Erau atît de apropiaţi în acea viziune, iar lumea îi apăsa cu o atît de splendidă văpaie, încît Anne simţi cum se deschidea. Priveliştile, sunetele şi miresmele Egiptului care o învăluiseră se combinau acum cu aceste viziuni din alte locuri, stîrnindu-i un val de dorinţă. Îşi amintea aceeaşi dorinţă din ziua excursiei la lac, dar acum era mai mult, mult mai mult. Se simţea deschisă către tot ceea ce era de descoperit. Şi deschisă lui Josh, dorindu-l mai mult decît ştiuse vreodată.

Cu ochii încă închişi îşi ridică faţa spre a lui. Murmurul scăzut al glasului se opri. Buzele lui i le atinseră, uşor, ca o adiere seara. Gura lui Anne se deschise. Şi atunci cea a lui Josh, gingaş, încet, îl uni cu ea, respirînd odată cu ea, atingerea lui, precum glasul, scurgîndu-se prin ea şi strîngînd-o în locul închis dintre braţele lui. Întîi îmbrăţişarea şi, încet, limbile li se întîlniră.

Anne simţi şocul contactului; limba ei tresări scurt, căutînd scăpare. Dar Josh rămase pe loc. N-o forţă, însă nici nu se retrase şi peste un moment Anne îi veni în întîmpinare. Deodată, dorea să-i simtă trupul strîns lipit de al ei, şi mai strîns; se încordă, ştiind că, pentru prima oară, trăia pasiunea. Îşi eliberă un braţ din strînsoarea îmbrăţişării şi îl cuprinse, cu degetele în părul lui. Limba i se îngemănă cu a lui. Simţi o libertate care o umplu de extaz.

Îi scăpă un sunet slab, iar Josh îşi înălţă capul.

– Te iubesc, spuse ea.

Cuvintele rămaseră plutind în aer. Era pentru prima oară că le spunea nesilită de nimeni, din copilărie.

– Doamne sfinte, murmură Josh; era ca o rugăciune; clătină încet din cap, cu mirare. De-atîtea ori am visat să te-aud spunînd asta şi că vei veni spre mine de bună voie... şi niciodată n-am fost sigur că se va întîmpla.

– Eu crezusem că nu, răspunse Anne; o străbătu un scurt fior. Nu mi-am putut imagina că poate fi altfel.

– N-are nici o legătură cu nimic altceva, spuse Josh. Ne vom găsi singuri drumul şi descoperirile noastre proprii; ne vom făuri propria noastră dragoste.

Surîse.

– Trebuie să ne împăcăm fiecare cu trecutul nostru, dar nu e nevoie să-l aducem şi în dormitor.

Anne îi răspunse la surîs:

– *Nici vreuna dintre fantomele tale nu ne va însoţi?* Nimic din vechile tale umbre?

– Nici măcar un crîmpei de amintire. Nu există decît prezentul, momentul de-acum şi noi doi singuri, cu unul dintre fluviile eterne ale lumii sub noi.

Se ridică, luînd-o cu el, şi se ţinură îmbrăţişaţi. Faţa lui Anne se sprijini de umărul lui; ochii i se închiseră din nou. Tăcerea se aşternu în jur.

Ne vom găsi descoperirile noastre proprii. Propria noastră dragoste.

Fiorul acela iute îi străbătu iarăşi trupul. *Nu! N-am să mă mai tem.* Simţise extazul libertăţii; îi dorise atingerea. „E timpul," reflectă ea. Îşi ridică bărbia, parcă făcîndu-şi curaj, şi-l luă pe Josh de mînă. Se întoarseră, pornind pe punte, prin salon, spre cabina lui.

O aplică de pe perete răspîndea un evantai de lumină ivoire palidă spre plafon; în restul încăperii dom-

nea penumbra. Josh închise uşa în urma lor şi o încuie. Se întoarse spre Anne, luînd-o de mîini, studiind-o.

În lumina slabă, îi zări o lucire hotărîtă în ochi şi capul înclinat într-o poziţie pe care n-ar fi numit-o tocmai romantică. Îl duru inima de mila ei. Nu avea nici o cale de a şti exact prin ce trecea; putea bănui, putea s-o iubească şi să încerce s-o ajute, dar nu putea simţi acelaşi lucru. Era lupta ei şi în mare parte trebuia s-o poarte de una singură. Luptase în multe ocazii, de fiecare dată complet singură. Acum nu mai era singură; măcar atîta lucru se schimbase. Şi ştiau amîndoi că în inima ei existau focuri care aşteptau să se trezească la viaţă. Avea să dureze un timp; prea multă vreme fuseseră înăbuşite. Însă aveau să ardă din nou şi să-i devoreze pe amîndoi.

– Marea mea iubire, şopti Josh, lăsîndu-i timp. Vreau să fii o parte din mine; vreau să facem parte amîndoi unul din celălalt.

Din pieptul lui Anne se desprinse un oftat. Îi dorea atingerea, dorea să se afle în braţele lui. Josh o sărută, prelung, tandru, apoi o întoarse cu spatele şi-i descheie nasturele caftanului.

Scoate-ţi pijamaua. Vreau să te văd.

„Nu!" ţipă mut Anne. „Nu, nu, nu!"

Şi în aceeaşi clipă amintirea dispăru şi rămase în lumina blîndă a cabinei lui Josh, cu mîinile pe lîngă trup, simţind căldura palmelor lui îndepărtîndu-i mătasea de pe umeri, în josul braţelor, pe lîngă talie şi şolduri.

– Dumnezeule, eşti minunat de frumoasă, murmură el.

Încă o dată, Anne îi lăsă glasul s-o aline. Aerul răcoros intrat prin fereastra deschisă i se încolăcea peste piele, în timp ce Josh îi scotea lenjeria de mătase şi nu simţi nici un strop de ruşine, numai o rapidă plăcere pentru trupul ei puternic şi mlădios pe care-l îngrijise atît

de bine vreme de douăzeci şi cinci de ani.

În secunda următoare, văzu blezerul şi cămaşa albă a lui Josh. *Am prea multe pe mine. Pentru Dumnezeu, scoate-mi hainele.*

„Nu!" strigă ea iarăşi. „Termină, te rog, te rog încetează."

Şi din nou dispăru. Josh se dezbrăca repede şi sigur pe sine, iar Anne îl privi cu mirare. Făcuse totul să pară atît de simplu; nu-i cerea absolut nimic. Iar cînd o învălui cu braţele şi pentru prima oară în viaţa ei Anne simţi conturul prelung al unui trup bărbătesc lipit de al ei altfel decît cu forţa, se cuibări lîngă el recunoscătoare. Pasiunea pe care o simţise adineaori dispăruse în acele momente de panică; deschiderea şi dorinţa i se risipiseră, precum şi acel scurt moment de extaz al libertăţii. Dar îi rămăsese gratitudinea şi se agăţă de aceasta: Josh n-avea s-o silească spre a face nimic.

Stătură nemişcaţi mult timp, cu trupurile apropiate şi calde, atinse uşor de adierea răcoroasă. Apoi, Josh îi luă mîna şi o conduse spre patul larg, acoperit cu o cuvertură ţesută fin. O dădu la o parte şi o trase pe Anne cu el între cearceafurile netede, unde se culcă lîngă ea, rezemat în cot. Anne îl simţi privind-o. Îi văzu unghiul braţului şi pulsaţiile din gît; şi deodată cabina păru să se întunece. Gîndurile i se opriră în loc; trupul începu să i se mişte din proprie iniţiativă. Se ridică şi se aplecă peste Josh şi cu o precizie rece gura ei abilă se închise împrejurul penisului său.

Copleşit, Josh se smulse. Iar Anne sări înapoi ca şi cum s-ar fi ars. Începu să plîngă amarnic şi se ghemui în poziţie foetală în colţul patului, dînd din cap încontinuu, înfrigurată şi singură.

– Nu, spuse Josh. Nu eşti singură.

Se aşeză lîngă ea, încercînd s-o determine să-l privească. Ochii ei lunecară pe-alături.

– Anne, ascultă-mă.

Continua să clatine din cap, iar Josh o luă de mînă, strîngîndu-i-o cînd ea încercă să şi-o smulgă.

– Voi vorbi şi sper să mă asculţi. Sîntem doi aici şi, orice facem, facem împreună. Şi facem ceea ce vrem, între noi nu e loc de *ar trebui* şi *ar fi cazul* şi *se cere să.* Înţelegi ce-ţi spun? Nu e nici o regulă; aici nu mai e nimic decît propria noastră dorinţă. Şi iubire. Te iubesc, Anne, şi mă iubeşti şi tu, şi ne vom iubi. Nu refacem nici o altă viaţă dintr-o altă vreme; nu urmărim scenariul nimănui. Şi nu vei păşi pe urmele paşilor pe care i-ai făcut cînd erai mică. Acum eşti cu totul altă persoană, şi eşti cu mine, şi noi doi creăm ceva ce n-a mai existat niciodată. Nimeni, nici o amintire, nu poate opri asta să se întîmple. Nu există nici nu monstru, în întuneric sau în tine; s-a dus. Nu te mai poate atinge, nicicînd.

– Niciodată nu s-a dus, răspunse Anne, aproape neauzit. Lucrurile care ni se întîmplă nu dispar. Fac pentru totdeauna parte din noi.

– Da, aşa e. Dar odată ce le priveşti în faţă, îşi pierd puterea. Anne, iubirea mea, nu mai ai nimic de ce să-ţi fie teamă; ai privit în faţă tot ce era mai rău în tine şi ai ajuns mai presus. Sigur că a rămas acolo; am exagera sperînd că poate să dispară, dar nu mai e atît de puternic ca să te domine. Pe tine, sau pe noi. Nu ne poate vătăma. Nu mai poate nici măcar să ocupe vreun spaţiu între noi. Ceea ce clădim amîndoi e mult mai puternic, e viu şi face parte din noi şi nimic nu-i poate face nici cel mai mic rău. Nu-i vom da voie. Ascultă-mă: *noi* nu-i vom da voie, Anne. Împreună. Nu mai trebuie să te lupţi cu nimic singură.

Se lăsă o tăcere grea. Anne stătea nemişcată, cu ochii închişi. Apoi, încet, îşi relaxă braţul pe care şi-i ţinea încleştat împrejurul genunchilor. Îşi descovrigă trupul întinzîndu-şi picioarele şi se culcă pe spate, pe

jumătate rezemată de tăblia patului, lăsînd ecourile glasului lui Josh să i se repete prin gînduri.

– Cred, spuse ea într-un tîrziu.

Peste încă un moment, deschise ochii şi săltă capul ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adînc. Cabina părea mai luminoasă decît înainte, în contrast cu bezna de dincolo de ferestre. Acolo nu se vedea nimic; stelele păliseră; luna asfinţise. „Cît e de minunat," medită Anne, „să fiu într-o mică lume de lumină, cu Josh."

Apoi ajunse în braţele lui, buzele li se împreunară şi rămaseră culcaţi astfel, continuînd să se sărute, să se strîngă în braţe, întinşi pe pat.

– Te iubesc, spuse Anne, cu gura lipite de buzele lui Josh. Te iubesc.

În sfîrşit, îl putu privi. Trupul îi era svelt şi musculos; avea pielea mai bronzată decît a ei, cu mijlocul pieptului acoperit de bucle brunete fine. În lumina scăzută, ochii săi adînciţi în cap străluceau albaştri-întunecoşi, concentraţi, ca şi cum i-ar fi memorat contururile trupului şi tremurul mărunt, abia observat, din colţurile gurii.

– Draga mea Anne, draga mea iubire, murmură el şi, aplecîndu-se asupră-i, începu s-o mîngîie, încet, cu mişcări prelungi şi blînde, urmărindu-i curbele umerilor, ale mijlocului îngust şi ale coapselor alungite. Avea palmele tari, dar o atingea atît de uşor încît Anne se pomeni încordîndu-se ca să simtă mai bine. Întinse mîna şi şi-o puse pe pieptul lui, atingîndu-l ca şi cum niciodată n-ar mai fi atins piele omenească. Şi, odată cu ea, Josh simţi noutatea în timp ce mîna lui i se plimba peste trup. *Îţi mulţumesc că mă ajuţi să văd cu un ochi proaspăt.* O mîngîia parcă pentru prima oară, ca şi cum trupul lui şi al ei tocmai ar fi luat viaţă într-o lume unde totul era proaspăt.

Cearceaful de sub Anne se încălzise; o ţinea ca într-un leagăn, pe cînd respiraţia i se accelera şi în-

cepea să se mişte sub mîna lui Josh.

El se aplecă, pînă-i atinse cu buzele sînul, rămînînd un moment acolo. Mîna lui o mîngîia, în timp ce-i lua sfîrcul în gură şi îşi trecea încet limba peste el. Iar cînd se strînse ca un mic boboc de trandafir, îşi apropie buzele de celălalt sîn. Lui Anne îi scăpă un geamăt slab; simţea cum se inflama, ca şi cum vîrfurile degetelor lui i-ar fi trasat pe trup linii fine de foc, strîngîndu-le în mîini.

Îşi ridică privirea spre umbrele chipului său. Altceva nu văzu; numai Josh mai exista, ocupîndu-i toată vederea. Nimic altceva nu putea să intervină. Trupul i se mişca după mîna lui. Şi apoi, ca şi cum o uşă s-ar fi dat de perete, o lume de senzaţii o inundă; pasiunea pe care o simţise mai-nainte reveni. Goală, se simţea liberă; era numai simţire. Şi era deschisă, deschizîndu-se tot mai larg, dorind, deja uitînd ce însemnase să fie închisă în gheaţă. Bucuria de a se lăsa să simtă dorinţa îi crescu pînă crezu că n-avea s-o mai încapă. Şi simţi dorinţa lui Josh, în tensiunea fluidă a trupului său şi în intensitatea din ochi. *Orice facem, facem împreună.* Îşi puse mîna pe linia întinsă a coapsei lui şi apoi formară un cerc, ţinîndu-se de mîini, cu linia de flacără curgînd între ei. Ochii lui Josh se opriră într-ai ei şi se culcă deasupra.

Senzaţia atingerii lui acoperind-o, greutatea lui întinsă peste ea erau atît de plăcute încît ochii lui Anne se dilatară. Un val se însufleţire o ridică şi izbucni într-un hohot de rîs. Josh zîmbi, de uşurare precum şi de bucurie. Anne îi trase chipul spre ea şi îl sărută.

– Te iubesc, spuse; nu se mai sătura s-o repete. Îşi simţea trupul plin de puterea bucuriei, iar căldura care năvălea prin ea era ca un rîu revărsîndu-se peste maluri. Deveni ea rîul, curgînd tumultuos, absorbind în adîncurile sale soarele şi cerul. Îşi ridică şoldurile şi-şi desfăcu picioarele, depărtîndu-le larg pentru a-i cuprinde pe Josh

şi a-l aduce la ea.

Abia se mişcă şi intră pe dată. Anne ţipă uşor de durerea iute şi ascuţită, dar Josh rămase nemişcat şi într-o clipă îi trecu. Îi simţi tăria înăuntrul ei şi se simţi pe ea însăşi apucîndu-l, agăţîndu-se de el, strîns şi fierbinte, contopindu-l cu ea. Simţi lacrimi în ochi, atît era de firesc. Josh nu era un invadator. Intră în ea, umplînd un loc care-l primea cu drag, care era al lui. Făcea parte din ea. Îl aşteptase.

– Iubirea mea, şopti Anne, ridicînd şoldurile să-l absoarbă şi mai adînc. Şi fură uniţi, nu în luptă, ci în dorinţă şi dragoste. Şi într-o preţuire pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Începură să se mişte laolaltă, găsindu-şi propriul ritm. Josh ar fi mers mai încet, dar Anne îl conducea cu mişcări libere şi cu uitare de sine. Era purtată pe aripi de senzaţii, pe căldura ce şiroia prin ea şi bucuria de a fi deschisă şi primitoare. Respiraţiile şi murmurele li se amestecau.

– Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea, repeta Anne şi imediat, pentru prima oară în viaţa ei, ajunse la un orgasm.

Capul îi căzu înapoi pe pernă. Fiori mărunţi îi străbăteau tot trupul. Auzi respiraţia grea a lui Josh şi apoi izbucnirea unui strigăt, după care rămase deasupra, ţinînd-o în braţe, nemişcat.

Anne întoarse capul pentru a-şi potrivi buzele peste ale lui. O cuprinse o moleşeală caldă, iar după aceea simţi briza, mult mai rece decît înainte. Fără a se mişca, Josh întinse mîna după cuvertura pe care o aruncase înainte şi o trase peste amîndoi.

– O, ce bine e... murmură Anne, mişcîndu-şi buzele peste ale lui.

Îi simţi surîsul.

– Sper, răspunse el.

– N-am ştiut niciodată, spuse ea cu simplitate. Niciodată n-am ştiut.

Josh îşi înălţă capul pentru a o privi în ochi.

– Tot ce-am sperat vreodată, tot ce-am visat, se află în tine. Orice-ţi pot da, pentru tot restul vieţii...

– Vom găsi împreună şi va fi al amîndurora, completă Anne; vocea îi era înceată şi leneşă; îi zîmbi. Sînt extraordinar de fericită.

Josh trase aer în piept, minunîndu-se, şi se aplecă s-o sărute. Nu-şi dăduse seama cu cîtă disperare tînjise s-o audă spunînd acest lucru, să-i vadă acel zîmbet pe buze şi în ochi, să-i audă mulţumirea din glas. „Acum nu mai e nimic ce să nu putem face," meditä el; „am trecut de partea cea mai grea."

Rămaseră culcaţi pe o parte, faţă în faţă, atingîndu-se. Anne îşi trecu încet degetele peste chipul lui Josh, conturîndu-i sprîncenele, linia dreaptă a nasului, zîmbetul de pe buze.

– Sînt atîtea pe care nu le ştiu despre tine, îi spuse.

Josh îşi înălţă sprîncenele.

– După vizita în mormîntul lui Tenkaure? După ce m-ai salvat de şeriful din Tamarack? După ce ai luat cina la mine acasă şi m-ai ascultat vorbind despre părinţii mei? După noaptea asta?

– Nu ştiu ce vrei să faci mîine, o întoarse ea.

– Să urcăm în continuare pe Nil, răspunse Josh prompt. Şi după ce ajungem la Assuan, aş dori să ne întoarcem şi să navigăm pînă la Mediterana şi să ne tot ducem. Ce zici? Umblăm pe mări vreo trei, patru luni şi dăm uitării tot restul lumii? Avem cărţi, muzică şi mîncare, oameni care să ne servească şi încă atîtea de descoperit unul despre celălalt. Cîteva luni sînt doar un început, dar ar putea fi unul reuşit. Îţi convine?

– Mi-ar plăcea la nebunie, răspunse Anne veselă.

– Bine. Mîine telefonez la universitate si la muzeu şi

le spun să oprească totul pînă în mai sau iunie.

– Iar eu îmi sun secretara. O să aibă ea grijă de toate. Va trebui să-i anunţăm şi pe Gail şi Leo; au să-şi pună întrebări.

Tăcură puţin.

– Îmi strici gluma, spuse el, cam acuzator.

– Era o glumă? făcu Anne ochii mari, cu nevinovăţie.

Josh izbucni în rîs:

– Parte dorinţă, parte glumă, şi-o ştii foarte bine. Grea o să fie viaţa cu tine. Totuşi, o vom face cîndva – poate ne pregătim bine şi pornim în înconjurul lumii – cînd ne vom fi organizat vieţile. Anne, am spus mai devreme că vreau să ne căsătorim. Te- ai gîndit la asta?

– Şi eu vreau. Dar niciodată n-am convieţuit mult timp cu cineva, Josh; s-ar putea să fiu cam dificilă.

– Nu-mi fac eu griji. Ne vom distra grozav acomodîndu-ne. Unde vom locui?

– Aş vrea să găsim o casă nouă, pe care s-o putem aranja împreună.

– Da, dar dacă nu găsim una imediat?

– Vom sta la tine; într-a mea nu vreau să mă mai întorc.

– Nu, nu mai ai ce căuta acolo.

Îi dădu părul la o parte de pe faţă. Pielea i se înroşise, ochii îi străluceau; frumuseţea ei avea o profunzime şi o gingăşie pe care Josh nu le mai văzuse. Trupu îi era ca o mătase ivoire pe albul cearceafului, cu mici curbe umbrite şi adîncituri care se înălţau şi coborau în ritmul respiraţiei.

– Ai nevoie de culori vii, spuse el, şi de cele mai luxoase şi mai senzuale materiale pe care le putem găsi. Vreau să te înfăşor în catifea şi mătase, în caşmir şi angora, în tot ce-i moale şi bogat şi te va face să te desfeţi, toată desfătarea simţirii pe care atîta timp ai ţinut-o îngropată; vreau să *simţi*...

– Da!

Era un strigăt de fericire. Anne îl sărută. Își întinse trupul lîngă al lui; voia să se topească în el. Își apăsă mîinile pe spatele lui și în josul coapselor, strîngîndu-l și mai tare chiar și cînd nu se mai putură apropia. Își petrecu un picior peste șoldurile lui, încălecîndu-l și începu să se miște lipită de el. Buzele i se deschiseseră într-un O surprins. Voia – *din nou, din nou, la nesfîrșit* – iar dorința care-i năvăli prin trup în timp ce-l apăsa pe al lui Josh era atît de copleșitoare, încît o lua cu amețeli.

– N-am știut, murmură ea încă o dată.

Erau atît de multe pe care nu le știuse.

Josh îi sărută linia prelungă a gîtului, cînd capul îi căzu pe spate; buzele lui îi zăboviră pe sîni, pe pielea întinsă a abdomenului și prin adînciturile ușoare din locul întîlnirii cu coapsele. Anne își ascultă propria respirație accelerată în tăcerea cabinei; coborî privirea spre degetele afundate în părul lui Josh, iar cînd îi simți limba, rapidă și înceată, cercetătoare și sigură, o năpădiră valuri de voluptate. Simțea că se îneca într-o fierbințeală la fel de învăluitoare ca a deșertului și că încăperea se rotea împrejurul ei ca un vîrtej de vînt. Se împotrivi, încercînd s-o oprească, dar apoi se lăsă absorbită și rămase cu ochii deschiși, privindu-l pe Josh. Acesta păru să se unduiască și, din nou, știu că avea lacrimi în ochi.

– Josh, îl chemă, însă nu era decît o suflare, iar apoi simți că se aduna și exploda sub atingerea insistentă a limbii lui, țipă și pe pernă căzu o lacrimă.

Josh se întinse iarăși alături, legănînd-o, sărutîndu-i ochii umezi.

– De ce-ai plîns? o întrebă.

– Fiindcă a fost atît de minunat.

Îl privi.

– E îngrozitor cînd ceva minunat se pîngărește. Și cu

toate că ştiam ce mi se făcuse, n-am ştiut că se întîmpla şi asta: că era pîngărit un lucru minunat şi sfînt.

– Iar acum l-ai descoperit, aşa cum e menit să fie.

– L-am găsit amîndoi. A trebuit să te am cu mine.

Privi printre pleoapele întredeschise, prin cameră. Deodată o atinse un fior rece şi se ridică în capul oaselor. *Un dormitor înflorat care era întreaga lor lume; în el stăteau aşezaţi, culcaţi sau de vorbă. Era exact ca un domiciliu conjugal, doar mai mic.*

– Josh, vreau să ies, pe punte.

– Bună idee.

Aruncă rapid o privire spre faţa ei tulburată.

– S-a făcut zăpuşeală aici. Aşteaptă; să iau halatele.

Scoase din dulap un halat flauşat alb şi îl îmbrăcă, după care trecu în cealaltă cabină pentru a-i aduce şi lui Anne. I-l ţinu, iar ea îşi strecură braţele în mîneci şi-şi legă cordonul. Odată cu aceste mişcări simple, dormitorul cel înflorat i se şterse din memorie. Şi, cînd se întoarse împreună cu Josh să treacă prin salon, Anne ştiu, cumva, că n-avea să mai revină.

Într-un colţ adăpostit al covertei, Josh întinse nişte perne mari verzi cu flori şi se culcară pe ele, privind spre stelele ce licăreau prin negură.

– E mult mai bine, murmură el; o strînse pe Anne aproape şi-i arătă o constelaţie răspîndită larg, cu un şir de trei stele în centru. Orion, spuse. Cele trei stele sînt centura. Cînd eram mic, inventam poveşti despre el, că domnea peste cer, veghea Pămîntul şi întindea mîna oricui avea nevoie de ajutor, de pe orice planetă. Cam ca un tată, director de şcoală şi zeu, la un loc. Ne împrieteniserăm la cataramă. Fiecare puşti are nevoie de cineva în genul ăsta, mai vizibil decît Dumnezeu, mai accesibil decît directorul şcolii şi atît de îndepărtat încît să-i poţi încredinţa toate temerile tale şi să-ţi verşi toată furia, ştiind că nu se vor întoarce să te bîntuie.

– Eu aveam o prietenă numită Amy, spuse Anne, de astă dată amintindu-şi numele. Am inventat-o cînd aveam vreo opt, nouă ani şi a stat cu mine pînă a venit Vince. Atunci, a dispărut. Poate că dacă era acolo, pe cer, aş fi putut-o păstra cu mine. Dar cînd s-a dus ea, nu mi-a mai rămas nimeni. Josh, ai spus că vrei copii.

– Da. De mult mi-i doresc. Totuşi, m-a îngrijorat întotdeauna – e un lucru atît de înfumurat, să creezi fiinţe omeneşti şi să decizi cum se vor forma – şi n-am găsit nici o femeie dispusă să-şi asume riscul cu mine, aşa că mereu spuneam că n-aş fi putut fi un tată bun, întrucît călătoream prea mult. Acum nu mai sînt de părerea asta. Aş risca să fiu înfumurat, cîtă vreme sînt cu tine.

– S-ar putea să fiu prea bătrînă.

– Atunci n-ar strica să începem imediat.

Anne se ridică în şezut, privindu-l cu gravitate:

– Am aproape patruzeci de ani, Josh.

– Iar eu, patruzeci şi doi.

Îşi încrucişă braţele sub cap, zîmbindu-i:

– Crezi că voi boscorodi şi voi strîmba din nas cînd vor vrea să se culce tîrziu şi să discute despre ale vieţii? Sau vom sta atît de prost cu memoria încît nu vom fi în stare să le ţinem o informare completă despre sex, cînd o să vină vremea?

– Probabil că ăsta-i ultimul lucru pe care-l uită oamenii, surîse Anne. Şi n-ar fi corect să-l uit; m-am apucat de el atît de tîrziu, încît şi-aşa nu mi-au mai rămas prea mulţi ani.

– N-ai să uiţi şi nu eşti prea bătrînă, replică Josh calm.

– Şi poate că nici nu pot avea copii. Poate am stat prea mult timp închisă. Ştiu că nu e o atitudine ştiinţifică, dar mă bate şi grija asta.

– Atunci, nu facem. Ne vom avea unul pe celălalt şi viaţa noastră împreună. Nu de copii avem nevoie ca să

ne completăm.

O privi lung.

– Ai suferi dacă nu-i vom avea?

– Da, răspunse simplu Anne. Uneori, cînd sînt cu Robin şi Ned, mă doare gîndul la cum ar fi să am propriii mei copii şi să le ofer o copilărie adevărată. Sînt atît de multe pe care vreau să le dăruiesc... dar era o fantezie; nu m-am complăcut într-adevăr în gîndul ăsta. Pînă acum.

– Ne vom gîndi amîndoi. Şi ne vom da toată silinţa să se realizeze. Dar, oricum iese, iubirea mea, va fi bine. Nu contează dacă avem o juma' de duzină de copii sau petrecem patru luni într-o barcă, ori locuim într-un apartament sau în altul. Miracolul e că ne-am găsit.

– Şi că tu m-ai trezit.

– Te-ai trezit singură. Eu te-am ajutat, dar a venit dinlăuntrul tău. Trebuie să ştii asta.

– Da, dar singură n-aş fi reuşit, nici cu altcineva.

Josh întinse mîna spre ea, iar Anne i-o luă. Îi sărută palma, apoi degetele, unul cîte unul.

– N-am ştiut niciodată că va fi aşa de simplu, zise ea. Să fac, să fiu şi să simt atît de mult. Şi că va fi firesc. Şi bine.

Îşi coborî privirea spre trupul lui suplu, întins lîngă ea. Încă îşi mai ţinea un braţ sub cap; îi zîmbea. Anne simţi şocul dorinţei izbucnind în ea încă o dată. Deja îi devenea familiar şi îl îmbrăţişă, întinzîndu-se ca o pisică la soare, în timp ce starea se răspîndea prin ea. Avea pielea atît de sensibilă, încît briza părea să-i lase urme; auzea desluşit fiecare plesnet al valurilor sub ei; vedea cu o claritate de cristal conturul palid al iahtului şi pernele potrivite sub ei. Ce minunat, că totul era atît de clar şi că ea făcea parte din toate acelea.

– Nesătulă, murmură, aplecîndu-se peste Josh, cu un zîmbet. N-am ştiut niciodată că sînt aşa de lacomă.

El îşi strecură mîna în halatul ei, prinzîndu-i sînul, mîngîindu-l.

– Asta-mi place cel mai mult la tine.

Anne îi descheie halatul şi îl deschise, aplecîndu-se peste el ca mai înainte. Dar acum mişcările ei nu mai aveau nimic din precizia rece, nici o umbră din alte vremuri. Nu mai exista decît dorinţa. Şi iubirea. Şi Josh. Se arcui deasupra lui, cu mişcări încete, ca prin vis, căutîndu-şi drumul, lăsîndu-l să fie la fel de nou ca atingerea degetelor ei pe pielea lui.

Îi sărută părul brunet de pe piept. Inima lui îi bubuia sub buze şi Josh se mişcă neliniştit în timp ce Anne îi plimba vîrful limbii pe pielea netedă, întinsă.

– Iubita mea Anne...

Cuvintele se întinseră, lungi şi scăzute.

Mîinile ei îi cuprinseră şoldurile, sînii îi frecau coapsele şi lin, uşor, îl luă în gură. Se umplu cu el, cu căldura lui solidă, vie; îl trase adînc înăuntru-i şi se pierdu în senzaţiile care o cotropeau şi o ridicau şi o deschideau spre tot ceea ce aveau să descopere împreună. *N-am ştiut niciodată că va fi aşa de simplu. Şi firesc.* Nu mai existau uşi închise, nici zile îngheţate. Era liberă, vie şi trează. În gît îi vibră un hohot de bucurie curată.

Josh o ridică şi o potrivi călare peste el, desfăcîndu-i halatul. Anne se aplecă să-l sărute. Aveau o sălbăticie pe care nu şi-o cunoscuseră, o patimă şi o urgenţă care-i împingeau înaintea lor. Degetele lui Josh se înfipseră adînc în Anne, trăgînd-o feroce spre el, iar Anne îi apucă *între dinţi pielea gîtului ca* şi cum n-ar mai fi putut găsi destule căi de a se contopi cu el. Priviră în jos, abia reuşind să distingă în penumbră membrul lui dispărînd în ea, apoi ieşind, lucitor în lumina slabă, numai pentru a se afunda din nou, mai repede, mai febril, pînă ţipară într-un glas. Rămaseră culcaţi, fără a vorbi, mult timp. Anne stătea peste Josh întinsă cît era de

lungă, acoperindu-i picioarele cu ale ei, rezemîndu-şi buzele de pulsul lui care-i bătea încet în gît. Trupul i se răcea treptat, sîngele circula mai încet, dar cu aceeaşi savoare care o inundase, toată, de prima oară. *Vreau să te înfăşor în catifea şi mătase... toată desfătarea simţirii pe care atîta timp ai ţinut-o îngropată...*

– Mă simt atît de desfătată, oftă ea îndelung. Ca şi cum m-aş întoarce, într-o noapte cu ger amarnic, acasă, într-o cameră cu un foc, şi cu un halat lung şi moale, şi ceva fierbînte de băut, şi ştiind că mă aşteptau şi că acolo mi-e locul.

Se lăsă să lunece de pe trupul lui, peste pernele învălmăşite alături, ghemuită în braţul lui Josh, cu mîna pe pieptul său. Închise ochii, învăluită într-un întuneric adînc care-i ţinea pe amîndoi ca într-un ungher ferit. Apoi, auzi glasuri şi sări în picioare.

– Ridică ancora, spuse Josh.

Se aşeză lîngă ea, îi încheie halatul şi-l legă cu cordonul, apoi şi-l aranjă şi pe al lui.

– O, Josh, cerul... exclamă Anne cu uimire.

Era cenuşiu palid, cu dîre de culoare trandafirie, violetă şi ca a piersicii, care sub ochii lor deveniră portocalii, apoi albe-aurii ca soarele deşertului. Nilul scînteia cu luciri unduitoare reflectate în ferestrele salonului, scăldîndu-le halatele albe într-un dans de lumini. Din oraş, chemarea muezinului răsuna ascuţită, ca a unei vietăţi de noapte care tocmai se trezise şi privea cu încîntare lumea în vîlvătaia aurorei.

– Atîta frumuseţe, şopti Anne încet. Atîtea moduri de a fi viu.

Se apropie de copastie, privind oamenii care-şi începeau ziua printre clădirile mici de stuc şi pe străzile prăfuite ale oraşului.

– Josh, *nu mi-e deloc somn; putem debarca azi*, undeva, să mai facem nişte explorări?

Josh rîse, ţinînd-o cu un braţ pe după umeri.

– Oriunde vrei. Pentru acest mic răgaz de timp, nimic nu ne opreşte să facem tot ce ne taie capul. De restul lumii ne ocupăm săptămîna viitoare.

Anne îl cuprinse de talie şi-şi rezemă capul pe umărul lui. Desculţi, în halate albe, sub cerul albastru cu auriu, priviră malul, în timp ce *Hapy* luneca spre apele mai adînci ale Nilului, luînd exuberant viteză. Se stîrni briza. De ambele părţi ale fluviului, pe maluri, se înşirau bananieri înalţi, cu enorme frunze lucioase; dincolo de ei, fermierii soseau să-şi are ogoarele în terase, bogate şi fertile, ţinînd în loc deşertul arid şi pustiu. Iahtul naviga lin şi sigur printre cîmpiile prelungi care celebrau viaţa.

Josh şi Anne se ţineau îmbrăţişaţi. Văzîndu-i lumina din ochi, el îi surîse.

– Bună dimineaţa, iubirea mea.

Sfîrşit